Raftul Denisei

Autoarea bestsellerului internațional
APĂ PENTRU ELEFANȚI

SARA GRUEN

LA MARGINEA APEI

roman

HUMANITAS fiction

Cuprins

Prolog
Capitolul unu
Capitolul doi
Capitolul trei
Capitolul patru
Capitolul cinci
Capitolul șase
Capitolul șapte
Capitolul opt
Capitolul nouă
Capitolul zece
Capitolul unsprezece
Capitolul doisprezece
Capitolul treisprezece
Capitolul paisprezece
Capitolul cincisprezece
Capitolul șaisprezece
Capitolul șaptesprezece
Capitolul optsprezece
Capitolul nouăsprezece
Capitolul douăzeci
Capitolul douăzeci și unu
Capitolul douăzeci și doi
Capitolul douăzeci și trei
Capitolul douăzeci și patru
Capitolul douăzeci și cinci
Capitolul douăzeci și șase
Capitolul douăzeci și șapte
Capitolul douăzeci și opt
Capitolul douăzeci și nouă
Capitolul treizeci
Capitolul treizeci și unu
Capitolul treizeci și doi
Capitolul treizeci și trei
Capitolul treizeci și patru
Capitolul treizeci și cinci

Capitolul treizeci și șase
Capitolul treizeci și șapte
Capitolul treizeci și opt
Capitolul treizeci și nouă
Capitolul patruzeci
Capitolul patruzeci și unu
Capitolul patruzeci și doi
Capitolul patruzeci și trei
Capitolul patruzeci și patru
Capitolul patruzeci și cinci
Capitolul patruzeci și șase
Epilog
Nota autorului
Mulțumiri

SARA GRUEN

LA MARGINEA APEI

Traducere din engleza de IRINA BOJIN

Humanitas

Lui Bob

*’S tusa gràdh mo bheatha**[1]***

O cioară, lacrimi pe obraz,
Două, veselie mare,
Trei ciori, o căsătorie,
Patru ciori, o botezare,
Cinci, argint în buzunare,
Șase, aur se arată,
Șapte ciori, o taină-n veci păstrată.

Prolog

Drumnadrochit, 28 februarie 1942

AGNES MÀIRI GRANT
FIICA LUI ANGUS ȘI MÀIRI GRANT
14 IANUARIE 1942

CPT. ANGUS DUNCAN GRANT
SOȚUL IUBIT AL LUI MÀIRI
2 APRILIE 1909 – IANUARIE 1942

Era o piatră funerară simplă, tăiată în granit negru, unul dintre puținele lucruri care erau oricând la îndemână în Glenurquhart chiar și în acele vremuri de restriște.

Venind la movilița care acoperea sicriul fiicei sale, Màiri vedea cum pământul se lăsa tot mai tare de la o zi la alta. Archie, cioplitorul în piatră, îi spusese că, din cauza gerului, era posibil să mai aibă de așteptat câteva luni până să poată așeza piatra funerară, dar sicriul era atât de micuț, că pământul se tasase în doar câteva săptămâni.

Numai ce așezaseră piatra, că Màiri și primi telegrama care anunța moartea lui Angus – prin urmare îl pusese s-o scoată. Archie ar fi vrut să aștepte până când erau siguri de data morții, însă Màiri voise să termine treaba imediat, ca să aibă un loc unde să-i poată jeli pe amândoi odată, așa că Archie nu se putuse împotrivi. Cioplise numele lui Angus sub cel al fiicei lui și lăsase un spațiu în care să adauge ziua și luna, când aveau să le afle. Era o adăugire fără rost, fiindcă Angus, spre deosebire de copilă, nu se odihnea sub piatră și probabil că nici nu avea să ajungă vreodată acolo.

Când Archie s-a întors cu piatra funerară, în cimitir nu erau decât el și Màiri. Archie era într-adevăr un bărbat vânjos, reușind să care de unul singur o lespede din granit.

Màiri simți o umbră traversând văzduhul și ridică privirea. Sus pe cer, deasupra mormintelor, se învârtea o cioară, plutind parcă fără să dea din aripi.

O cioară, lacrimi pe obraz,

Altă cioară i se alătură primei, apoi încă două.

Două, veselie mare,
Trei ciori, o căsătorie,

Archie își scosese pălăria și o răsucea în mâini stânjenit.

— Dacă e ceva ce putem face, Morag și cu mine, orice…

Màiri se străduí să-i zâmbească, însă nu izbuti decât să scoată un geamăt înăbușit. Luă o batistă din buzunar și o duse la gură.

Archie aștepta, vrând parcă să mai spună ceva. În cele din urmă, își puse pălăria și zise:

— Ei, atunci am plecat.

Dădu viguros din cap și se întoarse la camionetă, târându-și picioarele.

Telegrama fusese adusă de Willie poștașul, culmea, de Ziua Îndrăgostiților, chiar când se împlinea o lună de la nașterea fetiței. Màiri tocmai scotea o halbă de după tejghea, când apăru Anna, albă la față, și îi șopti că Willie era la ușă, dar nu voia să intre. Willie era un mușteriu obișnuit, așa că Màiri înțelesese totul pe loc, înainte să ajungă la ușă și să-l vadă la față. De sub pleoapele lăsate, ochii lui o priviră un moment, apoi se întoarseră spre plicul pe care-l ținea în mână. Îl întoarse de câteva ori de pe o parte pe alta, ca și cum nu știa dacă să i-l dea, dacă *nedându-i-l* ceea ce era scris acolo n-ar mai fi fost adevărat. Vântul care sufla tare îl îndoi de câteva ori. În cele din urmă, Willie își luă inima-n dinți și îi întinse plicul cu un gest blând, de parcă ar fi fost un pui abia ieșit din ou. Màiri îl deschise, întoarse hârtia ca să poată citi și privi cu atenție ștampila purpurie cu data – 14 februarie 1942 – adăugată de Willie cu nicio jumătate de ceas în urmă, după care citi:

DNA MÀIRI GRANT, HIGH ROAD NR.6
DRUM INVERNESS-SHIRE
ADÂNC REGRET INFORMĂM CĂ SOȚUL DVS. CPT. ANGUS D GRANT BATALION INFANTERIE 4179994 DISPĂRUT PRESUPUS MORT ÎN LUPTĂ 1 IAN. 1942 URMEAZĂ SCRISOARE AMĂNUNTE

Màiri reținu doar trei lucruri: Angus, mort și data. Și îi fu îndeajuns.

— Îmi pare rău, Màiri, zise Willie cu glas stins. Mai ales că abia…

Vocea i se gâtui. Clipi, lăsă privirea în jos și ochii i se opriră o clipă pe burta ei, înainte să se coboare spre mâinile lui.

Màiri nu găsi putere să-i răspundă. Închise ușa încet, trecu printre sătenii amuțiți și intră în bucătărie. Acolo se sprijini de perete, ținându-se cu o mână de pântecul acum gol, în timp ce în

cealaltă strângea hârtia care adusese vestea morții lui Angus. Chiar așa, hârtia părea să fi adus cu ea moartea lui Angus, mai degrabă decât vestea dispariției lui. Era mort de șase săptămâni și ea nu știuse.

În timpul scurs din clipa în care primise telegrama și până când Archie adusese înapoi piatra cu numele lui Angus, Màiri începuse să-l învinovățească pe Willie. De ce îi dăduse telegrama? Văzuse foarte bine că șovăise înainte să i-o înmâneze. Singura lui vină ar fi fost că, în cel mai rău caz, era complice la o minciună prin omisiune, iar ea ar fi putut să creadă în continuare că Angus era în viață undeva, în cine știe ce colț de lume. Chiar dacă făcea lucruri dincolo de înțelegerea ei, lucruri care l-ar fi schimbat într-un fel înspăimântător, așa cum se schimbaseră bărbații care fuseseră deja lăsați la vatră, ar fi putut crede în continuare că el trăia și că se putea îndrepta, fiindcă, odată ce l-ar fi văzut acasă, iubirea ar fi ajutat-o să treacă peste orice.

O mințiseră în legătură cu copilul, iar ea le făcuse jocul.

De când simțise copilul mișcând, fusese atentă la fiecare tresărire de viață din pântecul ei. Luni în șir se minunase văzând cum pe burtă îi apăreau mici umflături care se plimbau de colo, colo – un cot sau poate un genunchi, ca și cum o putere ascunsă i-ar fi redesenat trupul. Era băiat, sau poate o fetiță? Orice ar fi fost, avea deja păreri bine definite. Și-a amintit momentul în care și-a dat seama că trecuseră ore întregi de când nu mai simțise pruncul mișcând – chiar de *Hogmanay*[2] cine ar fi crezut?! La miezul nopții, în timp ce Ian Mackintosh apăsa pe clapele orgii, intonând primele acorduri din *Auld Lang Syne*[3], și cu doar câteva secunde înainte ca dinspre casa lui Donnie Maclean să se audă împușcăturile care le acompaniau întotdeauna, Màiri începu să-și împungă burta cu degetul, ca să trezească pruncul, deoarece se spunea că bebelușii nenăscuți adorm în pântecul mamei. A strigat la el, a țipat cât o țineau plămânii, până când, în cele din urmă, înțelegând, și-a încolăcit brațele în jurul pântecului și s-a pus pe plâns. Durerile s-au pornit treisprezece zile mai târziu.

Nu-și amintea decât vag cum decursese nașterea, căci moașa îi dăduse să bea un ceai amar, amestecat cu un praf alb, și doctorul îi tot punea un tampon îmbibat cu eter peste nas și gură, iar la sfârșit a adormit-o complet. I-au spus că pruncul trăise câteva minute, îndeajuns cât să fie botezat. Dacă ei au mințit, a mințit și ea, și minciuna a apărut pe piatra funerară. De fapt, probabil că își pierduse și copilul, și soțul în aceeași zi.

Scrisoarea promisă n-a mai sosit. Unde murise? Cum murise? Fără să cunoască amănuntele de care se temea atât, nu putea decât să se lase, îngrozită, în voia imaginației, care, cu toate că ea se ferea

să se gândească prea mult la ultimele clipe ale vieții lui Angus, îi arăta, cu claritate și precizie chinuitoare, mii de feluri în care acesta se stinsese. Se ruga la Dumnezeu să fi fost doar clipe, nu ceasuri sau zile întregi.

Cârdul de ciori coborî fâlfâind zgomotos din aripi, iar păsările se înșirară pe zidul de piatră, înghesuindu-se una în alta, cu penele negru-albăstrui înfoiate și capetele înfundate între umeri, de parcă își ridicaseră gulerele. O priveau urât, acuzator, dar fără să cârâie, cum le era obiceiul. Màiri le numără de două ori.

Șapte ciori, o taină-n veci păstrată.

Înțelese atunci că nu va ști niciodată amănuntele și că nu va afla nicicând ce s-a întâmplat cu adevărat.

Vântul tăios purta frunzele căzute, învârtejindu-le printre morminte. Màiri se aplecă și își plimbă degetele peste cele două nume al copilului și al soțului ei, cioplite în piatra neagră.

Agnes.

Angus.

În partea de jos, o treime din piatră fusese lăsată goală. Mai era loc pentru încă un nume, încă două date, și acestea aveau să fie precise.

Stătu o vreme cu privirea ațintită la piatră, apoi își șterse ochii și nasul cu batista pe care o păstră în mână, în timp ce se prinse de umeri cu brațele încrucișate și ieși pe poarta de fier înnegrită de vreme, lăsând-o deschisă, să se legene în țâțâni. O luă spre han, doar că, atunci când ajunse la răspântie, coti la stânga, în loc să meargă înainte.

Începuse să ningă ușor, dar, cu toate că nu avea nimic pe cap și picioarele îi erau goale în pantofi, trecu poticnindu-se chiar pe lângă ferma familiei Farquhar. Ar fi primit-o cu brațele deschise, la fel ca familia McKenzie, unde zărea lucirea roșiatică a focului pe fereastră, numai că ea merse mai departe, clănțănind din dinți, cu mâinile și picioarele amorțite de frig.

După o vreme, văzu castelul înălțându-se la stânga. Meterezele semețe, acum căzute în ruină, se profilau pe cerul plumburiu. Când era copil, se jucase în castel; știa ce camere rămăseseră întregi, în ce locuri trebuia să fii atent unde pui piciorul, care erau cele mai bune ascunzători și unde mergeau îndrăgostiții să se ferească de ochii lumii. Ea însăși mersese acolo împreună cu Angus.

Ninsoarea se înteți se, fulgii grei i se agățau în păr și se topeau. N-o mai înțepau urechile. Își trase mânecile peste mâinile înghețate și le prinse cu vârfurile degetelor. Trecu pe sub turnul porții, pe lângă cuptorul în care ardea turba și merse mai departe, prin iarba înaltă și tufișurile aspre de grozamă, croindu-și drum printre ferigi

și ciulini, îndreptându-se spre poarta dinspre lac.

În vârful dealului se opri să privească lacul întunecat, pe suprafața căruia dansau mii de vălurele, părând să se miște în direcția opusă curentului. Se spunea că acest *loch*[4] avea mai multă apă decât toate celelalte lacuri nu doar din Scoția, ci și din Anglia și Țara Galilor luate împreună, și că acolo se mai aflau și alte lucruri. De când era mică, părinții o opriseră să intre în lac, fiindcă, pe lângă faptul că apele erau reci ca gheața, fundul cobora abrupt, foarte aproape de mal, iar Kelpie[5] stătea la pândă.

Coborî dealul mergând pieziș și își scoase degetele înghețate din mâneci, ca să-și ridice poalele hainei.

Când ajunse la mal, valurile mărunte îi înconjurară picioarele plescăind. Apa, puțin adâncă, părea s-o îmbie: se prelingea peste pietriș, apoi se retrăgea. Màiri făcu un pas și scoase un mic țipăt când apa îi acoperi pantofii. Era rece, atât de rece, și totuși nimeni nu-și amintea să fi auzit că înghețase vreodată. Încă un pas, încă un țipăt. În apa care-i ajunsese acum până la glezne se roteau fărâme de turbă, îndemnând-o să meargă mai departe. Mai făcu un pas, iar de data asta se poticni și se trezi în apă până la genunchi. Haina de lână pluti la început, semănând cu o umbrelă care nu-și avea rostul acolo, se împotrivi o vreme, dar apoi se îmbibă de apă, trăgând-o în adâncuri. Întoarse capul spre ponton, cuprinsă dintr-odată de disperare. Dacă ar fi avut o pălărie, ar fi aruncat-o pe tufișurile spinoase. Dacă ar avea un obiect care să plutească, poate lumea ar crede că a fost un accident și ar îngropa-o alături de fetița ei. Poate și-ar spune că a luat-o Kelpie. Apoi își aminti că lacul nu dădea niciodată morții înapoi, așa că deschise larg brațele și îl strânse la piept.

Capitolul unu

Scottish Highlands[6]*, 14 ianuarie 1945*

— Doamne, nu mai oprește odată? am întrebat văzând că mașina lua încă o curbă în bezna aproape de nepătruns.

Se scurseseră aproape patru ore de când plecaserăm de la baza navală din Aultbea și de atunci goniserăm cu mașina legănându-se, gata să se răstoarne, de la un punct de control la altul. Cred că erau singurele momente când șoferul apăsa pedala de frână. La ultimul post mi s-a făcut rău și am vomitat urât de tot, ratând la milimetru ghetele gardianului. Nu și-a mai bătut capul să ne ceară documentele, ci a ridicat bariera vopsită în roșu și alb cu o privire dezgustată.

— Șofer! Trage la bordură! i-a ordonat Ellis, așezat pe bancheta din spate, între mine și Hank.

— Din păcate, nu prea avem bordură, a răspuns șoferul cu accentul lui pronunțat de scoțian din Highlands, rostind tare sunetul „r”, și s-a oprit exact în mijlocul drumului.

Într-adevăr, chiar așa era. Dacă aș fi coborât din mașină, m-aș fi afundat până la glezne în noroi și în hățișul de buruieni țepoase. Nu că mi-aș fi putut strica și mai rău hainele. Eram acoperită din cap până-n picioare cu pulbere de sulf și praf de pușcă; până și frica mea avea un miros anume. Ciorapii mei erau ca niște pânze de păianjen întinse pe picioare, unghiile mi se rupseseră și oja roșie se cojea de pe ele. Nu mă mai coafasem din ziua dinaintea plecării din portul Philadelphia. Niciodată nu mai arătasem în așa hal.

M-am sprijinit de portiera deschisă și am vomitat iar, în timp ce Ellis mă mângâia pe spate. Simțeam cum zăpada udă mi se așternea pe păr.

M-am urcat în mașină și am închis ușa.

— Scuze. Am terminat. Crezi că ai putea scoate chestiile alea de pe faruri? Ar fi mai bine dacă am vedea ce e în fața noastră.

Mă refeream la plăcile de metal pe care șoferul chior le montase peste faruri înainte să plecăm de la baza navală. Din pricina lor, nu vedeam la o distantă mai mare de un metru.

— Nu se poate, a răspuns bărbatul cu voioșie în glas. E camuflaj.

În timp ce schimba vitezele, capul mi se bălăbănea înainte și înapoi. M-am aplecat și mi-am acoperit fața cu mâinile. Ellis m-a bătut ușor pe umăr.

— Nu mai avem mult. Ți-ar face bine un pic de aer proaspăt?

M-am sprijinit de spătar și mi-am lăsat capul pe tetiera de piele zdrențuită. Ellis a întins mâna și a coborât puțin geamul. Mi-am

întors fața spre valul de aer rece și am închis ochii.

— Hank, *te rog,* nu vrei să stingi țigara?

Nu mi-a răspuns, dar, judecând după pala de aer înghețat, a aruncat-o afară pe fereastră.

— Mulțumesc, am îngăimat.

Douăzeci de minute mai târziu, când, în cele din urmă, mașina s-a opintit și șoferul a oprit motorul, disperată să pun piciorul pe pământ, am sărit afară înainte ca acesta să apuce să-și deschidă portiera, necum să mai ajungă și la a mea. Am aterizat în genunchi.

— Maddie! a strigat Ellis alarmat.

— N-am pățit nimic, am zis.

Luna aproape plină a fost acoperită preț de câteva clipe de un nor, dar, curând, la lumina ei am zărit pentru prima oară locul spre care ne îndreptam și unde nu mai speram să ajung.

M-am ridicat în picioare și m-am îndepărtat de mașină clătinându-mă. Îmi era teamă să nu vomit din nou. Picioarele mă purtau spre clădire din ce în ce mai repede. M-am izbit de zid, am alunecat și am rămas ghemuită la baza lui.

În depărtare s-a auzit behăitul unei oi.

Indiferent cât ar părea de absurd, aș fi dat orice – puțin zis – să nu mă aflu acolo, cu toate că, măcar teoretic, avusesem ocazia să spun nu.

„Trebuie să încercăm”, zisese Hank. „De dragul lui Ellis.”

Să refuz ar fi însemnat să trădez, să dau dovadă de cruzime cu bună știință. Ca să înțelegeți, vrajba dintre soțul meu și tatăl lui, ca și obsesia lor nesănătoasă pentru monștrii fantastici ne făcuseră să traversăm Atlanticul chiar în momentul în care un nebun adevărat, un monstru în carne și oase, încerca sa pună stăpânire pe lume din rațiuni legate doar de orgoliul și ambiția lui.

Ce n-aș fi dat să mă pot întoarce cu două săptămâni în urmă, la începutul petrecerii de Anul Nou, și să schimb povestea.

Capitolul doi

Rittenhouse Square, Philadelphia, 31 decembrie 1944

— Cinci! Patru! Trei! Doi!

Cuvântul „unu” ni se formase deja pe buze, dar, înainte să apucăm să-l rostim, o explozie s-a auzit sus, deasupra capetelor noastre. Oamenii din jur au început să țipe, iar eu m-am lipit de Ellis, care ne împroșca pe toți cu șampanie. Mi-a acoperit capul cu brațul, ca să mă ferească, și nicio picătură n-a ajuns pe mine.

Când țipetele s-au potolit, am auzit deasupra noastră un clinchet, însoțit de un scrâșnet îngrozitor. De la adăpostul pieptului lui Ellis, am aruncat o privire în sus.

— Ce naiba…? a spus Hank, fără să pară deloc mirat; cred că era singurul dintre noi toți care nu tresărise.

Toate privirile s-au îndreptat în sus. La treizeci de metri deasupra noastră, un candelabru uriaș, atârnat de un lanț argintat, se legăna aruncând fulgere luminoase pe pereți și podea. Era ca un curcubeu spart în milioane de cioburi, dansând acum peste marmura pereților, peste mătăsuri și damascuri – o privelițte de la care nu ne puteam lua ochii. L-am privit o clipă pe Ellis, speriată, apoi am ridicat iarăși ochii spre tavan.

Un dop uriaș a aterizat chiar lângă generalul Pew, gazda noastră la ceea ce putea fi numită, fără nicio exagerare, cea mai așteptată petrecere a anului. Dopul, mare cât o ciupercă, ricoșă și sări iar în aer. În secunda următoare, o bucată de cristal de mărimea unui ou de prepeliță a picat drept în paharul cu cocktail al generalului, aproape golindu-l. Generalul s-a holbat o vreme la pahar, nedumerit și amețit de băutură, după care și-a scos calm batista și și-a tamponat haina.

Toată lumea a izbucnit în râs. Atunci am băgat de seamă că un servitor bătrân, îmbrăcat în pantaloni de modă veche, bufanți și strânși la genunchi, era cocoțat în vârful unei scări de lemn. Palid, țeapăn de spaimă, se străduia să țină cea mai mare sticlă de șampanie pe care o văzusem în viața mea. Pe masa de marmură din fața lui era o piramidă de pahare, aranjate astfel încât, dacă turnai fără oprire în cel din vârf, la un moment dat toate paharele se umpleau. În timp ce șuvoiul înspumat se prelingea pe sticlă și îi curgea în mâneci, bătrânul, alb la față, o privea îngrozit pe doamna Pew.

Hank a înțeles imediat cum stăteau lucrurile și, pe cât se pare, i s-a făcut milă de bătrân. A ridicat mâna în care ținea paharul și, cu aplombul unui maestru de manej, a făcut un gest larg cu cealaltă mână, strigând cu voce tunătoare:

— Unu! La mulți ani!

Orchestra a intonat *Auld Lang Syne.* Generalul Pew dirija, cu paharul gol în chip de baghetă. Alături de el, doamna Pew era numai zâmbet: nu doar că petrecerea era un succes răsunător, dar acum mai avea și o parte amuzantă, de care lumea urma să vorbească ani de zile după aceea.

Să ne uităm vechii prieteni, să nu mai știm de ei.
Să ne uităm vechii prieteni și vremurile de demult?

Cei care știau versurile s-au pus pe cântat. Eu le repetasem în după-amiaza aceea, ca să fiu pregătită pentru ocazie, numai că, în clipa în care dopul a izbit candelabrul de cristal, mi-au zburat complet din minte. Când am ajuns la partea cu alergatul pe dealuri și cules de margarete, am renunțat să mă mai străduiesc și m-am alăturat lui Ellis și lui Hank, mulțumindu-ne să lălăim restul cântecului.

Băieții dădeau din mâna cu paharul, ținând isonul împreună cu generalul, în timp ce cu brațul celălalt mă țineau pe după talie. La sfârșit, Ellis s-a aplecat și m-a sărutat.

Hank s-a uitat în dreapta și în stânga, părând descumpănit.

— Hmm, s-ar zice că mi-am pierdut partenera. Ce-am făcut cu ea?

— Ceva n-ai făcut, asta e sigur: *nu te-ai însurat* cu ea! am pufnit eu disprețuitor, gata-gata să scot șampania pe nas.

Fără să-mi dau seama, băusem cel puțin patru pahare pe stomacul gol, iar acum mă simțeam foarte vitează.

S-a prefăcut că rămâne cu gura căscată, dar nici măcar el nu putea pretinde că nu știe cât de exasperată era Violet de curtea pe care i-o făcea de ani de zile, fără să meargă mai departe.

— O fi plecat? a întrebat scrutând sala cu o figură serioasă.

— N-am de unde să știu, i-am răspuns. A trecut ceva vreme de când n-am mai văzut-o.

— Păi atunci cine mă sărută și pe mine de Anul Nou? a întrebat Hank, cu o mutră îndurerată.

— Hai, vino aici, nătăflețule!

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz.

— Poți oricând să contezi pe noi. Și nici măcar nu-ți cerem un inel.

Ellis ne-a aruncat o privire amuzată și i-a făcut semn lui Hank să-și șteargă rujul de pe obraz.

În spatele lui, bătrânul servitor era tot acolo, cocoțat pe penultima treaptă a scării. Se aplecase cât de mult putea și se chinuia să nimerească paharul din vârf. Nu mai era palid. Din cauza

încordării se făcuse roșu la față și strângea din buze încruntat. M-am uitat în jur, să văd dacă vine cineva să-l ajute, însă nu se grăbea nimeni.

— Ellis, cred că are nevoie de ajutor, am spus arătând cu capul spre servitor.

Ellis s-a întors spre bătrân.

— Într-adevăr, a spus și mi-a întins paharul. Ce zici, Hank?

— Chiar crezi că a plecat? a întrebat Hank gânditor, plimbându-și buzele pe marginea paharului. Arăta trăsnet astă-seară. În rochia de culoarea amurgului, cu paietele ca niște stele de pază în galaxia nopții ei… Dar nimic, *nimic* nu se putea compara cu pielea ei albă ca laptele…

— Hei, băieți! Concentrați-vă! am spus eu.

Hank s-a trezit din visare.

— Poftim?

— Maddie e de părere că omul trebuie ajutat, a spus Ellis.

— Sticla aia e uriașă, am zis. Nu cred că e în stare s-o țină singur.

— Ai dreptate, a încuviințat Ellis. E un Baltazar[7] adevărat.

— Ba nu e Baltazar, e Nabucodonosor[8].

Bătrânului îi tremurau brațele. A încercat iar să umple cupele, dar șampania a curs printre ele, făcând o baltă pe masă și pe podea. Mânușile și mânecile hainei îi erau ude leoarcă.

— Aoleu! a exclamat Hank.

— Chiar așa, a încuviințat Ellis. Doamna Pew n-o să fie mulțumită.

— Din câte îmi dau seama, doamna Pew nu e niciodată mulțumită.

Pe fruntea bătrânului curgeau șiroaie de transpirație. Era clar că avea să cadă, să se prăbușească peste piramida de pahare. Am căutat-o din ochi pe doamna Pew, să-i cer să intervină, însă nu era nicăieri. Am încercat să-i fac un semn generalului, dar era ocupat cu paharul de cocktail pe care abia și-l umpluse din nou.

L-am înghiontit pe Ellis.

— Du-te! l-am îndemnat. Du-te și ajută-l!

— La cine se referă? a întrebat mirat Hank.

M-am uitat urât la el, până când s-a prins.

— A, da! Sigur.

Mi-a întins paharul, dar eu aveam deja mâinile ocupate, așa că l-a pus pe jos. Și-a tras reverele în lături, pregătindu-se de treabă, dar, până să apuce el și Ellis să facă ceva, au apărut câțiva servitori care aduceau patru sticle ceva mai mici, însă oricum mult mai mari decât sticlele obișnuite, și trei scări. În spatele lor venea plutind doamna Pew, să se asigure că totul mergea cum trebuie.

— Ei, da, *ăștia* sunt Baltazari adevărați! a spus Hank dând din cap ca un cunoscător, după care a ridicat paharul de pe podea și l-a dat peste cap.

— Ba nu, ăștia sunt Ieroboami[9], a spus Ellis.

— Dacă nici eu nu m-oi pricepe la șampanie… a zis Hank.

— Adică eu nu mă pricep?

— Habar n-aveți niciunul! m-am băgat eu în vorbă. Sunt Ebenezeri[10].

Au rămas amândoi cu gura căscată.

Amețită cum eram, m-am pus pe chicotit.

— Ebenezer, n-ați înțeles? Crăciunul? Sărbătorile de iarnă? Hai, lasă! Mai aduceți-mi un pahar. Pe ăsta l-am vărsat.

— Da, *pe mine*! a zis Ellis.

Hank s-a răsucit pe călcâie și a pus paharul pe tava unui chelner care tocmai trecea pe acolo. Apoi a bătut din palme:

— Cine se bagă la o bătaie cu bulgări?

Ne-am repezit afară, împiedicându-ne unul de altul, ne-am trântit pe spate în zăpadă și am desenat „îngerași", dând din mâini și din picioare. Eram chiar în fața casei familiei Pew, unde toți șoferii în livrea stăteau aliniați lângă mașinile lor, așteptându-i pe oaspeți să iasă. Am făcut un bulgăre de zăpadă și am reușit să-l izbesc pe Ellis drept în piept, după care am fugit țipând înăuntru.

În holul imens, Ellis m-a ajutat să-mi scutur zăpada de pe spate și din păr. Hank și-a scos haina și mi-a acoperit umerii goi, apoi m-au condus împreună spre un grup de trei scaune din lemn sculptat, tapisate cu goblenuri, așezate în fața căminului în care ardea un foc zdravăn. Hank, căruia îi dăduse prin cap să înșface etola de nurcă ce-mi căzuse în zăpadă, a scuturat-o și a întins-o pe marginea măsuței din lemn de trandafir de lângă noi. Ellis a plecat să aducă niște vin fiert cu miere, iar eu mi-am scos mănușile, acum ude și pătate.

— Doamne, în ce hal sunt! am zis privindu-mi rochia. Ce dezastru!

Rochia de mătase și pantofii erau compromiși. Am încercat, fără niciun rezultat, să netezesc țesătura încrețită de apă, apoi mi-am pipăit urechile, să văd dacă mai aveam cerceii. De mănuși nu-mi părea rău, iar etola speram să poată fi salvată. Altminteri se chema că izbutisem să-mi distrug întreaga toaletă.

— Nu ești în niciun hal, a zis Hank. Arăți superb.

— Mda, *arătam*! m-am văitat eu.

Petrecusem după-amiaza la Salon Antoine, unde îmi aranjaseră părul și mă machiaseră. Pe deasupra, nu mâncasem aproape nimic de două zile, pentru ca rochia să cadă bine pe mine. Era de un roșu intens, ca rodia, și purtam pantofi din același material. Se asortau

cu piatra inelului de logodnă, un rubin, și împreună îmi scoteau în evidență ochii verzi. Ellis îmi dăruise rochia și pantofii cu câteva zile în urmă, iar înainte să mergem la petrecere dansasem flamenco în fața lui, învârtindu-mă până când ai fi zis că fusta își va lua zborul. Ellis s-a declarat încântat, însă eu am simțit, ca în atâtea alte rânduri, un fior de tristețe când am încercat să-mi închipui ce vedea el de fapt. Soțul meu e daltonist, așa că, pentru el, toaleta mea trebuie să fi fost doar o combinație de griuri. Mă întrebam ce fel de griuri, câte nuanțe distingea și dacă aveau intensități diferite. Eu, una, nu-mi puteam imagina o lume fără culori.

Hank s-a trântit pe un scaun, cu un picior atârnat peste cotieră. Și-a deznodat papionul, după care și-a descheiat nasturii manșetelor și pe cei ai gulerului. Arăta ca Clark Gable pe jumătate înecat.

Cât despre mine, cu toate că eram înfășurată în haina lui și o țineam strâns pe lângă trup, frigul mă pătrunsese și începusem să tremur.

Hank și-a dus mâna la piept, apoi s-a căutat prin buzunare. S-a oprit și a ridicat o sprânceană.

— Stai! am zis, înțelegând ce căuta.

Am scos tabachera din buzunarul de la piept al hainei și i-am întins-o. Hank a deschis-o și mi-a oferit o țigară. Am scuturat din cap. Atunci a luat o țigară pentru el și a închis tabachera.

— Ei, cum rămâne? a întrebat cu o sclipire jucăușă în ochi. Punem mâna pe un monstru?

— Sigur, am zis fluturându-mi brațul. Plecăm cu primul vapor.

La fel răspundeam de fiecare dată când subiectul era repus pe tapet, ceea ce se întâmpla deseori, și întotdeauna după ce luam serios la bord. Era mica noastră glumă.

— Cred că lui Ellis i-ar face bine schimbarea. Pare cam deprimat.

— Ellis nu e deprimat, l-am contrazis. Problema e la tine, vrei să scapi de Violet.

— Ba nu! a protestat el.

— Nici măcar nu ți-ai dat seama când a plecat astă-seară! Hank și-a coborât privirea, recunoscându-se vinovat.

— Cred că se cuvine să-i trimit flori.

— Mâine-dimineață la prima oră.

— Fără discuție, a încuviințat el. Cum se crapă de amiază. Pe cuvânt de cercetaș.

— *Și,* dacă vrei să știi părerea mea, ar trebui să te însori cu ea. E vremea să te civilizezi, iar mie mi-ar prinde bine o prietenă. Nu vă am decât pe tine și pe Ellis.

A dus mâna la piept, prefăcându-se rănit mortal.

— Și noi ce suntem, cotoare de varză?

— Nuuu, sălățică fragedă! Dar hai să vorbim serios. Cât ai de

gând s-o mai lași să aștepte?

— N-am idee. Nu știu dacă sunt gata să mă las civilizat. Dar, când am să fiu, Violet va avea întâietate. Poate să-și aleagă cel mai dat naibii tovarăș de viață.

Când am pus paharul jos, ochii mi-au căzut din nou pe rochie și pe pantofi.

— Nici *mie* nu mi-ar strica să mă civilizez. Dar, până una, alta: ai de gând să te însori cu ea sau nu?

— Ce-i asta, o ambuscadă?

A bătut țigara de capacul tabacherei și și-a așezat-o între buze. Un servitor a apărut de nicăieri și i-a aprins-o.

— Mm, mulțumesc, a zis Hank, trăgând fumul în piept.

S-a lăsat pe spate și a scos fumul pe gură și pe nas, formând un fuior de fum alb, pe care l-a tras înapoi în piept – un giumbușluc numit „cascada irlandeză”.

— Dacă mă însor cu ea, Ellis și cu mine nu mai avem nicio șansă. O să ne puneți piciorul pe grumaz.

— N-avem cum! am protestat. Vom fi egali, doi la doi.

— Egalitatea între sexe nu există. Uită-te la tine: ai reușit să ne încolțești de una singură.

— Nu-i adevărat!

— Ba da, chiar acum mă încolțești, chiar în clipa asta, întinzându-mi cu mânuța proprie capcana căsătoriei. Ascultă la mine, asta e conspirația feminină supremă. Sunteți toate părtașe. Deși eu unul nu prea înțeleg pentru ce toată zbaterea asta.

Ellis a revenit, însoțit de un chelner care a așezat pe masă pahare cu mâner aburinde. Apoi s-a tolănit pe un scaun.

Hank a pus țigara în scrumieră și a luat un pahar. A suflat în el și, cu mare grijă, a luat o înghițitură.

— Carevasăzică, Ellis, fetița noastră dragă, aici de față, tocmai zicea că a venit vremea să facem o călătorie. Să punem și noi mâna pe un plesiozaur.

— Nu mai spune! a replicat Ellis.

— Ba chiar așa. A pus toate detaliile la punct, a insistat Hank. Ia spune-i, Maddie!

— Te-ai îmbătat, am zis eu râzând.

— E adevărat, recunosc, a spus Hank, dar eu tot cred că ar trebui să încercăm.

A stins țigara apăsând-o cu atâta putere, încât s-a spart și s-a desfăcut în scrumieră. De ani de zile vorbim despre asta. Haideți s-o facem. Vorbesc serios.

— Ba nu, am zis.

Hank și-a dus iarăși mâna la piept.

— Ce-i cu tine, Maddie? Să nu-mi spui că ai pierdut gustul

aventurii. Ori te-o fi civilizat Violet fără știrea noastră?

— Nu, sigur că nu. Nu i-ați dat voi ocazia. Dar acum nu putem pleca. Navele de croazieră nu mai traversează oceanul de când s-a scufundat *Athenia*.

Mi-am dat seama că vorbisem ca și cum vasul ar fi avut vreo spărtură pe undeva, când, de fapt, fusese torpilat de un submarin german și se dusese la fund cu 1100 de civili la bord.

— Dacă vrei, poți, a spus Hank, dând din cap cu un aer înțelept.

A sorbit iar din pahar, apoi l-a privit acuzator.

— Hm, cred că tot whisky-ul simplu e mai bun. Lipsesc puțin. Ellis, stai de vorbă cu soția ta. Văd că a dobândit obiceiuri proaste.

Și-a luat avânt să se ridice de pe scaun și a fost cât pe ce să cadă în genunchi. S-a prins cu mâna de scaunul lui Ellis până și-a recăpătat echilibrul și în cele din urmă s-a îndepărtat, clătinându-se ca un fluture în zbor.

După plecarea lui, Ellis și cu mine am rămas tăcuți, în liniștea relativă pe care o creau râsetele și conversația celorlalți.

Ellis s-a lăsat tot mai jos în scaun, până când, dacă cineva s-ar fi uitat din spate, nu l-ar fi văzut așezat acolo. Ochii îi sticleau și se făcuse cenușiu la față.

Mie îmi țiuiau urechile din cauza șampaniei. Am ridicat mâinile să-mi verific coafura și am descoperit că o parte dintre bucle se desfăcuseră și îmi stăteau acum lipite de gât. Tot pipăindu-mi părul, mi-am dat seama că pieptănul cu diamante pe care mi-l dăruise soacra mea dispăruse. M-a cuprins panica. Fusese cadou de nuntă, una dintre rarele dovezi de simpatie pe care mi le oferise femeia care nu făcuse niciun secret din faptul că nu dorea ca fiul ei să se însoare cu mine, dar care fusese totuși îndeajuns de mișcată încât să mi-l dea cu câteva clipe înainte ca Hank să mă conducă la altar.

— Eu cred că ar trebui să încercăm, a zis Ellis.

— Sigur, am răspuns eu râzând. Luăm primul…

— Vorbesc serios! mi-a tăiat el vorba.

Am ridicat privirea, surprinsă de tonul lui. Scrâșnea din dinți. Nu înțelegeam ce se întâmplase, dar în mod clar era într-o cu totul altă stare de spirit. Nu mai era de glumă.

M-a privit înciudat:

— De ce? De ce să nu mergem?

— Din cauză că e război, i-am răspuns cu blândețe.

— *Carpe diem* și alte prostii de felul ăsta. Fără război, n-ar fi o aventură adevărată. Plus că doar așa ajung și eu pe front. Ca și Hank, de altfel.

Și-a trecut degetele prin păr, nereușind decât să se ciufulească și mai tare. S-a aplecat spre mine și mi-a șoptit strângând din ochi:

— Doar știi cum ni se spune, nu? Inapții!

Dintre toți oamenii de acolo, el și Hank erau singurii inapți de serviciu militar. Mă întrebam dacă nu cumva îl luase cineva peste picior când se dusese să aducă ceva de băut.

Hank se consolase cu ideea că avea platfus, fiindcă așa îi stătea în fire. În schimb, Ellis pusese la inimă faptul că fusese declarat inapt. Daltonismul lui trecuse neobservat până în clipa în care voise să se înroleze și fusese respins. Mai încercase o dată, la o altă comisie, dar fusese respins și de către aceea. Nu era vina lui, bineînțeles, dar avea dreptate când spunea că oamenii îl judecau și suferea din cauza asta. Erau acuzații mute, iar el le simțea tot timpul și nu avea cum să se apere. Până și tatăl lui, veteran din Primul Război Mondial, îl trata, de când aflase că era inapt, cu o repulsie pe care nici măcar nu se străduia s-o ascundă. Nedreptatea era cu atât mai greu de suportat, cu cât noi locuiam împreună cu socrii mei, care ne lipsiseră în mod perfid de orice posibilitate de scăpare. La două zile după atacul de la Pearl Harbor, tăiaseră două treimi din alocația lui Ellis. Soacra mea ne dăduse vestea în timp ce ne aflam în salon, înainte de cină. Era sigură, ne spusese ea cu o satisfacție răutăcioasă, că ne va face plăcere să aflăm că, „până se termină grozăvia asta", banii vor merge către obligațiuni de război. Se prea poate ca banii să fi fost dați pe obligațiuni, însă adevăratul scop era, în mod evident, pedepsirea lui Ellis. Mama lui se răzbuna pentru faptul că îndrăznise să se însoare cu mine, iar tatăl lui… de motivul lui nu eram prea siguri. Fie nu credea că Ellis e daltonist, fie nu-i putea ierta acest defect. Drept urmare, trăiam un veritabil coșmar, supravegheați fără încetare de cei pe care ajunseserăm să-i considerăm temnicerii noștri.

— Doar știi ce greu îmi e, a continuat Ellis. Toți stau cu ochii pe mine și se miră de ce nu mă înrolez.

— Nu stau cu ochii…

— *Nu mă lua de sus! Știi prea bine că așa e!*

Ridicase glasul, și toată lumea s-a întors să se uite la noi.

Ellis a arătat cu mâna spre ei.

— Ce-ți spuneam eu?

S-a uitat urât în jur, și oamenii s-au întors unul câte unul, cu expresii scandalizate. Și-au reluat conversațiile, dar cu voce joasă.

Ellis m-a privit drept în ochi.

— Știu că par a fi perfect sănătos, a continuat, făcând un efort vizibil să-și stăpânească vocea. Până și propriul meu tată mă crede un laș, pentru Dumnezeu! Trebuie să dovedesc de ce sunt în stare, în primul rând pentru *mine*. Credeam că măcar tu ai să înțelegi.

— Dragule, înțeleg foarte bine.

— Oare? a întrebat zâmbind amar.

— Bineînțeles, am zis.

Și chiar înțelegeam, cu toate că în clipa aceea aș fi spus orice numai să-l văd liniștindu-se.

Băuse tărie încă de la amiază și știam că putea scăpa hățurile în orice moment. Fețele celor din jur, care se prefăceau că nu ne bagă în seamă, întorcând capetele în altă parte, anunțau un început de an nou cât se poate de neplăcut.

Mai mult ca sigur că soacra mea, care nu venise la petrecere din cauza unei migrene, avea să fie informată despre cum ne purtaserăm înainte să se facă ora prânzului. Nici nu voiam să mă gândesc la cum va reacționa când va afla că pierdusem pieptănul.

M-am hotărât să-i telefonez a doua zi dimineața doamnei Pew și s-o rog să-l caute, trăgând nădejde că i se va face milă de mine. Dacă pieptănul căzuse în zăpadă, probabil că nu aveam să-l mai găsesc vreodată, dar, dacă picase după vreo canapea, atunci poate că avea să fie găsit.

Ellis mă privea atent, cu o luminiță sclipindu-i în ochi. După câteva clipe, supărarea i s-a șters de pe față, înlocuită de o expresie de ușurare, amestecată cu tristețe. S-a aplecat spre mine să mă bată cu palma pe genunchi și a fost cât pe ce să cadă de pe scaun.

— Așa te vreau! a zis sforțându-se să se îndrepte. Oricând dornică de aventură. Nicio fată nu-i ca tine. N-au pic de haz. De-aia nu se însoară Hank cu Violet, bineînțeles. Așteaptă să găsească pe cineva ca tine. Doar că n-are cum. Am pus mâna pe singurul exemplar.

— Ce mai veste-poveste? a întrebat Hank, apărut din senin și trântindu-se pe scaunul lui. Alo, aici! a strigat pocnind din degete, cu mâna ridicată deasupra capului.

Un chelner s-a apropiat și a mai pus câteva pahare cu băutură pe măsuța din fața noastră.

Hank s-a întors din nou spre Ellis:

— Iar încearcă să mă însoare? Parcă așa se aude pe-aici.

— Nu. A fost de acord. Plecăm în Scoția.

Hank a făcut ochii mari.

— Zău? a întrebat uitându-se la mine, așteptând o confirmare.

Nu cred că fusesem de acord, cel puțin nu după ce mi-am dat seama că nu era doar o glumă, dar, de vreme ce dezamorsasem bomba și poate salvasem situația, am hotărât să mă prind în horă.

— Sigur, am zis făcând un gest larg cu mâna. De ce nu?

Capitolul trei

A doua zi, m-a trezit telefonul care suna în holul de la parter. Era nouă fix, oră înainte de care se consideră că nu e civilizat să suni. Mi-am tras plapuma până sub bărbie și am rămas nemișcată, ascultând cum Pemberton, majordomul, o cheamă pe soacra mea la telefon. I-am auzit pasul hotărât, vocea – întâi înăbușită, apoi urcând, surprinsă, și coborând din nou.

Eram într-o stare mizerabilă: tâmplele îmi zvâcneau, în gură aveam un gust acru și era foarte posibil să fi fost încă în stare de beție. Cu toate că îmi aduceam aminte multe din cele întâmplate cu o noapte înainte, erau momente despre care nu știam nimic – de exemplu, cum ajunsesem înapoi acasă. Brusc, îmi dădusem seama că nu mai eram doar ametită și țin minte că am avut ideea clară că sosise vremea să ne ducem la culcare, însă nu țin minte cum am plecat și, cu atât mai puțin, cum am ajuns acasă. Nu aveam idee câte ore – multe sau puține – stătusem în pat.

Rochia compromisă se afla pe covor. Puteai să juri că era o grămadă de mațe încolăcite. Nu departe se vedeau și pantofii – unul din ei fără toc. Etola albă atârna pe marginea noptierei lucioase de mahon. Blana era adunată în smocuri întărite, ca niște țepi murdari. Aruncasem colierul de perle lângă cutia de bijuterii, iar cerceii cu rubine *cushion*[11] înconjurate de diamante îi azvârlisem pe undeva, pe alături, fără să-i fi pus unul lângă altul. Între ei trona un ditamai dopul de șampanie. Mi-am pipăit inelul de pe deget și atunci mi-am amintit de pieptănul cu diamante. Am simțit că mi se face rău, mi-am îngropat fața în pernă și i-am tras colțurile peste urechi.

La amiază, fata în casă a bătut discret la ușă și a deschis-o de un deget.

— Îmi pare rău, Emily. Nu mă simt prea bine, n-am poftă de micul dejun, i-am zis cu vocea înăbușită de pernă.

— Am adus Alka-Seltzer și biscuiți cu ghimbir, mi-a răspuns, iar eu am simțit că stomacul mi se revoltă din nou.

Era clar că nu doar treziserăm toată casa atunci când ne întorseserăm, ci și că văzuseră cu toții în ce hal eram.

— Pune-le pe noptieră, am zis și m-am întors cu fața la perete.

Nu voiam să vadă cum arătam. Mă prăbușisem pe pat fără a mai apuca să mă demachiez, ceea ce se observa după dârele de rimel lăsate pe pernă.

— Mulțumesc, Emily.

— Sigur, doamnă Hyde.

A stat în cameră mai mult decât mă așteptam, iar după ce a

plecat am văzut că luase rochia, pantofii și blana.

Telefonul a mai sunat de câteva ori în ziua aceea. La fiecare apel, vocea soacrei mele era tot mai încordată, până când a devenit crispată și tăioasă. La fiecare discuție pe care o purta, mă afundam și mai adânc sub plapumă.

Pe la șase și jumătate, Ellis a intrat împleticindu-se în camera mea. Nu se schimbase, era tot în pijama. Halatul îi era desfăcut, și cordonul atârna pe jos.

— Doamne, ce noapte! a zis frecându-se la ochi cu pumnii. Nu prea sunt în apele mele. Mi-ar prinde bine ceva care să mă dreagă. Tu cum te simți?

Mi-am înăbușit un râgâit.

— Cum te simți? m-a întrebat, apropiindu-se de mine.

Era tras la față și avea cearcăne negre sub ochi. Nici nu voiam să mă gândesc la cum trebuie să fi arătat eu. Ellis reușise cel puțin să-și pună pijamaua, pe când eu rămăsesem în chiloți.

— Nu prea bine, am zis. Uite ce mi-a adus Emily pe post de mic dejun!

A aruncat o privire și a pufnit în râs.

— Nu-i nimic de râs, am zis. Înseamnă că trăncănesc pe seama noastră în bucătărie. Și, pe deasupra, am pierdut pieptănul de la maică-ta.

— Aha, a îngăimat el cu gândul în altă parte.

— Ellis! am spus. *Am pierdut pieptănul pe care mi l-a dat maică-ta.*

Când a înțeles gravitatea situației, s-a așezat pe marginea patului, și tot sângele i s-a scurs din obraji.

— Ce mă fac? am întrebat strângându-mă ghem.

Ellis a tras adânc aer în piept și a căzut pe gânduri. După câteva clipe, s-a plesnit cu putere peste coapse și a zis:

— Asta e! Trebuie să dai telefon la familia Pew și să le spui să-l caute.

— Asta și aveam de gând, numai că nu pot.

— De ce nu?

— Una la mână, nu pot să mă apropii de telefon. Mama ta a vorbit toată ziua. Dumnezeu știe ce i s-a spus! Și, oricum, nu pot s-o sun pe doamna Pew. Nu mă simt în stare să vorbesc cu ea nici măcar la telefon.

— De ce?

— Fiindcă eram *beți*! Ne-am trântit pe jos, în mijlocul străzii!

— Cu toții erau beți.

— Da, dar nu ca noi! am zis amărâtă; m-am ridicat și mi-am prins capul în palme. Nici măcar nu-mi aduc aminte când am plecat. Tu mai știi?

— Nu prea.

S-a ridicat și s-a apropiat de noptieră.

— Ăsta de unde mai e? a întrebat luând dopul.

— Habar n-am, am zis.

Telefonul a sunat din nou la parter. M-am făcut mică. Ellis a venit și m-a luat de mână. De data asta, când Pemberton s-a dus s-o cheme, soacra mea a venit cu pași iuți și a vorbit apăsat, îndârjită. După câteva minute s-a lăsat tăcerea, o tăcere de rău augur, care năpădea casa asemenea unui gaz otrăvit.

Ellis s-a uitat la ceasul meu.

— În câteva minute va urca să se îmbrace pentru cină. Poți suna atunci.

— Vii cu mine? l-am întrebat în șoaptă, agățându-mă de mâna lui.

— Sigur că da. Vrei o pastilă de-aia de-a ta, pentru inimă?

— Nu, mă descurc fără.

— Te superi dacă…? a lăsat el întrebarea neterminată.

— Cum să mă supăr? Ia.

La șapte fără zece, cu patruzeci de minute înainte de a trebui să mergem în salon pentru cocktailuri, am coborât scara pe furiș, îmbrăcați amândoi în halate, privindu-ne cu teamă și ascunzându-ne după colțuri, până când ne-am lămurit că nu era nimeni prin preajmă. Mă simțeam ca un copil care se strecoară până la parter, ca să tragă cu urechea la ce discută oamenii mari.

I-am telefonat doamnei Pew și am rugat-o cu o voce umilă să aibă bunătatea de a vedea dacă nu cumva pieptănul meu era acolo. A tăcut câteva secunde, după care mi-a spus cam răstit că da, va avea grijă. Așa cum îmi spusese și cu o seară înainte.

După ce am închis, m-am întors spre Ellis, incapabilă să mai scot o vorbă. M-a strâns în brațe.

— Șșș, draga mea, a zis, apăsându-mi capul pe pieptul lui. O să treacă și asta.

La șapte și jumătate ne-am întâlnit în capul scării. Făcusem o baie și îmi aranjasem părul cum putusem mai bine într-un timp atât de scurt. Îmi dădusem cu un strop de ruj și fard de obraz, fiindcă eram atât de palidă, încât fața îmi părea transparentă, și îmi pusesem câteva picături de apă de toaletă în spatele urechilor. Ellis se tăiase bărbierindu-se, iar în părul ud i se vedeau încă dârele lăsate de pieptăn.

— Ești gata? m-a întrebat.

— Nici vorbă. Dar tu?

— Curaj, draga mea! mi-a spus oferindu-mi brațul.

Mi-am încleștat degetele reci ca gheața de cotul lui.

Când am intrat în salon, socrul meu, colonelul Whitney Hyde, a

ridicat privirea și și-a îndreptat-o spre masiva pendulă de podea. Stătea sprijinit de polița căminului, chiar lângă o colivie delicată, atârnată de un stativ ornamental. Înăuntru se afla un canar de culoarea înghețatei de portocale, un ghemotoc moale, cu coadă scurtă, în formă de evantai, ochișori cafenii și un cioc înduioșător. Aproape prea frumos ca să fie adevărat, canarul nu cântase nici măcar o dată în cei patru ani de când locuiam în casă, nici măcar când îl puseseră într-o colivie mai mică, să se poată concentra mai bine.

Soacra mea, Edith Stone Hyde, era așezată pe marginea fotoliului stil Ludovic XIV, tapisat cu țesătură de mătase de culoare crem. În momentul în care am intrat, și-a ațintit ochii asupra noastră.

Ellis a traversat repede camera și a sărutat-o pe obraz.

— La mulți ani, mamă! a spus. Sper că te simți mai bine.

— La mulți ani! am spus și eu, apropiindu-mă de ea.

A întors ochii spre mine, iar privirea ei m-a înghețat. Își încleștase dinții și mă fixa fără să clipească. Lângă polița căminului, vârfurile mustății colonelului zvâcneau nervos. Canarul a dat de câteva ori din aripi, s-a mutat de pe bățul unde era cocoțat pe barele coliviei și a rămas acolo, agățat cu degețelele lui descărnate, cu gheare translucide.

Tic, tac, se auzea ceasul. Eu simțeam că mă lasă genunchii.

— Mai bine… hmm… mă simt mai bine…

Vorbea rar, rostind limpede cuvintele, cântărindu-le. S-a încruntat imperceptibil. A bătut darabana cu degetele pe brațul fotoliului, începând cu degetul mic și apoi invers, o dată, de două ori, în ritmul unui cal în galop. Mi se părea că pauza nu se mai sfârșea.

Pe neașteptate, a ridicat privirea spre Ellis.

— Te referi la migrena mea?

— Desigur, a răspuns el cu convingere. Știm cât suferi.

— Chiar știți? Ce drăguț din partea voastră! A amândurora.

Tic, tac.

Ellis s-a îndreptat de spate, și-a potrivit cravata și s-a dus la bufet, să toarne de băut. Whisky pentru bărbați, sherry pentru doamne. I-a dus un pahar mamei lui, apoi tatălui, după care a adus și paharele noastre.

— Spuneți-mi, cum a fost petrecerea? a întrebat mama lui Ellis, cu ochii la paharul de cristal fin pe care-l ținea pe genunchi. Avea o voce egală, lipsită de orice inflexiune.

— A fost fără cusur, a spus Ellis, vorbind prea tare și cu prea mult entuziasm. Soții Pew se pricep la petreceri. Au adus o orchestră, șampania curgea în valuri, tăvile cu gustări delicioase

erau întotdeauna la îndemână. Nici n-ai fi zis că e război. Apropo, a întrebat de tine. I-a părut foarte rău când i-am spus că nu te simți bine. A, și la miezul nopții s-a întâmplat ceva de pomină… Ai aflat? O să aibă lumea despre ce vorbi ani de zile de acum încolo.

Colonelul a pufnit zgomotos și a dat paharul pe gât. Canarul s-a mutat pe cealaltă parte a coliviei.

— Am auzit mai mult decât mi-aș fi dorit, a spus soacra mea cu răceală, ținând ochii coborâți spre pahar.

Apoi și-a îndreptat privirea spre mine. Era limpede că avea ceva în minte. Mie mi-a năvălit tot sângele în obraji.

— Ei, și cum vă spuneam, a continuat Ellis făcând pe viteazul, tocmai număram secundele până la miezul nopții, când s-a auzit o explozie cu adevărat asurzitoare. Chiar dacă între noi și front e un continent întreg, îți poți imagina la ce ne-am gândit! Era să…

— *Liniște*! a urlat colonelul, întorcându-se spre noi.

Era vânăt la față; până și nasul borcănat i se învinețise. Bărbia îi tremura de furie.

Speriată, m-am dat înapoi și m-am agățat de brațul lui Ellis. Chiar și soacra mea a tresărit, cu toate că și-a recăpătat aproape imediat sângele rece.

În lumea noastră, bătăliile erau câștigate înfigând pumnalul pe la spate, fără umbră de remușcare, sau răsucind cuțitul în rană cu zâmbetul pe buze. Oamenii se prăbușeau sub povara unui suspin cu subînțeles sau a câteva vorbe bine țintite. Nimănui nu i-ar fi dat prin gând să țipe.

Colonelul a trântit paharul gol pe polița căminului.

— Ne luați drept proști? Vă închipuiți că n-am auzit despre *adevărata* întâmplare de pomină? Că nu știm despre ce vor bârfi *de fapt* oamenii ani de zile de acum încolo? Despre modul *rușinos, dezmățat*… demn de tot *disprețul*… în care v-ați comportat?

A urmat o avalanșă de insulte și acuzații furibunde, despre care am doar o amintire încețoșată. Din câte se pare, nu ne mulțumiserăm să ne îmbătăm și să ne facem de râs, iar ieșirea lui Ellis fusese cea mai mică ispravă a lui. Am înțeles că anunțase cu mare tărăboi că urma să plecăm la vânătoare de monștri și „să-i dăm peste nas bătrânului”, continuând să-și trâmbițeze intențiile chiar și în timp ce Hank îl împingea cu piciorul pe bancheta din spate a mașinii.

Ellis și colonelul s-au înfruntat învârtindu-se pe imensul covor de mătase, arătând unul spre altul cu degetul și sforțându-se să țipe cât mai tare, pentru a acoperi strigătele celuilalt. Colonelul ne-a acuzat că am făcut tot ce-am putut ca să-l punem într-o situație stânjenitoare, ca și cum n-ar fi fost de ajuns că eram niște degenerați odioși și că, prin tot ceea ce făceam, ne dovedeam a fi

niște paraziți ai societății. Ellis i-a răspuns că, într-adevăr, nu știa să facă nimic, dar că, dacă era să ne gândim, nici el, colonelul, nu făcea nimic. Ce aștepta de la el? Să învețe o meserie?

Soacra mea rămăsese tăcută, senină, cu o expresie calmă, care nu prevestea nimic bun. Stătea cu genunchii și gleznele lipite și cu picioarele ușor înclinate într-o parte, așa cum se cade să stea o doamnă. Ținea de picior paharul de sherry din care nu sorbise încă și făcea ochii mari ori de câte ori îi plăcea o replică. Apoi, pe neașteptate, și-a ieșit din fire.

Colonelul tocmai îl acuzase pe Ellis că scosese la înaintare povestea cu daltonismul exact în momentul în care țara avea nevoie de el, dând dovadă de o lașitate care pe el – tatăl lui și veteran de război – l-a făcut să se rușineze cum nu se mai rușinase în viața lui, când Edith Stone Hyde s-a întors spre soțul ei, cu ochii ieșiți din orbite de furie.

— Cum *îndrăznești* să vorbești așa despre fiul meu?!

Din câte știam eu, nu ridicase tonul niciodată în viața ei, așa că am fost cu toții șocați. A continuat, cu vocea ascuțită de încordare și tremurând pe bună dreptate de indignare, atrăgându-i atenția că nu era nicidecum vina lui Ellis că era daltonist, la fel cum nu poți acuza pe cineva că are platfus – nu-și dădea seama? –, și, fiindcă tot venise vorba, defectul nu era moștenit din familia ei.

Dacă tot pomenise de moștenirea genetică, o învinuia pe *ea* (aici a întins brațul, arătând spre mine) pentru decăderea lui Ellis. O desfrânată sărită de pe fix, *la fel ca mama ei.*

— Ia ascultă! Să nu vorbești așa de soția mea! a strigat Ellis.

— N-a fost desfrânată! a urlat colonelul.

Timp de câteva clipe nu s-a auzit decât ticăitul ceasului și fâlfâitul aripilor canarului înnebunit de spaimă. Era ca un bulgăre portocaliu care se izbea de pereții coliviei, împrăștiind mici fulgi pufoși.

Ellis și cu mine ne-am privit îngroziți.

— Așa, vasăzică? a întrebat soacra mea cu voce potolită. Atunci ce era, dragule?

Colonelul a dat din gură ca și cum ar fi vrut să răspundă ceva, însă n-a rostit niciun cuvânt.

— Nu-i nimic. Dintotdeauna am avut o bănuială. Am văzut cum te uitai la ea, a continuat, cu ochii aruncând scântei la gândul unei amintiri atât de umilitoare. Cel puțin n-ai fost atât de nechibzuit încât să fugi cu ea în lume.

Aproape că m-am simțit obligată să-i iau apărarea colonelului și să spun că *toți* se uitau așa la mama – nu se puteau stăpâni –, însă am avut atâta minte încât să nu deschid gura.

Brusc, soacra mea s-a întors spre Ellis.

— Iar *tu*… Pe tine te-am prevenit. Oricât ar fi fost de stânjenitor, aș fi tolerat situația, dacă te-ai fi mulțumit să te ții de chefuri și să alergi după fuste; dar nu, tu ai dat deoparte toate partidele potrivite pe care le-ai fi putut face și ți-ai luat lumea-n cap ca să te însori cu… – s-a oprit, a țuguiat buzele și a clătinat de câteva ori din cap, gândindu-se cum să mă numească – asta. Și s-a dovedit că am avut dreptate. Așchia nu sare departe de trunchi. E absolut rușinos felul în care vă purtați voi doi și individul ăla respingător, Boyd. Nici nu vreau să mă gândesc ce-o să se aleagă de nepoții mei. Deși, ca să fiu sinceră, nu prea mai trag nădejde că voi avea așa ceva. Dar poate că-i mai bine astfel.

A oftat și s-ar fi zis că se liniștise. Fruntea i s-a descrețit, și-a ațintit privirea undeva aiurea, spre un punct îndepărtat, satisfăcută de victoria pe care o repurtase. Reușise să-i umilească pe toți cei prezenți și era convinsă că nu mai era nimic de spus: câștigase – ghem, set și meci.

Își făcea iluzii. Dacă s-ar fi uitat mai bine, ar fi văzut că Ellis se făcea roșu ca racul; roșeața se ridica de la baza gâtului, se răspândea la rădăcina părului său blond și urca până în vârful urechilor.

— Hai să vorbim despre rușine, de acord? a propus cu un calm amenințător. Orice am face eu sau Maddie, sau oricine altcineva, n-am putea aduce mai multă rușine pe capul familiei ăsteia. Tu – a zis ridicând tonul până când a început să țipe din nou, îndreptând spre tatăl lui paharul din care whisky-ul se prelingea pe covor, din cauză că mâna îi tremura tu ești cel ce a adus asupra noastră o rușine de care nu ne vom spăla în veci, atunci când ai trucat fotografiile alea!

S-a lăsat o tăcere înfricoșătoare. Soacra mea a rămas cu gura căscată. Păhărelul de cristal i-a alunecat dintre degete și s-a făcut fărâme pe parchet.

Tic, tac, se auzea bătaia impasibilă a orologiului.

Dar să vă relatez povestea așa cum mi-a fost spusă și mie:

În mai 1933, un ziar scoțian a publicat un articol care a făcut vâlvă în toată lumea. Un om de afaceri (absolvent de universitate, a ținut reporterul să sublinieze) se plimba cu mașina, împreună cu soția lui, pe nou-construita șosea A82, care mergea de-a lungul țărmului nordic al lacului Loch Ness, când a zărit un animal de mărimea unei balene zbătându-se în apa altminteri liniștită. După apariția articolului, la redacție au sosit scrisori în care erau descrise întâmplări similare. Până și ziaristul, care se întâmpla să fie și supraveghetor al apelor[12], a pretins că văzuse cu ochii lui un Kelpie nici mai mult, nici mai puțin decât de șaisprezece ori. Alt cuplu a povestit că ceva „semănând a monstru preistoric” apăruse

în fața mașinii și le tăiase calea, cărând o oaie în gură. A urmat o avalanșă de relatări de același gen, care au făcut lumea întreagă să freamăte.

Colonelul, care încă de când era copil fusese fascinat de criptozoologie și în special de monștrii marini, a dezvoltat o adevărată manie pentru Nessie. Urmărea poveștile cu un interes tot mai viu, decupa articole din ziare și făcea desene ghidându-se după descrierile din presă. Trecuse în rezervă, iar viața de huzur nu-i pria. Își mai umpluse timpul vânând animale mari în Africa, dar până la urmă nici această ocupație nu-l mai mulțumise. Camera lui de trofee era de-a dreptul banală. Cine nu avea o piele de zebră atârnată pe perete, un cap de rinocer ori un suport de umbrele făcut dintr-un picior de elefant? Până și leul împăiat, cu dinții lui rânjiți, era acum demodat.

Când prima fotografie a monstrului, făcută de un oarecare Hugh Gray, a apărut în ziar, scepticii au catalogat-o ca fiind poza încețoșată a unui câine înotând în lac, iar colonelul a luat foc și a anunțat că avea să plece în Scoția ca să demonstreze el însuși că monstrul există.

I-a picat pe cap unui văr de-al doilea, *laird*[13] de Craig Gairbh, al cărui domeniu se întindea până aproape de *loch*, și, în doar câteva săptămâni, făcuse mai multe fotografii în care se vedea gâtul arcuit și capul unui șarpe marin ieșind din apă.

Fotografiile fuseseră publicate și stârniseră entuziasm pe ambele țărmuri ale Atlanticului, iar colonelul se întorsese triumfător în Statele Unite, salutat cu surle și trâmbițe. Casa a fost asediată de reporteri, povestea a fost preluată de toate marile cotidiene, iar publicul l-a considerat un erou. A început să poarte haine în carouri din stofă scoțiană, drept care era imediat recunoscut oriunde s-ar fi dus, ceea ce-i sporea celebritatea. Afirma în glumă, vorbind cu fals accent englezesc, că singurul lui regret era acela că nu putuse expune capul împăiat al monstrului în camera lui cu trofee, dat fiind faptul că cei de la Scotland Yard îi ceruseră să nu facă rău creaturii, și nu se cădea să-i dezamăgească. Frenezia a atins apogeul atunci când colonelul a apărut într-un jurnal de actualități difuzat înainte de rularea filmului *S-a întâmplat într-o noapte*[14], cea mai bună producție a anului.

La fel ca Icar[15], a zburat prea aproape de soare. N-a trecut multă vreme, iar ziarul *Daily Mail* a publicat un articol în care se sugera că valurile stârnite de monstrul în mișcare nu aveau mărimea potrivită și se avansa o acuzație scandaloasă: colonelul ar fi fotografiat o machetă plutitoare. Au urmat alte acuzații care sugerau că fotografiile ar fi fost trucate: niște așa-ziși experți au pretins că fotografiile fuseseră retușate și fotografiate din nou,

făcând referire la unghiuri și umbre ușor diferite, la modificări ale reflexiilor în apă. Colonelul prelucrase el însuși filmul, așa că n-a avut cum să se apere.

A jurat că fotografiile erau reale și s-a arătat indignat de faptul că onoarea lui fusese pusă la îndoială tocmai din cauză că se ținuse de cuvânt și se conformase cererii Scotland Yardului. Dacă ar fi mers până la capăt și ar fi împușcat creatura (își adusese anume carabina folosită la vânătoarea de elefanți), nimeni n-ar fi putut să-l contrazică.

În ochii opiniei publice, lovitura de grație a venit de la Marmaduke Wetherell, și el vânător de animale mari, care fusese în mai multe rânduri în safari cu colonelul. A mers la *loch* cu o droaie de reporteri, după ce declarase că va demonstra o dată pentru totdeauna că monstrul există, apoi s-a apucat să fabrice urme false ale monstrului, folosindu-se de o scrumieră făcută dintr-o labă de hipopotam – hipopotam pe care colonelul însuși îl doborâse în Rhodesia.

Reporterii, cu întrebările lor obraznice, nu mai erau bine-veniți. Colonelul a renunțat la hainele în carouri și la accentul englezesc. Desenele și tăieturile din ziare pe care altădată le lipea cu grijă în albume legate în piele marocană au dispărut fără urmă. La vremea când am intrat eu în viața lui Ellis, subiectul era tabu și singurul lucru care conta era menajarea demnității colonelului.

Bineînțeles, ce era tabu pentru alții nu era și pentru noi trei, mai ales când colonelul începea să-l acuze pe Ellis, într-un mod destul de agresiv, că nu era apt pentru serviciul militar.

Hank a fost cel care a venit cu ideea să mergem noi înșine să dăm de urma monstrului. Era o găselniță genială, menită să ne mai calmeze nervii: îi dădea lui Ellis ocazia să-l ia la nesfârșit peste picior pe colonel, închipuindu-și că va triumfa acolo unde tatăl lui dăduse greș; pe de altă parte, putea să demonstreze că era la fel de curajos ca orice soldat care lupta pe front. Era o invenție nevinovată, o scorneală pe care o vânturam și o înfloream din când în când, de obicei după o noapte de beție, însă întotdeauna ne feriserăm de urechi străine – până atunci, la petrecerea de Anul Nou.

L-am auzit pe Ellis înghițind, ca să scape de nodul care i se pusese în gât. Soacra mea încremenise, cu gura deschisă și degetele răsfirate din care scăpase paharul, acum făcut țăndări la picioarele ei.

Colonelul era vânăt la față, semănând cu o prună coaptă, iar pentru o clipă m-am temut c-o să facă un atac de cord. Cu mâna tremurând, ne-a arătat ușa:

— Ieșiți! a spus cu o voce de nerecunoscut. Pemberton are să vă

trimită lucrurile.

Ellis a clătinat din cap nedumerit.

— Cum adică? Unde să ne ducem?

Colonelul ne-a întors spatele și s-a sprijinit cu cotul de polița căminului, luând o poză impunătoare.

— Unde? a întrebat Ellis cu disperare în glas. Unde să ne ducem?

Colonelul a rămas țeapăn, necatadicsind să răspundă. Era limpede că nu-i păsa unde ne ducem.

Capitolul patru

Ellis i-a explicat șoferului cum să ajungă la Society Hill Hotel, de pe Chestnut Street. La prima vedere, hotelul părea acceptabil: fațada și spațiile publice arătau onorabil, în schimb, apartamentul închiriat de noi era sărăcăcios, cu mobilă veche, și nu avea decât un dormitor. Mai mult nu ne puteam permite din alocația lui redusă.

În timp ce funcționarul de la recepție ne scria numele în registru, Ellis s-a dus să cumpere o sticlă de whisky de la barul din hol. De cum am ajuns în cameră, s-a pus pe băut.

Îi înțelegeam disperarea. Dacă tatăl său i-ar fi tăiat alocația, am fi rămas fără un ban. Din păcate, nu era chiar imposibil.

Ellis greșise de două ori față de tatăl lui. Întâi prin aceea că fusese prins râzând pe seama colonelului pe la spatele lui, apoi fiindcă îl acuzase fățiș de a fi comis un fals. Colonelul, cred eu, nu i-ar fi putut ierta niciuna dintre greșeli, dar luate împreună erau de-a dreptul inadmisibile.

În timp ce aștepta să ne sosească lucrurile, Ellis se plimba prin cameră, luând din când în când câte o dușcă de whisky. Întorcea pe față și pe dos cele întâmplate, dar nu reușea decât să se înfurie și mai tare. La un moment dat, când a zis că nu și-ar fi ieșit din fire dacă n-ar fi fost nevoit să-mi ia mie apărarea, mi s-a părut că încearcă pe nedrept să dea vina pe mine. N-am șovăit să-i spun ce gândesc, ba chiar i-am reamintit că eu nu scosesem un cuvințel pe tot parcursul acelei discuții nefericite.

S-a oprit și m-a privit rănit și surprins în același timp.

— Doamne, Dumnezeule! a zis. Nu asta am vrut să spun. Bineînțeles că nu e vina ta. N-ai făcut nimic. Mama te-a atacat fără niciun motiv.

— N-are nicio importanță. N-a făcut decât să spună cu glas tare ceea ce gândesc toți ceilalți.

— Ba are importanță. Eu unul n-am s-o iert niciodată. Și nici tu n-ar trebui s-o ierți.

Trăgeam nădejde că se va răzgândi, pentru că, în situația în care ne aflam, mama lui era singura noastră speranță de salvare. Cu toate că avea un fel cam ciudat de a-și arăta afecțiunea, lumea ei se învârtea în jurul lui Ellis. Ceea ce o mai preocupa, deși într-o mult mai mică măsură, era cum să mă chinuie pe mine. În lipsa noastră, viața ei și-ar fi pierdut sensul. Eram convinsă că încerca deja să pună o vorbă bună pentru noi, doar că nu-l mai văzusem niciodată pe colonel atât de înfuriat, motiv pentru care nu prea credeam că avea vreo șansă.

Să apelez la propriul meu tată n-ar fi avut niciun rost. Când i-am

scris, anunțându-l că fugisem cu Ellis, mă așteptam să se supere, așa încât nu m-am mirat că nu mi-a răspuns pe loc. Au trecut luni bune până mi-am dat seama că nici nu avea de gând s-o facă. De atunci nu l-am mai văzut decât o dată, chiar dacă locuia la doar două mile distanță. Trecea strada, iar când a dat cu ochii de mine s-a prefăcut că nu mă vede și s-a întors din drum. Din frânturi de conversație auzite ici și colo, am înțeles că practic nu făcea decât să meargă la clubul de iahting Corinthian, ceea ce-i permitea să evite orice contact cu sexul frumos.

Trecuse de miezul nopții, când am reușit să-l conving pe Ellis că lucrurile noastre nu mai aveau să sosească și că ar fi fost mai bine să mergem la culcare. Nu aveam la noi nici măcar o geantă cu strictul necesar.

Aerul din cameră era înăbușitor, dar în același timp simțeai un curent rece. Ellis m-a făcut „hoață de pături", învinuindu-mă că mă înfășuram în cuverturi și-l lăsam dezvelit, moment în care le înșfăca și le trăgea peste el, lăsându-mă pe mine să tremur. Ne-am bătut o vreme pe pături, întâi în glumă, iar în scurtă vreme de-adevăratelea, și am sfârșit întinși spate în spate, fiecare la câte o margine a patului, înveliți doar pe jumătate.

Eram prea îngrijorată, iar somnul nu se lipea de mine. Când, în cele din urmă, Ellis a adormit, sforăia așa de tare, că am fost nevoită să-mi pun o pernă pe cap și să mi-o apăs pe urechi. În cameră se simțea un miros neobișnuit, de pământ și substanțe minerale. Mi-am petrecut noaptea întrebându-mă câte capete se odihniseră pe acele perne înaintea mea.

Ne-a trezit o bătaie în ușă, discretă, dar insistentă.

— Doamne sfinte! a zis Ellis cu voce răgușită. Cât e ceasul?

Am aruncat o privire spre ceasul cu limbi fosforescente de lângă pat.

— Aproape șapte.

— Nici măcar n-a răsărit soarele! s-a văitat Ellis.

Fiindcă bătăile în ușă nu mai conteneau, am mormăit:

— Mai bine te duci să vezi cine e. N-au de gând să plece.

Ellis a oftat enervat și a strigat:

— Vin *acum*!

A aprins lampa și s-a rostogolit din pat, trăgând după el cuvertura groasă de lână, exact cum fac scamatorii când trag fața de masă de sub pahare. S-a înfășurat în ea și a ieșit, trântind ușa dormitorului.

După bufnetele, hârșâiturile și zăngănelile care se auzeau, mi-am dat seama ce se petrecea. Totul a durat vreo zece minute.

Când s-a întors, Ellis a făcut cuvertura ghem și a aruncat-o pe

picioarele mele. După ce s-a trântit pe pat, am încercat s-o netezesc.

— Ne-au adus lucrurile, nu-i așa?

— Tot ce avem pe lumea asta. Șase cărucioare. N-o să mai putem ieși decât dacă ne lipim de perete.

M-am străduit să nu mă las pradă panicii. Mai mult ca sigur, colonelul dăduse ordinul înainte de a merge la culcare, când era încă furios. Cu toate astea, simțeam un gol în stomac și m-a luat cu amețeală.

— Îmi închipui că n-ai idee pe unde ar putea fi pilulele tale, a zis Ellis.

— Vrei să le caut?

— Lasă! a zis el amărât. Nu-i nevoie.

Lampa rămăsese aprinsă, așa că m-am dus în camera din față. Era aproape plină de cufere și geamantane. Probabil că Emily, Pemberton și ceilalți servitori își petrecuseră noaptea împachetând lucrurile noastre.

Mi-am găsit trusa de cosmetice pe o măsuță, alături de cutia cu pălării. Am fost ușurată să văd că toate erau la locul lor, iar cutia cu pastile era discret așezată sub tăviță. Sărmana Emily pierduse cel puțin două nopți din cauza noastră, dar soacră-mea n-avea s-o ierte dacă a doua zi nu-și făcea treaba cum se cuvine.

I-am dus flaconul lui Ellis și m-am așezat lângă el. S-a ridicat într-un cot, și-a turnat două pilule în palmă și le-a înghițit fără apă. Apoi s-a trântit din nou pe pernă.

— Mulțumesc, iubito. Mă lasă nervii.

— Știu. Și pe mine.

— Hai să încercăm să mai ațipim. Când se face dimineață de-adevăratelea, am să cer să ne aducă cel mai mare homar din oraș, plus un munte de salată de cartofi. Și icre negre. De farfurii nici nu avem nevoie, să ne aducă doar furculițe.

M-am întins pe partea mea de pat. Am tras pătura peste mine și Ellis a stins lampa. Ne-am pomenit că stăm mult mai aproape unul de altul decât înainte. Ellis s-a întors pe o parte și m-a cuprins cu brațul pe după mijloc.

— Ei, cine-ar fi crezut? a zis. Până la urmă se vede că avem destule pături.

Pe înserat ne-a sunat cineva de la recepție, să ne anunțe că Hank ne aștepta jos, în hol.

Ellis și cu mine nu ne mai vorbeam, după ce îi propusesem să discute cu mama lui și să caute o cale de împăcare. Am intrat în ascensor și am coborât fără să scoatem un cuvânt.

Băieții au băut cocktail de whisky cu triplu sec și lămâie, iar eu am comandat un gin cu suc de lămâie. După mai multe pahare, Ellis

și cu mine povesteam pe rând despre catastrofa care urmase după petrecere, și gheața a început să se topească. În scurtă vreme ne luam vorba din gură unul altuia, cerându-ne iertare din priviri. Eram amândoi în aceeași barcă, aveam de tras aceleași ponoase. Într-adevăr, eu aș fi capitulat mai ușor, dar asta nu era decât o chestiune de tactică. De fapt, eram supărați pe situație, nu unul pe celălalt.

Am întins piciorul pe sub masă și l-am atins ușor pe pulpă. Am văzut cum ochii i s-au luminat și colțurile gurii i s-au ridicat într-un început de zâmbet.

— Mie tot nu-mi vine să cred că mama ta a ridicat vocea, a zis Hank. Ești sigur că era ea, Edith Stone Hyde, pe care o cunosc de ani de zile?

— Una și aceeași. Și a semănat mai degrabă cu țipătul unei bufnițe, a zis Ellis. O bufniță surmenată.

— Cu o goarnă defectă, am adăugat eu. Fragilă, dar stridentă.

— Aș fi dat oricât să fiu de față! a zis Hank aprinzându-și o țigară.

— Dacă știam, îți ofeream locul meu.

— Să fi avut colonelul o aventură cu mama ta? Ai crede așa ceva? a întrebat Hank, suflând câțiva colaci de fum.

— Firește că nu. Gorgona[16] de soacră-mea a tras această concluzie doar fiindcă l-o fi văzut vreodată uitându-se la ea. Cu siguranță că așa s-a întâmplat. Toată lumea era cu ochii după ea.

— Da, dar el i-a luat apărarea, a remarcat Hank. În fața propriei lui soții.

— Înseamnă că a oftat în secret după ea, am spus. Dar nici asta nu are vreo relevanță – câți n-au făcut-o? Așa păteau toți când o vedeau.

— În afară de tatăl tău, a continuat Hank. N-am înțeles niciodată de ce s-a măritat cu el. Ar fi putut să aleagă oricare bărbat. O femeie splendidă, aristocrată, cu un cont uriaș în bancă… Nu pricep cum de s-a lăsat prinsă de un babalâc ca taică-tău.

— Nu era aristocrată! am zis aruncându-i o privire ucigătoare; Hank știa prea bine că mama se măritase cu cineva aflat pe o treaptă superioară a scării sociale.

Hank a făcut o mutră indignată.

— Bineînțeles că era… cel puțin într-un *anumit* cartier, a zis și a izbucnit în râs, încântat de gluma pe care o făcuse.

— Ha, ha! am replicat eu în zeflemea.

— N-am vrut să te jignesc, draga mea. Banii sunt tot un fel de sânge albastru. Dar, ca să revenim la oile noastre, ce-ar fi dacă lucrurile ar sta într-adevăr așa? Poate că de-aia s-a pus soacra ta de-a curmezișul când a fost să vă căsătoriți. *Poate*, a zis făcând un gest

larg cu mâna în care ținea țigara, poate că sunteți frate și soră.

Ellis și cu mine am pufnit disprețuitor.

— Hank, nu e nimic de râs! Te rog. Mama n-a avut nicio aventură cu colonelul.

— De unde știi? s-a ambiționat Hank. Poate că de-aia l-a încurajat soacră-ta să plece în căutarea monstrului. Ca să-l ferească de ispită, cum ar veni.

— Cred că voia pur și simplu să scape de el, am spus. Probabil că i-a făcut ea însăși bagajele. Și i-a cumpărat bilet de vapor.

— Uitați că a fost ideea lui, a intervenit Ellis. Abia aștepta să ajungă acolo. Mă mir că n-a trecut direct prin ușă când a plecat. Dar nici nu pot să-l învinovățesc.

— *Nu* e ușor s-o suporți. Chiar că îți pune nervii la încercare, am zis.

— Ba chiar mai rău, a zis Ellis, înnegurându-se dintr-odată.

Hank s-a lăsat pe spătar, ridicând dintr-o sprânceană. S-a uitat la Ellis, apoi la mine.

— Paharele voastre sunt goale. Așa nu se mai poate.

A ridicat mâna deasupra capului, pocnind din degete până când l-a văzut barmanul, și atunci a arătat cu degetul spre pahare.

Ellis stătea cu ochii ațintiți spre paharul gol, învârtind cuburile de gheață cu bețigașul de amestecat cocktailul.

— Deci, a zis Hank frecându-și mâinile, în condițiile date, cred că vă va părea cu atât mai bine să auziți vestea pe care v-o aduc.

— Mă îndoiesc! Doar dacă n-ai să-mi spui cumva că taică-meu a făcut atac de cord, a zis Ellis fără să ridice ochii.

Chelnerul a adus alte pahare cu băutură. Ellis a tras unul spre el, a luat alt bețigaș și s-a apucat iar să învârtă cuburile de gheață.

— Maddie, tu ce spui? a întrebat Hank cu glas rugător.

Am oftat și am zis, ca să-i fac pe plac:

— Ce veste?

— Am găsit bilete.

— Bilete la ce? am întrebat fără entuziasm.

Știam foarte bine la ce se referea și încercam să-l fac să înțeleagă că n-aveam chef de glume, fiind de altfel sigură că nici Ellis nu avea.

— Ei, știi doar! a zâmbit Hank cu falsă modestie.

Am lăsat deoparte finețurile și l-am luat de-a dreptul:

— Hank, nu de asta avem chef acum! De fapt, din cauza asta am și dat de beleaua în care ne aflăm.

— Păi, în cazul ăsta, să vă faceți chef. Plecăm peste trei zile.

Am pus paharul jos și m-am uitat bine la el. Avea o față impasibilă, cu toate că era, în mod evident, încântat de isprava lui.

— Râzi de noi! am zis.

— Ba sunt cât se poate de serios, m-a asigurat.

— Imposibil! Nu circulă niciun vas de linie.

— Totul e să ai relații, Maddie, a spus făcând un gest larg. Ne îmbarcăm pe un cargo nou-nouț, construit acum, de când cu războiul. Se numește *SS Mallory* și este un vas de aprovizionare. Face parte dintr-un convoi. A, că tot veni vorba de provizii: să vă luați cât puteți de multe țigări și ciorapi de nailon și de mătase. Sunt un fel de monedă internațională, o să vedeți.

Mutra lui serioasă începea să mă îngrijoreze.

— Hank, dacă e o glumă, să știi că n-are nimic amuzant.

— Nici n-am avut intenția.

— Nu putem traversa Atlanticul în timp de război…

— N-avem de ce să ne temem. Mergem în Highlands. Tocmai acolo unde au trimis copiii evacuați din orașe, ce Dumnezeu!

M-am întors către Ellis. Lăsase gheața în pace, iar acum împingea scrumiera încolo și încoace pe masa.

— Dragule, zi și tu ceva! l-am rugat.

— N-avem nevoie de documente sau alte lucruri de genul ăsta?

— Am avut eu grijă, a răspuns Hank încântat. Plus un aparat de filmat Cine-Kodak de șaisprezece milimetri. După ce filmăm monstrul, trimitem rola direct la Eastman Kodak, să o developeze. *Voilà.* Oricât ai vrea, tot n-ai mai avea ce să zici. O să intrăm în istorie, o să fim celebri!

Rămasă fără grai, am izbutit să întreb în cele din urmă:

— Și Violet n-are nimic de zis?

Dacă nici Violet nu se mai putea numi ființă rațională, atunci nu știu cine ar mai fi putut. Nu era de acord nici măcar ca Hank să joace feste nevinovate, de exemplu să ascundă iahtul cuiva în alt doc sau să toarne vopsea purpurie în piscina clubului de tenis. Trimisese scuze după ce mutaserăm barca cu pânze a generalului Pew în spatele casei, cu toate că ea nici măcar nu fusese de față când făcuserăm șotia.

— N-am idee. Cred că e plecată pe undeva, cu treburi. Poate pregătește bandaje ori altceva de genul ăsta.

Nu-mi venea să cred ce auzeam:

— Nici măcar nu i-ai spus!

— Nu încă, a zis Hank sorbind din pahar. M-am gândit că e de preferat o singură zi de nefericire decât trei.

— N-are să fie de acord nici în ruptul capului.

— Nici nu-mi făceam iluzii.

— Hank, ea se așteaptă s-o ceri în *căsătorie*! Nu se face s-o lași baltă.

— Am s-o cer de cum ne întoarcem. Ca să fiu cinstit, mă îngrijorează faptul că începi să te molipsești de la ea. Trăgeam

nădejde să se întâmple exact pe dos.

— Hank are dreptate, a intervenit Ellis, jucându-se în continuare cu scrumiera. Înainte îți plăceau aventurile.

— Îmi plac și acum, dar să mă arunc în mijlocul luptelor nu se poate numi aventură.

— Atunci spune-i expediție în scopuri științifice, a zis Hank pe un ton potolit. Zău, Maddie, n-o să ni se întâmple nimic! Doar nu-ți închipui că aș veni cu o astfel de propunere, dacă n-aș fi absolut sigur. Și nici Freddie nu s-ar fi băgat.

— Freddie? am întrebat exasperată. Ce are Freddie de-a face cu treaba asta?

— Are, că doar el s-a ocupat de toate, firește!

Mie tot nu-mi era clar ce căuta Freddie în toată povestea asta, dar Hank m-a privit adânc în ochi.

— Maddie, fată dragă, e ultima mea izbucnire, ultima nebunie pe care mi-o permit înainte să intru la jug. Și, de vreme ce există cineva care și-a pus în cap să mă civilizeze cu orice chip, nu cred că te-ai împotrivi acestei ultime pozne.

— Atunci de ce nu vii cu o altă idee? Una care să nu ne pună în situația de a fi făcuți fărâme odată cu vaporul. Și, pe urmă, cine știe dacă Violet n-o să se molipsească de la mine? Când se va sfârși războiul, o s-o luăm pe sus. Am să-mi cumpăr o pereche de cizme de pescuit și am să prind eu însămi monstrul… Ba nu, ce naiba!, am să-i cumpăr și lui Violet o pereche și am s-o târăsc după mine în *loch,* fără să-mi pese că urlă și dă din picioare. Cum v-ar plăcea să vedeți așa ceva?

Hank s-a aplecat spre mine și mi-a pus două degete pe buze.

— Șșș! a făcut. Trebuie să mergem. Pentru Ellis.

Pe neașteptate, Ellis a ridicat capul, trezindu-se parcă la viață.

— Hai să mergem! Să mergem, ce Pastele mă-sii! Așa o să se aranjeze toate.

— Ce? Ce o să se aranjeze? am întrebat.

— Toate! a repetat el.

Mi-am dat seama că n-avea rost să mă iau la harță cu el, cel puțin nu acolo și nu în fața lui Hank.

— Dă-mi o țigară! am zis bătând din picior, cu ochii la șirul de sticle sclipitoare din spatele tejghelei.

Hank s-a grăbit să scoată tabachera și a deschis-o, oferindu-mi o țigară. L-am lăsat să stea cu mâna întinsă mai mult decât ar fi fost nevoie, apoi am luat una.

Hank s-a aplecat și, cu un gest măsurat, și-a aprins bricheta, un Dunhill de argint fin, cu ceas încorporat. Am tras de câteva ori, cât să se aprindă țigara, după care m-am dat înapoi, cu tot cu scaun, m-am ridicat și am luat-o spre lifturi, având grijă ca tocurile mele să

facă o gălăgie cât mai mare în clipa în care se loveau de podeaua de marmură. Am stins țigara în prima scrumieră care mi-a ieșit în cale, fiindcă nu puteam suferi țigările – ceea ce atât Hank, cât și Ellis știau foarte bine. Faptul că cerusem o țigară însemna că aveam ceva de spus. Ellis ar fi trebuit să urce după mine, în apartament. În schimb, a rămas la barul din hol împreună cu Hank.

Mă învârteam prin cameră, încercând să mă conving singură că era doar o glumă, că Hank își bătea joc de noi, dar simțeam că lucrurile nu stăteau deloc așa. Venise cu prea multe amănunte, iar dacă ar fi fost o farsă ar fi renunțat la vederea reacției lui Ellis – asta dacă nu cumva erau înțeleși, ceea ce părea chiar și mai puțin probabil. Nu fuseseră singuri nicio clipă, pentru a putea pune ceva la cale.

Aș fi dat orice ca lucrurile să revină la normal, doar că nu era posibil decât dacă găseam o cale de a cruța atât onoarea colonelului, cât și pe aceea a lui Ellis. Ar fi fost bine să ne lovească pe toți o criză de amnezie, dacă acuzațiile ar fi fost auzite doar în salon, unde singurul martor era canarul. Din păcate, nu era cazul. Colonelul fusese făcut de râs în public.

Ce mă speria mai tare și mă făcea să cred că Hank făcuse planuri bine puse la punct era faptul că-l pomenise pe Freddie. Dacă exista cineva care să aranjeze astfel de treburi, atunci acela era Freddie Stillman, al cărui tată era amiral, cu toate că nu vedeam de ce ar fi mișcat chiar și un deget ca să ne ajute. Fuseserăm prieteni la cataramă toți patru, un cvartet înainte de un trio, într-o vară binecuvântată petrecută la Bar Harbor, în Maine, până când îi respinsesem avansurile, probabil nu cu delicatețea cuvenită. Zece zile mai târziu am fugit de acasă cu Ellis, și de atunci nu mai vorbiserăm unul cu altul. Asta se întâmplase în urmă cu patru ani și jumătate.

Eram surprinsă că Hank păstra încă legătura cu el, deși se vorbea că lui Freddie îi căzuse cu tronc Violet, înainte ca Hank să-și facă apariția și s-o cucerească definitiv.

Ellis a revenit după câteva ore, beat turtă, și temerile mele s-au adeverit. Nu glumea, era ferm hotărât să plecăm în Scoția.

I-am atras atenția, cu toată delicatețea de care eram în stare, asupra a ceea ce mie îmi părea a fi evident: că nu avea niciun rost să ne aruncăm în mijlocul unui ocean înțesat de submarine, urmărind un monstru care probabil că nici nu exista, mai ales că tot ce-și dorea el era să câștige respectul unor oameni mult prea ignoranți ca să-și dea seama că era la fel de onorabil ca oricare dintre ei. Noi știam care era adevărul. *Eu* știam care era adevărul.

Avea să fie greu, dar împreună puteam face față oprobriului, până când războiul avea să se sfârșească.

Ellis mi-a răspuns cu o furie pe care nu i-o cunoșteam.

Bineînțeles că monstrul există, a spus. Trebuia să fii idiot să crezi că nu există. Lăsând la o parte faptul că fusese văzut și fotografiat – între alții și de tatăl lui, care, fiindcă veni vorba, făcuse cele mai bune poze –, chiar Scotland Yardul îi confirmase existența atunci când îi ceruse colonelului să nu-i facă niciun rău.

N-am fost atât de șocată de faptul că țipa la mine și se învârtea fluturând din mâini prin camera micuță, ticsită de bagaje, făcându-mă, practic, idioată, cât de faptul că întorsese total foaia în ceea ce privea fotografiile făcute de taică-său.

Mă străduiam să pricep ce spunea în timp ce arăta cu degetul spre tapetul scorojit la colțuri, spre petele de apă de pe tavan, în timp ce ștergea pervazul ferestrei cu degetul și mi-l arăta, ca să văd murdăria adunată pe el. Mă gândeam că, poate, îi dăduse crezare tatălui său de la bun început, dar atunci nu înțelegeam de ce rostise acuzațiile acelea neobrăzate cu o seară înainte – ca să nu mai vorbim despre ceea ce spusese când plecaserăm de la petrecere.

Nu mai apucasem să adaug nimic, dar Ellis își continua tirada, de parcă m-aș fi certat cu el.

Chiar voiam să locuiesc în șandramaua aia, închisă alături de el, ca doi ostatici, așteptând să vedem dacă nu cumva colonelul avea să ne taie și restul alocației? Și dacă o făcea? Ce se alegea de noi? Ori îmi imaginam că puteam trăi ca Scott Lyons, care locuia la câte un hotel, cheltuind bani pe care nu-i avea, după care, când nu mai avea încotro, se muta pe furiș la un alt hotel? El, Ellis, nu concepea să trăiască astfel.

Trebuia să plecăm în Scoția – nu aveam de ales – și nu aveam să mai punem piciorul în America până când nu găsea monstrul ale cărui fotografii le trucase colonelul.

S-a oprit, roșu la față și asudat, gâfâind și pufnind. Aștepta să-l contrazic din nou, însă eu nu puteam înțelege cum, în doar câteva minute, se sucise iar în ceea ce-i privea pe taică-său.

Văzusem cu ochii mei cât de rău era tratat Ellis de către toată lumea – și mai ales de tatăl lui – și îmi dădeam seama cât suferea. De-a lungul celor patru ani de când eram împreună, asistasem neputincioasă la schimbarea tânărului vesel, încrezător în propriile puteri, pe care-l cunoscusem la Bar Harbor, într-un om dezamăgit, bănuitor – omul care făcea acum o criză de furie în fața mea, convins că ceilalți se uitau urât la el și îl vorbeau pe la spate, tot mai iritat de optimismul și încrederea mea în viitor, fiindcă el știa mai bine ce ne aștepta. Doar că, fiind tot timpul lângă el, nu-mi dădusem seama cum se transformase treptat, și doar în momentul

acela am înțeles că era mai mult decât putea el îndura. Acum era în joc stima lui de sine.

Hank avea dreptate. Ellis avea nevoie de aventura asta.

Am făcut cei câțiva pași care mă despărțeau de el, l-am îmbrățișat și mi-am afundat fața în pieptul lui. A șovăit o clipă – nu se aștepta –, apoi m-a luat și el în brațe și am simțit cum începea să se destindă.

— Iartă-mă, draga mea! Nu știu ce m-a apucat, s-a scuzat el.

— Nu-i nimic, am răspuns.

— N-ar fi trebuit să-ți vorbesc așa. N-am nicio scuză. Tu n-ai greșit cu nimic.

— Înțeleg, dragule. Nu-i nimic.

— Doamne, Maddie! mi-a șoptit el la ureche. Hank are dreptate: cred că au spart mulajul după ce te-au făcut pe tine. Nu te merit.

Indiferent cât de absurd ar fi părut, pentru o clipă am crezut că va dori să facem dragoste, însă mi-am dat seama după cum respira că era gata să izbucnească în plâns. L-am strâns și mai tare în brațe.

Dacă trebuia să găsim monstrul pentru ca Ellis să se simtă împlinit, atunci asta urma să facem. Tot ce speram era să existe un monstru pe care să-l găsim.

Și așa se face că, trei zile mai târziu, ne-am avântat în bătălia pentru Atlantic.

Capitolul cinci

Chiar înainte să ieșim în larg, am văzut pentru prima oară un șobolan.

Cu toate că aveam cabine în sectorul rezervat ofițerilor, erau doar două și atât de micuțe, că Ellis și cu mine am fost nevoiți să dormim în același pat strâmt, un prici, de fapt, în care n-am fi putut adormi nici dacă motorul care punea cârma în mișcare nu s-ar fi aflat exact sub noi. În cabină aveam o chiuvetă minusculă, însă baia era comună. Fiind singura femeie de pe vas, eram obligată să mă spăl la chiuvetă. Pe deasupra, îmi era atât de rău, încât nu puteam ține nici măcar un biscuit în stomac.

Când nu stăteam aplecată peste chiuvetă, chinuindu-mă să nu vomit, mă întindeam pe pat, cu brațele încrucișate peste burtă, încăpățânându-mă să mă uit la un punct cât mai îndepărtat, dincolo de peretele cabinei, care era oricum prea aproape.

Cu o zi înainte să ajungem la baza navală din Scoția, submarinele germane au prins din urmă unul dintre vasele din convoi și l-au torpilat. Ne-am întors ca să scoatem oamenii din apa care era atât de plină de motorină, încât luase foc. Nemții nu plecaseră, bineînțeles, și simțeam loviturile venite din adânc, azvârlindu-ne de colo, colo. Eram îngrozită la gândul c-o să ne răsturnăm și că vasul o să se facă bucăți. Prin cabină zburau tot felul de obiecte care nu fuseseră fixate de ceva. Becul ba se aprindea, ba se stingea, iar cabina era atât de plină de fum, că mă înecam de câte ori trăgeam aer în piept. Batistele cu care îmi acoperisem nasul și gura deveniseră plumburii. Ellis a luat un pumn de pastile – făcuse o provizie serioasă din cele care îmi fuseseră prescrise mie. Cumpărase o cantitate mult mai mare decât de obicei, fiindcă nu știa cât timp aveam să stăm în Scoția, și mă speria cât de multe înghițea.

Când au început să se audă torpilele, Hank s-a ghemuit într-un colț, cu o sticlă de whisky în brațe, zicând că, dacă tot era să moară, măcar să moară beat. Eu țipam ori de cate ori trăgeau cu tunurile de la bord. Ellis și-a pus vesta de salvare și m-a îndemnat să mi-o pun și eu, însă mi-a fost peste putință. Vesta umflată nu mă lăsa să respir, ceea ce îmi sporea panica – și, apoi, la ce mi-ar fi folosit? Dacă vasul se ducea la fund, nemții nu ne-ar fi scos din apă, și, chiar dacă ne-ar fi scos, văzusem cât de arși erau amărâții salvați de *SS Mallory* – probabil că oricum nu mai era scăpare.

Am izbucnit în plâns și am făcut o criză de furie. Am aruncat cu ceasul deșteptător în Hank; s-a ferit și, fără să scoată un cuvânt, și-a mai aprins o țigară. L-am izbit pe Ellis cu pumnii în piept,

învinuindu-l pentru faptul că ne târâse în plin război doar din cauză că tatăl lui era un moș încăpățânat, stupid și irascibil, iar acum aveam să murim cu toții pentru el. Trăgeam nădejde că va muri pe loc, încălțat cu pantofii lui scumpi de la House of Testoni, când va auzi că fuseserăm făcuți bucăți, fiindcă era un fanfaron mincinos și egoist, căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de vreun om de pe pământul acesta, nici măcar – și cu atât mai puțin – de propriul lui fiu. Am făcut-o pe Edith Stone Hyde cotoroanță plină de sine, acrită de viață, și mi-am exprimat speranța că va trăi îndeajuns cât să rămână singură cuc la bătrânețe și să capete ceea ce merita după ce se purtase atât de neomenos cu noi, în acele împrejurări în care ajunseserăm să ne pierdem viața. L-am anunțat pe Ellis că, în clipa în care aveam să pun piciorul pe uscat, urma să fac drumul înapoi cu primul vas, cu toate că știam, chiar în momentele acelea, că n-am să mai urc niciodată de bunăvoie pe o navă. I-am spus că idiotul e *el* și că obsesia lui tâmpită pentru monstru – care era împărtășită și de taică-său, de fapt – avea să ne ducă pe toți la pieire, iar, dacă-i dădea prin minte un mod încă și mai cretin de a da ortul popii, tare aș fi vrut să-l aud.

Ellis n-a reacționat în niciun fel, ceea ce m-a speriat aproape mai rău decât torpilele, deoarece mi-am dat seama că și el se gândea că vom muri. După asta mi-a părut rău, m-am aruncat în brațele lui și am izbucnit în plâns.

În cele din urmă, când am ajuns la țărm, soarele asfințea. În ultimele zile fusesem îngrijorată că vom fi nevoiți să schimbăm vasul în loc să intrăm în port, pentru că toată lumea vorbea despre *HMS Helicon* ca fiind destinația noastră. Se pare totuși că era doar un nume de cod pentru baza navală Aultbea.

Nerăbdătoare să cobor cât mai repede de pe vas, am ieșit clătinându-mă pe punte, deși nu se terminase încă evacuarea răniților. Ellis a venit după mine, dar când a văzut trupurile arse s-a întors în cabină.

Unii dintre răniți nici nu mai semănau a oameni, atât erau de arși, schilodiți, cu carnea topită precum ceara. Gemetele celor în agonie erau greu de îndurat, dar și mai înspăimântătoare era priveliștea celor amuțiți.

Unul dintre aceștia m-a privit în ochi când a trecut pe lângă mine, dus pe targă. Capul îi sălta ușor în ritmul pașilor brancardierilor. Fața și gâtul îi erau negre ca tăciunele; în gura deschisă, cu buzele arse complet, se vedeau dinții încălecați, ieșiți în afară, întocmai ca la un pește-papagal. Am regretat pe loc comparația care îmi venise în minte. Avea ochi căprui, iar, ceva mai jos de cot, cioatele brațelor îi erau înfășurate în bandaje. Pielea

capului i se cojea, acoperită de pete negre sau purpurii, iar urechile îi erau atât de arse, încât mi-am dat seama că nu mai puteau fi salvate.

M-a ațintit cu privirea până când, rușinată, m-am întors cu spatele și mi-am sprijinit fruntea de peretele alb de lemn, acoperit de sare. Am închis ochii, strângând din pleoape. Aș fi coborât în cabină, dar nu mă țineau puterile. Am rămas acolo, cu ochii închiși și palmele apăsate peste urechi. Într-adevăr, nu mai auzeam mare parte din zgomote, în schimb simțeam în tălpi vibrația pașilor pe punte. Sufeream crunt pentru fiecare viață distrusă care trecea pe lângă mine. Dumnezeu știa ce avea să se aleagă de viețile acestor oameni, dacă mai scăpau cu viață. Mă străduiam să nu mă gândesc la mamele lor, la soții și iubite.

Când, în cele din urmă, ni s-a dat voie să coborâm de pe vas, am mers clătinându-mă pe punte și am pășit pe chei. Picioarele m-au lăsat și, dacă n-ar fi fost Hank lângă mine să mă prindă, aș fi căzut în apă. Toate mi s-au învălmășit în fața ochilor, de nu mai știam nici măcar unde era cerul.

— Doamne sfinte, Maddie! a zis Hank. Era cât pe ce să cazi în apă. Acum te simți mai bine?

— Nu știu, am răspuns cu voce răgușită. Încă simt cum se leagănă puntea sub mine.

Ellis m-a apucat de celălalt braț și așa am plecat de pe chei împreună. Am întins mâna și m-am sprijinit de un felinar vopsit în alb. Bordura trotuarului era și ea albă.

— Maddie, cum te simți? m-a întrebat Ellis.

Până să apuc să-i răspund, am văzut apropiindu-se de noi un bărbat îmbrăcat într-o manta de lână, cu pălărie pe cap și mănuși. Era înalt, lat în spate, cu obraji roșii. Un ochi îi era acoperit cu o apărătoare de piele. Celălalt ochi se plimba de la Ellis la Hank.

— Henry Boyd?

— Eu sunt acela, a zis Hank aprinzându-și o țigară.

— Mda, eram sigur că e unul din voi! a rostit omul pe un ton cântat, fără să ne explice cum de ghicise. Vă duc cu mașina. Unde vă sunt lucrurile?

— Au rămas la bord. Hamalii sunt pe undeva, pe acolo, a spus Hank făcând un gest vag cu mâna spre vas.

Bărbatul a izbucnit în râs.

— Sunt șofer, nu lacheu!

Hank a ridicat din sprâncene a mirare, însă omul și-a vârât mâinile în buzunare, s-a răsucit pe călcâie și s-a apucat să fluiere. Pe partea cu ochiul beteag, lobul urechii și o parte din cartilaj erau ciuntite. O cicatrice lată îi urca de pe ceafă și se pierdea în părul roșcat.

— Cred că ar trebui să-i dai un bacșiș, i-a șoptit Ellis.

— Freddie a spus că s-a îngrijit de tot, a zis Hank.

— Ei, se pare că nu, a murmurat Ellis.

— Hai odată, faceți *ceva*! am țipat eu.

Hank și-a dres glasul, ca să atragă atenția omului.

— Aș putea să vă răsplătesc pentru…

— A, da! a zis bărbatul cu voce hotărâtă, dar voioasă. N-aș refuza o mică atenție.

După ce cuferele și valizele noastre au fost găsite, strânse și încărcate – o treabă de gigant, al cărui rezultat a fost un munte diform de bagaje legate pe acoperișul și în portbagajul mașinii –, șoferul nostru a ridicat din sprânceana care se vedea, uitându-se la vesta lui Ellis.

— Cred că nu mai aveți nevoie de aia, a spus.

Ellis a privit în jos. Încă purta vesta de salvare. S-a întors cu spatele, a bâjbâit până a desfăcut-o și a lăsat-o să cadă la piciorul felinarului. Îmi dădeam prea bine seama cât de rușinat se simțea.

Șoferul a deschis ușa din spate și mi-a făcut semn să urc. Bancheta era acoperită cu o pătură soioasă.

— Urcați și așezați-vă! m-a invitat șoferul, făcându-mi cu ochiul – cel puțin așa mi s-a părut.

Ellis a urcat după mine. Hank a aruncat o privire la pătură și s-a dus în față. S-a oprit lângă ușa pasagerului, așteptând ca șoferul să i-o deschidă.

— Ei, vă urcați sau nu? a întrebat șoferul, arătând cu bărbia spre bancheta din spate.

În cele din urmă, Hank a venit la ușa din spate, deși se vedea de la o poștă că nu-i pica deloc bine. Ellis s-a încruntat și s-a tras mai la mijloc, iar Hank s-a așezat lângă el.

— La drum! a zis șoferul.

A închis portiera noastră, s-a urcat la locul lui și a început iar să fluiere.

Capitolul șase

După patru ore și douăzeci de minute de mers, în care șoferul a luat în viteză toate curbele în ac de păr, deși – ori poate tocmai fiindcă – stomacul meu întors pe dos l-a obligat să oprească de nu mai puțin de șase ori ca să mă pot apleca afară din mașină și să vomit, a oprit și ne-a anunțat că ajunseserăm la destinație.

— Iată-ne ajunși! a zis voios și a oprit motorul. Nicăieri nu-i ca acasă.

Am aruncat un ochi afară. Nu mi se părea că ajunsesem undeva anume.

Stomacul a început să mă chinuie din nou, prin urmare nu mai puteam aștepta să vină șoferul să-mi dea drumul, mai ales că nu părea să se grăbească să facă ceva. Am tras de mânerul portierei, zgâlțâindu-l înainte și înapoi, până mi-am dat seama că trebuia răsucit. Când am reușit să împing portiera, am căzut din mașină și am aterizat în genunchi, pe pietriș.

— Maddie! a strigat Ellis.

— N-am pățit nimic, am zis, agățându-mă încă de clanță.

Am privit în sus, printre șuvițele de păr care mi se lipiseră de față. Norii s-au dat deoparte, descoperind luna, și la lumina ei am văzut unde ajunseserăm.

Era o clădire joasă, cenușie, acoperită cu o tencuială zgrunțuroasă. Ferestrele de la parter și de la etaj aveau obloane groase, negre. Deasupra ușii se legăna o firmă de lemn, scârțâind în bătaia vântului:

THE FRASER ARMS
Proprietar A.W. Ross
Autorizat să servească bere și alcool
Mâncare gustoasă, camere
Fondat 1547

M-au cuprins iarăși valuri de greață și, cu toate că nu mai credeam că am ce să dau afară, m-am ridicat în picioare și m-am îndreptat clătinându-mă spre ușa din față, unde se afla un butoiaș cu panseluțe înghețate de ger. M-am izbit însă de zid, de care m-am lovit întâi cu palmele, apoi cu obrazul stâng. Am rămas acolo un moment, cu fața turtită de zidul aspru.

— Maddie, ți-e rău? l-am auzit pe Ellis undeva, în spate.

— N-am nimic, am zis.

— Nu arăți bine.

M-am întors și m-am lăsat în jos, pe lângă perete, cu haina și

părul agățându-mi-se de zgrunțurii zidăriei, până când m-am așezat pe vine.

Pe genunchii dezgoliți mi se așternea zăpada. În depărtare s-a auzit behăitul unei oi.

— Maddie?

— N-am nimic, am repetat.

I-am privit pe Ellis și Hank coborând din mașină. În momentele acelea, nutream față de ei un sentiment vecin cu ura.

Ellis s-a apropiat de clădire și a citit firma. A ridicat din sprâncene și a întors capul spre Hank.

— Adică… *aici* o să stăm?

— Așa s-ar zice, a răspuns acesta.

— Arată ca o grămadă de moloz, a continuat Ellis. Sau ca o casă comunitară, făcută din chirpici. Știi tu, ca în Arizona, sau pe unde s-or mai găsi.

— Credeai că vei locui la Waldorf-Astoria? a întrebat Hank. Știai foarte bine că nu ne așteaptă paturi de puf. Consideră că e o locuință de campanie.

— Ar însemna să fim prea îngăduitori, a pufnit Ellis.

— Unde ți-e spiritul de aventură?

— Cred că l-am pierdut în latrina vaporului, a zis Ellis. Îmi închipui că Freddie a ales cocioaba asta.

— Cum altfel?

— Mai bine ne trimitea într-o peșteră.

Ellis a ciocănit în ușă. A așteptat vreo jumătate de minut, apoi a bătut din nou. N-a mai avut răbdare și a început să izbească în ea cu pumnul.

Ușa s-a deschis și Ellis s-a dat într-o parte din fața unui uriaș îmbrăcat în pantaloni de pijama dungați și maiou. Era înalt, masiv și musculos. Părul negru îi era strâns în smocuri ciufulite, avea o barbă zbârlită și picioarele goale. Omul s-a oprit, i-a măsurat pe Ellis și Hank din cap până-n picioare, apoi s-a uitat dincolo de ei, la mașină.

— Și care v-ar fi dorința, la ora asta din noapte? i-a luat el la rost.

— Avem nevoie de camere, a spus Hank, ducând o țigară la gură.

A ridicat capacul brichetei, dar, înainte de a apuca s-o aprindă, bărbatul a întins mâna și l-a închis.

— Nu se poate fuma afară! a zis, nevenindu-i să creadă.

Hank a amuțit câteva clipe, șocat – omul aproape că-i atinsese fața –, apoi a întrebat:

— Și de ce nu, mă rog?

— Din cauza războiului. Nu te duce capul?

Hank a băgat bricheta și țigara în buzunar.

— Sunteți americani, nu-i așa? a întrebat omul.

— Da, a confirmat Hank.

— Și unde vă e superiorul?

— Nu suntem soldați. Suntem civili.

— În cazul ăsta, cărați-vă de aici!

Omul a întors capul spre stânga și a scuipat. Dacă s-ar fi întors spre dreapta, m-ar fi văzut și pe mine.

— Cred că totul a fost aranjat dinainte, a zis Hank. Numele Frederick Stillman vă spune ceva?

— Nicidecum. Hai, duceți-vă! Dați-mi pace!

A dat să plece. Era limpede că avea intenția să ne lase pe marginea drumului.

Mi-am înăbușit un hohot de plâns. Dacă nu găseam un pat, după toate prin câte trecusem, atunci nici nu mai voiam să trăiesc.

— Stați! a zis Hank repede. Nu aveți camere?

— N-am spus asta, a zis omul. Nu știți cât e ceasul?

Hank și Ellis s-au privit unul pe celălalt.

— Ba sigur că știm, a zis Ellis. Ne pare foarte rău. Am putea să vă răsplătim bunăvoința…

— Vorbești ca un papițoi. Nu mă încurc eu cu oameni ca tine. Valea! a zis fluturând din mână.

Șoferul, rămas lângă mașină, a pufnit disprețuitor.

— Vă rugăm, a spus Ellis iute. A fost o călătorie cu peripeții, și soția mea… nu se simte bine.

Bărbatul s-a oprit.

— *Cine* anume? a întrebat apăsând fiecare cuvânt.

Ellis a arătat cu capul înspre mine.

Omul s-a întors și m-a văzut ghemuită lângă perete. M-a privit atent o clipă, după care s-a întors spre Ellis.

— Vrei să zici că ai târât după tine o femeie, obligând-o să traverseze Atlanticul pe timp de război? Ți-ai pierdut mințile?

Ellis s-a înnegurat la față, însă n-a scos o vorbă.

Omul a ridicat ochii spre cer și a clătinat din cap.

— Bine. Puteți rămâne aici noaptea asta, dar numai pentru că aveți o femeie cu voi. Și dați-i bătaie, aduceți catrafusele înăuntru mai repede, să nu mă trezesc cu paznicul pe cap, fiindcă n-am respectat consemnul de camuflaj. *Din nou.* Iar dacă apare, să știți că nu eu am să plătesc amenda.

— Sigur, sigur. Bineînțeles, a zis Hank. Apropo, ați fi atât de a amabil, încât să trimiteți un hamal?

Omul a chicotit în chip de răspuns și a intrat.

— Aha! a zis Hank. Probabil că n-au hamal.

— Și asta te surprinde pentru că…? a întrebat Ellis.

Hank s-a uitat înapoi spre mașina a cărei burtă aproape atingea

pământul, sub povara bagajelor noastre.

Ellis s-a apropiat de mine cu mâinile întinse. M-a ridicat în picioare și mi-a zis:

— Du-te înăuntru, găsește un scaun și convinge-l pe țărănoiul ăsta să-ți aducă ceva de băut. Venim și noi de cum terminăm cu bagajele.

Am intrat. Ușa grea de lemn a scârțâit și când am deschis-o, și când am închis-o. După ce am auzit țăcănitul clanței, am rotit privirea în jur intimidată.

Bărbosul dispăruse, dar lăsase o lampă cu petrol pe tejgheaua lungă de lemn a barului, aflat în stânga sălii. De-a lungul tejghelei se înșirau robinete lucioase, cu diferite mărci de bere – McEwan's, Younger's, Mackeson, Guinness, plus câteva pe care nu le distingeam. Pe unul dintre ele era atârnat un carton, anunțând o defecțiune temporară.

Lumina lămpii se reflecta în sticlele aranjate pe rafturile din spatele barului și era amplificată de oglinda atârnată pe zid. Ai fi putut jura că în partea aceea se afla o cameră identică, doar că pe dos, și o clipă m-am întrebat dacă nu cumva greșisem intrarea.

În fața barului erau mese și scaune, iar pe peretele opus, pe o măsuță înaltă, trona un aparat de radio. Tavanul jos se sprijinea pe grinzi groase, negre, iar pe podea erau lespezi uriașe de piatră. Pe zidurile tencuite zăream, chiar și la lumina slabă a lămpii, dâre ușor ridicate, urmele lăsate de mistrie. Ferestrele erau acoperite cu pânză groasă, neagră. Atunci am înțeles de ce felinarele și bordurile erau vopsite în alb: ca să-i ajute pe șoferi să se orienteze în timpul interdicțiilor de camuflaj.

În dreapta se afla un cămin mare de piatră, în fața căruia erau așezate tot felul de mobile cu tapiserie, desperecheate însă. O canapea și două fotolii cu apărătoare pentru cap, părând a fi din epoca victoriană, stăteau la capetele unui covor oriental tocit până la urzeală, iar între ele era o masă joasă, masivă. Pe grătarul din cămin, de sub stratul gros de cenușă, se zărea o vagă lucire roșiatică.

M-am apropiat de canapea și, așezată pe marginea ei, mi-am întins degetele amorțite de frig spre tăciuni. Miroseau a pământ ars, iar bușteniii puși grămadă ceva mai la o parte nu păreau din lemn. Nu aveam idee ce erau de fapt. Pătrățoși, acoperiți de striații, semănau cu batoanele de ciocolată sfărâmicioasă pe care una dintre colegele mele de clasă le primea de la bunica ei englezoaică și la care râvneam toate.

Pe neașteptate, un câine cu blană cenușie, murdară, și-a făcut apariția chiar lângă mine. Am înghețat. Era enorm, înalt și slab ca

un ogar; la fel ca ogarul, avea spate rotunjit și abdomenul supt. Ațintise asupra mea o pereche de ochi triști, iar coada și-o ținea între picioare.

— Să nu-ți fie frică, nu-ți face nimic.

Bărbosul intrase pe o ușă din spatele barului. A luat lampa, a traversat camera și mi-a pus în față un pahar umplut cu ceva spumos.

Tavanul jos îl făcea să pară și mai înalt, dar adevărul e că ar fi fost la fel de impozant oriunde s-ar fi aflat. Sub sprâncenele la fel de stufoase ca barba, ochii te uimeau cu albastrul lor ireal. Nu-și pusese încălțări și nici halat, dar părea că se simțea bine astfel.

— Vasăzică a fost o călătorie grea?

— Da.

Instinctiv, am ridicat mâna să-mi netezesc părul, deși, fiindcă mă puteam vedea de la piept în jos, îmi puteam face o idee despre felul în care arătam.

A făcut un semn spre pahar cu bărbia.

— Bere de ghimbir. Strânge stomacul.

— Mulțumesc, am zis. Sunteți foarte amabil.

Îi simțeam privirea ațintită asupra mea. A tăcut o vreme, apoi a zis:

— Îmi închipui c-ai auzit că suntem în război.

Am simțit cum mi se zbârlește părul pe ceafă, o senzație cunoscută. M-am întors să văd dacă Ellis mă putea auzi, dar era tot afară, împreună cu Hank. În spatele ușii închise, îi auzeam discutând aprins cu șoferul.

— Da, am auzit.

— Soțul dumitale și prietenul lui nu par să aibă vreun beteșug.

— Soțul meu și colegul lui au venit aici ca să facă cercetări științifice, am zis.

Omul și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs.

— Cum să nu! Vânători de monștri. Splendid! Și eu, care credeam că sunteți turiști de război.

A pus lampa pe masă și a arătat spre panoplia de chei din spatele barului.

— Puteți să luați camerele doi și trei, sau patru și cinci, sau doi și șase, dacă vă convine. Pentru mine e totuna. Și grăbiți-vă! Nu-mi place să-mi consumați parafina.

Văzând atâta mojicie, mi-am luat și eu inima-n dinți.

— Vreți să spuneți petrol lampant.

— Cred că știu și singur ce vreau să spun, mi-a răspuns și a dat să plece.

— Stați! l-am oprit eu. Nu vreți să știți cum ne cheamă?

— Nu neapărat. Tot ce vreau e să mă bag în pat. Conall, *thig a*

seo! a zis plesnindu-se peste coapsă.

Câinele l-a urmat și s-au topit amândoi în semiîntunericul din spatele barului.

Rămăsesem cu ochii la locul prin care dispăruseră, când Hank și Ellis au intrat împleticindu-se, cărând împreună un cufăr. I-au dat drumul pe lespezile tocite și s-au uitat în jur.

— Unde e comutatorul? a întrebat Ellis, cercetând pereții cu ochii mijiți.

— Nu cred că au așa ceva, am zis.

Ellis s-a uitat pe rând la lămpile și aplicele din cameră. Toate, dar absolut toate, aveau deasupra câte un glob de sticlă – erau lămpi cu petrol.

— Îți bați joc de mine? N-au curent electric?

— Cred că nu, am zis.

Atunci s-a întors spre aparatul de radio.

— Și ăla?

— Poate că merge cu baterii, nu știu. Nu vă ajută șoferul la bagaje?

— A plecat, a spus Hank. Le-a lăsat pe toate pe alee.

— Puteai să-i mai dat ceva, a zis Ellis.

— Credeam că e rândul tău, i-a întors-o Hank.

Ellis l-a fulgerat din priviri.

— Cum adică? Sunt bani, nimic mai mult, a zis Hank. Ei, oricum nu mai contează acum. A plecat, iar noi avem nevoie de ajutor. Unde e scoțianul ăla fermecător?

— Sunt sigură că s-a dus la culcare, am spus.

— Trebuie să ne dea o mână de ajutor. Ai văzut încotro a luat-o? a întrebat Hank întinzând gâtul ca să vadă mai bine.

Ochii i s-au luminat în clipa în care a zărit ușa din spatele barului.

— Hank, te rog, dă-i pace!

Capitolul șapte

— Doamne sfinte, Maddie, ce-ai pus în valizele astea? Ți-am spus să aduci ciorapi, nu lingouri de aur! bolborosea Hank târând după el unul dintre geamantanele mele și izbindu-l de fiecare treaptă.

— Doar strictul necesar, am zis.

Stăteam în capul scării și țineam lampa, în timp ce Ellis și Hank aduceau bagajele. Îmi era frig și mă luase cu greață, așa că mâna în care țineam lampa îmi tremura. Îmi era teamă să nu mă împiedic și să dau foc covorului.

— Plus niște ancore și nicovale, se pare, a adăugat Hank, dând drumul geamantanului și frecându-și mâinile.

Ellis a venit cu două cutii de pălării.

— Asta-i tot, a zis.

— Nu chiar, l-a corectat Hank. Trebuie să le ducem în camere. Nu înțeleg de ce Maddie nu mă lasă să-l trezesc pe Paul Bunyan[17].

— Nu vrea să deranjeze personalul, a zis Ellis.

— Și de ce nu, mă rog? m-a întrebat Hank privindu-mă uimit. Nu pentru asta există, de fapt?

— Așa cred, a zis Ellis.

— E totuși prea târziu să-l chemăm, a încuviințat Hank.

— Într-adevăr, e târziu, am intervenit supărată. A zis că putem lua orice camere de la doi la șase. Nu putem să alegem două camere și să mergem la culcare?

— Bine, fetiță dragă, a spus Hank, privind în sus la șirul de camere. Voiam doar să spun că ar merge mai repede dacă am fi ajutați. Nu e nevoie să facem atâta caz.

Eu m-am dus șontâc, șontâc spre masa din hol și am pus lampa jos. Eram la fel de ametită ca atunci când coborâsem de pe vas. Dacă n-aș fi știut că e imposibil, aș fi jurat că însăși clădirea se legăna.

— De ce crezi că nu ne lasă în camera cu numărul unu? a întrebat Hank.

M-am întors și l-am văzut încercând clanța, dar ușa era încuiată.

— Hank, încetează, pentru numele lui Dumnezeu! Probabil că doarme cineva înăuntru. Toate celelalte camere sunt libere.

El a continuat să zgâlțâie clanța.

— Și dacă vreau tocmai camera asta? Dacă o fi singura cameră cu o baie ca lumea?

Persoana aflată înăuntru a deschis ușa, smulgând clanța din mâna lui Hank. El s-a dat îndărăt la vederea unei fete frumoase, cu păr roșcat, care ieșise pe culoar ținând în mână un vătrai.

— Ce dracu' vrei? a strigat cu un pronunțat accent scoțian.

Avea părul pus pe moațe legate cu fâșii de pânză și era îmbrăcată într-o cămașă de noapte groasă. A înșfăcat vătraiul cu amândouă mâinile și s-a proțăpit în fața lui Hank.

— Henry Winston Boyd, a zis Hank fără să clipească și i-a întins mâna. Al patrulea. Dumneata…?

Femeia a întors capul și a strigat să se audă până la capătul culoarului:

— Angus! ANGUS!

Hank a mai făcut un pas înapoi și a ridicat mâinile, semn că se predă.

— Stai puțin. Suntem oaspeți. Abia am sosit. Nu se vede?

A arătat spre bagajele noastre, împrăștiate în tot holul.

Femeia s-a uitat la valize, ne-a măsurat pe Ellis și pe mine din cap până-n picioare și în cele din urmă s-a întors spre Hank. A făcut un pas spre el și i-a fluturat vătraiul în fața ochilor.

— Eu nu sunt musafir, a zis privindu-l acuzator printre gene. Sunt Meg și nu sunt plătită decât începând de mâine-seară. Așa că, până atunci, nu mișc un deget pentru voi – pentru niciunul dintre voi, să fie limpede!

A intrat înapoi în cameră, trântind ușa în urma ei.

După un moment de tăcere, Hank a prins glas:

— Cred că mă place.

— Hai, lasă, alege-ți o cameră.

— Vorbesc serios, cred că mă place.

Camerele erau înghesuite, deprimante: un scrin deasupra căruia atârna o oglindă, un pat îngust, cu două noptiere, și un mic spațiu de ședere, cu un fotoliu cu cocoloașe, un cămin și o fereastră – singura – camuflată cu pânză neagră. Tapet victorian, decolorat, și covoare roase până la urzeală.

Hank a luat camera numărul doi, iar eu și Ellis am luat camerele cinci și șase. Hank n-a explicat de ce alesese camera aceea, deși nu era greu de ghicit.

După toate prin câte trecuserăm, lui îi stătea gândul la o nouă cucerire! Eram deja furioasă, din spirit de solidaritate cu Violet – fiindcă eram sigură că Hank *nu-i spusese* că plecăm, dar în momentul acela m-a cuprins indignarea. Apoi mi-am zis că poate Hank nu considera că o escapadă cu Meg ar fi însemnat trădarea lui Violet. Poate credea pur și simplu că era dreptul lui, că beneficia de un *droit du seigneur*[18] asupra servitoarelor.

Despre Hank se auzeau multe. De exemplu, că lăsase însărcinată o servitoare căreia mama lui încercase, fără succes, să-i însceneze un furt și care dispăruse la scurtă vreme după aceea cu o mare

sumă de bani. Partea cea mai savuroasă a poveștii era scena în care mama lui Hank ascunsese în camera fetei întreg serviciul de masă de argint, moștenire de familie, și apoi chemase poliția. Adevăratul motiv a fost trecut sub tăcere, luat în ușor cu o vagă explicație de genul „așa sunt băieții". Când am auzit povestea, nu m-am gândit nici la servitoare, nici la copilul ei ca la niște persoane reale. Mă întrebam acum dacă Hank se gândise vreodată la vreunul dintre ei.

— Mă duc să mă întind, am spus și i-am lăsat pe Ellis și Hank să se ocupe de bagaje.

Camera mea era ultima pe stânga. Am aprins lumânarea de pe scrin și m-am prăbușit pe pat, fără să-mi scot nici măcar pantofii, așteptându-i pe băieți să-mi aducă lucrurile.

— Știi ușa din capătul culoarului? m-a întrebat Hank, târând cufărul în cameră. E de la o baie, slavă Domnului!

— Comună! s-a auzit vocea lui Ellis de pe culoar.

— Cu apă curentă! a strigat Hank în chip de răspuns, privindu-mă și făcându-mi cu ochiul. Stai să vezi! a șoptit, cu degetul la buze. Stai… Nu mai e mult…

Pe hol, Ellis a bombănit ceva, dar n-am înțeles ce.

Hank a izbucnit în hohote de râs.

— Întotdeauna are ultimul cuvânt. Cel puțin așa își închipuie. Dar să revenim la baie. E în casă, și chiar lângă camera ta, ce baftă pe tine!

Deși simțeam că mă prăbușesc, trebuia cel puțin să-mi curăț fața de funingine și să mă spăl pe dinți. Am găsit puterea să scormonesc prin bagaje și să adun cele trebuincioase – treabă grea, pentru că, în starea de panică în care făcusem pregătirile de plecare, stricasem tot ce pusese Emily în ordine. Fuseserăm preveniți că n-o să avem prea mult loc de bagaje pe vas – un avertisment de tot râsul, dacă te gândești că vasul însuși era un uriaș depozit. Sfârșisem prin a arunca lucrurile în cufere și valize la întâmplare, înnebunită, convinsă că orice obiect pe care nu-l luam avea să se dovedească de o importanță vitală.

Ieșind din cameră, m-am izbit de un colț al scrinului atât de tare, că am țipat, și un gând înspăimântător mi-a trecut prin minte. Dacă legănatul nu avea să se mai oprească? Dacă așa avea să fie de acum încolo?

Când m-am întors de la baie, Ellis era lângă cămin și învârtea cenușa de sub grătar cu un vătrai.

— E gol, bineînțeles! Și radiatoarele sunt oprite. Parcă s-au vorbit cu toții. Nu e curent, nu e căldură, avem doar o baie. Mă duc să aduc niște lemne, cărbuni, bălegar, orice-o fi arzând la parter.

— Te rog, renunță, i-am zis. Tipul care ne-a deschis părea foarte sensibil când a venit vorba de combustibil.

— Și ce dacă? Uite, îmi văd respirația.

S-a întors din profil și a scos aburi pe gură.

— Mă descurc, am zis. Am multe pături. Și pot să mă culc îmbrăcată în halat.

— Precis? Să știi că nu mă tem să-l iau pe Barbă-Neagră la rost.

— Da, precis. Oricum, probabil că am da foc casei.

Ellis a zâmbit unei amintiri.

— A, ca la Casa lui Hamlet?

Pe când ne petreceam luna de miere în Key West, fusese cât pe ce să se întâmple o nenorocire, fiindcă Ellis uitase o țigară aprinsă într-un conac pictat[19] pe care îl botezaserăm Casa lui Hamlet, deoarece printre oaspeți se număra și prințul Danemarcei. Acesta, ca și ceilalți oaspeți de altfel, se văzuse forțat să schimbe hotelul, dar, cum nimeni nu pățise nimic, incidentul s-a transformat într-o poveste amuzantă și a intrat în repertoriul cu care Ellis și cu mine ne afișam la petreceri.

Mi-am dat seama că, vorbind despre acel incendiu, încerca să-mi trezească o amintire plăcută și să mai îndrepte astfel lucrurile între noi, dar ce nu înțelegea el era că amintirea focului izbucnit la Key West mă dusese cu gândul la oamenii cu arsuri oribile pe care-i văzusem scoși de pe navă cu doar câteva ore mai devreme.

— Mda, ca la Casa lui Hamlet.

— Dar acolo n-am dat foc întregii case. Am pârlit doar câteva camere, a spus el ca un ștrengar prins asupra faptului.

M-am băgat în pat și m-a apucat tremuratul.

Ellis s-a încruntat, a pus vătraiul la loc și s-a apropiat de mine.

Ne împăcaserăm oarecum după ce scăpaserăm de torpilele submarinelor, dar armistițiul însemna mai degrabă că ne feream unul de altul atât cât se putea în locul acela strâmt și că nu ne vorbeam decât atunci când era absolut necesar. Asta nu însemna însă că nu făcusem o criză de nervi pe vas sau că nu-mi dădeam seama că, într-un răstimp teribil de scurt, înghesuiala în care trăiam ne știrbise respectul unuia față de celălalt ori că nu mai eram speriată și furioasă din cauză că fusesem târâtă în aventura asta necugetată. Era cel mai stupid și mai primejdios lucru pe care-l făcusem vreodată.

Pe deasupra, mai era și fără rost. Înțelesesem asta în momentul în care șoferul îi atrăsese atenția lui Ellis că n-are nevoie de vesta de salvare și când bărbosul mă întrebase de ce soțul meu și Hank nu erau sub arme. Știam că asemenea întrebări aveau să mai apară. Tocmai de ele încercaserăm să scăpăm, dar ele ne urmăriseră peste Atlantic.

Am deschis ochii și l-am văzut pe Ellis stând în picioare lângă pat, privindu-mă. Era disperat, se vedea de la o poștă. Știam că

aștepta să-l consolez, aștepta din partea mea un semn că vom fi iar ca înainte, doar că eu nu puteam să-i dau acel semn. Pur și simplu nu puteam.

— Te rog, Ellis. Nu mi-o lua în nume de rău, dar sunt terminată, am nevoie disperată să dorm…

A strâns din buze dezamăgit.

— Sigur. Știu că ești istovită.

S-a aplecat să mă sărute pe frunte, și în clipa aceea toată vrăjmășia mi-a trecut, lăsând în urmă doar un sentiment de profund și dureros regret.

Nu-mi pusese nimeni pistolul la tâmplă, obligându-mă să urc pe vas. Eram la fel de vinovată ca toți ceilalți pentru situația în care mă aflam. Îmi dăduseră el și Hank asigurări că nu vom păți nimic, dar nu mă pusese nimeni să le dau crezare.

— Ellis, i-am spus în timp ce se îndrepta spre ușă, îmi pare rău!

— Pentru ce? a întrebat oprindu-se.

— Pentru ce-am spus.

A râs ca pentru sine.

— Pentru ce parte anume?

— Pentru toate. Îmi era așa de frică…

S-a întors și s-a așezat pe marginea patului.

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Habar n-aveam că m-am însurat cu o persoană așa temperamentală.

M-a mângâiat pe obraz, și mie mi-au dat lacrimile. Speram să mă înșel cu privire la felul în care îl vor vedea oamenii de aici, dar, dacă aveam dreptate, speram ca măcar să-l pot apăra cumva de părerea lor, să i-o ascund, ori măcar să-l fac să nu o ia în seamă.

— Nu știu ce m-a apucat.

— Niciunul nu mai știe ce e cu el, draga mea.

— Cu excepția lui Hank, am zis suflându-mi nasul. Hank a fost la fel cum e întotdeauna.

— A, da. Cine mai e ca Hank? Să înțeleg că ai aruncat o pastilă? a întrebat ridicându-se. Apropo, ți-ar prinde bine una?

— Nu, n-am nevoie.

Era, de fapt, o aluzie menită să mă facă să-i ofer lui una, numai că habar n-aveam unde erau pastilele și nici putere să le caut nu aveam.

— Somn ușor, draga mea. Mâine, Hank și cu mine vom găsi un hotel convenabil și poți fi sigură că ai să-ți recapeți puterile.

A luat lumânarea și s-a îndreptat spre ușă. M-am întors pe partea cealaltă, ca să-l pot privi.

— Ellis, l-am întrebat în clipa în care pășea pe culoar, senzația asta că ești încă pe mare… o fi normală?

A făcut o pauză înainte să-mi răspundă.

— Absolut normală. Mâine-dimineață n-o să mai ai nimic, ai să vezi.

A ieșit și a închis ușa.

Am rămas întinsă pe pat, copleșită de mișcarea valurilor. Nu puteam scăpa de ele, la fel cum nu reușeam să-mi alung din minte imaginea și gemetele răniților care erau coborâți cu targa pe pasarelă, unul după altul, într-un șir care nu se mai sfârșea.

Capitolul opt

M-a trezit din somn un țipăt care mi-a înghețat sângele în vine și mi-au trebuit câteva clipe ca să-mi dau seama că eu însămi urlam așa. Am deschis ochii, dar nu s-a întâmplat nimic. Nicio schimbare. Întunericul era de nepătruns, cotropitor.

Motorul nu mergea. De ce se oprise motorul?

Chiar dacă vâjâitul din urechi fusese îndeajuns de puternic încât să acopere huruitul turbinelor, nimic n-ar fi putut atenua vibrațiile. Zdrăngănitul era de-a dreptul nemilos – simțeai că-ți zdruncină creierii, dinții și timpanele; nu l-aș fi putut asemui decât cu elicele unui avion, iar lipsa lui era terifiantă.

Visasem că *SS Mallory* fusese lovită în plin, însă acum înțelegeam că nu fusese doar un vis. Cabina se legăna nebunește, iar nava părea că se învârte ca un tirbușon, în timp ce se scufunda în apă.

— Ellis! am strigat cât puteam de tare. *Ellis*!

Am pipăit pătura în dreapta și în stânga mea, dar nu se afla acolo, ceea ce însemna că zăcea rănit pe jos, unde fusese azvârlit la impact. Trebuia să-l găsesc repede, deoarece cabina se înclinase așa de tare, încât nu știam dacă voi mai găsi ușa.

Am pipăit cu palma marginile patului, încercând să-mi dau seama încotro mă îndreptam și sperând că Hank încerca și el să ajungă la noi, căci nu mă simțeam în stare să-l trag pe Ellis afară de una singură.

În clipa în care am atins cu mâna tăblia patului, am fost nedumerită pe moment, dar apoi am dat peste o noptieră acoperită cu un milieu croșetat; m-am lăsat pe spate și am răsuflat ușurată.

Nu mă aflam pe *SS Mallory*. Eram în pat, într-o cameră de hotel din Drumnadrochit, și legănarea nu exista decât în mintea mea.

Am căutat pe bâjbâite lumânarea pe noptieră, până când mi-am amintit că o luase Ellis în momentul în care ieșise din cameră. M-am ridicat cu gândul că, dacă găsesc scrinul, am să dau și de ușă. Dar n-am apucat să fac decât câțiva pași, că am călcat pe ceva, piciorul mi s-a răsucit și m-am trezit în patru labe.

Ușa s-a deschis, iar în cadrul ei, învăluită în lumină, a apărut o femeie.

— Doamna Pennypacker? Ați pățit ceva? m-a întrebat.

O priveam clipind nedumerită și mă întrebam cum de mi se adresase cu numele mamei mele.

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat și s-a repezit să mă ajute. Ce s-a întâmplat? Ați pățit ceva?

— Nu, mulțumesc de întrebare. Cred că m-am împiedicat de un pantof, dacă-ți vine să crezi.

Acum, că nu mai avea lumina în spate, am văzut că era cam de vârsta mea, bine făcută, cu o expresie plăcută și păr roșcat, bogat, prins într-o plasă. Pe fața arsă de soare avea câțiva pistrui.

— Să-l chem pe soțul dumneavoastră? m-a întrebat privindu-mă îngrijorată.

— Mulțumesc, nu-i nevoie. Trebuie doar să mă dezmeticesc. Când m-am trezit, nu știam unde mă aflu, apoi… am arătat cu mâna spre covorul presărat cu lucrurile pe care le scosesem din valize în timp ce-mi căutam cămașa de noapte și periuța de dinți. Aseară m-am grăbit să mă bag în pat, iar acum, dimineața, n-am văzut unde pun piciorul.

— E din cauza draperiilor de camuflaj, a încuviințat ea și s-a îndreptat spre ferestre. Sunt așa de întunecate, că nu se vede nimic, dar bănuiesc că tocmai ăsta le e rostul.

A prins cu degetele marginea interioară a tocului ferestrei și a scos un cadru de lemn acoperit cu pânză neagră. Camera a fost inundată de lumină.

— E mai bine așa, nu credeți? a întrebat așezând cadrul pe jos.

Pe sticla geamului, în cruciș și de-a curmezișul, erau lipite benzi adezive. În prima clipă n-am înțeles, dar apoi mi-am dat seama că erau menite să păstreze geamul întreg în caz de explozie.

— Ba da, mulțumesc, am răspuns străduindu-mă să-mi ascund teama. Credeam că draperiile de camuflaj sunt chiar draperii.

— Așa e. Folosim și noi draperii, numai că trebuie să prinzi pânza în cuie de rama ferestrei, ca să nu se vadă lumina de afară. E mai ușor să ai cadre ca ăsta. Le-a făcut Angus după ce am fost amendați – doișpe șilingi, și doar fiindcă moș Donnie a îndrăznit să dea puțin perdeaua la o parte, ca să vadă dacă mai plouă. Iar gardianul nu merge la biserica noastră și nici nu e născut aici, în *glen*[20], ascultați la mine. Doișpe șilingi! Mai mult decât câștigă un prăvăliaș după o zi de muncă! a pufnit ea indignată, privindu-mă în ochi pentru a se asigura că înțeleg.

Am dat tare din cap, ca să-i arăt că-i dădeam dreptate.

— Pe când cu astea, a continuat ea, poate să bată soarele drept în ele, că nu se vede nicio rază. Angus a întins bine pânza, pe urmă a dat-o cu vopsea neagră amestecată cu rășină. – A întins mâna și a bătut în pânză. – De-aia e ca o piele de tobă.

— Angus e cel cu barbă?

— Întocmai.

— Și e băiatul bun la toate?

Fata a izbucnit în râs.

— Nici vorbă. E stăpânul casei!

A.W. Ross.

Era logic, dar mie nu-mi dăduse prin cap, etichetasem omul doar

după înfățișare. M-am văzut în oglindă și m-am rușinat de felul în care-l judecasem. Eu însămi arătam de parcă mă scosese cineva printr-un gard, trăgându-mă de picioare.

Tavanul a început să se învârtească din nou, și eu m-am prăbușit iarăși pe marginea patului.

— V-ați albit ca o coajă de cartof! a zis fata apropiindu-se de mine. Să vă aduc niște ceai?

— Nu e nevoie. Nu știu de ce, dar sunt încă puțin amețită din cauza călătoriei pe mare.

— Da, a încuviințat ea dând din cap cu un aer grav. Am mai auzit de-astea. Unii rămân așa.

M-am înfiorat, dar am făcut tot posibilul să zâmbesc.

— Nu-ți face griji, am zis. Soțul meu și cu mine mergem foarte des cu iahtul. Poate că am răcit un pic, ori poate că am ceva la ureche… Are să-mi treacă. Și că veni vorba: soțul meu s-a trezit?

— A coborât acum vreo jumătate de oră.

— Fii bună și spune-i că am să cobor și eu în câteva minute. Doar cât să mă aranjez puțin.

A aruncat o privire spre bagajele mele.

— Cu atâtea lucruri, nici nu e greu! Cred că ați putea deschide o prăvălie dacă ați vrea. În caz că vă răzgândiți și vreți să vă aduc ceaiul sus, strigați-mă.

— Scuză-mă, cum ai zis că te cheamă? am întrebat, cu toate că știam foarte bine că nu-mi spusese.

— Anna. Anna McKenzie.

După plecarea Annei am rămas așezată pe pat, privindu-mă în oglinda aflată la aproximativ un metru și jumătate. Nu-mi venea să cred că eram eu, atât de trasă la față și palidă. Imaginea se mișca – ba se apropia, ba se îndepărta. M-am uitat la clanță, la o ciungă de pe tapet, la un pantof aruncat pe jos. Orice obiect pe care îl priveam se mișca.

Știam că era în firea mea să mă las copleșită de gânduri negre și că trebuia să uit ceea ce-mi spusese fata. Nu trecuse nici măcar o zi întreagă de când pusesem piciorul pe uscat, așa că nu aveam niciun motiv să mă panichez. Marea fusese atât de agitată și mie îmi fusese atât de rău, încât nu era de mirare că amețeala nu-mi trecea cu una, cu două. Totuși, dacă aș fi fost acasă, m-aș fi dus la doctor, pentru liniștea mea.

Dacă i-aș fi spus lui Ellis cum mă simt, mi-ar fi sugerat să iau o pastilă, însă, cu toate că erau făcute special pentru momente ca acesta, mă încăpățânasem să nu iau nici măcar una din momentul în care îmi fuseseră prescrise.

Din cauza mamei, toată lumea îmi căuta punctele slabe,

așteptându-se – ori poate chiar sperând – să vadă că așchia nu sare departe de trunchi. Până în ziua Anului Nou, când soacra mea făcuse afirmația aceea șocantă, nimeni nu avusese curajul să-mi spună ceva în față, și tocmai de aceea mă înverșunam să le dovedesc că se înșelau. Partea amuzantă e că doar eu știam că nu iau pastilele, așa că nu dovedeam nimic nimănui, în afară de mine. Asupra lui Ellis aveau un efect calmant, prin urmare ceream o nouă rețetă îndeajuns de des încât să-i fac plăcere lui Edith Stone Hyde, care îmi cotrobăia fără jenă prin lucruri când eram plecată de acasă.

Timpul trecea, Hank și Ellis mă așteptau, așa că m-am concentrat asupra lucrurilor pe care le aveam de făcut.

Ellis ținea foarte mult să arăt bine, ba chiar mă necăjea zicând că tot ce aveam de făcut era să fiu cea mai frumoasă, oriunde am fi mers. Fusesem convinsă că mă pricepeam de minune să-mi aranjez părul și să mă machiez, dar se pare că Ellis era de altă părere, căci imediat după ce ne-am căsătorit m-a dat pe mâna unor profesioniști.

Am scormonit prin valize și cufere ca să-mi adun „loțiunile și poțiunile”, cum le numea Ellis, și le-am înșirat pe scrin. Când eram acasă, îi plăcea să deschidă borcănașele și să miroasă cremele dinăuntru, întrebând cât costase fiecare și la ce se folosea (cu cât costa mai mult, cu atât mai bine).

Odată am intrat în cameră și l-am găsit așezat în fața măsuței mele de toaletă, pe jumătate machiat. M-a lăsat pe mine să termin treaba, după care, ca să fie tacâmul complet, a îmbrăcat halatul meu oriental, și-a pus pe cap un batic albastru-electric și o eșarfă de pene pe umeri.

Emily a rămas cu gura căscată când a adus fursecurile și i-am prezentat-o mătușii Esmée. Se holba la mine, nevenindu-i să creadă, când i-am explicat că n-o mai văzusem pe Esmée de multă vreme și că era *nițeluș* cam excentrică. După ce Emily a plecat, ne-am tăvălit de râs. Ne părea rău doar că nu era și Hank acolo. Am băut whisky din ceștile de ceai și mătușa Esmée mi-a citit în palmă, anunțându-mă că mă așteptau o călătorie lungă și o avere considerabilă. Am întrebat dacă în viața mea avea să apară un bărbat înalt, brunet și chipeș, iar mătușa mi-a zis că destinul meu era legat de un bărbat înalt, blond și chipeș, dar că nu eram de nasul lui.

M-am apropiat de oglindă ca să mă văd mai bine, aplecându-mi capul în față și-n spate. Călătoria își lăsase amprenta asupra tenului meu, iar pe obrazul stâng aveam mai multe rânduri de linii roșii, zgârieturi căpătate când mă izbisem de zid. Parcă mă atacase o pisică.

M-am machiat și am acoperit urmele roșii cât am putut mai bine

cu fond de ten. Când am terminat, se vedea că exagerasem, dar cel puțin arătam mult mai bine decât mă așteptam. Cu părul era însă o altă poveste.

De obicei îl purtam cu cărare într-o parte, cu un onduleu peste frunte, prins cu agrafe sus, deasupra urechilor, și lăsat să cadă pe ceafă într-o cascadă de bucle. De două ori pe săptămână mi-l aranja Lana, artista-coafeză de la Salon Antoine. Mi-l punea pe bigudiuri și mă lăsa „la copt" sub cască, în timp ce altcineva se ocupa de manichiura mea. După ce scotea bigudiurile, Lana îmi domesticea părul până când stătea cum dorea ea și-l dădea cu spray până când devenea tare și lucios ca sticla. Abia atunci puteam pleca.

Între două ședințe la coafor, nu trebuia decât să am grijă să pun la loc agrafele căzute și să port o plasă când dormeam. Dacă era nevoie să-mi netezesc părul, mă învățase să folosesc o perie moale, cu mare atenție, iar dacă nu mă descurcam, mai ales cu buclele, trebuia să mă duc pe loc la coafor.

Așa se face că nu mă mai coafasem singură de patru ani și nu aveam idee ce să fac cu claia de păr ciufulit pe care o vedeam acum în oglindă.

În amintirea mătușii Esmée, mi-am înfășurat capul într-un turban, am prins de el o broșă cu granat și m-am dus să-mi caut soțul.

Am coborât scara ținându-mă de perete, ca să nu cad. Ajunsă la parter, m-am oprit puțin ca să-mi vin în fire.

În sală ardea un foc zdravăn, iar draperiile sau, mai bine zis, cadrele de camuflaj fuseseră scoase și puse teanc într-un colț. Geamurile de la parter erau și ele acoperite cu benzi adezive. Pe perete, de-o parte și de alta a radioului, două afișe te avertizau că „Vorba multă scufundă vapoarele" și „Trăncăneala e plătită cu viețile altora".

M-am înfiorat din nou.

Ellis și Hank stăteau la o masă, aplecați peste o hartă topografică, alături de care erau deschise mai multe caiete cu însemnări. Pe jos erau înșirate o raniță, un trepied și alte aparate. Pe un scaun liber erau aruncate haine și pălării.

Hank mă privea în timp ce mergeam clătinându-mă. Speram din tot sufletul că n-o să-i vină să facă o glumă despre cum își ține marinarii echilibrul.

— Ia uite cine s-a trezit! a exclamat el înveselit.

Ellis s-a ridicat și a tras un scaun.

— Bună dimineața, somnoroaso! a zis și m-a sărutat pe obraz. Sau, mai degrabă, bună ziua.

M-am străduit să zâmbesc și m-am așezat.

— Se vede că ți-a priit somnul, a spus împingându-mi scaunul și așezându-se la rândul lui. Ești ravisantă.

— Doar un pic de pudră, am zis. Păreți foarte ocupați. Ce puneți la cale?

— Facem o mică strategie. Ne-am gândit să cercetăm un pic zona bătând-o cu piciorul, poate chiar să închiriem o barcă. Dacă avem timp, poate ajungem pe jos până la castel.

— Spune-i și de ziar, i-a atras atenția Hank.

— A, da. O să dăm un anunț, să găsim persoane care au văzut creatura. Să ne facem o idee despre ce e vorba. Când și unde se arată, în ce condiții meteo, și tot restul.

— Credeam că schimbăm hotelul, am spus aruncând o privire spre aparatele împrăștiate pe jos. Ori vine cineva să ne aducă lucrurile mai târziu?

— Mda. De fapt, nici una, nici alta, a răspuns Ellis. Se pare că alte hoteluri nu mai sunt. Hank a făcut o plimbare în zori, și satul e cât un purice. Fata de la bucătărie spune că cel mai apropiat hotel e la două mile și jumătate depărtare, dar că e plin de soldați încartiruiți acolo și, oricum, nu pare să fie mai bine decât aici. Din câte am înțeles, nicăieri în *glen* nu e curent electric.

Am aruncat o privire în jur, să văd dacă eram doar noi.

— Dar dacă nu ne lasă proprietarul să rămânem?

— Barbă-Neagră s-a dovedit a fi mult mai prietenos dimineața, m-a asigurat Ellis. Ei, poate că am exagerat zicând „mult mai”, dar cel puțin ne-am cazat aici pentru o perioadă nedeterminată, așa că nu-ți mai bate căpșorul tău frumos cu treaba asta.

S-a aplecat spre mine și m-a ciupit drăgăstos de obraz.

Atunci am băgat de seamă că în farfuriile din fața lor se afla câte o bucată dreptunghiulară din ceva cenușiu, ușor gelatinos.

— Ce-i aia?

— *Porridge*[21], a zis Hank binedispus, împungând mâncarea cu furculița. Se pare că varsă ce-a rămas de la masă într-o tavă și, când se întărește, îl taie felii. Cine păstrează, are.

— Sunteți amândoi în toane bune, am remarcat.

— Firește, a încuviințat Ellis, făcând un gest larg cu mâinile. Doar suntem aici, nu?

— Mă scuzați, doamnă Pennypacker, a spus Anna, apărută brusc lângă mine.

Din nou numele mamei. I-am aruncat o privire lui Ellis, dar el era atent la castronul aburind pe care Anna mi-l pusese în față, împreună cu o cană de lapte înspumat.

— Îndată vă aduc și ceaiul, a zis.

— Să vezi și să nu crezi! a remarcat Hank. *Porridge* proaspăt. Ești cineva, ce mai!

M-am uitat la castron.

— Nu cred că pot să mănânc. Încă mi-e rău.

— Ba trebuie să mănânci! a zis Ellis. Ești slabă ca o surcea.

— Așa mă placi! i-am adus aminte.

— Da, dar dacă slăbești prea tare te urâțești.

Am ridicat ochii, îngrozită că răul se produsese deja și că tocmai asta îmi spunea Ellis. Încă mă străduiam să-i descifrez expresia, când Anna s-a întors cu o ceașcă de ceai.

— Am adus și nițel zahăr, doamnă, a spus punând în fața mea ceașca și o farfurioară pe marginea căreia se aflau două cuburi de zahăr.

Hank, care studia harta, a ridicat privirea.

— Ceaiul ei e mai tare. Asta e favoritism.

— Așa și trebuie, a spus Ellis. Are nevoie.

Mi s-a pus un nod în gât. Vasăzică asta însemna „ravisantă”. Am luat cana cu lapte, ca să-mi torn în *porridge*.

Anna a scos un strigăt înăbușit. M-am oprit cu cana în aer.

— Dacă nu vă supărați, doamnă, nu e bine să mâncați așa. Să turnați lapte în fiertură, a zis plescăind dezaprobator. Nu e bine.

— Altceva mai aveți? a întrebat Ellis iritat. Șuncă? Ouă? Friptură? Soția mea nu se simte bine. Are nevoie de proteine.

Anna a făcut o mutră ofensată.

— Nu, nu avem, domnule Pennypacker. Aceste produse se dau pe cartelă, iar noi nu ne așteptam să avem oaspeți. Și, dacă vreți să știți, laptele și zahărul tot pe cartelă se dau. Le-am adus doar fiindcă mi-am zis că doamna Pennypacker trebuie să se pună pe picioare, mai ales că se simte rău după călătoria pe mare.

— Mulțumesc, i-am spus. E foarte drăguț din partea dumitale.

— Bine, nu-i nimic, a zis Ellis trăgând spre el un caiet.

Când a văzut că Anna nu pleacă, i-a aruncat o privire ursuză și a fluturat din mână, semn că ar trebui să-și vadă de treabă.

— Am spus că nu mai avem nevoie de nimic.

Anna și-a încrucișat brațele și s-a încruntat la el.

— Ba nu, n-ați spus! Ați spus „Nu-i nimic”. Și nu cred că i-ați dat carnetele cu cartele lui Angus.

— Nu, a spus Ellis fără să se uite la ea.

— Aha! a zis ea pornită. Atunci aflați că nu pot face nimic altceva pentru dumneavoastră până nu mi le dați. Și mai aflați că risipirea mâncării se pedepsește, drept care ori mâncați, ori am să fiu nevoită să chem gardianul.

Cu capul sus, s-a îndreptat spre bar și a ieșit pe ușa din spate. Ellis l-a privit întrebător pe Hank, apoi a izbucnit în râs.

— Ți-am spus eu că-i dusă cu pluta, a zis.

— Da, îi lipsește o doagă, a încuviințat Hank.

— De ce ești grosolan? am întrebat. E bine intenționată și s-ar fi purtat ca atare cu mine, dacă nu te băgai tu.

Ellis m-a privit uluit.

— Cum s-ar fi purtat? Ți-ar fi arătat cum să mănânci *porridge*? E *porridge*, nimic mai mult. Îl mănânci, și gata.

— Bine, lasă, am răspuns.

Ellis nu-și lua ochii de la mine.

— S-o chem din nou?

— Nu-i nevoie. Dar poate îmi explici de ce mă ia drept mama mea?

Ellis a chicotit, iar Hank a pufnit așa de tare, că a fost cât pe ce să împroaște cu ceai pe nas.

— Nu ești mama ta, slavă Domnului! a spus Ellis după ce s-au liniștit. Dar am semnat în registru folosind numele tău de domnișoară.

— Și de ce, mă rog?

— Tata n-a fost prea popular prin partea locului, mai ales după scandalul cu *Daily Mail*. Dar nu-ți face griji. După ce găsim monstrul, o să dăm cărțile pe față. – A ridicat mâinile, închipuind un titlu de ziar. – „O faptă eroică: Fiul colonelului Whitney Hyde a capturat monstrul din Loch Ness."

— Auzi, eroule, n-am putea să ne vedem de treabă? a întrebat Hank, îndesând șervetul sub marginea farfuriei.

A desenat cu degetul un cerc pe hartă.

— De vreme ce în zona asta a fost văzut cel mai des, cred că ar trebui să începem de aici. După aia, să mergem pe jos sau cu barca până la…

În timp ce Hank îi dădea înainte, m-am uitat la cele două castroane din fața mea. Dacă nu poți pune lapte în *porridge*, atunci cu siguranță nu poți pune nici *porridge* în lapte. Am băgat lingura în castronul cu fiertură, m-am uitat la cana cu lapte, m-am simțit netoată și m-am dat bătută.

Am pus un cub de zahăr în lingurița de ceai și l-am coborât încet în ceașcă, privind culoarea cafenie urcând spre suprafață încet, dar irevocabil.

Capitolul nouă

Din câte mi-am dat seama, Hank și Ellis au răsuflat ușurați când le-am spus că n-aveam de gând să-i însoțesc. Poate că m-aș fi simțit jignită, dacă n-aș fi fost conștientă că nu mă puteam ține pe picioare.

Și-au adunat lucrurile și au plecat grăbiți nevoie mare. Nu-l mai văzusem pe Ellis atât de însuflețit din vara în care ne cunoscuserăm. În ultima clipă, Hank s-a aplecat peste masă, a înșfăcați bucata întărită de *porridge* și a înfulecat-o la repezeală. Apoi a mâncat și bucata lui Ellis, zicând că nici prin gând nu-i trecea să „intre la pârnaie, cel puțin nu din cauza unei bucăți de *porridge* la tavă". Ellis m-a sărutat pe obraz, m-a rugat să mănânc castronul de fiertură așa cum mi se părea mai potrivit și să mă asigur că servitorii se ocupă de mine. Apoi au plecat.

Avusesem intenția să-i cer Annei să-mi umple cada, numai că, după ce ne-a amenințat că-l cheamă pe gardian, nu s-a mai arătat deloc pe acolo. Credeam chiar că plecase de tot.

Am urcat cu greu la etaj, ținându-mă de balustradă și oprindu-mă de mai multe ori. La un moment dat, de teamă să nu cad pe spate, m-am așezat pe o treaptă și am așteptat să-mi treacă amețeala.

Cada avea pe dinăuntru o dungă trasată cu vopsea neagră, cam la două palme de la fund, indicând nivelul maxim al apei. Dar, oricât de fierbinte ar fi fost apa, tot nu era suficient ca să te încălzești. Mi-am zis că era mai degrabă o sugestie decât o regulă, drept care am pus dopul și am deschis robinetele la maximum.

Când m-am întors și am dat să intru în cadă, am observat că din ambele robinete curgea apă rece ca gheața.

Până să mă îmbrac la loc și să ajung la căminul din sala de jos, dinții îmi clănțăneau.

Focul dogorea strașnic, însă n-am reușit să găsesc distanța potrivită la care să mă așez: ba eram prea aproape, și atunci picioarele și obrajii îmi ardeau, ba prea departe, și atunci simțeam că îngheț până în măduva oaselor. La un moment dat, degetele picioarelor îmi erau fierbinți, iar călcâiele, înghețate. Îmi era frig, mă lua cu amețeală și cu greață, mă simțeam murdară. Mai rău nici că se putea.

Pe o măsuță alăturată am văzut un ziar, dar n-am reușit să citesc nimic: cuvintele mi se învălmășeau în fața ochilor. Am renunțat repede, am lăsat ziarul deschis pe genunchi și mi-am ațintit privirile asupra focului. Mișcarea flăcărilor mă făcea să uit de imaginile care-mi jucau în fața ochilor. Parcă nu mă mai simțeam atât de

ameţită.

Pietrele căminului erau înnegrite de fum, iar focul, încins cu lemne şi cu materialul acela misterios, sfârâia şi trosnea, iar uneori scotea câte un şuier neaşteptat. Sub ochii mei, un tăciune roşu a sărit din foc, a aterizat pe covor şi s-a înnegrit cât ai clipi. Chiar pe locul unde aterizase, au apărut o pereche de bocanci, şosete groase de lână şi două ţurloaie înroşite de frig.

Lângă mine stătea Anna, ţinând în mână o farfurie şi o cană aburindă. Le-a pus în faţa mea, pe masă.

— Am băgat de seamă că nu v-aţi atins de *porridge*, poate din pricina că nu ştiţi cum să-l mâncaţi.

A aruncat o privire peste umăr înainte să continue:

— Am pus un strop de whisky în ceai. Mi-am zis că v-ar prinde bine, mai ales că încă nu sunteţi prea sigură pe picioare.

Pe farfurie se aflau un ou fiert şi câteva felii aurii de cartofi prăjiţi. Nu cu mult timp înainte simţeam că mi se întoarce stomacul pe dos, dar acum mi s-a făcut foame dintr-odată.

— Credeam că ouăle sunt raţionalizate, am zis ridicând ochii spre ea.

— Întocmai, ca şi untul, însă noi avem găini şi o vacă la fermă. M-am repezit până acolo şi i-am spus lui Mhàthair – aşa o cheamă pe mama – că vă simţiţi rău, iar ea mi-a zis să vă aduc astea. E şi moaşă, prin urmare se pricepe la astfel de lucruri. A zis să începeţi cu ceaiul.

— Mulţumesc. E foarte amabil din partea ei. Te rog să-i transmiţi salutările mele.

Anna parcă nu se îndura să plece. În cele din urmă, m-a întrebat:

— Soţul dumneavoastră caută monstrul? Vărul meu Donald chiar l-a văzut, să ştiţi!

Am ridicat privirea.

— Serios?

— Cum vă spun. La fel şi părinţii lui, a răspuns dând din cap cu o figură serioasă. Mătuşa Aldie şi unchiul John veneau cu maşina acasă de la Inverness, când li s-a părut că văd un cârd de raţe bătându-se în apă, lângă Abriachan. Dar când s-au apropiat şi-au dat seama că era un animal – o jivină neagră, mare cât o balenă. Se rostogolea, se afunda în apă şi făcea *stramash*[22].

Mi-a arătat cu mâinile cum se zbuciuma vietatea în apă.

— Şi pe urmă?

— Nimic, a zis ridicând din umeri. S-a îndepărtat înot.

— Şi vărul tău?

A dat iar din umeri.

— Prea multe nu sunt de spus. Era pescar, trăia din pescuit, într-o zi a avut o păţanie când a ieşit pe *loch,* şi de atunci n-a mai pus

piciorul în barcă. Și nici de povestit nu vrea să povestească ce s-a întâmplat.

— Dar mătușa ta? Crezi că ea ar vrea să vorbească despre întâmplarea aceea?

— Cred c-o să vă împuie urechile, dacă-i dați ocazia. De ce n-o invitați la *strupag*[23]? A, și știți ceva, doamnă Pennypacker? Erați pe drumul cel bun. Puneți *porridge* pe lingură și apoi cufundați lingura în lapte. În felul ăsta nu se răcește.

— Îmi pare rău că nu l-am mâncat. Chiar e o infracțiune să risipești mâncarea?

— Întocmai, de câțiva ani încoace. Dar nu vă faceți griji, am să pun laptele în supă, iar *porridge*-ul l-am pus deja la tavă. Lui Conall i-a plăcut așa de mult să lingă castronul, că a dat din coadă. Mai aveți nevoie de ceva? Eu trebuie să mă întorc în grădină. Ați putea crede că în ianuarie nu e prea multă treabă de făcut, dar să știți că vă înșelați. Pământul trebuie curățat de pietre, sunt napi de tăiat pentru oi, vaca de muls… Nu se mai termină! a suspinat ea cu ochii ațintiți în depărtare.

— Ar mai fi ceva, am spus. Mi-aș dori să fac o baie, dar nu e apă caldă.

— Va fi, cam în douăzeci de minute. V-am auzit umblând prin baie, așa că am aprins boilerul. Am să aduc și o mână de fulgi de săpun. Ar trebui să umpleți cada până la semn, dar de data asta puteți pune mai multă apă.

N-aveam cum să mă supăr – doar mă văzuse la câteva clipe după ce literalmente căzusem din pat.

— Atunci, eu am plecat. Pe la patru se întoarce Meg de la gater. Iar dumneavoastră să mâncați tot, până la ultima firimitură! a spus pe un ton autoritar. Aveți picioare mai subțiri ca o pasăre, iar dacă Mhàthair aude că n-ați băut tot ceaiul, data viitoare vă trimite ulei de ricin.

Cu toate că ceaiul avea gust de scoarță fiartă – probabil că era un surogat –, „stropul de whisky” mi-a prins atât de bine, încât după ce am făcut baie m-am întins să mă odihnesc. Spre mirarea mea am ațipit, cu toate că eram agitată. Abia așteptam să-i povestesc lui Ellis despre rudele Annei.

Câteva ore mai târziu, m-au trezit zgomotul conversației și râsetele care răzbăteau de la parter. M-a uimit numărul vocilor, deoarece știam că eram singurii oaspeți, prin urmare am tras concluzia că hanul era totodată și cârciumă. Am aprins lumânarea pe care o adusese Anna și m-am uitat la ceas. Se înserase, iar mie îmi era din nou foame. Nu mai mâncasem ca lumea de când plecasem din America.

„Ești slabă ca o surcea”, îmi spusese Ellis.

„Aveți picioare mai subțiri ca o pasăre”, spusese Anna.

Mi-am pipăit burta; oasele bazinului îmi ieșeau în afară, ascuțite, iar între ele pântecul era scobit și coastele proeminente.

„Of, Madeleine, chiar că trebuie să facem ceva!” îmi spusese mama.

Aveam doisprezece ani și nu înțelegeam despre ce vorbea. Ieșisem de după prelata vărgată a cortului în care ne schimbam hainele, pe plaja de la Bar Harbor, și mi se tăiase respirația văzând albastrul adânc al cerului, albastrul și mai adânc al oceanului, auzind râsetele și chiotele copiilor care se hârjoneau la malul apei, privind pescărușii care se învârteau pe cer și se aruncau ca pietrele în valuri. Mama a clătinat întristată din cap, dar în ochi i se citea dezaprobarea. A strâns din buze, uitându-se tocmai la acele părți ale corpului meu cu care nu mă mândream. Pe ici, pe colo, rotunjimile mele erau cam prea evidente. Eram durdulie, nu grasă, dar niciodată în viața mea nu m-am simțit mai rușinată.

Ar fi fost încântată de felul în care arătam acum, mi-am zis întinzându-mi picioarele. Dacă-mi lipeam gleznele și genunchii, coapsele nu mi se atingeau. Dar apoi mi-am zis: Ba nu! Indiferent ce aș fi făcut sau orice aș fi devenit, ea n-ar fi fost de acord.

Camerele lui Hank și Ellis erau goale, așa că am coborât la parter. Îmi închipuiam că se întorseseră, mă găsiseră dormind și coborâseră să bea un pahar. Abia așteptam să le spun ce aflasem, convinsă că vor fi mândri de mine. Poate că, dacă îl luam cu binișorul, chiar și vărul Donald ne-ar fi istorisit pățania lui.

Când am ajuns jos și am ieșit din umbră, în cameră s-a lăsat tăcerea. Hank și Ellis nu erau acolo și, dacă n-o puneam la socoteală pe Meg, eram singura femeie din încăpere.

În sală, așezați la mese, se afla vreo duzină de tineri vânjoși, îmbrăcați în uniforme kaki. La bar, cocoțați pe taburete, mai erau vreo șase bărbați mai în vârstă, în haine civile. Cu toții întorseseră ochii spre mine.

Mi-am luat inima-n dinți, hotărâtă să nu bag în seamă privirile ațintite asupra mea, și m-am îndreptat spre canapea, sperând că nu-și vor închipui că sunt beată. De la locul lui, de lângă șemineu, Conall mă privea apropiindu-mă. N-a ridicat capul, însă ochii îi fugeau de colo, colo și smocurile de păr de deasupra pleoapelor îi tresăreau. Când, în cele din urmă, m-am lăsat pe canapea, mi-am dat seama că nu mă clătinasem decât foarte puțin. După aceea mi-am amintit ca fusesem în stare să cobor scara fără să mă poticnesc și am înțeles, nu fără îngrijorare, că ceea ce luasem drept surogat fusese cu siguranță un ceai medicinal. Sigur, nu puteam fi încântată

de faptul că fusesem tratată fără consimțământul meu, însă, pe de altă parte, nu puteam nega că ceaiul își făcuse efectul.

Meg, cu părul aranjat într-o cascadă de bucle, era în spatele tejghelei. Mi-am adus aminte de moațele din cârpă pe care le avea în păr cu o seară în urmă și m-am întrebat dacă m-aș pricepe să-mi pun și eu unele la fel. Părul meu, încă umed după baie, era ascuns sub turban.

Era îmbrăcată într-o rochie violet, strâmtă, care-i punea în valoare silueta, și avea unghiile date cu ojă stacojie. Văzând-o, n-ai fi zis că lucra la gater. Parcă era Hedy Lamarr[24] cu părul roșu. Dacă ar fi luat de bune avansurile lui Hank, n-ar fi avut nicio șansă.

Hank nu avea să-și lege nici în ruptul capului viața de o barmaniță. Era atât de nestatornic, încât abia dacă se gândea mai serios la Violet ca parteneră de viață. Negreșit, trebuia să găsesc o modalitate să-l îndepărtez pe Hank și regretam că nu zisesem nimic chiar din prima seară.

— Doriți să vă aduc ceva, doamnă Pennypacker? Un pahar de bere? Sau poate un sherry?

— Nimic deocamdată, mulțumesc.

Auzindu-mi vocea, bărbații s-au uitat unii la alții. Nici nu era de mirare; se întrebau, desigur, cum și de ce apăruse o americancă în mijlocul lor. Am simțit cum îmi năvălește tot sângele în obraji.

De la o masă, un bărbat cu un pahar de bere în față a strigat către mine cu voce nazală și accent la fel de îndepărtat de cel scoțian cum era al meu.

— Canadiancă, sau americancă?

Am întors capul spre el, la fel de uimită.

Până să apuc să răspund, ușa s-a deschis și a intrat un bătrân sprijinindu-se în baston.

— Azi e cu ploaie, a spus, fără să se adreseze nimănui anume.

— Da, Donnie, chiar așa! a încuviințat Meg din spatele tejghelei. Ce să fie, bere cu whisky?

— Doar o halbă de bere tare, a zis bătrânul, îndreptându-se spre ultimul taburet rămas liber.

Meg a scos o halbă de sub tejghea și a pus-o la canea.

— Astă-seară avem plăcintă cu vânat, i-a spus, așa că poți să-ți păstrezi cartela.

— Grozav, Meg! a răspuns el și a dat să-și scoată haina.

— Vrei o mână de ajutor? s-a oferit Meg, apropiindu-se de el.

— Chiar că aș avea nevoie de așa ceva, Meg, a zis chicotind de propria lui glumă.

Atunci am observat că o mânecă a cămășii, goală, îi era prinsă de piept. După ce Meg i-a luat haina, s-a așezat pe taburet. A ridicat paharul și s-a întors spre cei din sală.

— *Slainte*[25]! le-a urat.

— *Slainte*! au răspuns toți în cor, ridicând paharele.

Chiar în moment acela, Ellis și Hank au dat buzna înăuntru, cu obrajii înroșiți de frig, cu hainele și pălăriile ude de ploaie.

— …așa că, dacă anunțul apare vineri, spunea Ellis, am putea avea primele răspunsuri chiar de marți. Între timp, mai putem merge o dată la…

S-a oprit, dându-și seama că toată lumea era cu ochii pe el.

Hank a rămas cu brațele atârnându-i pe lângă corp. Își strângea și își desfăcea degetele, ca un cowboy care se pregătește să tragă. Meg a luat o cârpă și s-a apucat să șteargă tejgheaua. Gazda noastră, zdrahonul cu barbă neagră, îmbrăcat într-un pulover împletit, de culoare verde-închis, a apărut în cadrul ușii din spatele barului.

După o tăcere care parcă nu se mai sfârșea, moș Donnie a pus halba jos și a coborât de pe taburet. Și-a luat bastonul și s-a apropiat șchiopătând.

Poc, poc, poc.

S-a oprit în fața lui Ellis, care era cu mai bine de un cap mai înalt decât el. L-a măsurat din priviri din creștet până-n tălpi, o dată și încă o dată. Pielea gâtului i se întindea precum cea a unei broaște țestoase când ridica bărbia ca să-l privească pe Ellis în ochi.

— Semeni cu taică-tău, a zis în cele din urmă.

— Poftim? a întrebat Ellis, albindu-se la față.

— Vânătorul de monștri. În treișpatru. Nu m-am hodorogit încă.

Vinișoarele sparte de pe obraji i s-au învinețit. O picătură de salivă i-a sărit printre buze.

Meg a aruncat o privire încruntată spre Ellis, apoi s-a apucat iar să șteargă tejgheaua.

— Hai, Donnie! a spus. Așază-te și am să-ți aduc plăcinta.

Bătrânul nu i-a dat nicio atenție.

— Umbli să prinzi monstrul, bănuiesc? Ori ai de gând să duci lumea de nas cu o fotografie, cum a făcut taică-tău?

Din palid, Ellis s-a făcut roșu ca focul într-o secundă.

Bătrânul s-a întors și s-a îndreptat cât a putut de repede spre locul în care își lăsase haina, bocănind cu bățul răsucit în lespezile de piatră.

— Eu nu mai stau nicio clipă în același loc cu netre*p*nicu' ăsta.

— Chiar a zis ce cred eu că a zis? a întrebat Ellis. M-a făcut netrebnic?

— Dacă n-ar fi olog, i-aș trage un pumn în falcă! a spus Hank.

— Mama ta e nevasta lui, așa-i? a întrebat bătrânul Donnie. Dar se zvonește că nu-i era gândul decât la *houghmagandy*[26].

— Gata, ajunge, Donnie! a intervenit Meg, pe un ton tăios de

data aceasta. Vorbește gura fără tine. Vino să-ți iei plăcinta.

— Să mă iertați c-am zis-o așa, pe șleau, da' altcumva nu se putea, a bombănit bătrânul indignat. *Creutair**[27]*** nenorocit, voia să facă *strìnopaichean**[28]*** din fetele cinstite de la conac, fără pic de rușine. Cred că n-o să mă ajute nimeni să-mi pun haina.

Ultima frază a fost rostită ca o afirmație, deși își sprijinise bastonul de bar și stătea cu capul sus, așteptând.

Domnul Ross, care nu-l slăbise pe Ellis din ochi de cum începuse bătrânul să-i vorbească, a ieșit de după bar și l-a ajutat să-și pună haina. Donnie și-a luat bastonul și s-a apropiat tropăind de ușă, ca să atragă atenția. Odată ajuns acolo, s-a întors și a spus răspicat:

— N-am să-ți mai calc pragul, Angus, atâta timp cât e ăsta aici!

Câteva clipe după ce ușa s-a închis în urma lui, cineva a zis:

— Ei, cred că Rhona n-are să se supere că nu mai e nevoită să vină după el și să-l care până acasă diseară.

Au izbucnit cu toții în râs, reluând corul conversațiilor întrerupte.

Meg a ieșit de după tejghea și a aprins radioul. A învârtit scala până a dat întâi de Radio Luxemburg, unde Lord Haw-Haw[29] anunța cu accentul lui englezesc, fără cusur: „Aici Germania! Aici Germania!"

Ellis, a cărui față căpătase o nuanță cenușie, înspăimântătoare la vedere, a venit și s-a așezat alături de mine. Gazda noastră îl privea din nou cu atenție.

— Uite, draga mea, de ce am folosit numele tău de domnișoară, mi-a spus printre dinți.

Domnul Ross nu-și mai lua ochii de la el.

Capitolul zece

Cât a durat cina, Ellis n-a scos o vorbă, afișând o indiferență aparentă. Imediat ce am terminat de mâncat, s-a scuzat și a plecat. Când m-am ridicat cu intenția de a-l însoți, mi-a spus pe un ton ferm să rămân și să mă simt bine, savurându-mi paharul de sherry.

Nu voiam să rămân și, oricum, nu aveam motive să mă simt bine – nu puteam să mă gândesc decât la ce vom face dacă ne dădeau afară fiindcă îi mințiserăm –, dar știam că îmi spusese să rămân ca să mai salvez ce se mai putea salva din demnitatea noastră atât de ciuntită. N-am rezistat decât un sfert de oră. Când am plecat, Hank scrâșnea din dinți și strângea așa de tare paharul de whisky în mână, că i se albiseră încheieturile degetelor.

Am bătut la ușa lui Ellis.

— Pleacă!

— Eu sunt, am șoptit prin crăpătura ușii. Te rog să mă lași înăuntru.

Ellis a mormăit ceva, cum că nu era în dispoziția potrivită și nu avea nevoie de companie.

M-am dus în camera mea, sperând că se va răzgândi și va veni el la mine. Când toate zgomotele casei s-au potolit și lumânarea arsese aproape de tot, am renunțat și m-am băgat în pat.

Stăteam întinsă pe spate, sub un morman de pături, și ascultam ploaia izbind în acoperiș. Îmi pusesem două dintre cele mai groase cămăși de noapte și tot îmi era așa de frig, că nasul îmi curgea fără încetare.

Până atunci nu mai auzisem cuvintele *strìopaichean* și *hough magandy,* dar am înțeles din context că primul însemna ceea ce soacra mea credea că este mama, iar al doilea desemna activitatea care o definea ca atare.

De multă vreme îl consideram pe colonel un lăudăros, dar nu mă gândisem niciodată că putea fi și desfrânat. Mă îngrozea până și gândul că ar fi făcut avansuri unor biete fetișcane. Cu pielea lui albicioasă, burta lăsată, mustața îngălbenită de tutun…

Până atunci nu observasem, dar, dacă Ellis ar fi fost chel, cu patruzeci de ani mai bătrân și ar fi avut șaizeci de kilograme în plus, ar fi arătat întocmai ca tatăl lui.

Nici nu-i de mirare că nu se simțise în stare să dea ochii cu mine. Faptul că înțelesese că la bătrânețe va semăna cu colonelul fusese o lovitură grea pentru el, mai ales că moș Donnie îl recunoscuse drept fiul tatălui său de cum dăduse cu ochii de el. Existau însă modalități de a amâna această transformare cu regim alimentar și exercițiu fizic, chiar și cu o perucă la nevoie. Toate astea erau motive de

îngrijorare pentru mai târziu. Acum aveam lucruri mai importante de rezolvat.

Am aruncat păturile deoparte, am căutat chibritul pe pipăite și am aprins ce mai rămăsese din lumânare.

Am ieșit pe culoar și m-am oprit în fața ușii lui. Tocmai ridicasem mâna ca să ciocănesc, când ușa camerei lui Meg s-a deschis și o siluetă lată în umeri s-a strecurat afară.

Am tresărit și mi-am înăbușit un țipăt.

Era un bărbat înalt, cu urechi proeminente. Cam atât am putut vedea la lumina lumânării. Mi-a aruncat o privire, și-a ridicat gulerul și s-a topit în întunericul de pe casa scării. M-am grăbi să bat la ușa lui Ellis.

— *Ellis! Ellis!* am șoptit speriată. Dă-mi drumul înăuntru!

Ușa s-a deschis imediat și Ellis a scos capul afară.

— Ce s-a întâmplat? E de la inimă? Ai nevoie de o pastilă?

— Nu, mă simt bine, i-am răspuns, iritată că acesta fusese primul lui gând.

— După voce nu s-ar zice.

Am mai aruncat o privire pe culoar și m-am hotărât să nu-i spun nimic despre bărbatul care ieșise din camera lui Meg.

— Ba nu, mă simt bine, dar vreau să stăm de vorbă.

— Despre ce?

— *Știi* despre ce. Nu mă lași să intru? Doar n-o să stăm de vorbă pe hol.

A șovăit un moment, apoi a deschis ușa larg. La lumina lumânării am văzut că și în camera lui era aceeași dezordine, lucrurile împrăștiate pe jos.

— Vezi pe unde calci, mi-a spus arătând cu mâna în jur.

M-am apropiat de pat și am pus lumânarea pe masă. Când m-am băgat sub pături, Ellis m-a întrebat:

— Ce faci?

Parcă m-ar fi pocnit în stomac.

— Vreau doar să mă încălzesc. Nu te teme, nu rămân aici.

A pufnit și și-a trecut degetele prin păr. În cele din urmă, a închis ușa și s-a așezat pe partea cealaltă a patului. S-a întins peste cuverturi, cu brațele încrucișate, țeapăn ca o statuie.

— Măcar să-mi fi adus o pastilă, a zis.

— Pot să mă duc să-ți aduc una.

— Nu, lasă.

După ce s-au scurs câteva minute și mi-am dat seama că n-avea de gând să discute nici despre ceea ce mă îngrijora pe mine, nici despre altceva, l-am întrebat:

— Și ce-o să facem?

— Cum adică?

— Unde o să ne ducem? Aici nu putem sta.

— Bineînțeles că putem. De ce n-am putea?

— Fiindcă ne-am înregistrat sub un nume fals.

Ellis parcă a luat foc. S-a ridicat și a izbit cu pumnii în plapumă atât de tare, că m-am făcut ghem.

— *Nu* e un nume fals! E numele tău de *fată*, așa cum ți-am explicat mai devreme. Ce vrei să spui, de fapt?

— Vreau să spun că mă îngrozește ideea că vom fi aruncați în stradă, l-am dojenit în șoaptă. Și îmi pare rău că ești supărat, dar să știi că n-ai de ce să dai vina pe mine. N-am greșit cu nimic.

— Adică e vina mea?

— Nu știu, dar eu sigur n-am făcut nimic.

Vântul urla în horn. Fereastra se zgâlțâia de ziceai că se va desprinde din ramă.

— Îmi pare rău pentru ce-a spus bătrânul aseară, am zis. A fost îngrozitor.

Ellis s-a pus din nou pe urlat:

— Mă bate gândul să-l reclam la poliție! Să-l aresteze! Pentru defăimare și calomnie și Dumnezeu mai știe ce. Auzi, să arunce cu acuzații caraghioase, fără temei, la adresa cuiva care nici măcar nu e de față, să se poată apăra. *Niciodată, pentru nimic în lume,* tata n-ar fi…

— Știu! l-am întrerupt vorbind în șoaptă, sperând că astfel am să-l fac să coboare tonul. Știu! am repetat și mi-am așezat o mână pe brațul lui.

De fapt nu știam. De ce se înfuriase? Fiindcă tatăl lui fusese acuzat că era un fustangiu, sau că era un mincinos? Ori fiindcă el însuși fusese prins cu mâța-n sac?

Ploaia s-a întețit și vântul și-a schimbat direcția. Acum bătea atât de tare în fereastră, încât ziceai că cineva aruncă găleți de cuie. Apa pătrundea chiar și prin horn și picura pe tăciuni, sfârâind.

Ellis s-a întins din nou pe pat.

Îmi părea nespus de rău că venisem și tocmai voiam să mă dau jos din pat, când, pe neașteptate, s-a întors spre mine.

— Ei, a zis, și ca să-ți răspund la întrebare, sper din tot sufletul să putem rămâne aici. Nu avem unde ne duce.

— Nu ne-am putea muta la conac? Nu înțeleg de ce nu ne-am dus acolo de la bun început.

— Îmi închipui că s-au săturat până peste cap de familia Hyde atunci, în 1934, nu crezi?

— N-avem de unde ști. Oricum, tatăl tău nu e primul bărbat care face avansuri unei servitoare. Și, oricum, sunteți rude.

A râs ironic.

— Suntem veri de-al doilea după un unchi. Și, chiar dacă ar vrea

să ne primească, ceea ce e foarte puțin probabil, n-ar avea cum. Casa și domeniul sunt pline de soldați.

— Au fost rechiziționate? Unde sunt proprietarii?

— Habar n-am. N-am mai ținut legătura de ani de zile.

M-a cuprins cu brațul și am înțeles că ne împăcaserăm.

— Și ce-ai făcut azi? m-a întrebat.

— În cea mai mare parte a timpului m-am odihnit, dar am și niște vești senzaționale: trei rubedenii de-ale Annei au văzut monstrul, și cel puțin două sunt dispuse să stea de vorbă cu noi.

— Cine?

— Anna. Fata care ne-a servit micul dejun.

— Hm! a făcut el. Interesant.

— M-am gândit eu c-o să te bucuri. Poate chiar o să fii entuziasmat.

— Dar sunt. Am să stau de vorbă cu ei neapărat. Cum te mai simți? Ai să poți veni mâine cu noi?

— Mă simt mult mai bine și aș vrea foarte mult să vin.

— Bun. Ochii tăi de vultur ne-ar putea fi de folos, a zis făcându-și loc sub cuverturi. Nu vrei să stingi lumânarea?

Am înțeles că mă invita să rămân.

Am suflat ca să sting flacăra și m-am întors spre el.

Câteva minute mai târziu, a început să răsufle hârâit, iar curând după aceea s-a întors pe spate. Sforăia tot mai tare. Am rămas trează lângă el, cu ochii larg deschiși în întuneric, nici eu nu știu câtă vreme.

Am încercat să-mi aduc aminte când făcuserăm dragoste ultima oară, dar n-am putut.

M-am gândit la bărbatul care ieșise din camera lui Meg. Speram că biata fată va ști să-și poarte de grijă. Dacă dădea de necaz din pricina lui Hank, putea să-și piardă bunul nume, dar totul, avea să se termine cu bine, cel puțin după ce-i voi fi zis eu vreo două lui Hank. Dacă rămânea însărcinată cu vreun muncitor de prin partea locului, atunci trăgeam nădejde că o va lua de nevastă și că se iubeau cu adevărat.

Dimineața, Ellis nu mai era în cameră. Scosese cadrul de camuflaj, așa că m-a trezit lumina soarelui. Era aproape zece, adică devreme, după ritmul meu de viață.

La parter, Anna freca geamurile cu un ghemotoc de ziar. Lângă ea, pe o masă, am văzut un urcior de pământ pe care scria „Oțet distilat”. Anna își legase părul cu o basma simplă, de bumbac, înnodată deasupra capului. Ce diferență față de eșarfa Hermes, în culori strălucitoare, cu care îmi legasem eu părul!

Mi-a aruncat o privire și a întors imediat capul.

— Bună dimineața, doamnă Hyde! a spus apăsând pe ultimul cuvânt.

— Bună dimineața! am răspuns și m-am prăbușit pe scaunul cel mai apropiat.

De-abia atunci am observat că Hank și Ellis nu se aflau acolo.

Anna mă urmărea cu coada ochiului.

— Au plecat, a zis apucându-se de frecat geamul cu și mai multă înverșunare. Mi-au zis să vă spun că se întorc mâine.

Am ridicat capul, cuprinsă de panică.

— Cum? Unde s-au dus?

— La Inverness, cred.

— Unde e locul ăsta? Și de ce s-au dus acolo?

— La paisprezece mile depărtare. Cât despre motiv, n-am de unde să știu, a zis punând ghemotocul de hârtie pe pervaz și ștergându-și palmele pe șorț.

— N-au lăsat niciun bilet?

— Din câte știu eu, nu.

— Ai idee dacă au lămurit… neînțelegerea? am întrebat șovăind înainte de ultimul cuvânt.

S-a întors și m-a privit supărată, cu mâinile în șold.

— Vă referiți la faptul că v-ați înregistrat sub un nume fals? Pe asta trebuie s-o discutați cu Angus.

Eram de-a dreptul îngrozită. Ce aveam să fac dacă proprietarul mă dădea afară? Unde puteam să mă duc?

— Ați adus cumva carnetul cu cartele? a continuat Anna. Îmi pare rău să vă spun, dar niciunul dintre dumneavoastră nu mi-a dat cartelele, cu toate că am vorbit despre asta ieri și aveați *obligația* să mi le dați în momentul în care v-ați cazat. Pe de altă parte, dacă plecați de aici, nu prea mai are însemnătate.

— Nu știu unde le-a pus Ellis, am spus cu jumătate de gură. Am să mă uit după ele.

Anna rămăsese cu mâinile în șold și mă privea bănuitoare. Mi-am plecat ochii.

— Atunci să vă aduc micul dejun, da? m-a întrebat înainte să iasă.

M-am sprijinit cu coatele pe masă și mi-am acoperit fața cu palmele. Nu puteam să cred că Ellis mă băgase într-o astfel de încurcătură. Era o greșeală!

Micul dejun consta într-o bucată de *porridge* întărit și o cană de ceai slab, fără lapte sau zahăr. Anna le-a trântit pe masă în fața mea și s-a întors la fereastră.

— Șunca, untul, zahărul, laptele… nu cresc în copaci, să știți! m-a anunțat, continuând parcă o conversație imaginară.

Mi-am pus mâinile pe genunchi și am început să-mi cojesc oja,

deja ciobită.

— Nici ouăle, nici margarina, nici ceaiul, îi dădea Anna mai departe.

S-a uitat la ghemotocul de hârtie din mâna ei și l-a lăsat jos, pe masă. A mototolit altă foaie de ziar, a vărsat pe ea niște oțet și a trântit urciorul la loc.

— Ei da, ceaiul crește în copaci, dar nu prin părțile astea. Am folosit frunzele de aseară.

La un moment dat, am crezut că terminase.

— Probabil c-aș putea să vă fac un sendviș cu sfeclă până găsiți cartelele, dar nu cred că pâinea națională[30] e pe gustul dumneavoastră. Sfeclă, cartofi, ceapă. *Porridge,* bineînțeles, dar fără lapte, să știți. Poate găsesc o tabletă, două de zaharină. A, și bănuiesc că n-aveți mască de gaze nu-i așa? – Mi-a aruncat o privire scurtă, a ghicit răspunsul și a oftat obidită. – Mă gândeam eu… Trebuie s-o aveți la dumneavoastră tot timpul. Altminteri puteți primi o amendă. Și nu-mi închipui că gazul mușstar ar face vreo deosebire între dumneavoastră și o persoană obișnuită.

A rostit ultimele două cuvinte din vârful buzelor.

În cele din urmă am ridicat privirea.

— Anna, îmi pare rău. Nu știu ce să spun.

— Da, mă rog. Oricum, nu sunt sigură că v-aș crede.

Răspunsul ei a fost mai rău decât o palmă.

Domnul Ross a apărut din spatele barului. Era îmbrăcat în același pulover kaki, pantaloni de aceeași culoare și bocanci solizi. Părea o uniformă militară, doar că nu avea niciun fel de însemne după care s-o recunoști. S-a oprit un moment când a dat cu ochii de mine, apoi s-a dus la casa de marcat și a scos niște bani din sertar. A răsfoit un registru masiv, scriind când și când câte ceva cu creionul. Atunci am văzut că îi lipseau primele două falange de la arătătorul drept.

Anna s-a reapucat să curețe geamurile.

— Să corectez numele din registru? a întrebat fără să ridice privirea.

Nu-mi venea să cred. Ușurată, am dus mâna la gură.

— Să înțeleg că da?

— Da, am încuviințat abia găsindu-mi glasul. Mulțumesc.

Îmi era de ajuns faptul că nu mă dădea pe ușă afară. Nu avea niciun motiv să-mi menajeze demnitatea, iar această dovadă de bunătate m-a emoționat.

— Foarte bine, atunci! a zis și s-a plesnit peste coapsă. Conall, *trobhad*[31]!

Câinele cu picioare lungi a ieșit de după bar și au plecat împreună.

— Nu pot să spun decât că sunteți foarte norocoasă, a comentat Anna.

Stomacul mi se făcuse ghem, mâinile îmi tremurau, inima mi se zbătea în piept atât de tare, că n-aș fi putut ține nici măcar furculița, necum cana de ceai. Am împins înapoi scaunul, care a scrâșnit pe podea, și m-am repezit sus, lăsând mâncarea neatinsă.

— Mai că-mi vine să chem gardianul pentru asta! a strigat Anna după mine.

Am tras zăvorul pe dinăuntru și m-am sprijinit de ușă, gâfâind. Inima îmi bătea așa de tare, încât mi-a fost frică să nu leșin. N-ar fi fost prima oară.

Prima dată mi se întâmplase în timp ce luam prânzul la Acorn Club[32] împreună cu soacra mea și cinci prietene de-ale ei, între care și doamna Pew.

Nu se împliniseră nici patru luni de când eram măritată și încă mă mai îmbătăm cu iluzia că pieptănul cu diamante pe care mi-l dăruise soacra mea era dovada faptului că până la urmă avea să mă accepte, poate chiar să înceapă să țină la mine. Doamnele discutau despre mârșavul atac de la Pearl Harbor și spuneau că, deși înainte avuseseră rezerve, acum erau întru totul de acord cu decizia președintelui de a intra în război. Eu le-am amintit de scufundarea *Atheniei*[33] și mi-am exprimat părerea că am fi putut să intrăm în război atunci, ținând seama de numărul cetățenilor americani care se aflau la bord. Au tăcut toate auzindu-mă.

După o tăcere îndelungată, plină de subînțelesuri, soacra mea a zis:

— Desigur, scumpo, ai dreptul la propria-ți opinie. Dar mie, una, *nici prin gând* nu mi-ar trece să pun la îndoială judecata președintelui.

Când a rostit „nici prin gând” cu voce tremurată, și-a dus mâna încărcată cu inele la piept și a fluturat din gene.

În timp ce eu mă făceam roșie ca focul de rușine, ea a continuat să laude clubul pentru faptul că redusese felurile de mâncare servite la dejun de la șapte la cinci, ca parte a efortului de război. Le îndemna pe celelalte doamne să contribuie și ele, povestindu-le cum ea personal le ceruse bucătăresei și ajutoarelor ei să doneze conserve, dar și oale și cratițe pe care nu prea le foloseau. Toate s-au grăbit să-și arate regretul că nu puteau face mai mult, mai ales din cauza distanței. După aceea au discutat despre eșecul neașteptat al tentativei lui Ellis de a se înrola.

— A fost un șoc pentru mine, credeți-mă! a spus soacra mea. Închipuiți-vă, atâția ani, nici prin gând nu ne-a trecut! Poate așa se explică de ce a lovit atâtea mașini: nu-și dă seama când semaforul

indică verde sau roșu. E foarte necăjit, însă n-are ce face. Iar Whitney nu-și mai găsește liniștea.

Doamnele și-au murmurat simpatia pentru Ellis și colonel, apoi doamna Pew s-a aplecat peste masă și a spus pe un ton conspirativ:

— Sigur, mai sunt și unii care au *aranjat* să fie respinși.

— Adică…? a întrebat una dintre ele în șoaptă.

N-a terminat întrebarea, în schimb a aruncat o privire scurtă spre celălalt capăt al camerei, unde mama lui Hank lua masa cu prietenele ei.

Doamna Pew a închis ochii și a dat din cap ca să întărească ideea. Celelalte au făcut ochii mari, încântate că aveau ocazia să trădeze puțin.

— Ce rușine! Platfus, auzi!

— Dacă ar încălța niște bocanci i-ar trece.

— Băiatul ăla n-a adus decât necazuri de când îl știu, a adăugat soacra mea. E o trăsătură de familie, chiar dacă maică-sa *e* o Wanamaker adevărată. Mi-aș dori atât de mult ca Ellis să se țină mai departe de el! a spus coborând vocea. Dar ce, parcă el ascultă ce-i spun eu?

Eu priveam fix la crevetele cu avocado aranjat pe farfuria de porțelan fin din fața mea și dintr-odată mi-a trecut prin minte că, mai mult ca sigur, spusese aceleași lucruri și despre mine acelorași femei, stând la aceeași masă.

Pieptănul cu diamante nu fusese un dar de împăcare. Nu știam ce însemna și nici de ce mă invitaseră la dejun, dar eram sigură că un motiv exista totuși.

Îmi amintesc cum mă uitam la castronul de sticlă plin cu sos pentru salată, la paharul subțire și înalt de șampanie din care se ridicau șiraguri de bule, ca niște gheizere în miniatură. Țin minte că am stat atât de mult timp nemișcată, încât începuseră să-mi arunce priviri pe furiș. Îmi dădeam seama că ar fi trebuit să iau furculița, însă nu puteam – eram sigură că aș fi scăpat-o din mână. Una dintre doamne mi-a spus ceva, dar mi-a fost imposibil s-o aud, atât de tare îmi țiuiau urechile. Apoi n-am mai putut să respir normal. Nu știu cum am alunecat de pe scaun, dar țin bine minte că eram în centrul atenției, întinsă pe covor, privind în sus la fețele lor îngrijorate. Și cum aș putea să uit cât de stânjenită am fost când m-au luat cu ambulanța, cu sirena urlând?

Au urmat o serie de consultații, care au culminat cu vizita unui doctor adus de la New York. Mi-a luat pulsul, mi-a ascultat inima și mi-a pus întrebări amănunțite despre familia mea.

— Înțeleg, înțeleg! tot repeta, studiindu-mă pe deasupra ochelarilor cu ramă metalică. La sfârșit m-a anunțat – în fața lui Ellis și a mamei lui – că am o afecțiune de natură nervoasă. Mi-a

prescris niște pastile pentru nervi și mi-a spus că e obligatoriu să evit orice tip de excitație.

Soacra mea a scos o exclamație, îngrozită.

— Asta înseamnă că nu poate…? Că nu va avea niciodată…?

Sub privirea atentă a doctorului, s-a făcut tot mai roșie la față.

— Aa! a zis el, înțelegând în cele din urmă. Nu. Poate suporta o măsură rezonabilă de relații maritale. E vorba mai degrabă de evitarea oricărei excitații mintale. Nu e surprinzător, având în vedere antecedentele materne.

Și-a strâns toate lucrurile în geantă și și-a pus pălăria.

— Stați! a strigat soacra mea sărind în picioare; s-a uitat la mine în timp ce stăteam întinsă pe pat. Când spuneți că nu e surprinzător, vă referiți la faptul că astfel de afecțiuni se moștenesc de la părinți la copii?

Doctorul a tăcut puțin înainte de a răspunde.

— Nu neapărat. Nu uitați că la fiecare generație moștenirea se diluează și copiii născuți din această căsătorie nu vor avea decât un bunic care a fost… – cum să zic? – diferit de noi.

Edith Stone Hyde a scos un țipăt și s-a prăbușit pe scaun.

Boala mea nervoasă a devenit aproape imediat boală de inimă și, cu toate că rareori i-am fost recunoscătoare soacrei mele, de data aceasta am admirat sincer iuțeala cu care îmi găsise un nou diagnostic, în special fiindcă păstra cel puțin iluzia unei disocieri între mine și mama mea.

Mama, celebră pentru frumusețea ei, avea ochi verzi ca marea, nas cârn și buze arcuite, care îi dădeau la iveală dinții strălucitori ca perlele. Sunt multe femei care au trăsături frumoase, dar, în ansamblu, nu arată bine. În cazul mamei, rezultatul final era atât de uluitor, încât, atunci când s-a măritat cu tata, membru al uneia dintre cele mai vechi familii din Philadelphia, înalta societate s-a arătat dispusă să uite că tatăl ei era un impresar de teatru burlesc (la drept vorbind, un fel de șantan rebotezat vodevil, din rațiuni prea cunoscute ca să mai fie pomenite), căsătorit cu una dintre stelele cabaretului, și că despre bunicul ei se zvonea că ar fi fost unul dintre „baronii tâlhari” [34] și că ar fi avut legături cu Tammany Hall[35].

Familia ei făcuse avere, familia lui avea un nume. Nu era un aranjament neobișnuit.

Din cea mai fragedă copilărie, îmi aduc aminte că mama era nefericită, deși mi-au trebuit ani de zile să înțeleg măreția și măiestria acestei condiții. Era pur și simplu îmbibată de nefericire.

Străinii vedeau în ea o ființă supusă, marcată de o lungă suferință. Într-un mod subtil, dădea de înțeles că tata era un tiran,

iar eu… eu eram, în cel mai bun caz, sfidătoare, dar mânată de posibile intenții răuvoitoare – o situație care o măcina chiar mai mult decât cruzimea tatei. Era incredibil de fină: un oftat, o întunecare a privirii sau o pauză aproape imperceptibilă erau de ajuns ca toți ceilalți să înțeleagă cât de profundă era suferința ei și cu câtă noblețe își purta durerea.

Se pricepea de minune să-i citească pe cei din jur și, când își dădea seama că n-ar fi avut șanse să stârnească simpatia, își arăta altă față, spirituală și fermecătoare. Devenea centrul atenției, dar niciodată într-un mod bătător la ochi. Avea obiceiul să-și plimbe alene degetul pe piciorul paharului de vin, în sus și în jos, iar și iar, sau să-și așeze un picior peste celălalt și să-și rotească încet laba piciorului, atrăgând atenția asupra gleznei ei fine. Nu-ți puteai lua ochii de la ea. Îi vrăjea pe bărbați și pe femei deopotrivă.

Acasă, stătea mai tot timpul îmbufnată și am învățat foarte repede că tăcerea era oricum, numai pașnică nu. Nu știam niciodată dacă nemulțumirea ei avea să se îndrepte către tata sau către mine. Când eram eu cea vizată, cina însemna tăceri glaciale și priviri nimicitoare. Rareori se întâmpla să știu cu ce greșisem, dar, chiar și dacă știam, n-aș fi îndrăznit să mă dezvinovățesc. În schimb, mă închideam în mine. În serile acelea mâncam mult, cu toate că nu scăpa din ochi fiecare îmbucătură pe care o duceam la gură și felul în care o duceam.

Serile când tata era luat în vizor se desfășurau după un scenariu cu totul diferit. Mama începea cu priviri disprețuitoare și cuvinte batjocoritoare, care se preschimbau treptat în remarcile înțepătoare la care era maestră și pe care tata le ignora. Nici când ea ajungea la comentarii de un sarcasm tăios nu o lua în seamă. Atunci, cu ochii în lacrimi, se întreba cu glas tare de ce ne plăcea atât de mult s-o chinuim, moment în care tata făcea o observație precisă și ucigătoare, spunându-i că nimeni n-o obliga să stea – în niciun caz nu trebuia să se simtă obligată din cauza lui. Mama se ridica și fugea de la masă plângând.

Tata continua să mănânce, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, așa că pica în seama mea să repar lucrurile. Lăsam mâncarea în farfurie și mă duceam fără nicio tragere de inimă la etaj, unde mama se încuiase în dormitor. Spaima mea creștea cu fiecare pas pe care-l făceam. De fiecare dată eram nevoită să mă rog de ea, însă în cele din urmă îmi deschidea. Stăteam așezată pe pat și o ascultam povestindu-mi cât de pustie îi era viața, indiferent de unghiul din care ai fi privit-o. Tata era un om crud și capricios, incapabil s-o înțeleagă, îmi spunea. L-ar fi părăsit de mult, dar el se jurase că dacă pleacă nu avea să mă mai vadă niciodată, ba chiar o amenințase c-o s-o interneze într-un ospiciu de nebuni. Aveam oare

idee de cele ce se petreceau acolo? Din cauza mea și din cea mai pură dragoste maternă, renunțase la orice șansă de a fi fericită, cu toate că vedea bine cât de nerecunoscătoare eram. Dar probabil că vina era tot a ei. Semănăm cu tata. Nu puteam fi răspunzătoare de genele nenorocite pe care le moștenisem și, de vreme ce tot mă aflam acolo, nu voiam să fiu drăguță și să-i aduc o pastilă?

Trecuseră douăzeci de minute de când fugisem de Anna și porția ei de *porridge*, dar inima mea nu dădea semne că s-ar potoli.

Eram prăbușită pe podea, cu spatele sprijinit de ușă, și încă nu reușeam să respir normal. Simțeam furnicături în mâini și picioare, iar cu coada ochilor zăream scântei.

Mă scotea din sărite faptul că doctorul îmi prescrisese pastile pentru nervi – nu puteam suferi când cineva făcea o paralelă între mine și mama –, dar, cu toate că îmi era ciudă pe mine însămi, m-am târât până la valize și m-am apucat să scotocesc prin ele, aruncând peste umăr rochii, lenjerie, eșarfe, chiar și pantofi, ca să dau de flaconul cafeniu cu ajutorul căruia aveam să mă simt mai bine.

Am găsit pastilele și am înghițit una cu apă băută direct din carafă. M-am întins pe pat și am așteptat. După câteva minute, m-a învăluit un fel de ceață liniștitoare și am înțeles, speriată, de ce Ellis și mama le foloseau atât de des.

M-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat prin cameră. Era o harababură de nedescris. De când venisem, tot scosesem haine din bagaje, închipuindu-mi că, la un moment dat, prin nu știu ce minune, hainele care trebuiau puse pe umerașe aveau să fie atârnate în dulap, că restul vor fi împăturite și aranjate în sertare și că valizele și cuferele vor fi puse bine undeva. În acel moment, mi-am dat seama că minunea nu avea să se producă.

După ce mi-am pus lucrurile în ordine, am făcut patul, deși am înțeles, nu fără regret, că eram o biată amatoare. Am tras de colțuri și am netezit cearșaful, dar n-am reușit decât să-l mototolesc și mai rău. M-am hotărât să renunț, înainte să stric și ce făcusem până atunci.

Nu mai știam ce să fac. Aveam la mine o revistă de cuvinte încrucișate, un roman polițist și câteva cărți despre monstru pe care mi le dăduse Ellis, doar că de citit nici nu putea fi vorba, și de data asta nu din cauza ca eram ametită, ci fiindcă simțeam că nu-mi merge mintea.

M-am dus la fereastră și am privit afară.

Cerul era senin, cu toate că în depărtare se zărea un nor gros, negru. Șirul de case de peste drum, împodobite cu mulaje de stuc alb și calcar rozaliu, aveau coșuri de cărămidă masive. Pe dealurile

din depărtare pășteau oi, iar terenurile erau delimitate de șiruri de copaci. Undeva mai departe se profilau dealuri și mai înalte, cu pante cafenii în locurile neîmpădurite și vârfuri încununate de nori.

Când n-am mai putut suporta frigul care mă pătrundea, am tras o plapumă din patul prost făcut, m-am înfășurat în ea și m-am așezat pe scaun.

Poate că Anna nu înțelesese bine. Poate că Ellis și Hank plecaseră într-o excursie de o zi. Poate căutau un alt hotel.

Am auzit pași pe hol și, după zgomotul ușilor deschise și închise și al apei curgând la capătul culoarului, mi-am dat seama că Anna făcea curățenie în celelalte camere. La câteva minute după ce a coborât din nou la parter, am auzit – și am simțit – o ușă închizându-se. M-am dus la fereastră și am văzut-o plecând pe o bicicletă neagră, de care era prins un coș mare de nuiele. Poalele pardesiului fluturau în vânt în urma ei.

Capitolul unsprezece

Dintr-odată m-a luat amețeala și m-am prins cu mâinile de pervaz, ca să nu cad. M-a apucat pe neașteptate, fruntea mi s-a acoperit de sudoare și mi-am dat seama că aveam să leșin ori, în cel mai bun caz, să mi se facă rău. Întâi am crezut că e o reacție la pastilă, apoi am înțeles că era din cauza foamei. După scena din seara trecută, când moș Donnie ne demascase, nu fusesem în stare decât să iau câteva îmbucături, așa că, în afară de oul și cele câteva felioare de cartof pe care mi le dăduse Anna cu o zi înainte, nu mâncasem aproape nimic de când plecasem din America.

Mă mai simțisem așa în adolescentă și știam că, dacă nu mâncam nimic, aveam să leșin în scurtă vreme. Fiindcă nu era nimeni prin preajmă ca să dea de mine, nu aveam de ales decât să mă duc la bucătărie și să șterpelesc ceva. Am să caut bucata întărită de *porridge* și am să iau doar o feliuță, atât cât mi se cuvenea la micul dejun, ca să-mi răscumpăr cât de cât vina.

Când am ajuns la jumătatea scării, am simțit miros de friptură. Mirosea atât de bine, că mi-a lăsat gura apă și aproape mi-au dat lacrimile: Anna îmi spusese clar și răspicat ce voi mânca până voi face rost de cartelă.

Camera din față era goală, așa că m-am furișat în spatele barului. Deși eram sigură că nu se mai afla nimeni în clădire, m-am oprit în prag și am ciulit urechile. Neauzind niciun zgomot, am intrat.

Bucătăria era nu doar mai mare decât mă așteptam, ci și mult mai luminoasă. Pereții erau văruiți, iar cadrele ușilor și ale ferestrelor erau vopsite în albastru ca cicoarea. În mijlocul camerei, deasupra unei mese solide, agățate în cârlige, atârnau oale, cratițe și polonice de aramă. Plita neagră, uriașă, dogora și împrăștia mirosul îmbietor de friptură. Într-o parte era cămara, iar în peretele opus se afla un pat. Exact așa, patul se afla într-o firidă din perete, care se închidea cu uși din lambriu ce alunecau pe niște șine. În momentul de față, ușile erau deschise și se vedea patul dinăuntru, mult mai frumos aranjat decât al meu. Probabil că acolo dormea domnul Ross.

M-am minunat de cât de bine garnisită era cămara – zeci de borcane cu varză roșie, sfeclă și castraveți murați, gem de portocale, dulceață de mure, cuburi de supă, sosuri Polo și Worcestershire, coșuri cu ceapă, napi și cartofi, urcioare uriașe cu oțet, cutii de tablă pe care scria CEAI, STAFIDE sau ZAHAR, șiruri nesfârșite. Și asta nu era tot: încă pe atâtea se mai zăreau pe rafturile dulapurilor.

În fața coșului cu mere, n-am mai putut rezista însă. Era un coș

ceva mai mare decât o baniță, plin ochi. Cele mai multe mere erau învelite în hârtie de ziar, dar deasupra rămăseseră câteva la vedere, rotunde, lucioase, îmbietoare. M-am simțit ca Albă-ca-Zăpada, ori poate ca Eva, iar când am dat cu ochii de ele am uitat de toate bunele intenții și de *porridge*.

Tocmai duceam unul la gură, când am auzit un glas de femeie chiar în spatele meu:

— Ai găsit ce căutai?

Am tresărit și m-am întors. Am lăsat brațul în jos și am ascuns mărul în pumn, lipit de șold.

Meg stătea în cadrul ușii din spate. Era îmbrăcată într-un palton gros, verde-închis, purtând pe cap o caschetă asortată. Pe umăr avea, atârnată cu sfoară, o cutie de carton pe care scria MASCA DE GAZE și pe care a așezat-o pe un scaun lângă ușă. Și-a pus mâinile în șold și m-a privit.

— Pot să-ți fiu de folos cu ceva?

— Nu, mulțumesc. Voiam doar…

Mi s-a pus un nod în gât și am strâns mărul în pumn.

Meg a coborât privirea spre brațul meu, apoi m-a privit drept în ochi. A tăcut câteva clipe, după care s-a întors, și-a scos haina și a pus-o pe spătarul unui scaun.

— Când ai câteva minute libere, Angus mi-a spus să-ți arăt adăpostul antiaerian.

Și-a scos cascheta și și-a făcut de lucru cu agrafele, stând tot cu spatele la mine. Am înțeles că-mi lăsa timp să bag mărul în buzunar sau să-l pun la loc.

Am întins mâna și l-am pus ușurel peste celelalte.

— Să-mi iau haina?

— Dacă vrei. Eu n-o iau pe-a mea. Nu durează mai mult de-un minut, a răspuns. Vrea să știi unde se află, ca să-l găsești pe întuneric. Doar știi că e interdicție de camuflaj. Poți folosi o lanternă ca să traversezi curtea, deși, la drept vorbind, n-ar fi o idee prea bună să aprinzi o lanternă în timpul unui raid aerian.

Cu toată pastila pe care o luasem, am simțit că mi se oprește inima în piept.

Adăpostul antiaerian se afla destul de departe, în spatele casei, dincolo de o grădină de zarzavaturi. Cu excepția câtorva șiruri de varză și sfeclă robustă, pământul era acoperit cu paie.

Adăpostul semăna cu o imensă cutie de conserve, pe jumătate îngropat în pământ și acoperit de un strat firav de iarbă. Pereții erau acoperiți de mușchi, iar la intrare atârna o pânză groasă de sac.

— Aici e, a zis Meg ridicând pânza de sac. Poți intra dacă vrei,

dar nu ai prea multe de văzut. Ține minte că sunt câteva trepte de coborât, iar în fund se află două priciuri. Avem lanterne și așternuturi, în caz că suntem nevoiți să petrecem noaptea aici. Să ai mereu haina și pantofii la îndemână. Cu sau fără așternuturi, tot vei avea nevoie de ei. Eu personal am o salopetă. O îmbrac peste haine, închid fermoarul și sunt gata de plecare. Mai ai vreun cupon pentru haine?

Am scuturat din cap, fără un cuvânt.

— Nu-i nimic. Pot să fac rost de un tipar, dacă vrei să-ți coși una. Va trebui totuși să găsești singură materialul.

Cu toate că abia trecuse de ora patru, cerul căpătase frumoasa culoare albastră care precede asfințitul. M-am înfiorat, surprinsă de un vânt rece.

— Gata, asta a fost! a spus Meg. Hai să ne întoarcem în casă.

S-a răsucit pe călcâie și a luat-o spre casă atât de repede, că abia mă puteam ține după ea.

— Neapărat să vii la cină diseară, m-a invitat ea. Avem pulpă de căprioară – o bunătate.

— Nu am voie, m-am văitat. Nu am cartelă.

— Nu-ți face griji. E vânat.

— Și carnea de vânat nu e rațională? am întrebat înviorată de speranță.

— Nu au cum să raționalizeze lucruri de care nu știu, a zis Meg. Iar Angus nu e omul care să-i lase pe ceilalți să moară de foame.

— Doar nu vrei să spui că face braconaj? am întrebat, speriindu-mă eu singură de ceea ce spusesem.

— Nici vorbă de așa ceva! a zis Meg apăsat. Dar, chiar dacă ar fi făcut – ceea ce nu vreau în niciun fel să dau de înțeles –, vânarea unei căprioare este un furt îndreptățit. Pe vremuri a fost paznic de vânătoare la Craig Gairbh, să știi.

— Și de ce a plecat?

— S-a înrolat în armată. Sigur, până s-a întors el, bătrânul *laird* a pus casa și domeniul la dispoziția armatei pe toată durata războiului. Fiul lui a căzut pe front, și stăpânul cel bătrân a considerat că măcar atât ar putea face, de vreme ce el însuși era prea în vârstă ca să lupte. În tinerețe a fost un războinic adevărat. Prin urmare, în momentul de față nu e nevoie de paznic de vânătoare. Și, în orice caz, singura diferență e că atunci purta titlul de „paznic”.

— Era paznic în ’34?

M-a privit peste umăr, ridicând o sprânceană.

— Era, într-adevăr.

Însemna că fusese martorul tuturor potlogăriilor colonelului.

Cu atât era mai de neînțeles cum de mă lăsa să stau în

continuare acolo!

Când am ajuns la han, Meg mi-a deschis ușa și m-a poftit să intru prima.

— N-a fost ideea mea, am spus cu voce slabă. Înregistrarea sub un nume fals, vreau să zic.

— Îhî! a încuviințat Meg dând din cap. Din câte mi-am dat eu seama, soțul dumitale nu prea îți cere părerea. Crezi c-o să te descurci cu draperiile de camuflaj? Se întunecă, și eu nici măcar nu m-am apucat de gătit napii și cartofii.

— Sigur că da, am răspuns; cu toate că am fost luată prin surprindere, nici prin gând nu mi-ar fi trecut să spun nu.

— Ai grijă să fie bine fixate. O rază cât de mică de lumină, și ne trezim cu o amendă. Ori o bombă.

Văzându-mi expresia, a izbucnit în râs.

— Facem și noi haz de necaz.

— Da, bineînțeles, am spus și am dat să plec.

— Un moment.

A intrat în cămară, iar când s-a întors, m-a apucat de mâna dreaptă și mi-a pus un măr în palmă.

Văzându-l, aproape că am amuțit.

— Mulțumesc! am spus recunoscătoare.

Mi-a luat cealaltă mână și s-a uitat la unghiile mele.

— Zici c-ai scos cartofi cu unghiile. Ți le aranjez eu mâine.

Doar știi că *datoria ta e să fii frumoasă*[36]. Ca să-i încurajăm pe băieți. Și sub batic ce se mai ascunde?

— Nimic bun, am răspuns, strângând mărul atât de tare, că mi s-au înfipt unghiile în coajă. Poate-mi arăți și mie odată cum să-mi pun părul pe moațe.

— Sigur că da. Dacă suporți să dormi cu ele, îți dau bigudiurile mele. – M-a privit cu un ochi critic și a dat din cap. – La părul tău s-ar potrivi foarte bine „butoiașele”[37]. Și acum gata, am de terminat cina, plus că trebuie să mă și aranjez.

Am mâncat mărul până la cotor. N-am lăsat decât codița și sâmburii atârnând de o cojiță, dar nu eram nici pe departe sătulă. N-aveam nicio tragere de inimă să cobor singură la cină, dar, de vreme ce Ellis și Hank nu-mi dăduseră de ales, m-am dus.

Pe scaunele de la bar și la mese erau așezați aceiași bărbați care fuseseră acolo și cu o seară înainte (cu excepția lui moș Donnie, ceea ce era de așteptat), numai că, de data asta, nimeni nu mi-a mai dat vreo atenție când m-am așezat lângă foc, alături de Conall. Aproape imediat, Meg a venit și mi-a pus în față o farfurie enormă, plină cu mâncare.

Friptura de vânat era bine făcută, pătrunsă până la mijloc. Era însoțită de peltea de soarbe și un munte de piure de cartofi și napi.

De poftă, m-a luat amețeala. Am privit în jur, să mă asigur că nu se uita nimeni la mine, și am început să mănânc. Doar cu mare efort am păstrat o aparență civilizată.

Câinele, care stătea întins între canapea și foc, m-a urmărit cu atenție până când am șters farfuria cu o bucată de pâine, și atunci a oftat dezamăgit. Voisem să-i dau pe furiș câteva bucățele în timp ce mâncam, dar domnul Ross era la bar și, din când în când, arunca o privire spre mine. Nu mi s-a părut a fi genul care să răsfețe un câine, și nici eu nu doream să-i atrag atenția asupra mea. Eram hotărâtă să evit orice gest care l-ar fi putut face să se răzgândească și să nu mă mai accepte la han.

Când a venit să ia farfuria, Meg mi-a adus un pahar de bere, spunându-mi că mă „ferește de anemie". Până atunci nu mai băusem bere – în grupul nostru era considerată o băutură „pentru mocofani", așa că am sorbit-o cu oarecare teamă. Nu era rea la gust și, de fapt, mi-a accentuat starea de bine pe care mi-o dădea stomacul plin.

Era singurul lucru care mă făcea să mă simt bine. Ori de câte ori se deschidea ușa, nu mă puteam împiedica să nu ridic ochii, sperând să fie Ellis și Hank. Dar nu apăreau și, în ciuda voinței mele, începeam să accept faptul că mă abandonaseră acolo fără niciun ban, fără carnet de cartele, fără vreo explicație.

Nu voiam să trag cu urechea, dar, fiind singură, nu aveam cum să nu aud frânturi din conversațiile celor din jur.

Tinerii așezați la mese aparțineau unei unități militarizate de tăietori de lemne, Corpul Forestier Canadian, care avea ca sarcină să furnizeze armatei britanice cantitățile uriașe de lemn de care avea nevoie, iar Meg, care în numele datoriei își pusese o fustă cloș, se rujase și își desenase câte o linie neagră pe fiecare picior, în chip de dungă de ciorap, lucra împreună cu ei în timpul zilei. Localnicii erau mai în vârstă, mulți dintre ei având cicatrice și răni, probabil din Primul Război Mondial. Stăteau pe taburetele de la bar și pălăvrăgeau, fără să ne dea atenție nici mie, nici canadienilor.

La nouă fără zece, Meg a aprins radioul ca să se încălzească lămpile. Când clopotele Big Ben-ului au anunțat începutul emisiunii, toată lumea a amuțit.

Armata Roșie înainta în sudul Poloniei, dând lupte grele, și ajunsese la doar 90 de kilometri de granița germană. Într-o singură bătălie, omorâseră peste 3000 de soldați germani și le distruseseră 41 de tancuri. La Budapesta, în cursul a trei zile de luptă, ocupaseră 330 de clădiri și luaseră 4700 de prizonieri. Socotind toate fronturile, 147 de tancuri germane fuseseră distruse și 60 de avioane doborâte. Peste patru zile, Franklin D. Roosevelt avea să

depună jurământul pentru a patra oară.

Cu toate că la început m-am bucurat auzind de victoriile de pe front, n-a trecut mult și m-a cuprins o mâhnire adâncă.

În Philadelphia, războiul părea la un milion de kilometri distanță. Se vorbea despre război, oamenii întorceau vestile pe toate fețele când se întâlneau la cocktailuri sau când luau prânzul la club, dar era doar un exercițiu academic. Aveam impresia că oameni teoretici duceau un război teoretic și, după ce Ellis a fost respins de către comisia de înrolare, am evitat subiectul ca să nu-i rănim sentimentele.

Cât despre mine, după ce trecusem prin atacul submarinelor și văzusem cât de grav răniți erau cei care fuseseră scoși din apă în flăcări, nu mă mai puteam ține departe de realitatea războiului, dar îmi era încă greu să înțeleg ce înseamnă 3000 de morți într-o singură după-amiază, ca să nu mai spun că era vorba doar de soldații inamici. Mai auzisem de numere cel puțin la fel de mari de morți, dar nu cred că până în clipa aceea, când am stat într-o sală plină de bărbați în uniformă și veterani venerabili, înțelesesem cu adevărat cu câte vieți fusese plătit acest război.

*

Când m-am întins în pat, cu părul prins în bigudiurile lui Meg și cu fața acoperită de cremă, mi s-a făcut deodată dor de Ellis, ceea ce era absolut ridicol, având în vedere faptul că situația în care mă aflam i se datora lui, și nimănui altcuiva. Apoi mi-am dat seama că, de fapt, îmi era dor de casă. Mă apucase în clipa în care auzisem numele președintelui Roosevelt.

Ce n-aș fi dat să fiu în dormitorul meu din Philadelphia, înainte de seara Anului Nou, înainte să fi intrat în încurcătura asta. Aș fi vrut să mă simt în siguranță, chiar dacă asta ar fi însemnat să mai îndur cine știe câți ani de Edith Stone Hyde.

În schimb, eram singură într-o clădire plină de străini, într-o țară străină, și, pe deasupra, era război. Mă îndoiam că ar băga cineva de seamă dacă aș dispărea, iar de păsat… ce să mai vorbim. Dacă aș fi fost acasă, cel puțin soacra mea mi-ar fi observat dispariția. E drept că s-ar fi bucurat, dar cel puțin ar fi remarcat-o.

Mi-am adus aminte de Violet și m-am întrebat dacă mă ura, până să-mi dau seama că nici nu se putea altfel. Ea nu știa decât că Ellis și Hank mă luaseră cu ei, în vreme ce pe ea o lăsaseră acasă. Oare ce-ar crede dacă ar ști că aș face schimb cu ea fără să clipesc?

Și atunci mi-am zis că, dacă într-adevăr Hank nu-i spusese lui Violet nimic despre așa-zisa noastră aventură, singura persoană care știa unde ne aflam era Freddie. Dacă, în cele din urmă, părinții lui

Ellis ar fi vrut să dea de noi, ar fi aflat doar că Ellis își golise contul din bancă și că ne lăsaserăm cea mai mare parte a lucrurilor în magazia hotelului, dar după asta… urma ni s-ar fi pierdut.

Dacă Hank și Ellis nu s-ar mai întoarce, chiar că n-ar mai băga nimeni de seamă că am dispărut.

Capitolul doisprezece

A doua zi dimineața, când am coborât, am găsit-o pe Anna spălând podelele. Fără să scoată un cuvânt, a sprijinit bățul spălătorului de perete și s-a dus în bucătărie. A revenit și mi-a pus în față, nu fără oarecare bruschețe, micul dejun, constând într-o felie de pâine prăjită cenușie și sfărâmicioasă și o cană de ceai din frunze fierte a doua oară.

De vreme ce tot nu aveam nimic de făcut, am luat cu mine o carte, să citesc așezată în fața focului. Era un roman polițist intitulat *Died in the Wool*[38]. Pusesem cartea în bagaj înainte de plecare fiindcă mă amuzase titlul, dar, din câte îmi puteam da seama, Annei nu i se părea deloc distractiv.

După ce m-am așezat pe scaun, a frecat stăruitor podeaua în jurul meu, trântind spălătorul în găleată ca să plescăie cât mai tare și răsucindu-l cu înverșunare. Pe fața ei se vedea că ar fi vrut să facă la fel și cu gâtul meu. La sfârșit a făcut covorul sul, ca să poată spăla chiar în fața mea, însă nu mi-a cerut să ridic picioarele.

M-am simțit ușurată când și-a pus mâinile în sold și m-a luat la rost:

— Doar n-aveți de gând să mai irosiți încă o zi?

Am închis cartea și am așteptat.

— Meg și cu mine muncim pe puțin șaisprezece ore pe zi, ea la gater și eu în grădină, după care facem cu rândul în casă, având grijă de unii ca dumneavoastră, care își petrec zilele tolăniți în fața focului, așteptând să li se aducă mâncarea și să li se facă patul.

Am dat din buze, dar n-am izbutit să scot niciun sunet.

— De ce nu împletiți ciorapi pentru soldați, sau măcar pătrate pentru pături? m-a întrebat pe un ton acuzator.

— N-am cum. Nu știu să tricotez.

— Ei, la *asta* chiar nu mă așteptam.

Am pus cartea pe masă.

— Anna, nu înțeleg ce vrei să fac.

— Suntem în război, dar pentru unii nu e loc decât de distracție și năzbâtii. Nici măcar nu-mi pot închipui ce căutați aici.

Nici eu nu puteam.

Când Anna s-a apucat din nou să spele dușumelele, mi-am luat haina.

Am găsit oficiul poștal și, sub privirile ucigătoare ale funcționarului, ale cărui sprâncene stufoase și zburlite semănau cu două omizi lipite pe frunte, am trimis următoarea telegramă:

DR. ERNEST PENNYPACKER FRONT STREET 56,

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA
DRAGĂ TĂTICULE AM FĂCUT O GREȘEALĂ DE NEIERTAT STOP SUNT ÎN SCOȚIA ÎN HIGHLANDS TREBUIE SĂ PLEC STOP NU MAI SUPORT OCEANUL TE ROG TRIMITE UN AVION STOP AM NEVOIE DE TINE STOP A TA FIICĂ DEVOTATĂ

Funcționarul a fost încă și mai puțin impresionat când mi-am dat seama că nu aveam bani să plătesc telegrama.

Nici n-am ieșit bine din oficiul poștal, că am și început să mă întreb dacă făcusem bine. Speram că da, fiindcă nu mai aveam cum să dau înapoi.

Știam că, atunci când se va întoarce, Ellis va încerca să mă convingă să nu plec, însă, de vreme ce el și Hank păreau oricum hotărâți să mă lase acasă, nu înțelegeam de ce nu mi-ar fi dat voie să plec de tot, în America. Îmi închipuiam că singurul motiv pentru care mă luaseră cu ei era faptul că Ellis nu-și permitea să mă lase altundeva.

Nu puteam să mă întorc la han până nu eram sigură că Anna plecase, așa că m-am învârtit prin sat, încercând să găsesc lacul.

Satul era format cu precădere din case înșirate și câteva gospodării mai înstărite, înconjurate de ziduri din piatră. Am văzut doar trei prăvălii. Pe zidurile primăriei erau lipite afișe care îți aminteau cu asprime de datoriile pe care le aveai în timp de război: „Refolosește și repară!”, sau „Sapă pentru victorie!”[39]. Cabina de telefon – vopsită în roșu-viu, parcă decupată dintr-o carte poștală – era ascunsă pe trei laturi cu saci de nisip. Un grup de avioane rapide, de mici dimensiuni, a apărut din senin, vâjâind. Văzându-le cum zboară în formație, am scos un țipăt și m-am adăpostit la intrarea unei case. Mi-am dat seama că nu eram atacați doar pentru că sătenii nu le-au dat nicio atenție – cum nu-mi dăduseră nici mie, de altfel! Nici măcar unul dintre ei nu m-a privit în ochi. Chiar mă întrebam dacă știau cu toții că sunt nora colonelului.

Ajunsă la școală, m-am uitat la copiii care se jucau în curte. Am băgat de seamă că fiecare avea pe umăr, atârnată cu sfoară, o cutie de carton ca a lui Meg. De fapt, toți cei pe care-i întâlnisem pe stradă aveau astfel de cutii. Mi-am amintit ce-mi spusese Anna despre gazul mușstar și m-am simțit goală, fără apărare.

Dar ceea ce m-a adus într-adevăr cu picioarele pe pământ a fost imaginea cimitirului, unde, pe pietrele funerare, fuseseră cioplite de curând numele unor bărbați morți în floarea vârstei. Nu erau multe nume de familie, iar numeroase nume de botez erau identice. Am găsit trei Hector McKenzie și patru Donald Fraser. Oare câți dintre

ei aveau o legătură cu *Fraser Arms*? Probabil toți, dacă mergeai îndeajuns de mult înapoi în timp. Bătrâna Philadelphie parcă nu-mi mai părea chiar așa de veche.

Era acolo o piatră, destul de nouă, în fața căreia m-am oprit îndelung. Mi s-a părut ciudat nu numai că un copilaș, un soț și o soție muriseră la două luni distantă unii de alții, ci și că data morții soțului era neclară: pe piatră erau cioplite doar anul și luna, iar locul destinat zilei fusese lăsat gol. Muriseră cu trei ani în urmă, astfel încât mi-am închipuit că el pierise pe front și că, în haosul războiului, data exactă a morții se pierduse. Sub numele copilului era doar o dată. Probabil că se născuse mort ori murise imediat după naștere. Cât despre soție, ea se stinsese șase săptămâni mai târziu. Poate că murise de inimă rea. Oare cum o fi să iubești pe cineva atât de mult?

Cerul se întunecase, așa că nu m-am mirat când s-a pornit lapovița. Am ieșit din cimitir și am pornit-o înapoi spre han. N-a trecut multă vreme, că m-a cuprins o amețeală atât de puternică, încât am fost nevoită să mă sprijin de stâlpul unui gard, așteptând să-mi treacă. Dacă n-aș fi știut sigur că era imposibil, aș fi zis că sunt însărcinată.

De pe partea cealaltă a gardului, s-au apropiat de mine niște căluți cu părul alb, des. M-au salutat împungându-mă cu boturile în obraz și m-au sărutat fără să le-o cer, gâdilându-mă cu mustățile. Mi-a părut rău că n-aveam în buzunar decât o batistă mototolită, mânjită de funingine.

După un lung ocol, am ajuns în cele din urmă la o cotitură de unde se vedea hanul. M-am dat puțin înapoi, așteptând s-o văd pe Anna plecând pe bicicletă, iar în timp ce stăteam acolo mi-am dat seama că înconjurasem satul, dar nu dădusem cu ochii de lac. Pe hartă, Drumnadrochit părea să fie așezat chiar pe mal.

Trăsesem nădejde ca în după-amiaza aceea să zăresc monstrul. E drept, nu aveam la mine un aparat foto, ca să-i dovedesc existența, iar în sinea mea mă bucuram cumva că nu-l văzusem, pentru că nu era o dorință cu care mă puteam mândri. Nu doream decât să-l văd înaintea lui Hank și a lui Ellis, ca să le pară rău că mă lăsaseră acasă – și nu doar în acea zi sau în ziua dinainte.

Ellis și Hank erau nedespărțiți de când îi știam, cu mult înainte ca în cercul nostru să intre Freddie sau cine știe ce fată care tânjea după Hank în momentul acela. Erau nedespărțiți de multă vreme, de pe vremea studiilor la Institutul Brooks și apoi la Harvard. Chiar și după ce Ellis și cu mine ne-am căsătorit, m-am simțit adesea cumva în plus.

Aveam nevoie de el să mă mângâie, să-mi dea asigurări că mă înșelam. Dar nu era lângă mine. Pur și simplu nu era lângă mine, și

gata.

Capitolul treisprezece

Cum m-a văzut, Meg m-a luat de mână și m-a tras în bucătărie, ca să-mi aranjeze unghiile.

— Mă tot întrebam unde te-ai dus. Ai făcut o plimbărică? a întrebat trăgând două scaune lângă colțul mesei.

— N-am prea reușit ce mi-am propus. N-am găsit lacul. Credeam că suntem chiar pe mal.

— Suntem, dar lacul nu se vede din cauza Perdelei.

— Ce perdea?

— Pădurea Urquhart, numai că nimeni nu-i spune așa pe aici. Se vede imediat că nu ești de prin partea locului.

— Cred că accentul mă trădează oricum.

A întins un prosop, a scuturat bine sticluța de ojă și a deșurubat capacul. În timp ce-mi aranja unghiile de la mâna stângă, mi-a explicat că, deși oficial nu era posibil să cumperi ojă, o puteai procura de la drogherie „ca să oprești firele duse din ciorapi”. Ideea de a folosi ojă roșu-viu ca să oprești firele duse mi s-a părut atât de absurdă, încât am izbucnit în râs. A râs și ea, adăugând că oricum nu existau ciorapi ale căror fire să se ducă. Apoi m-am simțit vinovată, pentru că eu purtam ciorapi chiar în acel moment.

Mi-a aruncat o privire, după care și-a coborât ochii spre degetele mele răsfirate în palma ei, cu unghiile proaspăt vopsite.

— Se potrivesc perfect cu rujul tău.

— Întotdeauna am purtat nuanțe tari de roșu.

— Foarte bine. „Roșul e noul semn al curajului!” Și îți scoate în evidență ochii superbi.

A examinat cu atenție rezultatul, lăsându-și capul când pe-o parte, când pe alta.

— Mi s-a terminat rujul, a zis apoi oftând. Scobesc tubul cu un bețigaș, ca să adun ultimele resturi. În Drumnadrochit nu se găsește nicio culoare. Va trebui să merg la Inverness, cu toate că Dumnezeu știe când am să găsesc timp și bani pentru asta.

— Am eu unul în plus, am zis.

— A, nu, nu se poate! a spus așezându-mi cu grijă mâna pe prosop.

— Insist! Și apoi, tu nu mi-ai dat bigudiurile tale?

— Atunci nu mai am ce zice… Noroc că poți să dormi cu ele, a zis ridicând o clipă privirea. Părul ți s-a aranjat foarte frumos. Ți-au ieșit foarte bine „butoiașele”.

M-am hotărât ca, atunci când tata va trimite avionul să mă ia, să-i las lui Meg toți ciorapii și toate cosmeticele pe care le aveam la mine.

La cină am mâncat păstrăv, pregătit cât se poate de simplu și însoțit de o porție generoasă de varză creață fiartă și un munte de cartofi. Meg mi-a mai adus și un pahar de porto cu ghimbir.

Am mâncat din nou până la ultima firimitură și am șters farfuria cu o bucată de pâine, și, din nou, Conall cel cu picioare lungi, despre care Meg mi-a spus că era ogar scoțian, a scos un oftat dezamăgit. Se așezase lângă mine de cum coborâsem și îmi reluasem locul lângă foc, iar eu îi eram recunoscătoare că-mi ținea companie.

Abia când domnul Ross a deschis radioul, mi-am dat seama cât de târziu era și că Ellis nu se întorsese încă. Gândul fugar care-mi trecuse prin cap cu o seară înainte a revenit, stăruitor de data aceasta, iar odată cu el, teama și nedumerirea. Dacă nu se mai întorcea?

Până când nu plecase pe furiș la Inverness, nu mă gândisem niciodată că Ellis m-ar fi putut părăsi, dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea mai posibil. Dacă într-adevăr m-ar fi părăsit, mama lui ar fi insistat cu mult mai multă tragere de inimă pe lângă colonel să-i dea alocația și, până la urmă, să-l primească înapoi în sânul familiei. Divorțul ar fi însemnat un scandal, dar scandalurile puteau fi mușamalizate. Locul meu ar fi fost luat de o soție potrivită, iar colonelul și Edith Stone Hyde ar fi putut avea nepoți care să nu fie doar pe trei sferturi cum trebuie, ci pe de-a-ntregul. Dacă mă gândeam bine, încercarea lui Ellis de a-și spăla obrazul plecând la Inverness fusese sortită eșecului încă din momentul în care fusese prins cu minciuna. De aceea se putea foarte bine ca el să nu mai vrea să se mai arate vreodată în Drumnadrochit. Bine, dar de ce să mă părăsească?

Plecând astfel, fără un cuvânt, se dovedise a fi un laș. Ba chiar mai rău, ținând seama de starea în care eram în dimineața aceea.

În clipa în care crainicul a rostit cuvintele „bombe zburătoare”, m-am trezit din coșmarul pe care-l trăiam cu ochii deschiși. Bombele transformaseră în ruine sute de case în East London, omorând 145 de oameni. Supraviețuitorii scormoneau prin dărâmături, încercând să salveze ce se mai putea din bunurile personale, iar mai bine de 4500 de persoane dormeau pe peroanele din stațiile de metrou.

Forestierii și localnicii, dintre care unii erau îmbrăcați cu uniforme din Primul Război Mondial, priveau radioul în tăcere, uniți în hotărârea lor.

Imediat după încheierea emisiunii, Ellis și Hank au dat năvală pe ușă, purtați parcă de o rafală de vânt, aducând cu ei un vârtej de

zăpadă. Chicoteau. Când i-am văzut, am simțit cum mi se urcă sângele la cap.

— Scumpa mea! a exclamat Ellis în clipa în care a dat cu ochii de mine și a venit să mă sărute.

Am întors capul, așa că buzele lui mi s-au lipit de ureche. I-am simțit în nări răsuflarea caldă, duhnind a alcool.

— Ce fel de bun venit e ăsta? a întrebat luptându-se să-și scoată paltonul, pe care l-a aruncat pe brațul canapelei.

S-a trântit lângă mine și s-a uitat la farfuria mea.

— Doamne, Maddie, ce-ai făcut? Ai lins-o?

Hank a ridicat mâna și a pocnit din degete:

— Trei pahare de whisky! Duble.

Domnul Ross nu i-a dat nicio atenție. Meg a ridicat din sprâncene și a scos trei pahare de sub tejghea.

— Eu nu vreau, mulțumesc! am spus arătând spre paharul de porto cu ghimbir. N-am terminat încă.

Hank și-a aruncat haina peste cea a lui Ellis și s-a trântit pe fotoliul din fața noastră.

— Unde ai fost? l-am întrebat pe Ellis.

— În Inverness. Nu ți-a spus fata aia?

— O cheamă Anna. Da, mi-a spus.

— Atunci de ce te-ai supărat? Și unde sunt whisky-urile alea? a întrebat ridicând vocea și privind în jur.

Meg a venit cu paharele și le-a trântit pe masă.

Hank a luat unul și a sorbit din el.

— Ce avem în meniu? Mi-e o foame de lup.

Meg și-a încrucișat brațele pe piept.

— Aș putea să vă aduc un sendviș cu sfeclă, dacă vreți.

— Ea ce-a mâncat? a întrebat Ellis, arătând cu bărbia spre farfuria mea.

Meg și-a ridicat bărbia, într-un gest disprețuitor.

— *Ea* a mâncat păstrăv. Din păcate, a fost ultima bucată.

— Avem cartele! a anunțat Ellis, îndemnându-l pe Hank să le arate.

— Da, chiar avem! a zis Hank.

S-a aplecat și a căutat într-una dintre gențile de voiaj. A scos cartelele și le-a răsfirat ca pe niște cărți de joc.

— Ei, acum ce avem în meniu? a rânjit el.

Meg i le-a smuls din mână și a răspuns:

— Sendvișuri cu sfeclă.

Ellis s-a întunecat la față.

— E cumva o glumă pe care n-o înțeleg eu?

— Cu siguranță nu, a zis Meg.

— La hotelul din Inverness aveau pârjoale din carne de vită. *Și*

curent electric, a continuat Ellis.

— Atunci vă sugerez să vă întoarceți la hotelul din Inverness, a spus Meg, după care s-a întors pe călcâie și a plecat.

— Bine! Mâncăm sendvișuri! a strigat Ellis în urma ei.

S-a lăsat pe speteaza canapelei, a dus paharul la gură și nu s-a oprit până nu l-a golit. Abia atunci l-a pus pe masă.

S-a uitat din nou la farfuria mea.

— Nu-ți stă în fire să mănânci mult. Sper să nu devină un obicei.

Am rămas fără glas de uimire.

Hank a clătinat din cap.

— Fetiță, nu-i da atenție! E beat criță! Uite, ia o țigară, m-a îmbiat întinzându-mi tabachera peste masă.

Am vrut s-o dau la o parte cu palma, dar, fiindcă și el și-a mișcat mâna în același timp, am lovit tabachera. Țigările au zburat prin aer și tabachera l-a izbit pe Hank în piept.

În cameră s-a lăsat tăcerea. Toate capetele s-au întors spre noi.

— Au! a strigat Hank privindu-și pieptul; și-a scuturat puloverul și a strâns țigările de pe jos. Uite ce-ai făcut, Maddie! Ai rupt două.

Stăpânul casei a traversat camera cu pași mari și s-a oprit în fața noastră, cu mâinile în șolduri. L-a privit îndelung pe Ellis, apoi pe mine și în cele din urmă pe Hank.

— Toate bune, vasăzică?

— Mai bine o întrebați pe ea, a răspuns Ellis. Ea e cea care dă cu bombe.

— Toate bune, am spus încet, privindu-i bocancii negri, fiindcă nu îndrăzneam să-l privesc în față.

— Sunteți sigură?

— Da, am zis. Mulțumesc, domnule Ross.

— Poftim?

— Mulțumesc, am repetat spășită. Toate bune.

— Mă bucur, a spus după o scurtă pauză.

După ce s-a îndepărtat, Ellis s-a aplecat spre mine și m-a întrebat:

— Ți-ai pierdut mințile? *Ce*-i cu tine? Cum te apuci să arunci cu lucruri în oameni așa, în public?

— N-am vrut să arunc cu nimic, am zis privindu-l rugătoare pe Hank. A fost un accident. Îmi pare rău, Hank!

— Nu-i nimic, a dat el din cap fluturând dintr-o mână, semn că voia s-o lăsăm baltă.

— Ba eu nu cred c-*a fost* un accident! a zis Ellis. Te-ai purtat ca o scârbă de cum am intrat pe ușă.

Mi s-a tăiat respirația. Nimeni nu-mi vorbise așa vreodată. Până și soacra mea, în tirada pe care-o lansase a doua zi după Anul Nou, se referise la mine folosind persoana a treia. Și, cum toate privirile

erau întoarse spre noi, probabil că auziseră cu toții.

— Ellis! a șoptit Hank, părând un pic mai treaz. Stăpânește-te!

M-am ridicat, am traversat camera și am urcat scara, conștientă că toți aveau ochii îndreptați spre mine, cu excepția soțului meu.

Nu era prima oară când Ellis se purta scandalos din cauza băuturii. Odată, la o petrecere, răsturnase o tavă plină cu pahare fiindcă i se păruse că chelnerul nu servea în ordinea cuvenită. Se purta așa tot mai des de când fusese diagnosticat ca suferind de daltonism, dar până în seara aceea nu-și vărsase niciodată năduful pe mine. Eu fusesem întotdeauna cea care-l calma și-l convingea că era vremea să plecăm acasă.

Acum eram încredințată că făcusem bine apelând la tata și speram că n-o să mă lase de izbelițe. Mai speram și că Ellis avea să găsească monstrul în lipsa mea și că descoperirea va avea efectul vindecător la care se aștepta, pentru că, dacă lucrul acesta nu avea să se întâmple, începeam să înțeleg ce mă aștepta în viitor.

Capitolul paisprezece

A doua zi dimineața, la zece, am bătut la ușa lui Ellis, sperând să-l găsesc singur. Nu era în cameră.

Am coborât scările și am găsit-o pe Anna ștergând de praf masivul sfeșnic de argint de pe polița căminului. Avea o figură acră, de parcă mâncase mere pădurețe.

Nu știam dacă auzise de scena petrecută cu o seară înainte. Nu știam nici cum aveam să mai pot da ochii cu cei care fuseseră de față, ca să nu mai pomenesc de domnul Ross.

Hank și Ellis erau așezați la masă, înfofoliți în pulovere și încălțați în bocanci cu ținte. Alături de ei, pe podea, se înălța un morman de rucsacuri și echipament, peste care își aruncaseră paltoanele, căciulile și mănușile. Nu-mi venea să cred – plecau din nou. Am trecut pe lângă ei și m-am așezat la fereastră.

Ellis a venit imediat lângă mine.

— Draga mea, ce s-a întâmplat?

Am arătat cu capul spre grămada de lucruri de la picioarele lui Hank.

— Măcar de data asta mi-ai fi lăsat un bilet? l-am întrebat încercând să nu ridic vocea.

— Ce să-ți scriu?

S-a uitat peste umăr și m-a privit cu uimire.

— Alea? E echipamentul de campanie. Așteptam să te trezești. Dar acum înțeleg că te-ai supărat că ne-am dus ieri la Inverness.

— Fără *mine*! am șoptit iritată. Dacă mă dădea afară proprietarul?

Anna rămăsese cu mâna în aer, în timp ce penele pământufului tremurau. Era limpede că auzea fiecare vorbuliță.

— Știam foarte bine că Barbă-Neagră n-are să te dea afară.

— De unde știai? am întrebat fără să mă mai feresc de data asta.

— Pentru că l-am rugat, evident!

Anna a dat cu pământufului de pământ și a plecat bufnind în bucătărie.

— Dar un bilet tot puteai să-mi lași, am zis.

Ellis s-a întins peste masă și mi-a luat mâinile într-ale lui.

— Iubito, fata aia ar fi trebuit să-ți spună! Și să nu-ți închipui că am vrut să-ți ascund ceva. Abia la micul dejun, Hank și cu mine ne-am dat seama că trebuie să facem imediat rost de cartele și măști de gaze, să nu murim de foame, ca să nu mai vorbesc de cealaltă posibilitate. Nici nu mi-a trecut prin minte că ai vrea să mergi cu noi. A trebuit să ne rugăm de șoferul unui camion încărcat cu parafină să ne ia pe platformă. Puțea de-ți muta nasul și am fost

nevoiți să stăm ghemuiți tot drumul. Tu n-ai fi putut suporta.

A aplecat capul, încercând să mă privească în ochi.

— Iubito? S-a mai întâmplat și altceva? Pari încă supărată.

— Sigur că sunt.

— Din ce cauză?

— Tu de ce crezi?

M-a privit fără expresie.

— Maddie, n-am nici cea mai vagă idee!

— Nu-și mai amintește nimic, a strigat Hank de la masa cealaltă. Prea multe libații, din păcate.

— Mi-ai spus un cuvânt insultător aseară. *Foarte* insultător! *În fața* unor străini!

Ellis s-a încruntat.

— N-aș face în veci așa ceva! Probabil că n-ai auzit bine.

— Nu cred, a intervenit Hank. Și sunt sigur că toți cei de față au auzit. Să vin lângă voi, sau preferați să strigăm unul la altul de la celălalt capăt al sălii?

— Ce-am spus? m-a întrebat Ellis.

— Nu vreau să repet, am răspuns.

Ellis mi-a strâns mâinile într-ale lui.

— Maddie, iartă-mă! Dacă am făcut asta, e clar că băusem prea mult. Nu ți-aș spune niciodată un lucru jignitor dacă aș fi treaz. Te ador.

Mă încăpățânam să mă uit la căminul din spatele lui, dar Ellis m-a luat de bărbie și mi-a întors fața spre a lui. A ridicat întrebător din sprâncene, implorându-mă din priviri.

După câteva clipe, am oftat și am ridicat ochii spre cer.

— Asta-i fata mea! a zis zâmbind larg.

— Acum că am fumat pipa păcii, ce-ar fi să mai și plecăm? Soarele e sus pe cer, timpul trece… a zis Hank. Maddie, fetiță dragă, e drept că arăți trăsnet, dar să știi că nu poți să umbli în natură îmbrăcată astfel. N-ai adus cu tine ceva mai…?

A dat din mână, căutând cuvântul potrivit.

— Mai… de lucru?

— Așa mai merge! a exclamat Ellis când am coborât.

Hank se dusese la debarcader să găsească o barcă, iar Anna revenise doar cât să trântească pe masă farfuriile cu *porridge* întărit.

Am coborât privirea spre salopeta mea, jacheta gen safari și pantofii cu talpă groasă, rugându-mă să nu se întoarcă din bucătărie înainte să plecăm noi. Mă simțeam ridicolă.

— Uite! a zis Ellis și mi-a întins o geantă de piele roșu-aprins, cu baretă ajustabilă și cataramă strălucitoare de alamă. Ce zici? Îți place?

— Are o culoare frumoasă, am spus eu. Ce este?

— Masca ta de gaz. Piele impermeabilă, pentru că aici, din câte se pare, plouă sau ninge tot timpul, mi-a explicat bătând cu degetul în capacul cutiei lui, care era cafeniu-închis.

Am scos masca, să văd cum arată. Era făcută din cauciuc negru, cu miros înțepător, având o ferestruică de plastic transparent în partea de sus și, în partea de jos, un cilindru de metal astupat cu un capac verde țipător. În vârful capului și pe laturi erau trei barete albe, prinse cu o cataramă.

Tocmai mi-o pusesem și potriveam baretele, când Hank a dat năvală pe ușă. S-a oprit în prag și a făcut o mutră uimită.

— Ellis! Nu era vorba să-l găsești pe Nessie[40] fără mine!

Mi-am scos masca și am îndesat-o în geantă.

— Ce glumă bună, Hank!

— Chiar a fost, a zis el. Nimeni nu mă apreciază prin părțile astea. Hai s-o luăm de la capăt. Faceți-vă că de-abia am intrat. Hai, întoarceți-vă cu spatele și apoi spre mine!

Ellis și cu mine i-am făcut pe plac. Hank a înaintat un pas și a ridicat brațele în aer.

— Am pus mâna pe un transatlantic, și e al nostru pe toată durata ședерii! ne-a anunțat triumfător.

A așteptat puțin, a lăsat brațele în jos și a continuat.

— Bine, poate nu e chiar așa de grandios, poate că ar fi mai potrivit să-i spunem simplu barcă, dar cel puțin nu ia apă. Am ieșit un pic cu ea, să-i fac proba.

A pocnit din palme nerăbdător.

— Hai, hai, scumpele mele curci plouate! Trece ziua, și lumina e prețioasă. Aventura ne așteaptă!

Capitolul cincisprezece

Am mers câteva sute de metri spre nord, până la Temple Pier, un doc micuț, folosit doar de localnici, și ne-am urcat într-o bărcuță cu vâsle cam șubredă. Plănuiam să găsim un loc accesibil în apropiere de castelul Urquhart[41] și de acolo să începem cercetările.

Când am dat cu ochii de barcă și de scara care cobora până la ea, m-am oprit și n-am mai vrut să merg. Dându-și seama că mă speriasem, Hank și Ellis m-au luat pe sus, m-au așezat pe banchetă și au împins barca în apă. În loc să stea la prová, în spatele lui Hank, Ellis s-a așezat lângă mine, la pupă. Din cauza asta, barca era dezechilibrată, așa că, de cum a început Hank să vâslească, m-am așezat chiar în mijlocul banchetei, cu o mână încleștată pe masca de gaze și cu cealaltă pe marginea băncii.

Apa era întunecată, stranie și părea că se răsucește, stratul de deasupra rostogolindu-se sub cele de dedesubt. Vâslele se afundau o treime în apă și, fără voia mea, mă întrebam ce stătea la pândă în adâncuri. Mi-am spus că era mai bine să privesc țărmul. Era neted, ca orice teren mlăștinos, la același nivel cu lacul și acoperit de o pădure deasă. Fiindcă ne îndreptam spre sud, mi-am dat seama că aceea era Perdeaua și că satul se afla chiar în spatele ei.

— Asta e pădurea Urquhart, mi-a zis Ellis, arătându-mi-o cu degetul. Drumnadrochit e chiar în spatele ei, deși n-ai zice.

Imediat ce am trecut de Perdea, malurile au devenit abrupte, și așa au rămas – înalte de aproximativ un metru și jumătate, acoperite până sus de tufișuri dese și copaci, care păreau că răsar chiar din lac. Am trecut pe lângă două oi rătăcite pe mal. Behăiau, luptându-se să nu cadă în apă. Lâna groasă le era plină de rămurele rupte și își suceau picioarele în fel și chip, încercând să se cațăre pe mal. Ți se rupea inima auzindu-le țipetele, care – cine ar fi crezut? – semănau mai degrabă cu chicotelile unor oameni care râdeau de bietele oi.

— Cum or fi ajuns acolo? am întrebat.

Hank a aruncat o privire și a ridicat din umeri.

— Nu prea strălucesc de inteligență.

— Dar nu se poate să le lăsăm acolo! am zis, văzând că Hank vâslea mai departe. Ellis?

— N-avem ce face, iubito, a spus desfăcându-mi mâna încleștată pe banchetă și lipind-o de șoldul lui. Și, oricum, oile pot să înoate. Lâna le ține la suprafață.

Hank vâslea din răsputeri, iar în scurtă vreme oile au rămas două puncte pe mal. Eu mă tot foiam pe banchetă și priveam înapoi îngrijorată. Chiar dacă urcau malul râpos, cum aveau să-și croiască

drum prin tufișurile pline de țepi? Nici nu-mi dădeam seama cum de ajunseseră acolo.

— Uite! a exclamat Ellis, atingându-mă pe braț ca să-mi atragă atenția.

M-am întors, și priveliștea mi-a tăiat respirația.

Castelul se înălța pe un promontoriu chiar în fața noastră, spectaculos, masiv, deși era doar o ruină. Avea un singur turn, rămas fără acoperiș, cu fațada dărâmată. Zidurile de apărare și parapeții măcinați de vreme semănau cu niște colți, pietrele erau în parte acoperite de licheni și mușchi.

Ellis m-a lăsat să privesc în voie și a zâmbit strengărește:

— Ei, acum luminează-ne! Povestește-ne tot ce știi.

Mi-a năvălit tot sângele în obraji. Nu citisem niciuna dintre cărțile pe care mi le dăduse.

— Nici măcar n-ai deschis vreuna, nu-i așa?

— Recunosc, am zis. Dar am să le citesc. Mă apuc chiar astă-seară.

A râs și m-a bătut cu palma pe genunchi.

— Nu-ți bate căpșorul ăsta frumos. Ți le-am dat ca să te distragă de la neplăcerile călătoriei, deși nu se poate spune că am reușit.

Hank a pufnit cu subînțeles.

— Din fericire, tot ce merită știut e tipărit chiar aici! a continuat Ellis, ducându-și arătătorul la frunte. Am citit tot ce se găsea în biblioteca tatei înainte de Marea Curățenie.

A bătut darabana cu degetele pe buze.

— Hm, de unde să încep… Aripa pe care o vedeți a fost construită din secolul al XIII-lea până în al XVI-lea și a avut mai mulți stăpâni. Ultima oară a fost folosit de loialiști[42] în 1689. Când au fost forțați să se retragă, au aruncat în aer turnul de pază de la intrare – aici a mimat zgomotul exploziei și a dat tare din mâini, făcând barca să se legene –, pentru ca susținătorii iacobiților[43] să nu mai poată folosi niciodată castelul. În fața intrării se mai văd și acum bucăți de zid împrăștiate.

— Poate nu răstorni barca, domnu' Profesor Știe-Tot! l-a potolit Hank. Chiar în locul unde ne aflăm, apa are peste cincizeci de metri adâncime.

M-am uitat repede în jur, dar n-am văzut nicio vestă de salvare, așa că mi-am încleștat iar mâna pe marginea banchetei.

Ellis nu s-a lăsat descurajat:

— Ca să revin la ceea ce ne preocupă pe noi, e interesant de știut că acest castel a fost construit pe locul unui fort al picților[44]. Din vremea aceea datează prima relatare despre monstru. În anul 565 d.Ch, Sfântul Columba venea spre Loch Ness, și mai mulți martori susțin că, făcând semnul crucii, a salvat viața unui om pe care-l

prinsese monstrul.

M-am făcut mică pe banchetă.

— Monstrul mănâncă oameni? De ce nu mi-a spus nimeni asta până acum?

— N-ai de ce să te temi, iubito! Cea mai gravă acuzație care i s-a adus e că a sfâșiat câte o oaie când și când.

Mi-am adus aminte că vărul Annei a fost atât de înspăimântat, încât nu se mai urcase niciodată în barcă și nici nu vorbise despre ce i se întâmplase. Cum aș fi putut sta liniștită?

— Am ajuns, a zis Hank, întorcând barca spre un mic ponton aflat aproape de castel. A ținut barca pe loc, cât timp Ellis și-a scos bocancii și ciorapii și și-a suflecat pantalonii.

Ellis i-a făcut semn, și Hank a rânjit, a scos un urlet de om primitiv și a afundat vâslele în apă, trăgând atât de tare de ele, că i s-au umflat venele la tâmple. Ne-a dus la țărm repede, trăgând cu atâta forță, încât în momentul în care fundul bărcii s-a izbit de mal aproape am zburat de pe banchetă. Prova s-a ridicat, pupa s-a lăsat și mai tare, iar eu am scos un țipăt.

Ellis a înșfăcat un colac de parâmă și a sărit jos. A intrat în apă până mai sus de genunchi, și pantalonii i s-au udat până aproape de sold.

— Ce naiba! a strigat. E *rece*!

A ieșit plescăind din apă, în timp ce Hank râdea cu gura până la urechi.

— Cam treizeci și nouă de grade, dacă nu mă înșel. Data viitoare să stai la probă, ca să fii mai aproape de mal. Sau, și mai bine, poate încerci să vâslești, domnu' Canotor de la Harvard!

— Ba chiar am să vâslesc, să știi! a zis Ellis. Începând de azi, la întoarcere.

A apucat vârful bărcii și a tras-o spre el. Simțeam și auzeam pietrișul cum se freacă de fund.

— Mie-mi convine, a spus Hank. La sosire e un doc.

— Ha, ha! Te crezi deștept, nu?

— Fiindcă și sunt. De câte ori să-ți mai spun?

Ellis a tras barca până a urcat-o pe mal. Și-a șters palmele pe pantaloni și a zis:

— Asta a fost. Toată lumea jos!

Hank a luat trepiedul și doi saci și a sărit din barcă.

Ellis s-a întins și și-a luat bocancii, apoi m-a ajutat și pe mine să cobor.

— Măcar ciorapii sunt uscați! a zis privindu-și pantalonii.

Văzându-l cum zâmbea încântat, cum radia de bucurie, am simțit ca mă întorc în timp.

Îl aveam în fața mea pe acel Ellis pe care-l întâlnisem la Bar

Harbor – înainte de război, înainte să i se pună un diagnostic, înainte să mi se pună și mie un diagnostic, înainte de ruptura cu tatăl său. Băiatul fermecător, întotdeauna binedispus, ștrengarul pus pe șotii cu care mă căsătorisem era mea acolo, și, din câte se părea, latura aceasta ieșea la fel de repede la suprafață ca cealaltă, pe care o văzusem cu o seară înainte și care mă îngrozise.

M-am hotărât pe loc să-i trimit încă o telegramă tatei, prin care să retrag cele spuse în prima. Nu se putea altfel, deși știam că avea să-și iasă din fire, deoarece înțelesesem că Hank avea dreptate.

Ellis avea *nevoie* de aventura asta, iar eu voiam să fiu de față când găsea monstrul, ca să văd cu ochii mei cum redevenea ceea ce fusese. Și mai era ceva, la fel de important: nu voiam ca, în amintirile lui, Hank să fie singurul martor al acelui moment de triumf.

Hank a montat trepiedul și a înșurubat aparatul de filmat, în timp ce Ellis a întins o pătură și a scos fel de fel de lucruri din rucsac: pahare, un binoclu, o busolă, un termometru, câteva hărți și carnete de însemnări. Cu toate că nu făcusem o facultate, mi se părea că ne apucaserăm de o treabă cât se poate de savantă.

M-am instalat pe pătură și mi-am îndreptat privirea spre suprafața strălucitoare a lacului. Dacă era într-adevăr așa cum spunea Hank, nu-mi puteam imagina cât de adânc era. Să fi fost la fel de adânc pe cât erau dealurile de înalte? Dintr-odată, lacul s-a întunecat din adâncuri. Părea la fel de impenetrabil ca fortăreața de pe malurile lui.

Ellis a trecut în revistă planul.

— Întâi măsurăm temperatura apei. Apoi luăm o mostră, ca să vedem câtă turbă plutește la suprafață. Afectează vizibilitatea și ne spune cât de puternic e curentul de adâncime. Apoi consemnăm condițiile meteo, vremea, viteza, direcția vântului și așa mai departe. După o oră, reluăm măsurătorile.

— Și între timp? am întrebat.

M-a lămurit Hank:

— Între timp stăm cu ochii pe suprafața apei, atenți dacă apar valuri pe undeva. În cazul în care vezi ceva, strigi „Monstrul!”. Confirmăm poziția cu busola și eu încep să filmez. Să nu-l pierdeți din ochi nicio clipă, în caz că mie îmi iese din obiectiv.

Ar fi trebuit să avem trei binocluri și trei busole, dar una dintre busole n-a fost de găsit. Ellis mi-a dat mie una, repetându-mi că el și Hank se descurcau cu una singură.

Când în cele din urmă am recunoscut că nu știam s-o folosesc, mă așteptam să-mi spună o obrăznicie ori măcar să dea ochii peste cap. Dar nu, pur și simplu mi-au arătat cum să procedez.

— E ușor, a zis Ellis așezându-mi-o în palmă. Întoarce-o așa, până când săgeata indică nordul. Acum trage o linie imaginară de la o gradație de pe marginea cadranului până la obiectul la care te uiți și citește numărul. Asta-i tot.

Am reușit să citesc poziția unui punct de pe țărmul opus, stabilind câmpul meu vizual. Trebuia să încep de acolo și să cercetez încet spre stânga, cu mare grijă, apoi să mă întorc și să privesc, până treceam puțin de punctul respectiv, ca să mă suprapun parțial cu Ellis. Hank nu avea o zonă delimitată, ceea ce mi s-a părut caraghios, dar, de vreme ce ei nu mă luaseră peste picior fiindcă nu aveam cunoștințe tehnice, m-am abținut să fac vreo glumă.

La câteva minute după ce ne-am instalat, mi s-a părut că văd ceva și am întors binoclul într-acolo. Din apă ieșea un obiect rotund, care înainta fără să se oprească, lăsând în urmă o dâră în formă de V.

— Monstrul! am strigat. Monstrul!

— Unde, Maddie? Unde? întreba Ellis.

Am sărit în picioare și am întins mâna, arătându-i.

— Acolo! Acolo! Vezi?

— Citește pe busolă! a strigat Ellis.

— Nu-ți lua ochii de la monstru! mi-a ordonat Hank, lăsând binoclul și trecând în spatele aparatului de filmat. S-a aplecat peste el și s-a uitat prin vizor, ținând umbră cu palma.

— Nu pot să le fac pe amândouă! am spus deznădăjduită. Ce să fac?

— E-n ordine! Îl văd! a țipat Ellis. Maddie, nu-l pierde din ochi! Ce naiba, cred că l-am prins!

A sărit în sus și a ținut busola chiar lângă aparatul de filmat, astfel încât Hank să poată arunca și el câte o privire în timp ce sucea aparatul de filmat.

— E la șaptezeci de grade, îl îndruma Ellis. Tot la șaptezeci. Acum a trecut de șaptezeci. Se mișcă în continuare. Să zicem șaptezeci și un sfert.

— L-am văzut! a zis Hank și a început să învârtă repede manivela, cu cel puțin două rotații pe secundă.

Eu nu-mi luam ochii de la obiectul plutitor. S-a întors pe spate, dând la iveală o pereche de mustăți și un nas negru.

— O, Doamne! am zis dezamăgită. Scuze.

— Pentru ce? a întrebat Hank, învârtind mai departe.

— E o vidră.

— Ellis? a strigat Hank pe un ton întrebător, dar continuând să filmeze.

Ellis a privit prin binoclu. După o scurtă pauză, a lăsat binoclul

jos și a zis:

— Așa-i. E o vidră.

Hank a lăsat manivela și s-a îndreptat de spate. Și-a pus mâna streașină la ochi și s-a uitat spre lac.

— Mda, a spus așezându-se. Nu-i nimic. Cel puțin știm că Maddie are ochi ageri.

Ellis a consemnat evenimentul în carnet. Hank și-a aprins o țigară și a scos o sticlă, pe care și-au trecut-o unul altuia. Mi-a întins-o și mie, dar am refuzat.

— Îmi pare rău, am spus după ce am dat alarma la o rață.

— Nu-i nimic, a zis Ellis prefăcându-se voios. Mai bine o sută de alarme false decât să ratăm tocmai monstrul.

A notat și rața în carnet. A luat din nou temperatura apei și ne-am pus iar de veghe.

— Chiar că îmi pare rău, am spus după ce-am făcut la fel cu un buștean care plutea pe apă.

— Nu-i nimic, a zis Ellis. Cred că, văzut de la depărtate, semăna într-adevăr cu spinarea creaturii.

Când mi-am cerut scuze pentru peștele care sărise din apă, Hank a propus: – Ellis, poate arunci tu un ochi la ce vede Maddie, înainte să dăm alarma în mod oficial.

— Nu cred că e o idee bună, a răspuns Ellis vizibil indispus. Pentru că, dacă e monstrul, chiar și câteva secunde de întârziere ar fi de ajuns ca să se dea la fund. De-aia a făcut tata doar trei poze.

L-am privit atent.

Îl crezuse pe tatăl lui. Nu venise în Scoția doar pentru el. Voia să-l reabiliteze pe colonel. Cum de fusesem atât de oarbă? Cum de mă înșelasem atât de tare în privința lui? M-am așezat lângă el pe pătură atât de aproape, că umerii ni se atingeau.

Hank a venit și el lângă noi și și-a aprins o țigară.

— Toate bune și frumoase, numai să nu rămânem fără peliculă, a mormăit el. Dă-mi sticla, te rog!

Patru ore și jumătate mai târziu, Hank fumase unsprezece țigări, terminase a treia sticlă împreună cu Ellis, iar eu văzusem o ramură de copac, două rațe ieșite la vânătoare de pești și încă un pește zburător.

Capitolul șaisprezece

Când soarele a început să coboare spre asfințit în spatele nostru, Hank a declarat că era de ajuns pentru ziua aceea. Se străduiau să n-o arate, dar își pierduseră răbdarea, se săturaseră de mine și de alarmele mele false, iar eu mă simțeam prost pentru că îi dezamăgisem. La întoarcere a vâslit Ellis. Abia dacă am schimbat câteva cuvinte tot drumul.

Mi se strângea inima când mă gândeam că va trebui să dau ochii cu cei de la han, însă n-aveam scăpare. Să mă furișez neobservată era imposibil din cauza ținutei de campanie, ca să nu mai pun la socoteală mănușile roșii și geanta cu masca de gaz, de aceeași culoare.

În cele din urmă s-a dovedit că îmi făcusem griji de pomană. Când am deschis ușa, am simțit miros de parfum și am auzit chicoteli, iar când am intrat nu ne-a dat nimeni nicio atenție. Se adunase o mulțime de lume, iar de data aceasta veniseră și câteva tinere.

— Ia te uită, ce-o fi aici? a întrebat Hank, rotindu-și ochii prin cameră.

La primărie urma să aibă loc un bal așteptat cu nerăbdare de toată lumea. Meg și celelalte fete trăseseră scaunele ca să poată sta împreună, și acum sorbeau din pahare, lăudându-și pantofii, coafura și toaletele, în timp ce trăgeau pe ascuns cu ochiul la forestierii militari, care, la rândul lor, se făceau că nu bagă de seamă.

Una dintre fete povestea cum descususe o rochie veche de-a mamei, care îi „rămăsese mică”, și o transformase într-o rochie la modă, folosind un tipar din ultimul număr al broșurii *Refolosește și repară.* Altă fată avea ciorapi adevărați, cu care stârnise admirația celorlalte. A întins piciorul pentru ca fetele să vadă mai bine, deși forestierii erau și ei numai ochi.

— Sunt superbi! a spus Meg cu invidie. Uite cum lucesc! Sunt de mătase, ori de nailon?

— Nailon, a răspuns fata răsucindu-și laba piciorului în toate părțile.

— Unde Dumnezeu i-ai găsit?

— Mi-a trimis George trei perechi de la Londra. Zice că fetele îi fură cât ai clipi, chiar de sub nasul lui. Vânzătorii sunt nevoiți să-i țină ascunși sub tejghea.

— Și așa am rămas noi fără nimic de furat! a oftat Meg.

S-a întors spre unul dintre forestieri, un bărbat vânjos, rumen la față, așezat la masa de alături. Mi-am dat seama că era bărbatul pe

care-l zărisem ieșind pe furiș din camera ei.

— Rory, data viitoare când ai permisie, crezi că ai putea să-mi faci rost de niște ciorapi adevărați?

— Și să risc să fiu sfâșiat de o haită de hoațe? a întrebat rânjind. Dar pentru tine fac orice.

Meg și-a răsucit piciorul, examinând dunga pe care și-o desenase singură.

— Cred că m-am descurcat destul de bine cu sos de friptură și un creion. Dar, dacă plouă, iar se iau câinii după mine, să-mi lingă picioarele.

— Am eu grijă să te feresc de câini, de orice fel ar fi ei! a zis Rory făcându-i cu ochiul. Haideți, fetelor, mai luați un pahar. Fac eu cinste.

— Frumos din partea ta! Să nu crezi că am să spun nu! Niciuna dintre noi nu va spune nu!

S-au auzit chicoteli, iar fetele s-au îmbujorat, fiecare aruncând o privire timidă câte unui forestier. Câteva minute mai târziu au plecat împreună, râzând însuflețiți. Pe taburetele din fața barului au rămas doar trei localnici în vârstă.

Unul dintre ei s-a răsucit pe scaun și a privit în urma tinerilor care plecau cu fetele. După ce ușa s-a închis, s-a întors la loc.

— Ei, dacă nici la tinerețe nu te bucuri de viață, atunci când?

— Așa-i! au încuviințat ceilalți, dând înțelepțește din cap.

— Ia zi, nu cumva ai vrea și tu să mergi? a întrebat Ellis împungându-mă cu cotul.

Am vrut să zâmbesc, dar n-am putut. Ellis glumise, însă eu aș fi dat orice să fiu printre fetele care se duceau la balul de la primărie.

Nu avusesem niciodată prietene. Singurul prilej pe care l-am avut a fost în perioada petrecută la pension, dar s-a dovedit a fi un eșec total în această privință. Din cauza mamei, am fost un paria încă înainte să pun piciorul acolo. Al doilea prilej ar fi fost în vara când am absolvit, dar nici atunci n-a mers mai bine. Se vedea de departe că celelalte fete îmi suportau prezența doar ca să se poată apropia de Hank, Ellis și Freddie, iar, când și-au dat seama că i-am scos din circuit pe doi deodată – frângând inima unuia și măritându-mă cu al doilea –, fetele s-au împrăștiat care-ncotro. Iubitele lui Hank mă tolerau până când își dădeau seama că nu avea de gând să se însoare cu ele, dar niciuna n-a încercat să țină legătura cu mine după aceea. Violet a fost prima de care mi-am legat unele speranțe, mai ales deoarece credeam că, în sfârșit, Hank avea să se lase prins în mreje.

Mă simțeam vinovată c-o abandonasem.

La puțină vreme după ce m-am dus la culcare și am stins

lumânarea, am auzit o bătaie în ușa.

— Cine e? am întrebat.

— Eu sunt, a zis Ellis.

Nu se întâmpla des, dar acum am știut ce voia după tonul vocii.

— Așteaptă un moment.

M-am dus pe bâjbâite la masa de toaletă, am găsit prosopul de mâini și mi-am șters crema de pe față. Apoi am început să-mi scot bigudiurile, dar degetele parcă îmi erau înțepenite.

— Ce faci acolo? m-a întrebat.

— Nimic, am răspuns. Mă fac prezentabilă.

— Nu mă interesează să fii prezentabilă.

Nici vorbă să-mi pot scoate bigudiurile pe întuneric, așa că am renunțat și am deschis ușa.

Ellis a intrat, mi-a luat capul în palme și și-a apăsat gura pe gura mea.

Se bărbierise și se dăduse cu apă de colonie, un amestec anume făcut pentru el, pe care-l folosea de când îl știam. Cu toate că nu-și deschisese buzele, am simțit gustul pastei de dinți. Își pusese o pijama de mătase.

— A! am exclamat și m-am dat înapoi, luată prin surprindere, pentru că de obicei nu exista niciun preludiu.

— Ce naiba sunt astea? a întrebat pipăindu-mi părul.

Din cauză că Lana avea grijă să-mi aranjeze părul – treabă deloc ușoară –, Ellis nu mă văzuse decât cu părul prins în agrafe sau într-o plasă delicat decorată cu mărgele.

— Bigudiuri, i-am explicat. Mi-am aranjat singură părul. Dacă-mi dai zece minute, aprind o lumânare și le scot.

— Aici, la dracu-n praznic, unde nu e nici măcar curent electric, viteaza mea soțioară a reușit să găsească un mod de a arăta superb! a zis. Avea dreptate Hank: au spart mulajul după ce te-au făcut pe tine.

A închis ușa și m-a cuprins cu brațele după talie.

— După mica noastră neînțelegere, mi-am zis că ar trebui să ne împăcăm de-a binelea, a spus cu voce joasă. Și tot azi mi-am adus aminte ce fată bună ești. Nici nu-ți închipui cât de mult însemni pentru mine.

M-a împins până la scrin și și-a apăsat șoldurile pe ale mele. Era limpede ce dorea.

— Pentru că am venit cu tine la vânătoare de monștri? l-am întrebat.

— Da…

— În ciuda alarmelor false și tot restul?

— Nu dovedește decât ce ochi minunați ai…

— Și fiindcă îl tolerez pe Hank? am mai întrebat. Și pentru asta

sunt fată bună?

— O adevărată sfântă, mi-a răspuns cu voce răgușită.

Mi-a pus mâinile pe șolduri și a început să se frece de mine. Eu mi-am dat capul pe spate cu un gest îndrăzneț. Nu mai făcusem niciodată așa ceva și, văzând că nu mă sărută pe gât, m-am gândit că poate nu observase din cauza întunericului.

— Și cum rămâne cu imaginația mea nestrunită? Și cu pofta de mâncare nelalocul ei?

— Nimic din tine nu e nelalocul lui, a zis. Aprindem o lumânare, sau încercăm să găsim patul pe întuneric? Ne împiedicăm de valize?

— Nu, nu e nimic pe jos…

— Ești mai ordonată decât mine, sau ți-a pus cineva lucrurile în ordine?

— Cred ca sunt mai ordonată.

— Mai ordonată, mai frumoasă, iute ca prâsnelul…

Mă împingea ușurel, în timp ce mergeam cu spatele. Când ne-am lovit de marginea patului, m-am băgat repede sub pături, sprijinită de perne.

S-a urcat lângă mine, mi-a ridicat cămașa și s-a întins deasupra mea. Mi-a îndepărtat picioarele cu genunchiul, s-a sprijinit într-o mână, atât cât să-și poată trage pantalonii, și m-a pătruns. După ce a împins de câteva ori, s-a prăbușit gâfâindu-mi în ureche. Un minut mai târziu, s-a rostogolit într-o parte.

— O, Maddie, scumpa, dulcea mea Maddie! a zis mângâindu-mi umărul.

Aș fi vrut să-i spun că nu voiam să se termine așa de repede, că nu pe umăr trebuia să mă mângâie, dar cuvintele nu-mi veneau pe buze. Nu-mi veniseră niciodată și probabil că nici nu aveau să-mi vină, pentru că nu prea știam nici eu ce așteptam de la el.

Multă vreme după ce a plecat din patul meu, ca să se ducă în al lui, am rămas cu ochii deschiși pe întuneric.

În adolescență, când îmi stătea mintea la astfel de lucruri, îmi închipuiam partea trupească a căsătoriei cu totul altfel decât s-a dovedit a fi. Poate că mă așteptasem la mult mai mult din pricina romanelor interzise pe care ni le împrumutam una alteia pe ascuns și le citeam serile la pension. Poate că era din cauza a ceea ce se șoptea despre fetele care chiar o făcuseră (și fiecare fată care nu se întorcea din vacanță devenea o suspectă). Ori poate din cauza junilor-primi din filme, care-și transformau partenerele în păpuși supuse dorinței lor printr-un singur sărut autoritar.

Îmi făcusem multe iluzii în legătură cu noaptea nunții, care a fost o adevărată catastrofă. Ellis înjura și se împingea în mine fără vlagă, în timp ce mama lui jelea ca o actriță de tragedie într-o

cameră de la parter. La vremea aceea eram prea naivă ca să înțeleg, dar cred că nici măcar n-am reușit să consumăm căsătoria.

Poate că, într-adevăr, noaptea nunții venise în împrejurări neprielnice, dar în lunile care au urmat, când nu mai exista niciun motiv de acest fel, am fost nedumerită și dezamăgită. Fie termina aproape imediat, fie nu putea termina deloc, ceea ce-l scotea din sărite. Eu tot mai speram că lucrurile se vor schimba, că până la urmă voi fi și eu luată în seamă, dar nu s-a întâmplat niciodată așa.

Îmi închipuiam că și el era dezamăgit, fiindcă, de cum a avut scuza diagnosticului care îmi fusese pus, aproape că nu s-a mai apropiat de mine. E adevărat că nici eu n-am încercat să preiau inițiativa. Nu era de mirare că nu făceam copii.

Capitolul șaptesprezece

A doua zi de vânătoare a decurs aproape la fel ca prima, doar că a nins.

Eu abia așteptam să ajung la poștă, dar nu știam cum să fac să plec singură de la han. Dacă totul mergea așa cum mă așteptam, avionul era deja în drum spre mine.

Am mai văzut valuri pe lac, dar nu prea mai aveam curajul să spun ceva. Se vedea cât de colo că Hank era enervat fiindcă irosea pelicula, iar eu nu suportam să văd cât de dezamăgit era Ellis.

A treia zi a fost mohorâtă: norii acopereau cerul, în aer se simțea amenințarea ploii. Eram cu toții prost dispuși din cauza frigului, iar eu eram și mai supărată fiindcă nu trimisesem a doua telegramă.

Trecuseră câteva ore de când ne instalaserăm, când Ellis și-a dat seama că nu le mai semnalam nimic și m-a acuzat că nu-mi dau interesul.

N-a trecut multă vreme, că am văzut valuri mari chiar lângă malul din față și am dat alarma. S-a dovedit a fi vorba de un cerb care înota. A ieșit din apă și s-a scuturat chiar în locul pe care-l găsisem cu busola.

— Splendid! Fantastic! a strigat Hank ridicând brațele în aer. Am douăzeci de minute de film calitatea întâi cu un nenorocit de cerb. Ei, și cu asta am terminat rola.

A smuls aparatul de pe trepied, a tras afară filmul și l-a aruncat în apă.

— Ce dracu' faci? l-a luat Ellis la rost. Dacă am filmat monstrul fără să ne dăm seama?

Hank a scotocit prin rucsac. A scos o rolă nouă de film și încă o sticlă.

— Am filmat o groază de monștri. „Monștrii" lui Maddie mai exact, a zis mimând ghilimele, înainte să sfâșie cutia galbenă în care se afla rola, prea grăbit ca să mai piardă timpul cu deschisul.

— Stăpânește-te, ce Dumnezeu! a spus Ellis. Avem nevoie de cutiile originale, ca să le trimitem la Eastman Kodak.

— În locul tău, nu mi-aș face griji. Din câte se pare, o să avem o grămadă de cutii goale, i-a replicat Hank.

A vârât rola nouă în aparat și a vrut să închidă capacul lateral, dar, nereușind, a izbit-o de două ori cu podul palmei.

— Nu vom mai avea nimic de arătat dacă spargi blestematul ăla de aparat! a țipat Ellis. Nu te mai purta ca un idiot, dă-mi-l mie. Rola nu e bine pusă, stă strâmb.

Hank a întors capul și l-a privit pe Ellis. Ochii îi erau ieșiți din orbite, fața i se schimonosise de furie. Eram convinsă că va da cu

aparatul de pământ, dacă nu cumva o să i-l arunce lui Ellis în cap. În orice caz, eram sigură că se vor lua la bătaie.

Au rămas așa multă vreme, gâfâind mânioși, fulgerându-se din priviri. Apoi, fără niciun motiv aparent, Hank s-a destins. A pus la loc capacul aparatului, l-a înșurubat pe trepied și și-a reluat poziția.

Ellis a luat sticla și a tras o dușcă bună. I-a întins-o lui Hank, dar, când acesta a vrut s-o ia, a dus-o la gură și a mai tras câteva înghițituri. Când i-a întins-o din nou, Hank s-a uitat urât la el câteva clipe, înainte să i-o smulgă din mână.

Nu mai știam ce să cred. În patru ani și jumătate, nu-i văzusem niciodată pe Hank și Ellis înfuriați unul pe altul. Se mai împunseseră, se ciondăniseră, mai ales dacă vreunul din ei făcea o remarcă usturătoare prea bine țintită, dar de data asta era vorba de cu totul altceva. Fuseseră cât pe ce să se încaiere și probabil că așa s-ar fi întâmplat dacă nu eram eu acolo.

Eram prea tulburată ca să mai caut valuri pe lac, mai ales că tocmai alarmele mele false stârniseră conflictul. Cu toate astea, a trebuit să stau tot timpul cu binoclul la ochi, deoarece Ellis a băgat de seamă că nu mă uitam la apă. După aceasta mai mult a stat cu ochii pe mine decât s-a uitat prin binoclul lui.

Nu-mi venea să cred că în asta consta tot planul lor: să stea pe mal cu aparatul de filmat și, în ciuda aparenței științifice și a măsurătorilor meticuloase, s-ar fi zis că nu aveau de gând să facă nimic altceva. Și, pe deasupra, să bea și să mă învinovățească pentru că făceam exact ceea ce îmi spuseseră să fac.

În cele din urmă, am lăsat jos binoclul și am întrebat:

— De ce nu încercăm și altceva?

— Adică? a mormăit Ellis fără niciun pic de interes.

— Ce-ar fi să-l momim?

Atât el, cât și Hank au lăsat jos binoclurile și s-au întors unul spre celălalt. S-au privit un moment în tăcere, nevenindu-le parcă să creadă, și au spus amândoi în același timp:

— Să-l momim?

Au izbucnit în hohote de râs isteric. Hank l-a apucat pe Ellis de coapsă și l-a scuturat zdravăn, înainte să se trântească pe spate, pedalând ca pe bicicletă. Ellis s-a trântit și el pe spate, cu brațele încrucișate peste piept, și a început să bată cu picioarele în pământ.

— Sigur că da, a zis Ellis în cele din urmă, ștergându-se la ochi, căci râsese cu lacrimi. Ce-ar fi să atârnăm câteva oi deasupra apei? Ori poate preferă copiii, ce zici? Cred că am văzut o școală în sat.

— Sau, și mai bine, să strigăm „cuțu-cuțu”, a propus Hank, chicotind ca un bezmetic. Poate face frumos dacă-i dăm ceva bun.

— Cuțu-cuțu! a țipat Ellis. Bineînțeles! Cum de nu mi-a dat prin minte?

S-au pus din nou pe râs, înroșindu-se la față și bătând cu pumnul în pătură.

Am întors capul fără să scot o vorbă. Înțelesesem, în sfârșit, ce se întâmpla. Cu toate că nici nu trecuse de ora prânzului, erau beți criță.

După vreo oră, când burnița s-a transformat într-o ploaie cu stropi uriași și criza de isterie a lui Ellis și Hank a fost înlocuită de un fel de încrâncenare de bețivan, n-am mai putut suporta.

— Eu mă întorc la han, am zis.

— Nu putem pleca acum, a spus Hank pe un ton răstit. Mai sunt câteva ore până apune soarele.

— Am să merg pe jos, am zis ridicându-mă; picioarele mă dureau și le simțeam înțepenite de cât stătusem în genunchi. Unde e drumul?

— Chiar acolo, sus, a zis Hank arătând cu degetul peste umăr. Ia-o la dreapta. E doar o milă și un pic.

M-am aplecat să-mi iau masca de gaz. Ellis mă privea.

— Hank, trebuie s-o ducem înapoi.

— De ce?

— Fiindcă plouă.

— Și în barcă o să plouă.

— Și dacă nu găsește hanul?

— Cum să nu găsească hanul? E fată deșteaptă.

— Nu vă faceți griji, am zis. Găsesc eu hanul.

— Păi atunci… Dacă ești sigură… a zis Hank.

Ellis era cu ochii ațintiți asupra mea.

— Nu-i nimic. Zău! Nu e chiar așa departe, am zis.

A răsuflat ușurat.

— Bravo, Maddie! Ești grozavă. Au spart mulajul după ce te-au făcut pe tine.

— Așa mi se tot spune.

Am luat-o în sus pe coasta dealului. Abia îmi puteam îndoi genunchii de durere.

— E o tipă „jos pălăria, să știi, a zis Hank. Ce noroc ai avut când am dat cu banul! Iar eu o să rămân cu Violet pe cap…

— N-ai de ce să te plângi. E de departe mai bună decât oițele pedante și fandosite pe care mi le vântura mama prin fața ochilor, a zis Ellis.

M-am oprit și m-am întors spre ei. Stăteau unul lângă altul pe pătură, cercetând lacul prin binoclu. Nu-și dădeau seama că eram încă acolo.

Am ajuns cu greu în sat, cu pălăria trasă pe ochi, gulerul ridicat

și mâinile afundate în buzunare. Țineam ochii ațintiți la drumul din fața mea și priveam picăturile de ploaie căzând pe pietre, unindu-se cu altele și formând mici pârâiașe care se prelingeau pe pavaj.

Am întors pe toate fețele cele auzite, încercând să dau vorbelor un înțeles diferit, gândindu-mă că, de fapt, poate însemnau altceva, până când am ajuns la concluzia că nu înțelesesem greșit. Dăduseră cu banul și mă câștigase Ellis.

Oricât de revoltător mi s-ar fi părut, când m-am gândit mai bine la cum ajunseserăm să ne căsătorim, n-am găsit nimic care să contrazică această convingere abia căpătată.

Ne întâlniserăm cu toții în vara când am plecat de la pension, când încă nădăjduiam să merg și eu la facultate. Multe dintre colegele mele de clasă se pregăteau să se înscrie la Sarah Lawrence sau Bryn Mawr[45] și, cu toate că îmi doream să mă aflu printre ele, habar nu aveam cum să procedez. Știam că tata nu avea să-mi dea niciun ajutor, el care nici măcar nu încercase să mă ducă la tradiționalul bal al debutantelor aristocrate din Philadelphia și care, pe cât se părea, uitase că urma să mă întorc acasă în vara aceea. La câteva zile după sosirea mea a plecat în Cuba, unde și-a petrecut vara pescuind în largul mării.

Lăsată de capul meu, mi-am făcut bagajele și m-am dus la Bar Harbor, luându-mă după cei care se mutau din Philadelphia la reședințele de vară pe care le dețineau acolo. Tata nu mai deschisese casa noastră de când cu acel *grand scandale* provocat de mama, așa că, mergând acolo singură, eram bucuroasă, dar și neliniștită în același timp. De la vârsta de doisprezece ani fusesem practic izolată de străini, iar acum aveam în sfârșit ocazia să cunosc tineri de-o seamă cu mine. Speram că mă vor accepta, indiferent de ce-ar fi bârfit părinții lor. Fetele de la pension nu mă acceptaseră.

N-ar fi trebuit să-mi fac probleme, pentru că Hank, Ellis și Freddie m-au luat imediat sub aripa lor. Nu și-au bătut capul cu trecutul plin de lumini și umbre al familiei mele – de fapt, Ellis și Hank înșiși aveau un trecut plin de lumini și umbre. Deși se lăudau că studiaseră la Harvard, Freddie era singurul care căpătase o diplomă. Ellis era ceea ce se numea „absolvent de Crăciun”, fiindcă picase la toate examenele încă din primul an, iar Hank fusese exmatriculat la scurtă vreme după aceea fiindcă pretinsese că ar fi scris o lucrare care-i aparținea de fapt lui John Maynard Keynes[46].

Și, desigur, mai fusese și povestea cu tânăra bucătăreasă.

Hank era liderul de necontestat al grupului, cu figura lui de Clark Gable, la care se adăuga un aer periculos, căruia nicio fată nu-i putea rezista. Nici povestea cu tânăra bucătăreasă nici acuzațiile de plagiat nu le-au descurajat pe debutante sau pe

părinții lor, deoarece Hank era singurul moștenitor al unchiului său, care nu avea copii, un Wanamaker[47] – la momentul acela președintele clubului Pot and Kettle[48].

Dacă Hank era Clark Gable, atunci Ellis era un Errol Flyn blond, întotdeauna impecabil. Făcuse parte din echipa de canotaj a Universității Harvard – mărturie felul în care arăta. Avea pieptul unei statui de marmură. Mai avea și un simț al umorului cu totul aparte, care mă făcea mereu să pufnesc în râs – ceea ce lui i se părea adorabil.

Iar Freddie… săracul de el. Cu toate că, de generații întregi, bărbații din familia lui nu se însuraseră decât cu femei frumoase, el era dovada vie a faptului că astfel de aranjamente nu au întotdeauna rezultatul scontat. Avea trăsături atât de asimetrice, încât nimeni nu-l găsea atrăgător, iar părul de pe creștet i se rărise deja. Toată pielea îi era roșie și descuamată de la expunerea prea îndelungată la soare. Și, ca și cum toate astea n-ar fi fost de ajuns, astmul îl obliga să stea mai tot timpul cu un inhalator la nas. N-am înțeles niciodată cum de ajunsese prieten la cataramă cu Hank și Ellis, dar cu mine se purta foarte frumos, ba chiar mă răsfăța.

Am devenit foarte repede confidenta lor, surioară mai mică și tovarășă de fărădelegi, chiar dacă îmi dădeam seama că ceea ce-i atrăgea în primul rând la mine era noutatea. Eram singura fată care nu le fusese băgată pe gât la baluri, petreceri și cluburi în ultimii zece am, iar ei erau cu toții de acord că eram proaspătă și modernă, tocmai pentru că naturalețea mea nu fusese compromisă de părinți care să mă pregătească pentru a le fi prezentată. Beau în sănătatea tatei fiindcă nu se ocupase de șlefuirea mea, dar și pentru faptul că avusese eleganța să-și găsească altceva de făcut în Cuba.

Ne petreceam timpul jucând tenis, plimbându-ne cu iahtul și punând la cale farse din ce în ce mai scandaloase. Seara mergeam la petreceri, aprindeam focuri de tabără și beam până nu mai știam de noi.

La o petrecere pe plajă, în timp ce stăteam întinși pe nisip și priveam artificiile, Freddie a venit pe neașteptate cu o cerere în căsătorie. A fost o surpriză totală – nu mă gândisem niciodată la el ca la un posibil pretendent, și de aceea am crezut că glumește. Când am izbucnit în râs, s-a schimbat la față și abia atunci am înțeles ce făcusem. Am încercat să-mi cer iertare, dar era prea târziu.

N-a trecut nicio săptămână și Ellis m-a cerut în căsătorie. Mi-a mărturisit că propunerea lui Freddie îl făcuse să înțeleagă cât de mult mă iubește și, cu toate că nu voia să dea impresia că se grăbește, nu voia să riște să spun „da” altcuiva. Până atunci nu-mi trecuse prin cap că ne iubim, dar, când m-am gândit mai bine, avea

dreptate. Nu mă simțisem niciodată mai bine alături de altcineva – puteam discuta despre orice – și, desigur, asta explica indiferența lui față de alte fete.

De cum am spus da, Hank ne-a trimis în secret și în mare viteză la Elkton, Maryland, capitala căsătoriilor rapide de pe Coasta de Est, numai că, deoarece de curând se instituise o perioadă de așteptare, mama lui Ellis a reușit să ne dea de urmă. A apărut la capelă, îmbrăcată într-o rochie violetă, de doliu, plângând isteric. Când, în cele din urmă, și-a dat seama că nu putea opri ceremonia, a făcut un gest de neînțeles pentru mine: și-a scos din păr un pieptăn bătut cu diamante și mi l-a îndesat în palmă, apăsându-mi degetele peste el.

În timpul acestei mici scenete, Hank a chicotit pe înfundate, în vreme ce Ellis stătea cu ochii în tavan. Erau îmbrăcați identic, în smochinguri – până și trandafirii de la butonieră erau la fel –, și îmi aduc aminte cum mi-am spus că oricare din ei ar fi putut fi mirele. Câtă dreptate aveam!

Fusesem câștigată după ce aruncaseră cu banul. Nu se duelaseră, nu se luptaseră în turnir. Nu se luaseră la întrecere, nici nu-și aruncaseră mănușa. Nu ajunseseră la declarații pasionale, la provocări și nici la intimidări, încercând să-și elimine rivalul. Nu, pur și simplu dăduseră cu banul.

Nici nu era de mirare că partea fizică a căsătoriei noastre era practic inexistentă, după cum nu era de mirare că Hank se afla tot timpul cu noi. Când și-au dat seama că pe lume existau tipi ca Freddie, care ar fi putut să-mi facă o propunere serioasă, au hotărât că unul din ei trebuie să se însoare cu mine, pentru ca lucrurile să rămână așa cum erau.

Dăduseră cu banul, sfinte Dumnezeule!

Când am ajuns la han, eram udă până la piele și tremuram ca varga.

Anna era așezată la o masă, cu un șir de lămpi în față, și ștergea sticlele cu o cârpă.

— V-ați întors așa devreme? a întrebat ridicând privirea.

— Da, am răspuns.

Am închis ușa și m-am dus direct lângă foc. Dinții îmi clănțăneau, eram înghețată până în măduva oaselor.

Anna s-a încruntat:

— Singură?

— Da.

Conștientă că Anna era cu ochii pe mine, mi-am adunat tot curajul de care eram în stare. Era prima oară că mă aflam între patru ochi cu ea de când Ellis și Hank se întorseseră de la Inverness

și mă temeam că va profita din nou de ocazie și mă va lua la rost. Dar nu, s-a apropiat și a pus încă unul din bușteniii misterioși în foc.

— Dați-vă mai aproape, m-a îndemnat. Văd că vă tremură picioarele. Vă aduc o ceașcă de ceai.

Nu-mi dădusem seama cât de înghețate îmi erau degetele până când le-am apropiat de foc și au început să se dezmorțească. Parcă mă înțepau mii de ace.

Anna mi-a adus o ceașcă de ceai tare, cu lapte. Am luat-o, dar mi-am dat seama imediat că mâinile îmi tremurau incontrolabil, așa că am pus-o pe masă. Anna m-a privit câteva clipe, după care s-a dus la bar și s-a întors cu un păhărel de whisky.

— Dați-l pe gât, mi-a zis.

— Mulțumesc.

Am luat o înghițitură și am simțit pe loc că mă încălzesc.

Au trecut câteva minute, înainte să vorbească din nou.

— Și cum așa, v-au lăsat sa veniți singură pe jos?

Am șovăit puțin, apoi am dat din cap.

Anna a continuat:

— Nu e treaba mea și nu-mi stă în fire să vorbesc neîntrebată, dar e ceva care mă apasă pe cuget, așa că am să spun. Când soțul dumneavoastră și insul ăla, Boyd, s-au dus la Inverness, nu l-au întrebat pe Angus dacă puteți rămâne aici. Nu aveam de gând să vă spun, dar l-am auzit cum vă minte în față și mi-am zis că e mai bine să știți.

Am tăcut, gândindu-mă la ce-mi spusese. Contaseră pe faptul că domnul Ross n-avea să mă dea afară dacă eram singură, și se dovedise că avuseseră dreptate, deși lucrul acesta nu li se datora lor. Pentru ei eram o jucărie drăguță, un simulacru de nevastă. Eram un pion fără voie, prins în manevrele lor.

Nu aveam să mai trimit a doua telegramă.

Capitolul optsprezece

După ce am văzut cerbul, programul s-a schimbat. Fiecare zi era la fel cu cea dinainte și plicticoasă până peste cap. Ellis și Hank plecau dimineața, cu aparatele după ei. Din câte spuneau, se duceau cu barca și trăgeau la țărm, în locuri de unde se vedea bine lacul. Eu rămâneam la han, unde nu aveam nimic altceva de făcut decât să-mi hrănesc ideile negre legate de război și să aștept ca tata să trimită după mine. Iar vremea parcă avea ceva împotriva mea: era așa de urâtă, că-mi tăiase până și pofta de plimbare.

Hank și Ellis se întorceau seara, beți turtă; nu le mai era nici măcar rușine. Ba se mai și certau tot timpul, învinovățindu-se unul pe altul pentru faptul că nu găsiseră monstrul. Privindu-i, mi se părea că văd un șarpe care-și înghite singur coada. Într-o seară au venit într-un asemenea hal, că nu înțelegeam cum de se mai puteau ține pe picioare. Era o minune că putuseră vâsli până acasă, asta ca să nu mai spun că reușiseră să și coboare din barcă ducând cu ei aparatele.

Ellis era sigur că văzuse monstrul, însă Hank nici măcar nu încercase să-l filmeze, deoarece el era convins că văzuseră o vidră, așa cum li se mai întâmplase, și că nu era nici pe departe atât de mare ca s-o poți lua drept monstru. Ellis zicea că poate există mai mulți monștri și că, deși acela se poate să fi fost un pui, le-ar fi fost la fel de folositor pentru ceea ce-și propuseseră să demonstreze. Hank i-a răspuns că nu are intenția să irosească filmul pe încă o vidră, pe când Ellis se încăpățâna să-l convingă că fusese un monstru. Vidră, monstru, vidră, monstru… Niciunul nu voia să se dea bătut, și o luau iar de la capăt.

A doua zi dimineața, când am coborât, i-am găsit pe amândoi tolăniți unul lângă altul pe canapea. Hank nici măcar nu-și dăduse silința să se îmbrace. Își aruncase un halat peste pijama și își pusese papuci. Nu se bărbierise și, judecând după cât de ciufulit îi era părul, nici nu se pieptănase.

Ellis arăta chiar și mai rău. Din cate îmi dădeam seama, nici nu ajunsese la etaj, căci era îmbrăcat în hainele de cu o seară înainte. Cămașa îi era scoasă din pantaloni, descheiată la gât. Nu avea nici curea, nici pantofi.

Auzind că mă apropii, Hank a deschis un ochi pe jumătate.

— ’Neața, raza mea de soare, a zis cu voce răgușită.

— Bună dimineața.

Ellis a mormăit ceva neinteligibil.

— Îți spun de-acu’, asta ca să n-avem discuții: azi nu pun mâna pe vâsle, a zis Hank. Nici nu cred că pot să mă țin pe picioare.

— Nici eu, a spus Ellis acoperindu-și fața cu brațul.

Au rămas tăcuți un timp și nu s-au mișcat nici măcar când Anna le-a pus în față două cești cu ceai slab.

I-a privit câteva clipe și a clătinat din cap, apoi s-a întors spre mine.

— Vă aduc și dumneavoastră un ceai. Încă se infuzează.

După ce s-a îndepărtat, Ellis a spus:

— Știi la ce mă gândesc? Poate că am epuizat punctul ăla de observație.

Nu ridicase capul și nici nu deschisese ochii.

— Îhî, a făcut Hank. Foarte posibil.

— Poate că am face mai bine să luăm o zi de pauză și să ne regrupăm, ca să mă exprim așa.

— Că bine zici, a încuviințat Hank.

— Hai să ne vedem ceva mai încolo, de acord?

— Neapărat, a spus Hank.

S-a ridicat în picioare, s-a clătinat câteva secunde și a pornit împleticindu-se spre scară.

Ellis l-a urmat.

— Auzi, ce-ar fi să mai luăm ceva? Cui pe cui se scoate.

— Rău n-are cum să ne facă, a încuviințat Hank.

Anna mi-a adus o ceașcă de ceai tare, bine îndulcit, și s-a întors în bucătărie. L-am băut cât am putut de repede, mi-am adunat lucrurile și m-am îndreptat spre ușă.

— Și, mă rog, unde plecați? a întrebat Anna, ivită în spatele meu. Voiam să vă pregătesc micul dejun.

— Îmi pare rău. Nu mai doream… să fiu aici, am zis.

— S-au dus sus, nu-i așa?

Am dat din cap în semn că da.

A plescăit disprețuitor.

— Bărbați fără minte. Și unde vreți să mergeți?

— Mă gândeam să mă duc până la Craig Gairbh, să văd conacul.

— Nu se poate să vă duceți acolo!

Tonul ei m-a iritat.

— Voiam doar să arunc o privire de la distanță.

— Nu se poate să vă duceți acolo! Vreți să vă împuște? Acum e școală de război. Folosesc muniție adevărată la antrenamente! De câte ori n-am văzut trasoare pe cer dimineața, când mergeam să mulg vaca…

— A, am zis. N-am știut. Ei, atunci am să mă plimb prin împrejurimi.

Annei îi trecuse indignarea.

— Așteptați nițeluș. Da chiar să mă așteptați, nu cumva să plecați până nu mă întorc.

S-a întors în câteva minute. Mi-a întins o umbrelă și mi-a îndesat în palmă un pachețel învelit în hârtie.

— E un sendviș cu o bucățică de carne din conservă. Am pus și niște gelatină pe pâine. E musai să vă îngrășați un pic. Și țineți minte ce v-am spus despre domeniu. De-asta nu vedeți berete verzi prin oraș. Nici măcar bărbații nu vin și pleacă după voie, în afară de Angus, firește, dar el știe locurile cu ochii închiși.

Afară mă simțeam la fel de singură și pierdută cum mă simțeam înăuntru. Aveam însă nevoie să mă îndepărtez fizic de soțul meu.

E adevărat, și acasă ne plăcea să bem, dar acum el și Hank înghițeau cantități enorme de alcool, care le puneau viața și sănătatea în primejdie. Ce avea să se întâmple dacă nu dădeau de urma monstrului? m-am întrebat a nu știu câta oară.

Pentru Hank nu era mare lucru; Ellis, în schimb, nu avea decât de pierdut. Chiar dacă ar fi reușit să-și reabiliteze poziția în societate, nu cred că aș mai fi dorit să duc viața dinainte, nu acum, când aflasem că, încă din prima zi, căsătoria mea – prin care fusesem convinsă că mă salvasem – nu fusese decât o minciună – e drept, frumoasa, dar tot minciună rămânea.

Și chiar că îți lua ochii: locuiam în case de vis, ne plimbam cu limuzine de lux și beam șampanie din cea mai fină. Dulapul meu era ticsit de blănuri și rochii de la mari case de modă. Zilele se scurgeau cam așa: mă trezeam la prânz, mă întâlneam cu Hank și Ellis și treceam de la „paharul de trezire” la „încă unul, ca să ne dregem”, apoi la cocktailuri, la „păhărelul dinainte de culcare”. Stăteam până dimineața la baluri sau la petreceri, iar în ziua următoare o luam de la capăt. Era o viață de lux, goală, dar poleită, dată cu sclipici. Tocmai de aceea nu văzusem că nu avea nimic adevărat.

După toate prin câte trecusem în copilărie, cum de nu-mi dădusem seama că nu era decât o fațadă?

Povestea de dragoste dintre societatea în care ne învârteam și fragila martiră care era mama mea a luat sfârșit la puțină vreme după ce eu împlinisem treisprezece ani, când ea a lăsat pe biroul tatei, sub un prespapier de sticlă, un bilet prin care îl anunța că fuge în lume cu un bărbat pe nume Arthur.

Șapte săptămâni mai târziu, când faptul că lumea îi întorcea spatele, lucru la care s-au adăugat niște presiuni financiare deloc neglijabile, l-au convins pe Arthur să se întoarcă la soția lui, mama s-a întors și ea acasă, cu coada între picioare. N-a avut de ales. Cu toate că banii erau ai ei, tatăl său nu-i lăsase averea pe mână.

Tata s-a izolat practic în camera lui de lucru. Până și masa o

servea acolo, lăsându-mă să-i țin singură piept mamei.

Mama a căzut la pat, și plânsetele ei îmi rupeau inima. Încredințată că ea fusese cea nedreptățită, mama era copleșită de indignare – nu putea înțelege cum de Arthur se dovedise atât de lipsit de cavalerie și curaj. Ar fi fost fericită să trăiască împreună cu el până și într-o peșteră, cu atâta pasiune îl iubea, iar el o dăduse deoparte.

Când a descoperit că scrisorile întinse pe multe pagini pe care i le trimitea zilnic erau aduse înapoi de poștaș și că tata le ardea fără a le deschide, și-a ieșit din minți.

Era furioasă că Arthur nici măcar nu se obosea să citească vorbele cu care ea își descria suferința. Era mâniată pe tata din cauza totalei lui lipse de înțelegere și, oricât ar părea de greu de crezut, fiindcă nici el nu-i citea scrisorile, care, era ea convinsă, ar fi mișcat pe oricine avea o fărâmă suflet, făcându-l s-o ierte. Și, mai mult decât orice, era înfuriată pe June, soția lui Arthur, în jurul căreia se strânseseră toate fostele prietene ale mamei ca s-o consoleze.

Când a văzut că dăduse greș în toate încercările ei, s-a apucat să-i scrie chiar lui June, avertizând-o că Arthur era un om lipsit de caracter, incapabil să fie credincios cuiva. O sedusese pe ea și era răspunzător pentru nenorocirea care-o lovise. Atât ea, cât și June fuseseră înșelate în egală măsură. Nu-și dădea June seama cât de asemănătoare era situația lor. Și acele scrisori erau returnate fără a fi deschise.

De la o zi la alta, mama se transformase din răsfățata societății într-o paria. Cale de întoarcere nu exista, însă mama nu era în stare să accepte așa ceva. Își făcea apariția în locuri publice, presupun că din dorința de a-i convinge pe oameni că era tot ea, Vivian cea vitează, stoică, marcată de un destin tragic, dar nicio femeie nu-i vorbea și nici unui bărbat nu-i era îngăduit să-i răspundă.

S-a simțit atât de nedreptățită, mai ales când a aflat că Arthur fusese acceptat din nou în societate, încât a luat-o complet razna. Dorea moartea tatei și își blestema propriul tată pentru faptul că o lipsise de ceea ce i se cuvenea de drept. Ocăra servitorii și și-a dat afară menajera, bănuind-o că o spiona ca s-o pârască tatei, care a reangajat-o a doua zi. Până și pe mine mă lua la rost, reproșându-mi că, dacă tot îi stricasem silueta și o țineam prizonieră într-o căsătorie lipsită de dragoste, aș fi putut măcar să fi fost băiat.

Mama n-a mai putut scoate nasul din casă, iar eu am ajuns, vrând, nevrând, să-i fiu confidentă. Avea tot timpul nevoie de cineva care să-i alunge temerile. Nu mai arăta ca înainte? Făcuse gușă? Pentru că exista o soluție chirurgicală, așa-numitul „lambou” care dădea timpul înapoi. Eram de părere că ar trebui să facă

operația? Nu, nu eram, cu toate astea mama a plecat la New York și a făcut-o. S-a întors cu fața bine întinsă și, ceea ce era mult mai îngrijorător, cu o mulțime de idei despre cum să arăt și eu mai bine.

Din păcate nu îi moștenisem nasul, dar problema se putea rezolva pe cale chirurgicală. Eram îndărătnică și agasantă, dar și asta se putea rezolva printr-o operație. Ceva simplu, o ajustare a părții frontale a creierului. Într-o oră eram gata, și aș fi fost eu însămi mai mulțumită de viață. În toate familiile bune se făcea operația respectivă. Și dacă, printr-o întâmplare, nu avea rezultatul scontat, mai exista în Franța un tratament nou, foarte promițător, pe bază de electricitate. Pur și simplu nu putea suferi să mă vadă atât de nefericită, mai ales când vindecarea era la îndemână.

Nu prea acordam atenție coafurii, dar un permanent ar fi rezolvat și această problemă. Nu eram îndeajuns de slabă, însă pentru asta, din păcate, nu exista soluție rapidă. Nu trebuia să iau niciodată în furculiță mai mult de echivalentul a trei boabe de mazăre sau al unei felioare de morcov. Să las întotdeauna două treimi din mâncare în farfurie și să nu mănânc niciodată în public.

Mă cântărea periodic și mă strângea în brațe dacă vedea că pierdusem în greutate. Aceste momente de afecțiune efemeră îmi erau îndeajuns ca să-mi beau „tonicul" de dimineață, făcut din oțet de mere, și să mănânc cât mai puțin posibil, deși uneori eram atât de înfometată, încât mă furișam noaptea în bucătărie și mâncam o pâine întreagă. Mi s-a întâmplat odată să dau gata o jumătate de kilogram de brânză cedar stând în picioare lângă chiuvetă.

În ciuda acestor excese ocazionale, în următorii doi ani am crescut zece centimetri și am slăbit cinci kilograme. Șira spinării și oasele bazinului îmi ieșeau în afară și – dacă e s-o credem pe maică-mea – în toată Philadelphia nu găseai un gât mai elegant.

Îmi doream cu disperare să evadez. Toate fetele de vârsta mea erau deja la pension, însă mama pretindea că nu se putea despărți de mine nici măcar o zi, uitând că nu mă văzuse deloc în tot timpul acela cât fusese plecată cu Arthur. Nu aveam niciun prieten. Tata nu-mi arunca nici măcar o privire, iar mama n-avea timp să se uite la mine.

Într-o zi, am luat cartea de telefon și am căutat adresa unui orfelinat. Judecând cu mintea de acum, îmi dau seama că nu a fost o idee prea bună să mă prezint acolo într-o mașină cu șofer, îmbrăcată în haine scumpe și să-i declar stareței că sunt orfană. Bineînțeles că am fost trimisă înapoi fără întârziere; după acest episod am fost literalmente prizonieră în casă. Servitorii nu aveau voie sub nicio formă să mă lase să plec și trebuiau să-i dea de știre mamei dacă făceam vreo încercare. N-ar fi trebuit să-și facă griji din pricina asta, căci nu aveam unde să mă duc.

La puțină vreme după ce încercasem să fug de acasă, am dat nas în nas cu tata pe hol. De data asta, în loc să treacă bombănind pe lângă mine, s-a oprit. M-a măsurat din cap până-n picioare și de la picioare la cap, stăruind cu privirea pe șolduri și pe piept, spre marea mea stânjeneală.

— Câți ani ai? m-a întrebat încruntat.

— Fac cincisprezece luna viitoare.

— Ce naiba, arăți ca un băiat! Unde e mama ta?

— În salon, cred.

M-a dat la o parte ca să poată trece și a plecat cu o falcă-n cer și una-n pământ, urlând:

— Vivian? Unde ești? *Vivian*!

Când a trântit ușa salonului atât de tare încât s-au zguduit pereții, mi-am dat seama că avea să se întâmple ceva nemaipomenit. M-am apropiat în vârful picioarelor, ca să trag cu urechea. Doamna Huffman, menajera, era ceva mai departe, pe hol. Făcuse ochii mari și-și ținea mâna la gură. Ne-am uitat una la alta și ne-am înțeles din priviri că trebuia să tragem cu urechea. S-a apropiat și a rămas în spatele meu.

Bătălia nu s-a dat cu armele obișnuite: insinuări caustice, rostite cu voce egală, înțepături meșteșugite și tăceri înfricoșătoare – specialitatea lor. Tata a deschis focul cu un urlet, iar mama i-a răspuns cu un țipăt isteric.

Mă așteptam s-o văd ieșind din clipă în clipă, cu fața îngropată în batistă, dar nu, plânsetele ei s-au transformat în țipete furioase, punctate de zgomotul unor lucruri sparte. Un strigăt de-a dreptul primitiv a culminat cu o bufnitură mai puternică decât toate cele dinainte; ai fi zis că masa de biliard căzuse prin tavan. Doamna Huffman și cu mine am schimbat priviri îngrozite, dar, de vreme ce bătălia continua, se părea că nimeni nu fusese omorât.

Ce-i reproșa el: nu era de ajuns faptul că-i ruinase reputația fugind cu un alt bărbat? Îl ura atât de tare, încât era capabilă să distrugă sănătatea singurului său copil?

Ce-i reproșa ea: făcea doar ce era bine pentru mine, fiindcă lui nu-i păsa de fiica lui, se vedea cât de colo. Îi păsa de mine tot atât cât îi păsa și de ea. N-o iubise niciodată, nu voise decât banii ei. Cu ce era ea de vină că el nu se purta ca un soț? Greșea dacă voia să fie iubită?

El: care bani? Dacă atât o ducea mintea, închipuindu-și că pentru cât lua din dobânzi merita să-i tolereze aiurelile, atunci avea o părere mult prea bună despre sine. Nici măcar întreg capitalul n-ar fi meritat chinul căsătoriei cu ea.

A urmat un vacarm asurzitor. Fiecare încerca, fără succes, să țipe mai tare decât celălalt. În cele din urmă, tata i-a ordonat să tacă,

vorbindu-i cu o voce pe care nu i-o cunoșteam, bubuitoare și înspăimântătoare în același timp. S-a lăsat tăcerea.

Când a glăsuit din nou, în vocea lui se ghicea o hotărâre nestrămutată, dar și o furie stăpânită.

Poate că el era într-adevăr condamnat, dar eu nu eram și, de vreme ce se părea că voi fi singurul lui copil, nu avea de gând să stea deoparte, privind-o cum mă înfometează. Urma să merg la pension imediat, chiar a doua zi, de îndată ce se putea aranja.

Ușa s-a deschis așa de brusc, încât eu și doamna Huffman am fost nevoite să ne lipim de perete ca să ne dăm la o parte din calea mamei, care a ieșit ca o furtună. Avea fața roșie, desfigurată de mânie, și strângea o batistă în pumn.

O fracțiune de secundă mai târziu a apărut și tata, cu ochii ieșiți din orbite și fruntea lucind de sudoare. Când a dat cu ochii de mine, s-a oprit și m-am temut c-o să mă lovească.

Dar el s-a întors spre doamna Huffman.

— Împachetează lucrurile Madelinei. Pe toate, i-a poruncit, după care s-a răsucit pe călcâie și s-a dus în biroul lui.

Când a trântit ușa, undeva, la etaj, o altă ușă a fost trântită cu și mai multă înverșunare.

Doamna Huffman și cu mine am băgat capetele pe ușă și am aruncat o privire în salon.

Înăuntru era ca după bombardament. Absolut toate vazele fuseseră făcute bucăți, sticlele tuturor ramelor pentru fotografii erau crăpate. Masa cu antichități era răsturnată, având un picior rupt, dar priveliștea cea mai spectaculoasă era aceea a orologiului, care zăcea cu cadranul în jos. Cutia parcă explodase, iar de jur-împrejur erau așchii de lemn, cioburi de sticlă, arcuri, spirale de sârmă și rotițe.

În timp ce priveam dezastrul, m-a năpădit un sentiment de bucurie nețărmurită, un fel de extaz cum nu mai încercasem niciodată. Dacă nu se împăcau, era posibil să scap de acolo, poate chiar cu nasul și lobul frontal neatinse. A fost pentru prima oară de când mă știam când nu m-am dus la etaj, în camera mamei, și când m-am rugat, da, chiar așa, m-am rugat ca niciunul din ei să nu cedeze.

De plecat am plecat, patru zile mai târziu. Însă nu înainte s-o găsesc pe mama cufundată în cadă, cu părul răsfirat în apă precum Ofelia și un flacon de pastile pentru nervi în mâna rămasă afară.

Nu trecuse nicio oră după ceartă când, nemaiputându-mă stăpâni, urcasem la etaj. Mama crezuse că am să urc mai repede.

O formație de avioane a trecut pe deasupra capului meu, smulgându-mă din reverie. Meg îmi spusese că „băieții noștri”

zburau pe acolo tot timpul, dar că nu aveam de ce să-mi fac griji, în afară de cazul în care sunau sirenele. Cu toate astea, nervii mei, și așa puși la încercare, s-au întins și mai tare.

M-am dus la câmpul pe care păștеau căluții albi, iar aceștia s-au apropiat imediat de gard, să vadă dacă le adusesem ceva. Am scos sendvișul și le-am întins firimituri de coajă, dar s-au dat înapoi scârbiți. Dându-mi seama că încercam să-i îmbii cu bucățele dintr-un sendviș cu carne, le-am cerut iertare, chiar dacă nu mă puteau înțelege, așa că am mâncat eu firimiturile de coajă, apoi am devorat tot sendvișul.

Când am trecut pe lângă cimitir, o cioară s-a învârtit deasupra capului meu, cârâind ca și cum ar fi jelit pe cineva. Ba chiar mi s-a părut că se ținea după mine. În orice caz, se învârtea deasupra mea când am ajuns la Perdea, așa că m-am furișat pe sub acoperișul înverzit doar ca să scap de ea. N-am mers prea mult, până să-mi dau seama că eram caraghioasă, așa că m-am oprit să văd încotro s-o iau.

Pe sub copaci vegetația era deasă și pământul mustea de apă sub picioarele mele. Din toate părțile venea zgomot de apă curgând și, cu toate că arborii își pierduseră frunzele, în jurul meu totul era de un verde crud, strălucitor, din cauza mușchiului care acoperea pământul și trunchiurile căzute, atârnând de pe ramuri ca o dantelă zdrențuită.

Printre copaci creștea puzderie de ciuperci. Erau micuțe, în formă de cupă, pe dinafară de un cafeniu destul de șters, dar pe dinăuntru de un stacojiu atât de viu, cum nu mai văzusem niciodată. Am cules câteva și le-am băgat în buzunar. Acolo am găsit busola. Cu greu m-am abținut să n-o arunc cât colo.

N-am mers mult până să ajung la un râu năvalnic și am luat-o pe cărarea ce urca de-a lungul malului. Am cotit brusc la stânga și am ajuns într-un loc din care, dacă mă aplecam și dădeam crengile la o parte, puteam zări lacul printre copaci.

Ca să mă apropii și mai mult, ar fi trebuit să trec un pârâu ce se vărsa în râu. Într-un loc erau câteva pietre aflate destul de aproape una de alta, dar mă și vedeam alunecând, fracturându-mi glezna și rămânând acolo zile întregi, fără ca cineva să-mi dea de urmă, ceea ce era foarte posibil dacă mahmureala lui Ellis și Hank dura mai mult de o zi sau dacă filosofia „cui pe cui se scoate” îi ducea de la o beție la alta.

La gândul că nu m-ar fi găsit nimeni m-a năpădit panica, mai ales că, după ce mă străduisem timp de vreo patruzeci de minute să ies din pădure, mi-am dat seama că mă învârtisem în cerc.

Am luat-o în altă direcție, pe o altă cărare. M-am întors la lac și, folosindu-mă de busolă, am încercat să ghicesc poziția satului, însă,

spre disperarea mea, potecile erau întortocheate și înțesate de pâraie. Mă simțeam ca Gretel rămasă singură, cât despre firimituri, era prea târziu să le împrăștii pe jos, căci le mâncasem.

Speranța mea era că domnul Ross și Meg vor observa dacă nu apăream la cină. Dar se putea, la fel de bine, să-și închipuie că dormeam după ce trăsesem și eu un păhărel, ca Ellis și Hank. Și chiar dacă băgau de seamă că nu mă întorsesem, n-ar fi știut de unde să înceapă căutările.

Cine să fie atât de neghiob încât să rătăcească de bunăvoie prin pădure?

Tocmai mă hotărâsem să mă așez pe un buștean ca să plâng de necaz, când printre copaci am zărit o femeie îngenuncheată pe celălalt mal al râului. Spăla ceea ce mi-a părut a fi o cămașă pătată de rugină, frecând-o de o piatră mare, așezată în picioare. Era legată la cap cu o basma și îmbrăcată cu haine de modă veche – fustă lungă, verde, croită din material aspru, șorț și ghete cafenii, uzate, care-i treceau de glezne.

— Scuzați-mă! Alo! am strigat și m-am repezit spre mal.

S-a oprit din treabă și s-a uitat la mine. Ochii îi sclipeau de lacrimi și, când a clipit, o singură picătură a căzut în râu. Ținea buzele întredeschise, lăsând să se vadă un dinte strâmb. Priveliștea m-a înfiorat și m-am oprit câteva clipe, dar apoi am luat-o pe cărarea întortocheată, sprijinindu-mă cu mâinile de trunchiurile copacilor, ca să ajung mai repede lângă ea.

— Alo, doamnă! Scuzați-mă! Îmi cer iertare că vă deranjez, dar ați putea să-mi spuneți…

Glasul mi-a pierit când am ajuns în locul unde ar fi trebuit să mă aflu chiar în fața ei. Nu era acolo.

Am privit repede în dreapta și în stânga, dar piatra așezată în picioare era în același loc, pe mal, nu aveam cum să mă înșel. Deznădăjduită, am căutat din ochi vreun semn, am ciulit urechea să aud zgomot de pași sau de crengi rupte. Nici urmă de femeie, deși nu-mi puteam închipui unde plecase sau ce făcusem de se speriase de mine. Parcă intrase în pământ.

— Vă rog, întoarceți-vă! am strigat, dar n-am primit drept răspuns decât gâlgâitul apei și croncănitul ciorii care era din nou deasupra capului meu.

— M-am rătăcit! Vă rog! am țipat încă o dată, înainte să cad în genunchi și să izbucnesc în lacrimi. Am rămas așa vreo zece minute, plângând cu sughițuri, ca un copil.

Într-un sfârșit mi-am adunat puterile și m-am ridicat în picioare. Mi-am șters lacrimile cu dosul mănușilor, mi-am scuturat haina care se murdărise de pământ când stătusem în genunchi. Mi-am legat baticul mai strâns și am pornit împleticindu-mă, sprijinindu-mă în

umbrelă ca într-un baston.

Capitolul nouăsprezece

Când, în cele din urmă, am izbutit să ies din pădure, priveliștea cerului nesfârșit și a dealurilor masive, cu creste stâncoase, mi-a adus iar lacrimile în ochi, de data asta de bucurie. M-a copleșit un sentiment neașteptat de recunoștință față de pronia cerească.

Deși aparțineam Bisericii Protestante, renunțasem să mă mai rog cu mulți ani în urmă. Ultima oară când mă rugasem, dorința îmi fusese îndeplinită, dar se vede că, pentru a putea pleca la pension, fusese nevoie să moară mama.

În ciuda îndoielnicei mele relații cu Dumnezeu, eram atât de fericită că scăpasem din pădure, încât m-am hotărât să trec pe la biserică și să aduc mulțumiri, cu condiția să mă simt la fel când ajungeam acolo, să nu cer nimic anume și să nu mai fie nimeni altcineva înăuntru.

Nici nu apucasem să urc treptele, când l-am văzut pe domnul Ross în fața mormântului care mă impresionase în prima zi în care ieșisem la plimbare, mormântul familiei ai cărei membri muriseră la o distanță atât de scurtă în timp unul față de celălalt. Domnul Ross stătea cu spatele, dar l-am recunoscut după umerii lați și părul ciufulit.

A stat un moment în picioare, apoi a îngenuncheat și a pus mâna pe piatra funerară. A plecat capul și a rămas așa preț de câteva minute. Apoi a așezat ceva pe mormânt, s-a ridicat și s-a îndreptat spre poartă, unde îl aștepta Conall. A luat-o spre han, cu câinele la picior, fără să mă vadă.

Am coborât treptele și m-am dus la mormânt. Lăsase un buchețel de ghiocei.

— A venit Willie poștașul și a adus câteva scrisori pentru tine. Le-am pus lângă registru, mi-a spus Meg când am intrat.

Era în spatele tejghelei, de unde lua câte un pahar, îl ridica în lumină și apoi îl ștergea cu un prosop.

Mi-am pus haina în cui și am luat scrisorile. Câteva erau pentru Hank și Ellis, iar pe astea le-am pus la loc. Una era pentru mine, trimisă cu poșta aeriană. Am recunoscut pe loc scrisul. M-am simțit atât de ușurată, încât era să scap plicul din mână.

M-am așezat lângă foc și am deschis plicul, rupându-l de nerăbdare.

18 ianuarie 1945

Scumpa mea Madeline,

Am fost uluit când ți-am primit telegrama. Nu-mi dau seama cum te gândești că aș putea – sau aș vrea, ca să fiu sincer – să găsesc un avion cu care să te salvez din „greșeala îngrozitoare" pe care ai făcut-o. Ai o cât de vagă idee ce ar însemna asta? Cu siguranță că nu. În parte sunt și eu răspunzător, pentru că te-am ferit de realitățile vieții cum am știut mai bine. Te-ai aruncat într-o aventură necugetată și primejdioasă, fără a avea măcar politețea de a discuta cu mine înainte, dându-mi astfel posibilitatea de a te salva de tine însăți, tot așa cum ai procedat și când te-ai hotărât să te căsătorești pe ascuns și fără să-mi ceri permisiunea.

A trebuit să aflu despre chefurile pe care le tragеți din cele povestite sau repovestite de cohorte de Frederick Stillman, care n-au uitat să adauge bârfe despre purtări infame și, aș îndrăzni să spun, discutabile porniri de trădător. Până să primesc telegrama ta n-am avut idee nici măcar dacă mai ești sau nu în viață după traversarea oceanului. Mi-am permis să le dau de știre celor din familia Hyde și Boyd că și odraslele lor sunt în viață, din moment ce nu mi-ai spus altceva.

Ce bine ar fi fost dacă veneai la mine, scumpa mea, dar, de vreme ce n-ai venit, nu pot face nimic pentru tine. N-am de gând să dau faliment ca să te scot dintr-o situație care ți se datorează în întregime, așa cum ar recunoaște orice persoană cu scaun la cap. Cu voie sau fără voie, mi-ai creat din nou numai greutăți.

Al tău,
Tata

P.S. Poate s-ar cădea să-ți spun că rudele soțului tău sunt furioase, și nici prietenul vostru Freddie n-a scăpat cu una, cu două.

P.P. S. Sunt de acord cu faptul că e mai înțelept să nu te apropii de ocean. Din păcate, cred că ai face bine să stai acolo unde ești până se sfârșește războiul. Îți doresc noroc.

Am rămas cu ochii la scrisoare multă vreme după ce am terminat de citit. O scrisese și o expediase chiar în ziua în care primise telegrama. Știam că ar fi fost dificil și costisitor să aranjeze un zbor peste ocean, dar cu siguranță nu era imposibil. Nemții nu controlau spațiul aerian, și comandanții militari zburau frecvent peste ocean. Tata pur și simplu hotărâse că nu meritam să fiu salvată; din câte se vedea, nici nu așteptase până a doua zi ca să-mi spună asta.

Am pus scrisoarea la loc în plic și am aruncat-o în foc. Flăcările albe, portocalii și roșii au cuprins-o pe dată, iar în câteva clipe nu mai era decât un petic negru topit în tăciunii încinși.

Am simțit privirea lui Meg ațintită asupra mea.

— Toate bune? m-a întrebat.

— Nu, nu tocmai.

Continua să mă privească, dar mie nu-mi trecea prin minte ce aș fi putut adăuga.

Mi-am petrecut restul după-amiezii stând lângă foc. Am rămas acolo până s-a înserat, când au început să sosească localnicii, unul câte unul, urmați de grupuri de forestieri. Nu m-am mișcat nici când Conall s-a furișat înăuntru și s-a trântit la picioarele mele.

— Nu te-ai clintit de nu știu câte ore, a spus Meg aducându-mi un pahar de sherry. Pot să-ți fiu de folos cu ceva?

— Din păcate, nu, am răspuns. Dar mulțumesc de întrebare. Am văzut-o crispându-se dintr-odată.

— Uite-i că sosesc.

M-am întors și i-am văzut pe Hank și Ellis coborând scara. Deși se bărbieriseră și își schimbaseră hainele, arătau la fel de lugubru ca dimineața însăși.

Meg le-a adus imediat scrisorile și un cuțit de tăiat hârtia.

— Două whisky-uri, a zis Hank luând scrisorile. Să fie duble. Când le terminăm, ne aduceți încă un rând, și tot așa.

Scrisorile erau de la oameni care citiseră anunțul dat de ei în *The Inverness Courier* în încercarea de a găsi persoane care văzuseră monstrul și acceptau să povestească întâmplarea. Entuziasmul care i-a cuprins – împreună cu whisky-ul – i-a readus la viață. S-au uitat la ceas și au decis că nu era prea târziu ca să dea telefoane. Hank i-a făcut semn domnului Ross să se apropie.

— Avem nevoie de un telefon, a zis.

— E ceva mai sus, pe stradă, a răspuns domnul Ross mângâindu-și barba.

— Cum adică, mai sus, pe stradă? s-a mirat Ellis.

— Adică *ceva mai sus, pe stradă*, a repetat domnul Ross, încrucișându-și brațele peste puloverul gros, verde.

— Ceva mai sus, pe drum, e o cabină telefonică, am intervenit eu, nu atât cât să-i lămuresc, ci pentru a detensiona situația. Nu e departe. Cred că merge cu monede.

— Are dreptate, a zis domnul Ross dând din cap. Aveți nevoie de mărunțiș?

— Nu aveți telefon? După ce că nu aveți electricitate, nu aveți nici telefon? a întrebat Ellis.

— Ellis, las-o baltă! a intervenit Hank. Mă ia cu durere de cap.

Domnul Ross s-a întors în spatele tejghelei. Privirile ni s-au întâlnit de câteva ori, dar după aceea am avut grijă să nu mă mai uit înspre el.

Mă întrebam dacă avusese mereu barbă și cum i-ar sta fără ea. Mă întrebam de ce nu era însurat, pentru că un pic de atenție feminină l-ar fi schimbat total. Și m-am întrebat cum ar fi să trăiești alături de el ca soție.

Mă întrebam cum ar fi să fii soția oricui altcuiva, cu excepția lui Ellis. Oare dacă moneda ar fi căzut pe cealaltă parte, m-aș fi lăsat

convinsă că sunt îndrăgostită de Hank și m-aș fi măritat cu el? Probabil că da. În orice caz, fusesem păcălită să închei o căsătorie la fel de adevărată ca urmele monstrului pe care Marmaduke Wetherell le făcuse pe malul lacului cu laba de hipopotam.

Eram adâncită în gânduri când a sosit polițistul și nu l-aș fi observat dacă Hank și Ellis n-ar fi amuțit în clipa în care l-au văzut. S-a oprit în prag, un bărbat cu figură obosită, trecut bine de patruzeci de ani.

— Bob! a exclamat Meg de la celălalt capăt al camerei. Bobby polițistul![49] Nu te-am mai văzut de atâta amar de vreme! Ai vești de la Alec?

— Oarecum. Am primit scrisori. Nu ne poate dezvălui locul unde se află, dar ne-a spus că pilotează un Spitfire.

— Ei, păi asta e ceva, nu? a întrebat Meg. Vrei un păhărel ca să te încălzești, bănuiesc.

— Din păcate, nu, a spus el cu regret în glas. Joanie m-a pus să mă jur. Plus că sunt aici în misiune oficială.

— Așa vasăzică? a întrebat Meg.

Polițistul și-a dres glasul și a coborât vocea.

— Angus, crezi că am putea sta puțintel de vorbă?

— Sigur, a răspuns domnul Ross, a ieșit din spatele barului și s-a apropiat de polițist.

Hank, așezat cu spatele la ei, a dus degetul la buze. Ellis a zâmbit cu subînțeles și amândoi s-au întors ca să audă mai bine.

— E vorba de… *incident*, a zis polițistul, aproape șoptind ultimul cuvânt. Știi că nu te-aș sâcâi cu treburi de felul acesta, dar se pare că l-ai aruncat pe supraveghetorul apelor în râu.

— Da, chiar așa am făcut. Și aș face-o din nou. A meritat-o, să știi. Se rățoia de parcă ar fi fost proprietatea lui.

— N-am nicio îndoială, să știi, a spus polițistul clătinând înțelegător din cap. Numai că a făcut plângere oficială la Inverness, așa că sunt obligat să spun ceva. Și uite, am spus.

— E-n ordine, Bob. Înțeleg.

— Dar n-ai putea să te abții un pic data viitoare? a întrebat polițistul, arătându-i cât anume cu arătătorul și degetul mare, aproape lipindu-le unul de altul. Poate că data viitoare doar ai să-l scuturi nițeluș?

— Fii pe pace. Data viitoare am să-i înmoi doar degetele de la picioare în apă. Nici măcar ciorapii n-o să i se ude.

Polițistul a izbucnit în râs și l-a bătut pe umăr.

— E grozav, Angus. Doar știi că nu m-aș fi băgat dacă n-ar fi fost la mijloc o plângere oficială. Și mai știi că apreciem cu toții ceea ce faci. Mamei – a continuat cu voce scăzută – i-a plăcut mult bucata de somon primită acu' două zile.

— Hai, hai, a fluturat Angus din mână. Ar fi putut fi oricine.

— Știm prea bine cine a fost.

Hangiul a dat iar din mână și a spus:

— Dacă ai terminat treaba și ai ce raporta la Inverness, ce-ai zice de un păhărel din partea casei?

— Dar Joanie m-a pus să mă jur…

— Unul mic de tot. Doar știi ce se spune. Să ai întotdeauna la tine o butelcă de whisky, în caz că te mușcă un șarpe. Pe lângă asta, să ai întotdeauna un șarpe mic la tine.

— Pe asta n-am mai auzit-o. Cine a zis așa ceva?

— Un flăcău dintr-un film american. Are nasul ca un cartof. Și e fălcos bine.

— E deștept dat naibii. Da ce-are dacă nasul lui e ca un cartof?

— N-are nimic. Și dacă află Joanie, te pricopsesc cu o năpârcă. Sau te arunc în râu. Cum mi-o părea mai potrivit la momentul cu pricina, doar un păhărel de consolare să fie, a zis domnul Ross, luându-l cu brațul pe după umăr și ducându-l spre bar.

— Ei, în cazul ăsta, cred că n-o să-mi facă niciun rău, a spus polițistul vizibil ușurat.

Localnicii așezați la bar i-au tras un scaun și l-au salutat prietenește.

— Braconaj, a spus Ellis bătându-se gânditor cu degetul în bărbie, cu ochii la Hank. Se pedepsește aspru, dacă nu mă înșel.

Capitolul douăzeci

Când sirena a pornit să sune, am știut de îndată ce era. Cu inima bătând să-mi iasă din piept, am mers pe dibuite până la scaunul unde îmi lăsasem haina și pantofii. Tocmai mă încălțam, când ușa s-a dat de perete și m-a orbit lumina unei lanterne.

— Ești gata? a țipat Meg ca s-o aud peste urletul sirenei.

Era îmbrăcată în salopeta făcută din tartan negru cu roșu.

— Gata, am strigat și am pornit țopăind spre ea, chinuindu-mă să-mi pun și cel de-al doilea pantof, care parcă se împotrivea.

Sirena urla mai departe, un vaiet asurzitor care urca și cobora. Hank și Ellis au apărut în hol, mergând împleticit. Erau în picioarele goale, doar cu pijamalele pe ei. Hank nu avea decât pantalonii.

— Ce dracu'…? a strigat ferindu-și ochii de lumina lanternei.

— E raid aerian. Haideți! Trebuie să mergem! a zis Meg.

— Unde? a întrebat Ellis frecându-se buimăcit la ochi.

— La adăpost!

Meg și cu mine am trecut pe lângă ei și am luat-o la fugă pe scări. I-am auzit tropăind în urma noastră și înjurând că nu găseau treptele pe întuneric.

Domnul Ross a apărut la piciorul scării, și el cu o lanternă în mână.

— Haideți, ne-a îndemnat, ghidându-ne spre bucătărie.

Când am ajuns cu toții la ușa din spate, Meg și domnul Ross au stins lanternele.

Meg a ieșit prima. Chiar dacă abia o zăream pe întuneric, am ieșit în urma ei, dar m-am împiedicat și am căzut în genunchi pe pământul înghețat. Cineva – mi-am dat seama imediat că era domnul Ross – m-a ridicat și m-a împins înainte, sprijinindu-mă de cot cu mâna stângă și ținându-mă strâns de talie cu dreapta.

Meg dăduse într-o parte pânza de la intrare și pășise înăuntru. Domnul Ross m-a coborât, ținându-mă de sub braț și m-a încredințat lui Meg.

— Ai grijă să nu te lovești la cap. În capăt e un pat, mi-a spus ea trăgându-mă înăuntru și împingându-mă spre pat. Mai e unul deasupra, așa că ai grijă să nu te lovești. După ce intră toți, Angus o să aprindă lumina.

S-a așezat alături de mine și m-a tras mai aproape. M-am lipit de ea și ne-am luat de mâini. În adăpost mirosea a pământ jilav și era înfiorător de frig.

De afară se auzeau bărbați strigând. Hank și Ellis protestau, zicând că nu văzuseră adăpostul la lumina zilei, prin urmare cum ar

fi putut să știe unde se află, darămite cum să ajungă acolo? N-ar putea domnul Ross să aprindă lanterna măcar o secundă? El le-a răspuns că prea puțin îi păsa de ceea ce știau ei sau nu, numai să intre dracului odată în adăpost.

Am strigat cu o voce pe care nu mi-am recunoscut-o, aspră și pițigăiată:

— Ellis! Hank! Intrați odată! Coborâți două trepte. Mergeți cu spatele dacă nu puteți altfel, dar grăbiți-vă!

— Intrați odată, *amadain*[50] a urlat domnul Ross. Să nu mai aud niciun cuvânt!

— Aș intra, ce dracu', dacă aș… Hei!

La intrare s-a creat un fel de vânzoleală, după care s-a auzit o bufnitură și un potop de înjurături scoase de Hank. A urmat încă o bufnitură, și de data asta am auzit pe cineva târându-se spre noi.

— Suntem aici, în spate, am zis întinzând brațele.

Am dat de capul lui Ellis, apoi i-am atins umerii. Mergea pe brânci.

— E un pat chiar aici, i-am spus.

— Conall, *thig a seo*[51] a strigat domnul Ross, și aproape imediat a aprins lanterna.

Pânza de sac de la intrare a fost trasă la loc. Eram cu toții înăuntru. Din cauza frigului, scoteam aburi pe gură când răsuflăm.

Domnul Ross avea o expresie atât de fioroasă, încât, dacă n-aș fi știut că avea ochi albaștri, aș fi jurat că erau negri.

Când a văzut că patul pe care stăteam era făcut, Ellis a apucat un colț al cuverturii cu amândouă mâinile și a smuls-o de sub noi, cât pe ce să ne arunce pe jos pe mine și pe Meg.

— Hei! am strigat. Chiar nu se putea altfel?

— Îngheț naibii de tot, a zis înfășurându-se în cuvertură.

— Aruncă-mi și mie una, a spus Hank, care stătea chircit, în picioarele goale, lângă peretele de metal ruginit. Îmi văd răsuflarea, fir-aș al naibii.

— Ia-ți singur, i-a răspuns Ellis. Nici eu nu sunt mai îmbrăcat decât tine.

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu, a exclamat Meg.

Aproape fără să mă gândesc, am ajutat-o să scoată încă o cuvertură, de data asta cât pe ce să-l împingem jos pe Ellis. Meg a făcut-o ghem și i-a aruncat-o lui Hank, care s-a înfășurat în ea, după care s-a apropiat și s-a urcat în priciul de deasupra noastră.

În tot acest timp, sirena a continuat să urle.

— Nu v-ați luat măștile de gaz? a întrebat domnul Ross.

I-am aruncat o privire lui Meg și am văzut că o adusese pe a ei.

— Nu, am zis. Îmi pare rău.

Mi-a aruncat-o pe a lui pe genunchi.

Am încercat să mi-o pun, dar mâinile îmi tremurau prea tare. Mă îneca mirosul de cauciuc, nu vedeam nimic în lături și nu puteam să prind baretele din cauza bigudiurilor. Meg și-a pus masca fără nicio dificultate și s-a întors spre mine, să-mi dea o mână de ajutor.

— Nu te mișca, mi-a spus cu vocea înăbușită de mască. Să trec baretele prin… Una… și încă una… Stai… încă un pic… Gata. Ți-am prins-o bine.

Ca și cum urletul sirenei n-ar fi fost îndeajuns, acum îmi simțeam și capul prins ca într-o menghină. M-a năpădit panica. Parcă eram din nou pe *SS Mallory,* atacați de submarinul german. Mi se părea că mă sufoc, deși aveam aer suficient, de vreme ce geamul măștii se aburise atât de tare, încât nu mai vedeam nimic. Când am încercat să-l șterg pe dinafară, Meg m-a apucat de mâini și mi le-a ținut într-ale ei.

— Așa e la început, până te obișnuiești. Respiră normal și se va dezaburi.

Am închis ochii și am respirat adânc, cât de rar am putut.

— Foarte bine, m-a încurajat Meg. Inspiri pe nas și dai aerul afară pe gură. Inspiri, expiri. Acum te simți mai bine, nu-i așa?

Când am deschis ochii, geamul măștii începuse să se dezaburească.

— Și cu mine cum rămâne? Nu am mască, s-a auzit vocea lui Hank de pe priciul de sus.

— Doar n-ai smulge una de pe capul unei femei! l-a repezit domnul Ross.

Hank a tăcut o clipă, după care a adăugat, pe un ton despre care ai fi putut zice că era spășit ori resemnat, ori amândouă:

— Îmi închipui că prin cutia asta de conserve nu se găsește niciun fir de whisky…

Domnul Ross l-a privit dezgustat și a stins lanterna. A ieșit din adăpost și, când a dat la o parte pânza de la intrare, am zărit pentru o clipă cerul înstelat. S-a întors imediat și a aprins din nou lanterna. Stătea ghemuit la intrare, cu arma pe umăr. Chiar când mi-am amintit că nu avea degetul arătător, mi-am dat seama că ținea carabina pe stânga.

— Cât mai durează? a întrebat Ellis, care se ghemuise într-un colț al patului, înfofolit în cuverturi. Parcă m-aș duce în casă, fie ce-o fi!

Domnul Ross i-a făcut semn să tacă și a rămas cu urechea ciulită, atent la zgomotele de afară.

De departe, acoperind urletul sirenei, a început să răzbată bubuitul unor motoare puternice.

— Fir-ar să fie, a exclamat el, a sărit în picioare și a îndesat câteva cartușe pe țeava carabinei.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? a întrebat Ellis.

— Un blestemat de Heinkel[52].

A stins lanterna și s-a furișat afară mormăind ceva ce nu se poate repeta. Bubuitul se tot apropia, până când a ajuns chiar deasupra noastră. Afară, domnul Ross striga și trăgea cu carabina.

— *Thall is cac, Mhic an Diabhai!*[53]

După cea de-a doua împușcătură, sunetul s-a schimbat dintr-o serie neîntreruptă de bubuieli într-o serie de trei, urmate de n pauză. Astfel s-a îndepărtat, șchiopătând parcă.

Domnul Ross a coborât în adăpost și a aprins din nou lanterna.

— Chiar ai făcut ce cred eu? l-a întrebat Meg.

El s-a mulțumit să ridice din umeri.

— Ai tras și ai lovit un motor?

— Nu contează. Mai are trei.

— Bine, dar cu carabina?

— Nemernicul era chiar deasupra capetelor noastre. Dacă săream în sus, îl atingeam cu mana.

L-a întrerupt zgomotul unei explozii puternice, dar îndepărtate, urmat de un altul – un vuiet teribil, care a răsunat peste apă, până în fundul văii. Am țipat sub mască și m-am agățat de Meg, care m-a strâns și ea de mâini.

După vreo douăzeci de minute, care ne-au părut cât douăzeci de ani, sirena a urlat și mai tare și a ținut-o așa o vreme, înainte să amuțească.

— Ce-a fost asta? Ce să înțeleg? a întrebat Hank de pe priciul de sus.

— Înseamnă că s-a terminat, a zis Meg scoțându-și masca; atunci am văzut că era albă la față. Sfânta Maica Domnului, unde o fi lovit?

Domnul Ross a lăsat jos carabina și a clătinat din cap.

— Dea Domnul să nu fi lovit pe nimeni, a adăugat Meg apăsându-și degetele pe tâmple.

— Da, a spus domnul Ross, dând încet din cap.

Am vrut să-mi scot și eu masca, dar n-am izbutit, așa că am tras și mai tare. Meg m-a apucat de mâini și mi-a scos-o ea. Uitasem că trecuse baretele printre bigudiuri.

Fără să scoată un cuvânt, domnul Ross a stins lanterna și a ieșit din adăpost, lăsând pânza de la intrare trasă într-o parte.

— Hai să mergem, mi-a spus Meg.

Am mers pe bâjbâite până la intrare și am ieșit. În fața noastră vedeam silueta domnului Ross îndreptându-se spre han, cu câinele la picior. N-a întors capul nici măcar o dată.

Meg și cu mine ne-am luat de braț și așa am mers pe întuneric, străduindu-ne să nu călcăm pe prețioasele legume de iarnă. Hank și

Ellis veneau în urma noastră.

Abia intrasem în camera mea, când cineva a bătut la ușă.

— Maddie? Iubito? am auzit vocea lui Ellis.

— Mă pregăteam de culcare.

— Te rog, Maddie. Am nevoie de o pastilă.

Am deschis.

— Sunt în sertarul de sus.

Ellis a deschis sertarul și a scotocit prin el până a găsit flaconul. După zgomot mi-am dat seama că a luat nu una, ci mai multe. A stat cu spatele la mine până le-a băgat în gură.

— Vrei și tu una? m-a întrebat după ce le-a dat pe gât cu apă, bând direct din carafă; apa i s-a prelins pe piept, udându-i pijamaua. Ce dracu'? a zis în chip de explicație și s-a șters la gură cu dosul palmei.

— Nu, mă simt bine, i-am răspuns.

— Ba cred că ești dărâmată. Uite, ia-le pe astea.

A scos două pastile din flacon și mi le-a întins.

— Pune-le pe scrin, i-am spus.

Mi-am scos haina, am împăturit-o și am așezat-o pe spătarul scaunului. Apoi mi-am aranjat pantofii sub scaun, așa încât să nu mă împiedic de ei.

Ellis mă urmărea cu ochii mijiți.

— Pe astea ți le-a aranjat cineva?

În loc să-i răspund, mi-am netezit haina, scuturând bruma rămasă pe ea.

— Ți le-a aranjat cineva, nu-i așa? a insistat Ellis. De-aia le-ai putut găsi atât de repede.

S-a uitat la sertarul pe care-l lăsase deschis, la lucrurile dinăuntru, care fuseseră împăturite înainte să le răvășească el. S-a dus la șifonier, l-a deschis și s-a uitat la rochiile și hainele atârnate pe umerașe.

— Lucrurile tale le-au aranjat! a spus indignat. Să vezi în ce hal e camera mea! Am impresia că refuză din principiu.

— Mi-am aranjat singură lucrurile.

A amuțit preț de câteva clipe.

— Poftim?

— Mi le-am aranjat singură.

A clipit des, parcă nevenindu-i să creadă.

— Scumpa mea, nu te înjosi într-atât. Unde ți-a fost capul?

S-a lansat într-o diatribă despre cât de periculos este să-i lași pe servitori să trândăvească și cât de repede puteai aluneca pe panta familiarității, de unde doar cerul știa unde mai puteai ajunge, dar în niciun caz la ceva bun. Dacă nici tânăra bucătăreasă din casa lui

Hank nu era o dovadă îndeajuns de clară, atunci chiar că nu mai știa ce altceva putea fi. Doamna Boyle fusese cât pe ce să intre într-o încurcătură juridică încercând să mușamalizeze afacerea. Era esențial să păstrezi distanța și trăgea nădejde că eu…

Îl priveam fascinată și nu-mi puteam dezlipi ochii de la limba care i se mișca în spatele dinților. La un moment dat, o picătură de salivă i-a rămas lipită de buze și a stat acolo preț de câteva cuvinte, înainte să fie scuipată. Nările i se umflaseră, în contrast evident cu nasul lui subțire. Se încruntase tare, așa încât între sprâncene îi apăruseră cute adânci, iar când a ridicat bărbia ca să mă privească de sus, aș fi jurat că am în față capul mamei lui Ellis, lipit pe trupul lui, întocmai ca fripturile din Evul Mediu, când două jumătăți de animale erau cusute împreună. Sub ochii mei, capul de porc prinsese viață și scuipase mărul din gură, ca să poată urla la mine cum că până și eu vedeam că lipsa de principii ferme nu doar încuraja clasele de jos întru lenevie, ci și amenința structurile sociale pe care se baza existența noastră.

La un moment dat, mi-am dat seama că se oprise.

— Maddie? a întrebat cercetându-mă din priviri. Te simți bine?

— N-am nimic, am răspuns încercând să-mi alung imaginea din minte. A fost o noapte zbuciumată și aș vrea să mă bag în pat.

Expresia i s-a înmuiat.

— Îmi pare rău, iubito. Uneori uit cât de fragilă ești. N-ar fi trebuit să te dojenesc, mai ales după…

N-a terminat propoziția, gândindu-se probabil că m-aș pierde total cu firea dacă ar pomeni de raidul aerian.

— Mă poți ierta?

A făcut un pas spre mine, dar eu am ridicat mâna instinctiv, voind parcă să mă apăr. S-a oprit, însă pe fața lui se vedea că-l rănisem în amorul propriu.

M-am sprijinit de spătarul scaunului și mi-am întors ochii către foc. Nu avea niciun rost să-i spun că felul în care se purtase în timp ce ne aflam în adăpost nu era demn de un gentleman. Voiam să evit o discuție în contradictoriu.

— Acum eu sunt cea care-și cere scuze, am zis întorcându-mă spre el. N-am vrut să par supărăcioasă. Vreau doar să dorm.

— Mai încape vorbă? a întrebat el, redevenind cavalerul perfect. Dacă ai nevoie de ceva, orice, știi unde mă găsești. Și nu uita să iei pastilele. Chiar dacă nu crezi că ai nevoie, te vor ajuta să adormi.

De cum a plecat, m-am dus la ușă și am încuiat-o. Am tras și zăvorul.

Când am pus pastilele la loc, m-am speriat văzând câte lipseau.

Aproximativ douăzeci de minute mai târziu, am auzit o nouă

bătaie în ușă.

M-am întors cu spatele la ușă și mi-am tras perna peste urechi. Poate că, dacă nu-i dădeam atenție, avea să-și închipuie că adormisem și să-mi dea pace.

— Doamnă Hyde? s-a auzit vocea lui Meg.

Într-o clipă am fost la ușă.

— Meg, s-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic, a răspuns în șoaptă. Doar că mie mi-au înghețat picioarele și cred că și ale tale, drept care ți-am adus un purcel.

Mi-a pus în brațe o buiotă de lut, plină cu apă fierbinte. Era într-adevăr în formă de purcel, având până și rât.

— Mulțumesc, am zis strângând-o la piept.

Nici eu nu înțeleg de ce, dar m-am cutremurat simțind toată căldura aceea.

— Acum închide ușa. N-am adus decât două și nu mă duc să mai aduc și pentru altcineva, în niciun caz pentru de-alde ei. În mai puțin de patru ore trebuie să mă trezesc și să mă apuc de treabă. Am clătinat din cap.

— Sincer îți spun, nu știu cum reușești.

Meg a chicotit pe înfundate.

— Nici eu nu știu. Dar am de ales?

Capitolul douăzeci și unu

A doua zi dimineață, când am coborât la parter cu toate că eram frântă de oboseală, i-am găsit pe Ellis și Hank inexplicabil de binedispuși, mai ales ținând seama de faptul că fuseseră smulși din pat, în noaptea dinainte – ori poate tocmai din această cauză.

Cât am luat micul dejun, povestea raidului aerian s-a schimbat radical. În forma ei finală, Ellis se asigurase că toată lumea era la adăpost înainte să intre și el, în timp ce Hank se așezase pe priciul de deasupra mea și a lui Meg, ca să ne apere cu trupul lui. Domnul Ross abia dacă apărea.

Anna, care ne-a servit și apoi a strâns masa, avea o expresie din ce în ce mai dușmănoasă.

Hank s-a decis să-i scrie lui Violet, sperând probabil că dacă-i va povesti fetei despre faptul că se aflase în primejdie de moarte, aceasta ar putea s-o lase mai moale cu principiile morale înainte de căsătorie.

— Vasăzică acum sunteți „înainte de căsătorie”? a întrebat Ellis.

— Ei, cel puțin înainte de „înainte de”, a zis Hank. Totuși, cred că sunt îndreptățit la o degustare. Dacă aștept până în noaptea nunții și mă trezesc în brațe cu ceva necorespunzător, și așa rămân până când moartea ne va despărți?

— *Hank*! l-am oprit eu.

— Ce?

— Dacă ai uitat cumva, am spus cu voce joasă, mai sunt și alți oameni pe aici.

— Fată dragă, de când ești așa puritană?

— Nu mă refer la mine, am zis întorcând ochii spre Anna.

— A, a spus el încruntându-se.

A schimbat vorba și a trecut la vânătoarea de monștri, dar nu înainte să-mi arunce o privire nedumerită. Era clar că nici nu băgase de seamă că Anna se afla acolo.

Ușa s-a deschis, iar în cameră a intrat un bărbat roșcat, binefăcut, cam sărăcăcios îmbrăcat. I-a salutat pe Hank și Ellis cu o mișcare scurtă din cap, a pus jos cele două coșuri pe care le adusese și și-a îndreptat atenția spre ușă. A mișcat-o înainte și înapoi, până a găsit punctul în care scârțâia cel mai tare. Era îndeajuns de tânăr pentru a lupta pe front și mă miram că nu fusese trimis. Nu că l-aș fi judecat, dar era un subiect care mă preocupa.

— Ia uite, cine-ar fi zis? s-a mirat Hank. E George băiat-bun. Poate că ne duce iar cu mașina.

— Bun venit, George, a zis Ana, făcându-și apariția de după bar. Cum îți mai merge?

— Cum se vede. Măcar că-i o zi așa umedă, a răspuns el.

A închis ușa și a dus coșurile la bar.

Am rămas cu ochii la el. Mergea legănându-se, aproape ca un pinguin, îndoind piciorul drept din șold. Purta o proteză.

— Și ce mi-ai adus azi? l-a întrebat Anna.

— Parafină, firește. Plus un pachet de la spălătorie și câte ceva de la măcelar.

— Ia să vedem.

— Câteva picioare de oaie și niște cârnați pe cinste, a zis George scoțându-i și punându-i pe tejghea.

Carnea nu era ambalată, prețul fiind scris direct pe ea.

Anna s-a aplecat să miroasă. S-a ridicat cu mâinile în șolduri.

— Te pomenești că și cearșafurile miros a parafină! a spus pe un ton acuzator.

— Am vrut să scutesc un drum. Mirosul o să se ducă. Pune-le la răcoare în beci și n-o să mai miroasă.

— Să pun și cearșafurile în beci, zici? a întrebat Anna cu un oftat deznădăjduit.

Era o întrebare retorică, fiindcă a luat carnea și a dus-o în spate.

— Să ung ușa, ce zici? Scârțâie de parcă și-a prins o mâță coada-n ea.

A rămas cu gâtul întins, cu ochii la ușa pe care ieșise Anna. Cum n-a primit niciun răspuns, s-a dat bătut.

— Ei, atunci am plecat, ne-a spus nouă. Spuneți-i că mă întorc să ung balamalele.

— Ascultă, nu cumva mergi spre Horseshoe? l-a întrebat Hank.

— N-aveam de gând, da' cred că aș putea s-o iau într-acolo.

— Aceleași condiții ca data trecută? Poate și ceva în plus pentru deranj?

— Aș fi neghiob să zic nu, a răspuns George. Sunteți gata acum sau să vin după ce-mi termin treaba?

Hank a sorbit ultima înghițitură de ceai și și-a luat ranița.

— Noi suntem gata de plecare. Ce-ar fi să ne lași la cabina telefonică și să ne iei de-acolo când îți termini treaba? Avem de dat niște telefoane.

Ellis m-a sărutat pe obraz înainte să plece.

Anna s-a întors din bucătărie și a tăiat sfoara cu care erau legate pachetele cu cearșafuri. A despăturit câteva și le-a mirosit.

— *Oof*! a zis făcându-și vânt cu palma. Dacă n-ar fi zăpadă, le-aș atârna afară, pe sfoară. Poate să las cuverturile așa și să țin ferestrele deschise câteva ceasuri… Diseară cred c-o să mâncați plăcintă cu parafină. N-ați mai mers cu ei de o săptămână și jumătate, a adăugat privindu-mă cu coada ochiului.

— Doar nu crezi că-i vina mea.

— Câtuși de puțin, a răspuns. Sunt așa de *sleekit*[54], încât s-ar putea să întorci capul și să te trezești că te-au lăsat pe marginea drumului.

— Anna, am zis după câteva clipe de tăcere, ai putea să mă înveți să tricotez?

Se apucase să împăturească cearșafurile la loc, dar când m-a auzit s-a oprit.

— Mai spuneți o dată?

— M-ai întrebat odată dacă știu să tricotez. Nu știu, dar vreau să învăț. Vreau să împletesc ciorapi pentru soldați.

— Nu e chiar așa ușor, mi-a răspuns privindu-mă bănuitoare. E chiar greu să faci un călcâi ca lumea. Avem până și întreceri de tricotat.

— Dar pătrate? Aș putea învăța să tricotez petice pătrate. Și astea sunt tot pentru soldați?

— Doamnă Hyde…

— Maddie. Te rog, spune-mi Maddie.

— Îmi pare foarte rău, dar nu am timp să te învăț să tricotezi.

— Atunci, aș putea să te ajut la treburile din casă?

A scuturat energic din cap:

— A, nu. Nu cred că ar fi cuminte.

— De ce? am insistat eu. Când am venit aici, m-ai acuzat că „tândălesc pe lângă foc”. Așa e. Nu fac nimic toată ziua și simt că înnebunesc, condamnată să rămân aici până când soțul meu ori dă de urma monstrului, ori se lasă păgubaș. Te rog, te-aș scuti de unele corvezi și aș fi fericită să am ceva de făcut.

S-a încruntat:

— Soțul tău n-ar fi de acord nici în ruptul capului. Cred că nici Angus.

— Nici nu trebuie să știe. N-am să suflu o vorbă nimănui și, de cum se arată cineva pe aici, am să mă prefac că lenevesc.

S-a oprit din treabă și mi-am dat seama că se gândea la propunerea mea.

— Ai făcut vreodată patul? m-a întrebat în cele din urmă.

— Da, am zis. Mă rog, doar o dată.

S-a uitat îndelung la mine, după care s-a apucat iar de împăturit cearșafurile.

— Cred că, după ce întind eu cearșafurile, ai putea să pui cuverturile la loc pe paturi. Dacă stau să mă gândesc, Mhàthair m-a rugat să iau câte ceva de la prăvălie azi după-amiază.

— Aș putea să fac mai mult decât să pun cuverturile la loc. Aș putea să le pun lucrurile în ordine.

— Ei, asta chiar mi-ar fi de mare ajutor. Eu una îmi pierdusem nădejdea.

— Și ei la fel, am spus pe un ton serios.

A făcut ochii mari:

— Poftim?

Mă privea stăruitor, așteptând să-mi retrag vorbele, dar eu le-am întărit dând din cap.

— A, nu, doar n-au *crezut*… a zis ea indignată. *Chiar* s-au așteptat să…?

Chiar așa, am spus ridicând din sprâncene, ca să fiu mai convingătoare. Și încă așteaptă.

Ochii ei aruncau fulgere.

— Păi, dacă așa stau lucrurile, am să întind cearșafurile și te las pe tine să faci restul. Pentru că, dacă nu faci tu ordine, nu văd cum ar face altcineva, iar dacă nu se găsește nimeni, nu știu cum am să mai pot mătura covoarele vreodată.

A luat cearșafurile de pe tejghea și a plecat, cu pieptul scos în față semănând cu o corabie vikingă.

Nu știu de ce mă minunam mai tare: că o convinsesem să mă lase s-o ajut, ori că-mi venise o astfel de idee.

Cât a schimbat Anna cearșafurile am răsfoit ziarul să văd dacă scria ceva despre bombardamentele pe care le auzisem în noaptea dinainte. Nu era nicio știre, dar, desigur, ziarul plecase la presă înainte de raid. Erau însă o mulțime de alte știri și, pe măsură ce le citeam, bucuria de a-mi fi găsit ceva care să-mi umple timpul se topea, lăsând locul unei adânci deznădejdi.

Colosul care era armata rusă, în marșul ei de nestăvilit, se afla acum la doar 165 de mile de Berlin și mareșalul Stalin anunțase că, în Silezia, după o singură înaintare, lăsase în urmă șaizeci de mii de soldați germani morți și luase douăzeci și una de mii de prizonieri. Într-adevăr, pentru tabăra noastră era o victorie, însă eu nu vedeam în acest succes decât un motiv de mâhnire.

Atâția morți… Cu nici două săptămâni în urmă, nu putusem înțelege cum pot fi uciși trei mii de oameni într-o singură după-amiază. Iar acum, șaizeci de mii de morți… eram consternată în fața numărului uriaș. Nu puteam să nu mă gândesc că fiecare dintre acei morți fusese un om cu speranțe, și vise, și iubiri, toate zădărnicite acum.

Lucrurile nu puteau continua așa. N-ar mai fi rămas picior de bărbat pe lume.

Când s-a întors, Anna m-a găsit privind în gol, cu ziarul deschis pe genunchi.

— Doar nu te-oi fi răzgândit? m-a întrebat.

— Nici vorbă, am răspuns cu un zâmbet silit, apoi am împăturit

ziarul și m-am ridicat. Și, în afară de întins cuverturile pe paturi, ce să mai fac? Să umplu carafele?

S-a încruntat, apoi a înțeles.

— Aa, vrei să spui *ulcioarele*? Nu-ți pierde vremea. Mai trec eu o dată prin camere după ce vin de la prăvălie.

— Nu-ți face griji, Anna. Nici măcar eu nu pot greși când umplu carafele, sau ulcioarele, cum le zici tu. Și apoi, poți să mă verifici când te întorci.

— A, nu, nu-mi fac griji. Bine, fie. Poate am să arunc un ochișor prin camere, doar în primele zile.

A scos o cheie din buzunarul șorțului și mi-a întins-o.

— Asta e cheia de la toate broaștele.

Am întins mâna s-o iau, dar au trecut câteva clipe bune până i-a dat drumul.

Am început cu camera lui Meg, treabă lesnicioasă, fiindcă acolo era deja ordine, apoi am ieșit pe culoar și am luat camerele la rând.

Camera lui Hank arăta cam așa cum mă așteptasem. Multe dintre haine erau scoase din geamantane și împrăștiate pe jos. Restul parcă încercau să scape târâș afară din cameră. Le-am strâns grămadă pe pat, pentru moment, și m-am apucat să împing geamantanele și valizele în dulap.

Unul dintre geamantane părea a fi plin cu ciorapi și țigări, dar când am văzut că nu reușesc să-l mișc din loc, am căutat la fund și am dat de zeci de sticle de băutură. Deși erau învelite cu paie și cartoane, m-am întrebat uimită cum de rămăseseră întregi după o călătorie atât de agitată. Comoara ascunsă a lui Hank – monedă cu circulație universală – era atât de grea, încât am fost nevoită să mă așez în patru labe și să mă împing cu un picior în pat ca să pot băga geamantanul în dulap.

Îmi ieșise sufletul. Cu toate că fereastra era larg deschisă, bluza mi se lipise de spate, și încă nu mă apucasem serios de treabă.

Era stânjenitor să ating lucruri atât de personale precum ciorapii și pijamaua, ca să nu mai vorbesc de chiloți, dar în scurtă vreme m-am obișnuit. Cel puțin aruncase toate hainele murdare într-un singur loc, așa că n-a fost nevoie să caut prin cameră.

Tocmai îmi spuneam că terminasem de pus totul în ordine, când am zărit ceva sub pat. Era un teanc de cărți poștale. Le-am scos și am fost șocată să văd că cea de deasupra era fotografia unei femei goale. Stătea întinsă pe un șezlong, cu picioarele depărtate, și nu purta decât un șirag lung de perle și o tiară.

M-am uitat și la celelalte cărți poștale, fascinată. Nu mai văzusem niciodată un trup gol, în afară de al meu – Ellis trecuse direct la fapte, scoțând cât mai puține haine posibil, și întotdeauna

pe întuneric –, așa că am fost surprinsă văzând cât de diferite erau. Una dintre femei era așezată pe un cal alb, cu un picior atârnând, așa încât ochiul să se fixeze pe pata întunecată dintre picioarele ei. Alta stătea în patru labe pe o pătură de picnic, zâmbindu-i fotografului peste umăr. Ținea picioarele depărtate, doar atât cât să i se vadă printre ele sânii atârnând, atât de mari, că te mirai cum de n-o trăgeau la pământ. Ai mei erau minusculi comparativ cu ai ei.

Când am ajuns la ultima carte poștală și mi-am dat seama că în fotografie apărea și un bărbat gol, lipit de spatele unei femei, cuprinzându-i sânii în palme, m-am trezit brusc la realitate și am vrut să scap de ele. Am tras sertarul noptierei, iar înăuntru am găsit un pachețel pe care scria „Trusă profilactică pentru soldați”. Când auzeam cuvântul profilaxie, eu mă gândeam invariabil la periuța de dinți, dar când am văzut că dedesubt scria „pentru prevenirea bolilor venerice” mi-am dat seama că era vorba despre cu totul altceva. Am pus cărțile poștale înăuntru și am închis sertarul. Îmi părea bine că-mi terminasem treaba în cameră, fiindcă nu mai doream să aflu alte lucruri despre Hank.

Mi-am făcut curaj și m-am îndreptat spre camera lui Ellis, speriată de ce aș fi putut afla și despre el.

Credeam că eram pregătită pentru orice, dar mă înșelam. Când am deschis ușa lui Ellis, am rămas în prag, consternată. Ziceai că dăduse cineva cu o bombă. În cameră erau împrăștiate haine de toate felurile, inclusiv chiloți: aruncate pe stâlpii patului, pe spătarul scaunului, chiar și pe vătrai. Grămezi de haine zăceau prin colțuri, sub pat și în mijlocul camerei. Pantofii, obiectele de toaletă și alte lucruri erau aruncate care încotro. Singurul care-și găsise locul în dulap era un papuc.

Nu înțelegeam cum de reușise să facă un asemenea talmeș-balmeș. Apoi m-a cuprins greața, înțelegând: o făcuse înadins.

Mă lămurisem: de fiecare dată când vedea că tot nu-i pusese nimeni lucrurile în ordine, mărea miza, adică scotea haine din geamantane și arunca pe jos orice îi venea la mână, ba le mai și izbea cu piciorul. Altfel cum să-mi explic de ce periuța de dinți ieșea dintr-un pantof sau pieptănul și pomada pentru păr aterizaseră sub fereastră? Era ceva brutal în purtarea lui, ceva copilăresc și distructiv care mă înspăimânta.

M-am apucat de treabă dintr-un colț, înaintând încet, încet spre ușă. Altminteri nu mi-aș fi făcut curaj să mă lansez în harababura din cameră.

Când am deschis sertarul de sus al scrinului, am găsit o fotografie de-a lui împreună cu Hank, pe plaja de la Bar Harbor. Se țineau prietenește pe după umeri și rânjeau cu ochii în soare. Dedesubt era o fotografie a lui Hank, gol până la brâu, stând pe

puntea unei bărci cu pânze cu mâinile în șold. Pieptul îi lucea, avea brațe musculoase și umeri largi și-i zâmbea strengărește celui care făcea fotografia. Eu nu apăream în nicio poză, cu toate că trebuie să fi fost și eu pe acolo.

În sertarul de dedesubt am găsit mai multe batiste cu monogramă, împăturite ca niște mici pachete. Le-am desfăcut și am găsit în ele peste o sută de pastile. Le-am împăturit la loc și le-am lăsat așa cum le găsisem. N-aș fi vrut ca Ellis să-și închipuie că Anna sau Meg le luaseră.

Până atunci încuiasem ușa noaptea, dar acum m-am hotărât s-o țin încuiată și ziua. Voiam să văd cât de repede avea să le termine.

Nu știam dacă, în afară de Anna, mai văzuse și altcineva în ce hal erau camerele lui Hank și Ellis. Speram că nu. Nici nu voiam să mă gândesc la ce părere și-ar fi făcut despre ei și, prin asociere, despre mine.

La întoarcere, văzând că lucrurile fuseseră puse în ordine, niciunul din ei nu și-ar fi bătut capul gândindu-se la ceea ce văzuse ori își închipuise persoana care fusese în cameră. De fapt, nu s-ar fi gândit deloc la persoana respectivă, poate jubilând doar pentru că triumfaseră asupra ei.

Cu toate că-mi despachetasem singură lucrurile după numai două zile, îmi era rușine gândindu-mă la câte lucruri crezusem că mi se cuvin de drept. Mă întrebam ce-o mai fi făcând Emily și-mi părea rău că nu-i puteam spune cât eram de recunoscătoare pentru tot ce făcuse pentru mine de-a lungul anilor. Nu cred că era ușor să fii în slujba lui Edith Stone Hyde în acel moment.

După ce am făcut ordine în camere și am întins cuverturile pe paturi, am închis ferestrele și am montat cadrele de camuflaj, am luat câteva perechi de ciorapi din rezerva mea și le-am pus pe raftul de sus al dulapului lui Meg.

Capitolul douăzeci și doi

Când m-am întors în bucătărie, Anna m-a privit uimita:

— Să nu-mi spui c-ai terminat!

— Ba da.

— Le-ai pus și lucrurile în ordine?

— Le-am pus.

— Ei, dacă nici pentru asta nu bem o ceașcă de ceai, atunci nu mai știu pentru ce. Așază-te lângă foc, că vin și eu îndată. Cred că meritățm un *strupag* pe cinste, nu-i așa?

— Cearșafurile miros încă a parafină? m-a întrebat Anna, sorbind delicat dintr-o ceașcă decorată cu floricele galbene și dungă aurie pe margine.

Adusese și prăjiturele din ovăz și gem odată cu ceaiul, cel mai tare pe care-l băusem până atunci, turnat în cești de porțelan. Pusese până și un milieu pe tavă.

— N-am simțit niciun miros, am zis.

— Foarte bine. Fiindcă spălatul nu e o treabă după care să mă omor. Sunt unii care nu trimit rufele la spălătorie, de teamă să nu le vină înapoi pline de păduchi, mi-a explicat și a pufnit. Eu una mă tem mai degrabă de ce-o să pună George alături de rufărie în camioneta aia a lui.

— De ce ar veni înapoi cu păduchi?

— Pentru că la aceeași spălătorie își duc rufăria militarii de la conac și cei din unitatea de forestieri. Mulți dintre cei care-și fac griji sunt oameni în vârstă și credincioși ai Bisericii Libere din Scoția, dar eu am o bănuială, și anume că adevăratul neajuns e faptul că datul lucrurilor la spălat miroase a huzur. Slavă Domnului că Mhàthair nu e de aceeași părere – n-ai să găsești pe cineva mai neînduplecat ca ea. După ce că e bătrână, *mai* și ține de Biserica Liberă.

În cămin, bușteanul din vârful grămezii a alunecat înspre noi, stârnind o cascadă de scântei. Anna s-a ridicat și l-a împins înapoi cu vătraiul.

— Stai la locul tău! i-a poruncit și s-a uitat la el câteva clipe, înainte să se așeze din nou.

— Poate de asta își spăla o bătrână rufele la râu alaltăieri, am zis. Deși mi s-a părut că-și alesese un loc nepotrivit.

Anna a pus jos ceașca de ceai.

— Ce-ai spus?

— M-am rătăcit în pădure, fugărită de un cârd de ciori, dacă-ți poți închipui. Eram convinsă că se țineau după mine.

Dintr-odată, am simțit că ceva s-a schimbat. Am ridicat ochii și

am văzut că Anna se albise la față. M-am gândit bine la ce-i spusesem, dar nu-mi dădeam seama cu ce o jignisem.

— Scuze, am spus speriată. Nu cred că erau într-adevăr pe urmele mele.

Anna nu-și lua ochii de la mine.

Am pus ceașca pe masă, de teamă să n-o vărs.

— Te rog să uiți ce-am spus. Am o imaginație exagerată.

— Cine spăla rufele și unde? m-a întrebat cu o asprime neașteptată.

— O bătrână spăla o cămașă la râu. Nu mi-a răspuns când am rugat-o să mă ajute. Pe urmă, când am vrut să mă apropii de ea, n-am mai găsit-o. Parcă nici n-ar fi fost… Anna, ce-i cu tine?

Anna își acoperise gura cu mâna.

— Anna, ce s-a întâmplat? Te rog, spune-mi cu ce-am greșit!

— Caonaig, mi-a spus cu voce răgușită. Ai văzut un Caonaig.

Am scuturat din cap:

— Ce-i aia, Caonaig? Nu înțeleg.

— Are să moară cineva, mi-a spus.

— Nu, în niciun caz. Era doar o bătrână…

— Îmbrăcată în verde?

— Da, am spus după o clipă de ezitare.

— Avea un dinte care-i ieșea din gură?

Am șovăit și mai mult:

— Da.

— Plângea?

De data asta n-am mai răspuns, însă ochii trebuie că m-au trădat.

Anna a scos un țipăt și s-a năpustit în bucătărie. Am strigat-o, apoi m-am luat după ea, dar dispăruse. Nici măcar nu închisese ușa. Am dat fuga la ușa din față, dar când am ajuns eu acolo, am apucat doar s-o văd îndepărtându-se pe drum, călare pe bicicletă.

— Ce se întâmplă? am auzit glasul domnului Ross.

M-am răsucit pe călcâie. Ieșise pe stradă în urma mea, cu Conall la picior.

— Crede că am văzut un Caonaig, am spus, deși nu înțelegeam nimic.

— De unde până unde?

— Am văzut o bătrână spălând o cămașă la râu.

A tras adânc aer în piept, cu un fel de șuierat.

— Cum adică va muri cineva? am întrebat deznădăjduită. Era doar o bătrână. Nu pricep.

— Anna încă are doi frați pe front.

Încă?

M-am întors către drum, privind spre locul unde dispăruse.

Am urcat la etaj și m-am ascuns în camera mea, dar cu vreun ceas înainte să vină Meg de la gater a început să mă cuprindă panica. Anna nu se întorsese. Ea era cea care începea să pregătească cina, pe care o termina apoi Meg, servind-o mușteriilor. În cele din urmă m-am furișat jos, zicându-mi că ar fi fost bine să-l avertizez pe domnul Ross că în seara aceea nu vom avea ce mânca, dar nici el nu era de găsit.

Nu știam ce să fac, dar, fiindcă mă simțeam oarecum vinovată – totul pornise de la mine –, m-am dus tiptil în bucătărie și am căutat prin cămară ceva din care să se poată pregăti niște mâncare.

Mi-am dat repede seama că era zadarnic, nu doar fiindcă n-am găsit nicio bucată din carnea adusă de dimineață, ci și fiindcă, și dacă aș fi găsit-o, n-aș fi știut ce să fac cu ea. Nici măcar nu știam cum să curăț cartofii, iar peste o oră aveau să sosească cel puțin douăzeci de bărbați, așteptându-se cu toții să primească o masă caldă.

Când a intrat pe ușa din spate, Meg m-a găsit aplecată peste masa mare de lemn din mijlocul bucătăriei, cu fața ascunsă în palme. A înțeles imediat cum stăteau lucrurile, după ce a văzut că pe plită nu era nicio oală.

— Anna a plecat mai devreme, i-am zis.

— Ce s-a întâmplat?

— Am spus ceva ce a supărat-o.

— Ce anume?

— Nu sunt prea sigură, am zis cu durere în glas. Dar pot să te asigur ca n-am făcut-o cu intenție.

Mă așteptam să mă ia la rost, dar ea și-a pus haina și masca de gaze pe un scaun și mi-a zis:

— Ei, ia să vedem. Poți să te ocupi de cartofi?

Am clipit intimidată, înainte să răspund:

— Da, cred că pot.

— Crezi sau poți?

— Cred.

Adevărul e că nu știam nici măcar să tai pâine. În adolescență, când dădeam iama prin bucătărie mânată de foame, rupeam bucăți de pâine, întâi scoteam miezul moale și-l mâncam, apoi ronțăiam coaja aplecată deasupra chiuvetei, pe care o spălam ca să nu las urme.

Meg mi-a spus să umplu oala cea mai mare cu apă, să adaug sare și patruzeci de cartofi și s-o pun la fiert. A pus ea însăși lemne pe foc și m-a îndemnat să mă grăbesc, ca nu cumva să se întoarcă soțul meu și să mă găsească unde nu-mi era locul, pentru că n-aș fi scos-o la capăt cu el – asta era părerea ei.

Apoi a ieșit ca să aducă ceva numit „piftie”, pentru care îi

mulțumea bunului Dumnezeu, fiindcă avea una deja făcută și se mânca rece.

În seara aceea, toată lumea adunată la bar nu vorbea decât despre bombardament, ceea ce le-a deturnat cumva atenția de la piureul de cartofi, care, judecând după gust, ziceai că fuseseră fierți în apă de mare. Nu știusem că trebuia să-i curăț de coajă și să scot bucățile înnegrite cu cuțitul și nici că, înainte să-i consider fierți, trebuia să-i încerc cu vârful cuțitului, să văd dacă se înmuiaseră. Toate astea mi le-a explicat Meg mai târziu. În timp ce mă aflam la masă, am văzut mai mulți bărbați ridicând furculițele pline și privindu-le de parcă nu le-ar fi venit să creadă, apoi aruncând cartofii la loc în farfurie, ca să vadă cât de tare se lipesc. Biata Meg! Deși niciun bărbat dintre cei de față n-a avut curajul să-i spună, cu toții au considerat-o pe ea răspunzătoare.

Lui Conall, care venise alături de mine, lângă foc, de îndată ce sosiseră Hank și Ellis, nu părea să-i pese că piureul era lipicios. Simțise că aveam nevoie de sprijin moral, nu încape îndoială, așa că, vrând să-i mulțumesc, am început să-i întind cocoloașe de piure pe vârful degetului, pe care el le lingea cu o mutră gravă. La un moment dat mi s-a părut că-l văd pe domnul Ross cu ochii ațintiți la mine chiar când îi întindeam lui Conall degetul înmuiat în piure. Din câte se pare, și Conall a simțit la fel, căci a privit drept înainte, fără să-mi dea vreo atenție, până când stăpânul lui s-a uitat în altă parte. Numai atunci a aplecat capul către mine, cu limba atârnându-i din gură.

Din cauză că în ziar nu apăruse nicio știre despre bombardament, oamenii completau povestea, fiecare cu părticica pe care o cunoștea. Hank și Ellis stăteau cu urechile ciulite.

Două bombardiere venite din Norvegia zburaseră de-a lungul văii Great Glen[55] îndreptându-se spre fabrica British Aluminium din Foyers, un sat aflat la câteva mile depărtare, pe celălalt mal al lacului. Doi paznici de noapte muriseră, unul aruncat de suflul exploziei într-una dintre turbine, celălalt din cauza unui atac de cord.

Când cineva a povestit cum unul din avioane se prăbușise aproape imediat după atac în Loch Lochy, un lac din apropiere, am rămas fără grai și am întors privirea spre domnul Ross. Tocmai umpluse o halbă și o împingea pe tejghea spre unul dintre localnici, de parcă nici nu auzise povestea.

— I-auzi, cine-ar fi zis? a întrebat Hank, și în vocea lui se citea o fărâmă de respect. A doborât un bombardier cu o amărâtă de carabină. Oare de ce n-o fi pe front?

— O întrebare foarte bună, a încuviințat Ellis; s-a întors fără să se ridice de pe scaun și a spus: Auzi, barmanule, prietenul meu are

o întrebare pentru tine.

— Nu cumva să-l întrebi, i-am șoptit eu, îngrozită.

— De ce? s-a mirat el.

— Fiindcă nu e treaba noastră, i-am șoptit. Și e proprietarul, pentru Dumnezeu, nu barmanul acestui han. Chiar nu poți să-i arăți un pic de respect?

Era însă prea târziu.

— Care anume? a întrebat domnul Ross.

— Vă pricepeți așa de bine să trageți cu pușca, a zis Hank. De ce nu sunteți pe front?

Toată lumea a amuțit. Domnul Ross îl privea fix pe Hank, în cele din urmă, Rory a rupt tăcerea.

— Asta-i bună, a spus apăsând fiecare cuvânt. Aceeași întrebare ne-o puneam și noi despre voi.

— Inapt din punct de vedere medical, a răspuns Hank pe un ton glumeț.

— Mie-mi pari destul de sănătos.

— Am o boală care se cheamă *pes planus*, a spus Hank.

— I-auzi, a zis Rory. Așa se spune piele de iepure în latinește? Hank a sărit ca ars. Forestierul s-a ridicat și el, dar fără să se grăbească. Se vedea cât de acolo că Hank nu se putea pune cu el.

— Hank, *stai jos,* l-am rugat.

— Și să-l las să mă facă laș?

— Numai dacă am dreptate, a zis Rory.

— Ellis, ai de gând să stai cu brațele încrucișate și să-i permiți să ne facă lași? a întrebat Hank revoltat.

— N-a vorbit cu mine, a mormăit Ellis.

— De fapt, chiar vorbeam, a intervenit Rory. Doar n-oi avea și dumneata vreo boală de-asta închipuită? *Panicus tremor*, poate?

— Am protanopie, a zis Ellis. Nu disting culorile. Și, dacă vrei să știi, am încercat de două ori să mă înrolez.

— Ați face mai bine să vă vedeți de treburile voastre, i-a dojenit Meg, ieșind de după tejghea.

— Tocmai *îmi văd* de treaba mea, de vreme ce mă face laș, i-a replicat Hank.

Meg i-a aruncat o privire exasperată, dar a renunțat repede și s-a întors spre forestier. Nu poți să te bați cu el, Rory. Ai auzit ce-a spus. E bolnav. Nu poți să iei invalizii la bătaie.

Hank a deschis gura ca să protesteze, dar Ellis l-a pocnit peste picior.

— Nu par a fi bolnavi, a zis Rory.

— Nu neapărat, să știți. Și de George vlăjganu' ziceai că-i sănătos tun, până când a căzut din picioare. L-a lăsat inima. Nu poți să te bați cu unul care suferă de *pes planus.* Ai putea să-l omori pe loc.

Rory l-a pironit multă vreme pe Hank cu privirea. În cele din urmă, s-a așezat la loc.

— Cred că ai dreptate, a spus cu un oftat. Ar fi ca și cum aș da cu piciorul într-un cățel, nu?

— Sigur că am dreptate, apucatule! a spus Meg și l-a plesnit peste braț.

Drept răspuns, i-a tras și el o palmă peste fund. Meg s-a întors cât ai clipi și i-a băgat pumnul în nas, însă el a izbucnit în râs și i-a trimis o bezea. Meg l-a fulgerat cu privirea și s-a întors în spatele tejghelei.

Cu toții și-au reluat firul întrerupt al discuției. Doar Hank și Ellis au rămas muți, cenușii la față.

Capitolul douăzeci și trei

Anna a venit a doua zi dimineața și ne-a adus micul dejun, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Poate credea că victimele de la Foyers astâmpăraseră pofta de moarte a lui Caonaig, îmi spuneam.

O priveam pe furiș, sperând că prietenia care înmugurise între noi nu se ofilise și că mă va lăsa și de acum înainte s-o ajut la curățenie, însă trebuia să aștept, fiindcă erau de față Ellis și Hank.

Niciunul din ei n-a scos o vorbă despre faptul că li se făcuse curat în camere. În schimb, bolboroseau indignați despre cum lumea credea că era drept să-i judece pe ei, când, de fapt, Barbă-Neagră era perfect apt pentru front, chiar dacă îi lipsea un deget, ceea ce, după cum se văzuse, nu-l împiedicase să tragă cu pușca. Vorbeau fără ocolișuri în fața Annei, ca și cum ea n-ar fi fost acolo, iar eu nu știam unde să mă mai ascund de stânjenită ce eram. La celălalt capăt al sălii, Anna curăța vatra cu o mătură de nuiele. Părea calmă, dar numai eu știu ce era în sufletul ei.

Mai că-mi pierdusem orice nădejde că vor mai pleca în ziua aceea, când a apărut George, șoferul.

— Ți-am uns ușa, a spus, aruncând o privire timidă spre Anna și legănându-se ca un copil. Ieri după-amiază, când m-am întors.

— Drăguț din partea ta, i-a răspuns ea fără să-l privească.

George a rămas cu ochii la ea preț de câteva clipe și, judecând după expresia lui îndurerată, mi-am dat seama că era îndrăgostit lulea.

— Ei, atunci vă aștept afară, le-a spus el lui Ellis și Hank.

— Venim imediat. A, să nu uit, mai ai cumva busola? m-a întrebat întorcându-se spre mine. Ne-ar mai trebui una.

— E în buzunarul din dreapta. Haina atârnată lângă ușă.

S-a dus și a căutat în buzunar.

— De când te-ai apucat de botanică? m-a întrebat privind ceva ce ținea în palmă.

S-a întors și a pus pe masă un pumn de ciuperci roșiatice și cafenii.

— Aruncă-le, cred că sunt otrăvitoare.

S-a creat un pic de agitație până și-au luat hainele și șepcile și au adunat aparatura. Când, în cele din urmă, ușa s-a închis în urma lor, nu se mai auzea decât fâsâitul măturii de nuiele pe pardoseala de piatră.

Aș fi vrut să intru în vorbă cu Anna, să mă lămuresc în ce relații mai eram, dar, cu toate că Hank și Ellis plecaseră, prezența lor stăruia în cameră la fel ca norișorii de funingine stârniți de mătură.

Într-un târziu, Anna a ridicat ochii:

— Ciupercile acelea se cheamă pocalul de rubin. Nu sunt otrăvitoare, dar nici gustoase. Pot fi lăsate la uscat, dacă vrei să le ții într-un borcan, în cameră.

— Așa am să fac, mulțumesc.

— Ei, și *care-i* baiul cu ei?

Știam la ce se referă.

— Hank are platfus, iar Ellis nu distinge culorile.

— Aha! a făcut ridicând din sprâncene.

— E adevărat. Nu distinge roșul de verde – pentru el, totul este gri. Habar n-a avut până n-a încercat să se înroleze. N-are ce-i face, nu se poate vindeca, dar lumea nu-i dă crezare. Oamenii cred că se preface. De aceea ne și aflăm aici: e convins că, dacă va găsi monstrul, lumea va recunoaște că nu e un laș.

— Așa o fi, a zis ea și s-a apucat iar de măturat.

Nu știam ce altceva să mai spun, deoarece îmi dădeam seama că nu mai aveam argumente în favoarea lor.

— Cred că ai auzit ce i-au spus domnului Ross aseară.

— Cui?

— Domnului Ross. Lui Angus.

A izbucnit în râs.

— Angus e din familia Grant. Cum de ți-a venit ideea că l-ar cheamă Ross?

— Firma, am răspuns. Scrie A.W. Ross. Apoi, chiar în prima zi, mi-ai spus că el administrează hanul…

— Așa e, dar proprietarul e Alisdair. Angus are grijă de han până se întoarce Alisdair de pe front. – A sprijinit mătura de perete și și-a pus mâinile în sold. – Așa ai crezut?

Cineva a ciocănit la ușă, rar, cu un fel de solemnitate.

Anna s-a încruntat:

— Nu-mi place cum sună. Deloc nu-mi place.

Și-a șters palmele pe șorț și a deschis ușa. În prag stătea Willie poștașul, învârtindu-și pălăria în mâini. Era cenușiu la față.

— Ce te-a apucat să bați la ușă, Willie? a întrebat Anna cu o voce mânioasă, care nu-i ascundea totuși teama. Ușa nu e încuiată. Intră, dacă asta vrei. Mai am și treabă de făcut.

— Îmi pare rău, Anna, a spus el fără să se miște. Trebuie să te duci acasă.

— Ce s-a mai întâmplat? Văd că n-ai decât pălăria la tine.

— Trebuie să mergi acasă, a repetat el încet. Am adus o telegramă.

Annei i s-au înmuiat genunchii. S-a prins cu mâna de cadrul ușii.

M-am ridicat în grabă, m-am repezit spre ea și am prins-o de mijloc.

— Părinții tăi au nevoie de tine, a zis Willie. Du-te la ei.

L-a apucat de încheietura mâinii și l-a strâns așa de tare, că i s-au albit degetele.

— Care din ei…? l-a întrebat înnebunită. Măcar atât poți să-mi spui.

— Anna…

— *Hugh sau Robbie?*

Willie a deschis gura, dar au trecut câteva secunde înainte să poată vorbi.

— Hugh, a spus în cele din urmă, plecându-și ochii.

A dat drumul încheieturii lui Willie și s-a smuls din brațele mele.

A făcut un pas înapoi, scuturând din cap, cu o privire rătăcită:

— Te înșeli. Nu e adevărat! La fel s-a întâmplat și cu Angus! Ai să vezi!

Willie a clătinat din cap, deznădăjduit:

— Anna…

Anna a țâșnit pe lângă el și a ieșit pe ușă ca o furtună. Am vrut să fug după ea, dar Willie m-a oprit.

— Las-o, mi-a zis.

Avea dreptate, nu mă puteam amesteca. Când a văzut că nu mă mai zbat, Willie mi-a dat drumul.

Am întins gâtul, uitându-mă în urma ei. Era pe bicicletă și se îndepărta pedalând cu furie, clătinându-se din cauza efortului, cu părul fluturând în vânt.

Nu luase nimic cu ea – nici haina, nici pălăria, nici baticul sau masca de gaze. Dacă aș fi știut unde se află casa lor, le-aș fi dus acolo și le-aș fi lăsat în prag, dar nu știam decât că era undeva între han și castel.

Am căutat cheia și în cele din urmă am găsit-o atârnată într-un cui, sub tejghea. Am făcut curat în camere, mișcându-mă mecanic. Când am terminat, am luat-o de la capăt.

Am aranjat obiectele de toaletă pe scrin, la distanțe egale. Am șters oglinzile. Am curățat ceara căzută pe sfeșnice și am netezit cuverturile. Când n-a mai fost nimic de îndreptat, lustruit sau șters de praf, m-am dus la culcare.

În seara aceea am rămas în cameră, cu toate că Ellis a insistat să cobor și să iau cina cu el. Mi-am dat seama după tonul vocii lui că era foarte prost dispus. Când nu i-am mai răspuns, a trecut de la rugăminți la acuzații. Mi-a spus că sufăr de instabilitate mintală și m-a amenințat că trimite după doctor dacă nu ies din cameră.

N-am ieșit, și nici doctorul n-a apărut.

Trecuseră ceasuri bune de când toată lumea mersese la culcare, dar eu continuam să mă învârt în pat, să răsucesc cuvertura cu

picioarele și să dau cu pumnul în pernă, căutând o poziție în care să pot adormi. În zadar, fiindcă nu trupul meu refuza să-și găsească liniștea. Aveam un nod în gât, de-abia puteam înghiți, iar ochii îmi erau plini de lacrimi.

Știam, fără nicio umbră de îndoială, că dacă aș fi urcat imediat la etaj, mama ar fi fost acolo, în viață. Dar, dacă n-aș fi intrat în pădure și n-aș fi văzut un Caonaig, oare Hugh ar fi fost și el în viață?

M-am furișat la parter și m-am așezat lângă focul acum înăbușit de un strat de cenușă.

Când m-a găsit domnul Grant, stăteam ghemuită în fața căminului, cu genunchii la gură. Nu l-am auzit apropiindu-se, nici măcar lumina lumânării n-am observat-o.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat.

Am tresărit și mi-am tras cămașa de noapte peste glezne, ca să nu mi se vadă picioarele goale. Obrajii îmi erau uzi de lacrimi.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

S-a apropiat și m-a privit din cap până în picioare, la lumina lumânării.

Nodul din grumaz meu crescuse, împiedicându-mă să scot vreun sunet. Când am reușit totuși să vorbesc, vocea îmi era gâtuită.

— Eu sunt de vină, nu-i așa?

— Pentru ce, fetiță?

A pus sfeșnicul pe o măsuță și a îngenuncheat lângă mine, privindu-mă cercetător.

— Ce-ai făcut?

— L-am ucis pe fratele Annei.

— De unde ți-a venit ideea asta?

— Am văzut un Caonaig, o bătrână… N-am vrut s-o văd, s-a întâmplat fără voia mea, dar, când i-am povestit Annei, ea a știut imediat ce înseamnă. Am crezut că e doar o superstiție, dar s-a dovedit că a avut dreptate. Dacă n-aș fi intrat în pădure, dacă n-aș fi lăsat proasta aia de cioară să mă sperie, fratele ei ar fi fost încă în viață.

— A, a oftat el, și pe fața lui am citit milă amestecată cu tristețe. Nu. Nu, fetiță. N-ar fi fost.

— Dar am văzut un Caonaig…

— Tu n-ai făcut nimic. Războiul ăsta blestemat e de vină.

— Anna a pierdut încă un frate. Câte pierderi vor mai avea oamenii de suferit?

A clătinat din cap:

— Din păcate, nu știu. Din câte se vede, nimic nu-i îndeajuns de bun sau neprihănit încât să nu-ți poată fi luat într-o clipă. Și, până la urmă, toate se duc.

L-am privit drept în ochi, mâniată.

— Dacă-i așa, ce rost mai are să trăim?

— Aș vrea să știu răspunsul, a spus cu un zâmbet amar. E o întrebare pe care și eu mi-o pun de la o vreme încoace.

L-am mai privit câteva clipe și am izbucnit în lacrimi, un plâns cu sughițuri, care îmi scutura umerii.

Până să-mi dau seama ce se întâmplă, mă cuprinsese în brațe și mă strânsese lângă el, răsuflând greu în părul meu. M-am ridicat în genunchi opintindu-mă și i-am încolăcit brațele în jurul gâtului, apăsându-mi gura deschisă, între două gemete, pe gâtul lui, în care simțeam bătaia puternică a inimii.

Capitolul douăzeci și patru

A fost o îmbrățișare nevinovată, mi-am repetat a mia oară, sperând că mă voi convinge singură. În seara dinainte, după ce mă întorsesem în camera mea, am rămas trează ore în șir, dorindu-mi să fie acolo, lângă mine. Aș fi vrut să mă țină în brațe, să adorm la pieptul lui și îmi dădeam seama că-mi doream și ceva mai mult.

Cu toate că stătusem trează mai toată noaptea, m-am trezit devreme și am așteptat la ușă până când Hank și Ellis au ieșit pe culoar. Abia atunci am ieșit și eu, ca să coborâm împreună. Nu puteam da singură ochii cu Angus – îmi venea greu să mă mai raportez la el ca la domnul Grant. Amețeam doar la gândul că aveam să-l văd împreună cu alte persoane.

Când am coborât, l-am găsit la ușă, stând de vorbă cu o femeie foarte bătrână într-o limbă hârâită, din care nu deosebeam nici măcar un cuvânt. Când a întors capul spre mine, am crezut că am să leșin.

Nu mă uitam la el, de teamă să nu mă dau de gol.

Știam sigur că Hank și Ellis aveau să simtă cât de încordată eram, așa că nici la ei nu mă puteam uita. Nu mai rămânea decât bătrâna, care mă privea vrând parcă să-mi pătrundă până în cel mai ascuns colțișor al minții și să scoată la iveală de acolo tot felul de lucruri îngrozitoare.

— Ea e Rhona, ne-a prezentat-o Angus. Are să stea aici până se întoarce Anna. Nu vorbește engleza.

Și cu asta a plecat.

— Serviciul va fi impecabil, la fel ca până acum, a mormăit Ellis, îndreptându-se spre masa la care stăteam de obicei. Și noi ce-ar trebui să facem? Să învățăm gaelica scoțiană? Să jucăm mima?

— De ce nu? a întrebat Hank. Oricum nu primim decât *porridge*, și pe ăsta pot să-l mimez.

Și-a dus mâinile la gât, prefăcându-se că se înecă.

— Să nu-mi spui că te-ai obișnuit, l-a repezit Ellis.

Hank a ridicat din umeri:

— Cel puțin au început să-mi pună lucrurile în ordine.

Ellis a pufnit disprețuitor:

— Să mă anunți și pe mine când o să-ți netezească ziarul cu fierul de călcat.

Rhona ne-a servit micul dejun într-o tăcere mohorâtă, după care ne-a ignorat total. Mă întrebam dacă n-o fi cumva nevasta bătrânului care ne dăduse de gol în prima zi. Chiar dacă nu, era clar că-i displăceam la fel de mult.

Era foarte bătrână, încovoiată de spate, cu picioare crăcănate.

Avea părul alb, haine negre și piele cenușie. Mirosea a lână udă și oțet și, din câte îmi dădeam seama, avea mereu o mutră acră. Buza de sus și bărbia îi erau acoperite de un puf negricios. Printre cutele adânci care-i brăzdau fața, ochii păreau doar două crăpături sub pleoapele grele. Chiar și așa, am zărit în câteva rânduri o sclipire albastră, de obicei când mă străduiam să alung amintirea momentului în care Angus mă ținuse în brațe sau când mă gândeam cu mâhnire la frații morți ai Annei și mă miram că două idei fără nicio legătură puteau exista în același timp în mintea mea.

— Maddie?

Ellis se uita la mine, încruntat. Abia atunci mi-am dat seama că mă strigase de cel puțin două ori, dar că vocea lui ajunsese la mine ca de la o mare depărtare.

— Iubito, nu te simți bine? Pari… nu știu cum să spun… tulburată, ca și cum n-ai fi în apele tale… Ai o criză?

— Nu, nici vorbă. Pur și simplu n-am dormit bine.

— De ce?

— M-am gândit la familia Annei. Eram de față când a primit vestea despre fratele ei.

— Ce-i cu fratele ei?

— A murit pe front. E al doilea frate pe care îl pierde.

— A, a spus el cu un zâmbet trist. Înțeleg că de asta n-ai coborât aseară. Din păcate se mai întâmplă, iubito. *Cest la guerre.*[56] Cum te simți acum? Ar fi trebuit să chemăm un doctor.

N-am putut decât să scutur din cap.

M-a bătut ușor pe mână și și-a îndreptat atenția spre Hank.

Am rămas multă vreme cu ochii la el. Dacă se săturase să umble după monstru, n-avea decât să se uite în oglindă.

Mi-am adunat lucrurile și am ieșit imediat ce Hank și Ellis au plecat împreună cu George, angajat cu normă întreagă, din câte se vedea, în ciuda restricțiilor la combustibil. Nu știam câți bani mai avea Ellis. Poate că trăiam deja din banii lui Hank.

După ce am ieșit, bucuroasă că scăpasem de privirea pătrunzătoare a Rhonei, m-am trezit mergând fără nicio țintă, fără nimic plănuit pentru ziua aceea. Aveam neapărată nevoie să-mi ocup timpul cu ceva. Dar chiar dacă am fi vorbit aceeași limbă, n-aș fi avut curajul s-o rog pe Rhona să mă lase să fac curat în camere. Era limpede că mă disprețuia. Încă o dată, fusesem judecată la grămadă cu Hank și Ellis.

Simțeam că mi se încinge capul, nu mai puteam gândi. Paharul se umpluse prea repede, mult prea repede. Caonaig, moartea fratelui Annei, îmbrățișarea lui Angus, ca să nu mai vorbesc despre inima de piatră a bărbatului meu, care tocmai începea să mi se

înfățișeze…

Nici măcar după ce mă târâse fără voia mea în mijlocul războiului, după ce-mi dădusem seama ca, încă din prima zi, căsătoria noastră fusese o minciună, după ce-l văzusem coborând sub punte ca să nu vadă răniții de pe *SS Mallory*, nu-l crezusem atât de lipsit de inimă ca acum. Îmi închipuisem că evita orice avea legătură cu războiul deoarece se simțea vinovat că nu putea lupta pe front, dar acum îmi dădeam seama că de fapt puțin îi păsa.

Chiar dacă nu vedea în Anna o ființă umană, oare nu se întrebase niciodată cum își pierduse George piciorul? Se pare că nu, de vreme ce luase tulburarea mea drept un semn de slăbiciune.

Mi-am adus aminte de momentul în care Angus mă îmbrățișase, strângându-mă la pieptul lui, dar nu ca să mă consoleze, chiar dacă hohoteam de plâns agățată de gâtul lui. Ne țineam unul de altul de parcă însăși viața noastră ar fi fost în joc – și poate că așa era.

Un gând venit pe neașteptate m-a înfiorat.

„La fel s-a întâmplat și cu Angus”, zisese Anna, cu fața crispată de durere, la mai puțin de un minut după ce se amuzase pe seama faptului că greșisem numele domnului Grant.

Să fi fost oare cu putință?

Am luat-o pe stradă în jos, ținându-mi capul plecat, mai ales că perdeaua de dantelă de la fereastra primei case s-a mișcat puțin, așa cum s-au mișcat aproape toate perdelele de la ferestrele caselor pe lângă care am trecut.

Dacă roșul era semnul curajului, atunci chiar că arătam ca întruparea bravurii, cu caraghioasele mele mănuși roșii și la fel de caraghioasa geantă roșie în care se afla masca de gaze. Mi-am înfundat mâinile în buzunare și am dat de ultimele pocale de rubin, pe care le-am aruncat cât acolo, la marginea drumului, doar pentru vina de a fi fost roșii.

Roșu, roșu peste tot. Aș fi vrut să văd lucruri cenușii.

Ajunsă în fața pietrei funerare, mi-am ațintit privirea asupra ei, de parcă aș fi putut-o sili să-mi dezvăluie secretele.

AGNES MÀIRI GRANT
FIICA LUI ANGUS ȘI MÀIRI GRANT
14 IANUARIE 1942

CPT. ANGUS DUNCAN GRANT
SOȚUL IUBIT AL LUI MÀIRI
2 APRILIE 1909 – IANUARIE 1942

MÀIRI JOAN GRANT
SOȚIA IUBITĂ A LUI ANGUS

Știam că mulți oameni din sat aveau același nume. Văzusem eu însămi lucrul acesta pe pietrele funerare și știam că Willie poștașul era numit astfel pentru a se deosebi de Willie dulgherul și Willie bătăușul, pentru că pe toți îi chema Willie MacDonald, dar în mintea mea stăruia imaginea lui Angus punând ghiocei pe mormânt.

„Din câte se vede, nimic nu-i îndeajuns de bun sau neprihănit încât să nu-ți poată fi luat într-o clipă”, spusese el, și nimic nu era mai bun și mai neprihănit decât un copil. Era oare posibil să se fi întors de la război doar ca să afle că soarta crudă îl lipsise de tot ce avea mai drag?

Mi-am amintit de noaptea în care am sosit în Scoția. Când mi-am dat seama că tocmai atunci se împliniseră trei ani de la moartea copilului, am simțit că mi se frânge inima.

Îmi era teamă că dacă mă întorc la han am să iau o pastilă, așa că am luat-o pe drumul A82, știind că undeva, între sat și castel, se afla casa familiei McKenzie.

Pe coasta dealului se înșirau mai multe căsuțe și m-am oprit puțin în fața fiecăreia, întrebându-mă dacă acolo i-aș fi găsit pe Anna și părinții ei. Când am ajuns la castel, am înțeles că trecusem de ea.

Meterezele în ruină arătau cu totul altfel față de cum le văzusem când venisem cu barca pe lac. Castelul era înconjurat de un șanț de apărare, acum secat, în care crescuseră ierburi înalte și tufișuri țepoase. Mi-am ridicat poalele hainei și am coborât, am traversat șanțul și am urcat pe malul celălalt, fără să iau în seamă ghimpii care mi se agățau de tiv.

Chiar la intrare, am văzut un bloc mare de piatră – de fapt, mai multe pietre lipite cu mortar, care-și păstrau încă forma și marginile ascuțite. Ai fi zis că cineva rupsese o bucată dintr-o căsuță veche de turtă dulce și o aruncase pe jos.

M-am oprit sub arcada de la intrare, acolo unde fusese odată podul mobil, gândindu-mă la toți cei care trecuseră pe acolo de-a lungul veacurilor, purtându-și fiecare dorințele, speranțele, gelozia, deznădejdea, mâhnirea sau iubirea și câte alte porniri omenești, un amestec de sentimente care-l făcea pe fiecare unic, așa cum sunt fulgii de zăpadă, legându-l totodată de toate celelalte ființe umane de la începutul timpurilor, până la sfârșitul lumii.

Am trecut și eu pe sub arcadă și m-am îndreptat spre turn. Înăuntru era întuneric, dar am reușit să găsesc o scară în spirală, ale cărei trepte roase de vreme le-am urcat cu grijă. Erau atât de

înguste, încât am fost nevoită să mă țin cu mâinile de ambele părți.

M-am oprit la etaj ca să arunc o privire afară, dar m-am tras imediat înapoi.

Jos, sub o arcadă care ducea spre apă, l-am văzut pe Angus. A rămas acolo multă vreme și a privit lacul, care era atât de neted de parcă ar fi fost călcat cu fierul. Apoi s-a aplecat, și-a luat pușca și o pereche de iepuri și s-a întors. Eu am dat un pas înapoi, la adăpostul întunericului, deși nu era nevoie – Angus s-a întors și a ieșit pe poarta mare, fără să ridice privirea spre turn.

La început fulguia, dar apoi ninsoarea s-a întețit și s-a pus pe viscolit. Nu-mi rămânea decât să mă întorc la han; dacă mai stăteam mult în turn, aș fi murit înghețată.

Rhona nu era nici la etaj, nici în camera din față. Deși cu doar câteva ore în urmă abia așteptam să scap de ea, acum tânjeam după o ceașcă de ceva cald și aș fi dat orice s-o găsesc. Speram să-i pot explica fără vorbe ce voiam și că va avea bunăvoința să înțeleagă. Am tras aer în piept și am intrat în bucătărie. Când am dat cu ochii de iepurii abia jupuiți, întinși pe masa de lemn din bucătărie, am înlemnit.

Angus, gol până la brâu, era la chiuvetă și-și spăla brațele.

Știam că s-ar fi cuvenit să plec, dar parcă prinsesem rădăcini. Nu-mi puteam lua ochii de la umerii lui care se mișcau ritmic, luând apă când într-un pumn, când în celălalt și aruncând-o pe brațe pentru a-și clăti clăbucii de săpun.

Nu știu ce m-a dat de gol, dar la un moment dat a întors capul și a văzut că-l priveam.

Cu toate că inima îmi bătea să-mi sară din piept, n-am putut să întorc privirea. După câteva clipe s-a îndreptat din spate și, cu ochii în ochii mei, s-a întors încet, fără să se grăbească, până a ajuns cu fața la mine.

Torsul întreg îi era brăzdat de cicatrice groase, umflate, unele roșii, altele vinete sau rozalii, chiar și albe. Nu fusese înjunghiat. Cineva îi înfipsese o lamă zimțată în carne, spintecând-o în cruciș și curmeziș.

Rămăsesem cu ochii la cicatrice, încercând să înțeleg.

— Vai, Angus! am exclamat, ducându-mi mâna la gură.

M-am repezit spre el, dar m-am oprit după câțiva a pași.

A zâmbit trist și a ridicat palmele. După care s-a întors spre chiuvetă.

Am întins mâna, ca și cum aș fi vrut să-l ating, cu toate că între noi era o distantă de câțiva metri. Dar senzația mea era că sunt lângă el și degetele mele tremurânde îi atingeau umărul. Când mi-am dat seama ce fac, am luat-o la fugă spre camera mea.

De trei ori am scos pastilele și de trei ori le-am pus la loc. Nu știam ce să fac și m-am trezit învârtindu-mă prin cameră, între pat și fereastră, răsucindu-mă pe călcâie ca un soldat.

Să fie așa cum bănuiam? Piatra funerară să fi fost a lui? Fusese declarat mort și reușise cumva să rămână în viață? Dar prin ce întâmplare cumplită trecuse? Nu-mi puteam închipui, însă îmi veneau în minte tot felul de grozăvii.

Capitolul douăzeci și cinci

De cum s-a întors împreună cu Hank, Ellis a bătut cu pumnul în ușa mea, cerându-mi să cobor să beau ceva cu ei. Am încercat să scap, prefăcându-mă că mă doare stomacul, însă m-a amenințat din nou că trimite după doctor și că de data asta chiar o va face.

În timp ce ne îndreptam spre scară, Ellis s-a izbit de perete. Era beat turtă.

Ne-am așezat la locul nostru, lângă foc. La început entuziasmați la gândul că vor sta de vorbă cu oameni care văzuseră monstrul, Ellis și Hank se dezumflaseră după trei zile. Mai mult decât atât, Ellis era înfuriat de faptul că nu putuse vedea locul unde căzuseră bombele, deși ocolise tot lacul ca să ajungă acolo.

Tolănit pe canapea, retrăia întâmplarea tunând și fulgerând, amenințând că „o să arate el cine e" și că „vor cădea capete", printre alte bazaconii de același fel. În cele din urmă, s-a pornit împotriva informațiilor culese. Ținea carnetul de notițe deschis și-l împungea cu degetul:

— Două cocoașe, trei cocoașe, patru cocoașe, nicio cocoașă… Cap de cal, cap de șarpe, corp de balenă, trup de șarpe încolăcit. Coamă albă, pe dracu'! a exclamat ridicând brațele în aer, exasperat. Acoperit cu solzi. Cu ochi de șarpe, cu ochi în vârful antenelor, fără ochi deloc. Trece drumul înfulecând o nenorocită de oaie. La culoare e ba cenușiu, ba verde, ba negru, ba argintiu. Când are înotătoare pe spate, când pe părți. Ba are labe, ba n-are niciuna. Sau colți răsuciți. Să mă ierte Dumnezeu: colți?!

S-a uitat încruntat la mine, parcă l-aș fi jignit cu ceva, dar văzând că nu-i răspund, s-a întors din nou spre Hank.

— Se înalță din apă. Umflă nările. Vidre. Cerbi. Sturion care-și caută perechea. Calmar uriaș. Buștean putrezit, ridicat de curent de pe fundul lacului. Mai lipsea să ne spună că are aripi și aruncă flăcări pe nas.

— O s-o auzim și p-asta, a zis Hank, care, sprijinit de perne, cu picioarele încrucișate, făcea colaci de fum.

— Cum poți sta așa liniștit? Cum dracu' să aflăm care-i adevărul dacă mai toți ne mint de la obraz?

— Ar trebui să nu le mai dăm bani, ăsta-i secretul, a zis Hank.

A reușit să sufle un cerc mic de fum în mijlocul unuia mai mare.

Apoi s-a aplecat spre mine și m-a bătut cu palma pe genunchi:

— Maddie, ai văzut?

— Am văzut.

Văzuse și Angus, care ne privea din spatele tejghelei.

— Dacă ai învăța să fumezi, ți-aș arăta o grămadă de șmecherii,

a continuat Hank. Ia uite aici!

A scos un colac vertical, după care l-a tras înapoi în gură.

— *Hank, pentru numele lui Dumnezeu!* a sărit Ellis. Hai să revenim la subiect. Dacă nu le dăm bani, nu vor să stea de vorbă cu noi.

— Iar dacă le dăm, au să ne vândă gogoși. În schimb, dacă găsim oameni dornici să ne povestească ce-au văzut, atunci e mai probabil să aflăm adevărul. Tu ce crezi, fată dragă? a întrebat întorcându-se spre mine.

— Nu știu ce să spun, am răspuns. Îi înțeleg și pe ei, vă înțeleg și pe voi.

— Ce-a fost asta? s-a rățoit Ellis către mine. Vrei să repeți ce-ai spus?

— Am spus că nu știu.

— Așa e, nu știi, a zis, dar asta nu te împiedică să-ți dai cu părerea.

M-am hotărât să ignor insulta și m-am apucat să caut bucățele de carne prin ce mai rămăsese din plăcintă, fiindcă ciupercile nu-mi plăcuseră. Din păcate, toate bucățile aveau aceeași culoare cafenie.

În mintea mea s-a închegat un gând, o certitudine, un *coup de foudre*[57].

Am pus furculița jos și l-am privit pe Ellis, conștientă că făceam ochii mari.

Ellis hotărâse că potirele de rubin erau otrăvitoare, cu toate că nu păreau așa, din cauza culorii lor roșii.

— Nu mai sta cu gura căscată, a zis Ellis. O să-ți intre mușteleîn ea.

— Ellis! s-a răstit Hank la el. Ce naiba te-a apucat? Așa vorbești cu Maddie?

Ellis s-a încruntat și a clătinat din cap.

— Să te conduc până sus? a întrebat Hank, ridicându-se iute.

— Nu, mulțumesc. Mă descurc singură.

— Da, desigur, a spus, dar a ocolit masa și m-a prins de cot. Maddie, nu-l lua în seamă. E un idiot. Se poartă așa din cauza stresului.

— Stresul, am repetat. Sigur că da.

Tot încercam să pătrund cu mintea mârșăvia pe care începusem s-o bănuiesc. Dacă se dovedea că am dreptate, atunci nu doar că Ellis era necinstit până în adâncul sufletului, ci și că aventura nesăbuită în care ne aruncase aroganța lui nu-și mai găsea rostul.

Descoperirea monstrului nu i-ar fi spălat onoarea, pentru că nu avea nicio onoare de spălat.

Am cugetat toată noaptea și m-am convins că așa era.

Nu făcuse accidentul de mașină din cauză că nu distinsese

lumina culorilor semaforului. Făcuse accidentul pentru că era beat. Tot așa, nu era o întâmplare faptul că aproape toate rochiile și bijuteriile pe care mi le cumpăra erau de culoare roșie. Știa că ele îmi pun în valoare ochii verzi. Și nu găseam alt motiv pentru care să-mi fi cumpărat o cutie roșie pentru masca de gaze, decât acela că se asorta cu mănușile mele.

Cel mai revoltător mi se părea faptul că făcuse atâta caz de cea de-a doua încercare de a se înrola și se prefăcuse a fi doborât de respingerea comisiei. Tot circul fusese menit să-i atragă simpatia celorlalți, simpatie pe care, oricât ar fi părut de greu de crezut, era convins că o merita. Pusese în scenă un spectacol demn de mama mea.

A doua zi dimineață, am avut grijă să fiu prima în sala de la parter. Îmi luasem haina, masca de gaze și mănușile. Am pus mănușile pe masă și am așteptat. De obicei ajungeam ultima la micul dejun, așa că nu știam cine coboară primul.

Am răsuflat ușurată când l-am văzut pe Ellis.

— Bună dimineața, iubito, mi-a spus și m-a sărutat pe obraz. Ce devreme te-ai trezit! Ai planuri mari pentru azi?

Buna lui dispoziție m-a luat prin surprindere. Chiar mă întrebam dacă își amintea de seara dinainte.

— Voi face o plimbare prin împrejurimi, i-am răspuns pe un ton – speram – la fel de vioi. Îmi pare rău că nu am acuarelele la mine.

— Ți le-ar fi spălat ploaia, a spus scoțând un carnet din raniță și deschizându-l.

Eu mă jucam cu mănușile, netezind cu palma fiecare deget în parte.

— Cred că ai dreptate. Apropo, ce bine că mi-ai luat o geantă rezistentă la apă. Dacă ar fi fost din carton, s-ar fi stricat până acum din cauza ploii.

— Iubita mea merită ce-i mai bun, mi-a răspuns.

— Dar chiar aș vrea să știu de ce ai ales culoarea asta.

— Ca să se asorteze cu mănușile, firește. Ascultă, ce crezi că ar trebui să fac ca să-mi aducă cineva micul dejun? a întrebat întinzând gâtul, doar, doar o va vedea pe Rhona.

— Dar mănușile mele sunt verzi, am zis.

— Ba nu, sunt roșii.

— Ba nu, am spus apăsând fiecare sunet în parte. Sunt verzi. Și-a plecat ochii spre mănuși, apoi i-a ridicat spre mine, până ce privirile ni s-au întâlnit.

— Mi-ai spus că sunt roșii, a zis rostind cuvintele la fel de rar.

— Oare? am întrebat jucându-mă cu mănușile. Cred că vorbeam despre altă pereche. Astea sunt verzi, și e o combinație de culori cel

puțin ciudată. Mă simt ca o coroniță de Crăciun.

Am ridicat ochii. Mă privea fix, fără să clipească, crispat la față.

— În orice caz, am continuat, dacă mai ajungi la Inverness, poate îmi găsești altă pereche. Astea sunt pătate de ploaie. Și de data asta te-aș ruga să fie *roșii*… Știi cum se spune, că roșul e noul semn al curajului.

— Ce mai e nou, copii? s-a auzit vocea lui Hank, apărut pe neașteptate lângă noi.

— Ce culoare au mănușile astea? a întrebat Ellis țâfnos.

— Poftim? a replicat Hank.

— Mănușile lui Maddie. Ce culoare sunt?

— Roșii, a răspuns Hank.

Ellis s-a ridicat atât de brusc, încât picioarele scaunului au scrâșnit pe pardoseală. A aruncat carnetul în raniță, a ridicat ranița pe scaun și a tras atât de tare de fermoarul gros, încât a trebuit să încerce de vreo trei ori până a reușit să-l închidă. Mi-a aruncat o privire ucigătoare și a ieșit ca o furtună.

Hank a rămas mut preț de câteva clipe, apoi a zis:

— Isuse Cristoase! Sper că nu vă certați din cauza mea!

Am rămas cu ochii plecați, fără să-i răspund.

Și-a tras un scaun și s-a așezat.

— E din cauza scenei de azi-noapte? S-a purtat prostește. Trăiește într-un stres teribil. Dacă nu-l iartă colonelul, nu mai vede niciun ban până găsim monstrul. Și chiar și atunci, trebuie să obțină întâi iertarea tatălui său.

— Nu știi ce puteri are Edith Stone Hyde.

— În ea ne e nădejdea. I-a trimis o scrisoare ieri-dimineață. De-asta a întrecut măsura aseară.

Nu-mi venea să cred.

— I-a scris? Ce i-a spus?

— Nu mi-a arătat scrisoarea, dar îmi închipui că a rugat-o să-l ierte și a implorat-o să intervină în favoarea lui pe lângă colonel.

— N-am știut că are de gând să-i scrie.

— N-a vrut să-ți faci griji.

— Fiindcă sunt prea fragilă?

— Fiindcă vrea să te protejeze.

— În cazul ăsta, are un mod tare neobișnuit de a mi-o arăta.

Hank a oftat.

— Dacă te referi la seara de ieri… au fost doar vorbe, Maddie. Știi foarte bine că vorbește gura fără el.

— Nu mai sunt sigură de nimic. Cred că nici nu-și mai amintește. Ia pastilele mele și le înghite cu alcool.

— Ce tot spui acolo?

— Exact ce-ai auzit.

M-a privit în ochi, cu o licărire de înțelegere.

— De câtă vreme le ia?

— Dintotdeauna, dar de când am ajuns aici ia foarte multe.

— Habar n-am avut, a spus privind în gol.

După o tăcere care mi s-a părut nesfârșită, a tras adânc aer în piept și s-a plesnit peste coapse.

— Bine. Nu-ți face griji, draga mea. Îl aduc eu pe calea cea bună.

— E prea târziu, i-am spus.

— Îl aduc eu pe calea cea bună! a repetat Hank hotărât.

Când ușa de la intrare s-a închis în urma lui, am repetat în șoaptă:

— E prea târziu.

Când s-a întors la han în seara aceea, Ellis era treaz și de o politețe fără cusur. Nu era în firea lui să pară atât de calm, să aibă o expresie atât de placidă, așa că mă întrebam dacă ascundea o mare durere sau o furie aprigă.

Cred că era vorba mai degrabă de furie.

Dacă era într-adevăr daltonist și eu îl acuzasem că se preface, nu eram cu nimic mai presus de cei care-l judecau pe nedrept, în schimb, dacă se prefăcea și eu îl dădusem de gol, atunci chiar că eram o amenințare pentru el.

În cazul în care colonelul afla că Ellis minți se ca să scape de serviciul militar, l-ar fi dezmoștenit pe loc și pe viață, și nici Edith Stone Hyde, nici nimeni altcineva n-ar fi putut interveni în favoarea lui.

Indiferent cum ar fi stat lucrurile, greșeala era a mea și trebuia s-o îndrept.

Expresia lui Ellis, când a dat ochii cu mine a doua zi dimineața, mi-a confirmat că era obligatoriu să repar lucrurile. În clipa în care m-a văzut, și-a încleștat dinții și și-a coborât privirea spre carnet.

Îmi era silă de ceea ce aveam de făcut, cu atât mai mult cu cât știam foarte bine cum să procedez. Împrumutam din arsenalul mamei mele.

— Bună dimineața, dragule, am zis și m-am așezat alături de el. Hank unde e?

S-a prefăcut preocupat – și-a umezit degetul cu limba și a întors anevoie o foaie din carnet.

— Iubitule, te rog, spune-mi cu ce am greșit. Ieri ai plecat așa grăbit, și pe urmă, la cină, abia dacă mi-ai spus două vorbe. Știu că am greșit, dar nu știu în ce fel.

A continuat să se uite la carnet, ca și cum n-aș fi fost acolo.

— Doar că nu e adevărat, am spus pe un ton umil. Știu de ce ești supărat. Am făcut o glumă proastă, nu-i așa? Ellis, te rog, uită-te la

mine.

A ridicat capul. Avea o expresie rece, o privire înghețată.

— Gluma cu mănușile, am zis. Am vrut să ne amuzăm împreună, nu să râd de tine. Ce prostie din partea mea să fac glume pe seama bolii tale! M-am purtat îngrozitor.

N-a reacționat în niciun fel. Mă privea, cu buzele strânse.

N-aveam de ales. Trebuia să merg mai departe, fiindcă alt plan nu-mi făcusem.

— M-am gândit că, dacă îți spun că mănușile sunt verzi, ai să crezi că Hank ți-a jucat o festă, alegând altă culoare pentru cutia măștii de gaze, dar totul a ieșit anapoda. Ar fi trebuit să mă opresc de cum am văzut ce mutră faci, însă mersesem deja prea departe, nu mai puteam da înapoi. Îmi ziceam că o să dreg eu lucrurile cumva. A fost o prostie, chiar am nevoie de mănuși noi și credeam c-am găsit un mod isteț de a ți-o spune. Am jucat un pic de teatru, dar nu sunt făcută să fiu vedetă. Eu sunt bună doar în roluri secundare. Prin urmare, fii sigur că spectacolul de ieri a fost atât debutul, cât și cortina finală în cariera mea de glumeață.

În cele din urmă, a deschis gura.

— Nu teatru. Șantan.

Obrajii mi-au luat foc.

— Da. Așa e. Numai că de obicei nu-l numim așa.

— Mama a spus întotdeauna că așchia nu sare departe de trunchi. Îmi pare rău că n-am ascultat-o.

Am deschis și am închis de mai multe ori gura până mi-am găsit graiul.

— Bănuiesc c-o merit, după tot ce ți-am spus.

A râs scurt, un fel de nechezat aspru.

El și Hank nu s-au întors la han nici în seara aceea, nici în următoarea, așa că nu știam dacă Ellis crezuse povestea mea cu mănușile. N-au lăsat niciun bilet și nici vreun alt indiciu despre locul în care plecaseră.

Capitolul douăzeci și șase

Când, în cele din urmă, Anna s-a întors, la cinci zile după ce aflase de moartea lui Hugh, mi-a mulțumit pentru condoleanțe și s-a apucat de treabă la fel ca înainte, cu toate că mișcările ei căpătaseră o încetineală pe care n-o avusese până atunci. Mi-a dat din nou voie să fac curat în camere, lucru pentru care îi eram recunoscătoare, deoarece simțisem că înnebunesc, pe de o parte tot ferindu-mă din calea Rhonei, pe de alta neștiind ce să-i spun lui Angus dacă aș fi rămas singură cu el.

Se vede că bătrâna împărtășea părerile Annei în privința ordinii în camerele celorlalți, pentru că ciorapii murdari și indispensabilii lui Ellis zăceau exact acolo unde-i lăsase cu trei nopți înainte, la fel ca pijamaua mototolită într-un colț. Hank cel puțin își aruncase lucrurile pe un scaun.

Din cele o sută de pastile pe care le găsisem la început în camera lui Ellis nu mai rămăseseră decât treizeci și șase.

Hank și Ellis s-au întors în seara aceea. Când i-am văzut intrând, am tras adânc aer în piept, pregătindu-mă pentru ce mă aștepta.

— Iubito! a exclamat Ellis.

S-a repezit și m-a sărutat pe obraz, după care s-a așezat pe canapea, lângă mine. Mirosea a ulei de parafină, dar nu și a băutură.

— Ți-a fost dor de mine? m-a întrebat.

— Bineînțeles, am răspuns, încercând să ghicesc în ce toane se afla.

Hank s-a trântit pe unul dintre scaunele din față.

— Nici nu-ți trece prin cap unde-am fost.

— N-o interesează, a spus Ellis frecându-și mâinile. Hai, repede, surpriza!

Hank a scotocit într-una din ranițe și i-a întins lui Ellis o cutie subțire, ambalată ca un cadou, pe care acesta mi-a întins-o ținând-o pe palme.

Am tras de funda de mătase și am ridicat capacul. Înăuntru, pe o foiță cu steluțe aurii, se afla o pereche de mănuși roșii, din piele de căprioară.

Am simțit că mă ia amețeala.

— Ei, ce zici? Îți plac?

— Sunt foarte frumoase, am spus.

— Dar, ceea ce e și mai important, ce culoare au?

— Sunt roșii, am spus aproape în șoaptă.

— Bine, a replicat Ellis cu un zâmbet larg. Așa mi-a spus și Hank,

dar cu doi glumeți ca voi nu se știe niciodată.

A ridicat mâna deasupra capului și a pocnit din degete.

— Barman! Două whisky-uri. Ba mai bine, adu toată sticla.

Angus l-a fulgerat cu privirea, însă a scos două pahare. Meg le-a luat, înșfăcând sticla sub braț. Pe fața ei se putea citi tot ce se abținea să spună în cuvinte.

Mănușile erau, evident, un mesaj, dar care să fi fost acela? Izbutisem să-l conving pe Ellis de faptul că încă-l credeam daltonist? Ori poate interpretase monologul meu disperat drept o promisiune că-i voi păstra secretul? Ori să fi fost cu adevărat daltonist?

În cursul serii, Ellis a băut aproape o sticlă de whisky, însă a rămas jovial – cel puțin în aparență.

Și-a ținut tot timpul o mână pe umărul sau piciorul meu, marcându-și astfel proprietatea, pe când eu mă abțineam cu greu să nu mă trag într-o parte. Pe furiș, aruncam câte o privire spre Angus, pe a cărui față nu se putea citi nimic.

De când îi văzusem cicatricele, mă dusesem de două ori la cimitir și eram aproape convinsă că el era acel Angus de pe piatra funerară, cel care pierduse totul în decurs de numai șase săptămâni.

Mă gândeam deseori la cum ne îmbrățișaserăm în fața focului și mă întrebam dacă și el se gândea vreodată la momentul acela.

Nu mi-au spus unde fuseseră, și nici eu n-am întrebat. Cu toate că Hank promisese să-l aducă pe Ellis pe calea cea bună, au revenit repede la vechiul obicei: se întorceau la han beți criță și continuau să bea până nu mai știau de ei. Judecând după cât de repede dispăreau, Ellis se îndopa și cu pastile. Din câte îmi dădeam eu seama, lua între opt și zece pe zi.

Știu exact noaptea în care le-a terminat, pentru că a bătut la ușa mea și m-a întrebat dacă mai aveam să-i dau. A înghițit repede una, după care și-a turnat mai multe în palmă și le-a băgat în buzunar. Judecând după câte rămăseseră, luase în jur de cincizeci, să-i ajungă pentru cinci sau șase zile.

Intraserăm într-o rutină care avea doar aparența normalității. S-ar fi zis că Ellis uitase de incidentul cu mănușile, și, de vreme ce era tot timpul beat, nu mai făcea crize de furie.

În fiecare zi aștepta scrisoarea de la mama lui, dar aceasta nu sosea. Începuse să spună că nici nu avea nevoie de ea – era absolut sigur că, atunci când va găsi monstrul, va spăla onoarea lui și a tatălui său, iar colonelul îl va primi cu brațele și carnetul de cecuri deschise.

Nu-l interesa decât monstrul din Loch Ness. Nu se gândea nici măcar o clipă la celălalt monstru, care sfida întreaga lume.

Am început să calc ziarul cu fierul, trăgând nădejde că el sau Hank se vor apuca să-l citească. Nici vorbă.

Cu toate că se dovedeau a fi egoiști și lași, închizând ochii la haosul și ororile războiului, uneori aproape că-i înțelegeam.

La sfârșitul lui ianuarie, Armata Roșie eliberase mai multe lagăre ale morții din Auschwitz, în Polonia. Știrile care au ajuns la noi în zilele următoare erau atât de greu de suportat, încât uneori îmi venea și mie să închid ochii și urechile.

Sute de mii de oameni – poate chiar mult mai mulți, cine știe, fiindcă relatările se contraziceau adesea – fuseseră închiși acolo și uciși, unii dintre ei doar din vina de a fi fost evrei. Fuseseră adunați și transportați în vagoane pentru vite și trimiși la moarte sau la muncă silnică de cum coborâseră din tren. Erau uciși în camere de gazare care funcționau zi și noapte, ca și crematoriile, de altfel. Mulți dintre cei care supraviețuiau trierii din primele zile mureau oricum de boală, foame, epuizare sau din pricina torturilor la care erau supuși. Se vorbea despre un doctor nebun și despre experimente greu de închipuit.

Când trupele SS și-au dat seama că Armata Roșie se apropie, au făcut tot posibilul să ascundă urmele. Au aruncat în aer camerele de gazare și crematoriile și au incendiat celelalte clădiri înainte să se retragă, forțând zeci de mii de prizonieri înfometați – absolut toți cei care erau în stare să se țină pe picioare – să intre și mai adânc în teritoriul ocupat de naziști, îndreptându-se spre alte lagăre ale morții. Nu i-au lăsat în urmă decât pe cei despre care erau siguri că vor muri. În timp ce se retrăgeau, împușcau prizonieri la întâmplare.

Până și soldații ruși, care văzuseră atâtea, nu s-au așteptat la ceea ce au găsit acolo: 648 de cadavre și peste șapte mii de supraviețuitori într-o stare atât de gravă, încât au continuat să moară, în ciuda îngrijirilor care le-au fost acordate imediat.

Au descoperit că trupele SS dăduseră foc infirmeriei și tuturor celor care se aflau înăuntru, 239 de suflete în total. Unul dintre cele șase depozite pe care germanii nu avuseseră timp să-l distrugă era literalmente plin cu tone de păr de femeie, împreună cu dinți de om, din care fuseseră scoase plombele, și sute de mii de hăinuțe de copii.

Omenirea nu mai avea nicio speranță de salvare. Chiar dacă Aliații înaintau, credeam că era deja prea târziu, că răul triumfase.

Capitolul douăzeci și șapte

Pe de o parte fiindcă Anna era doborâtă de durere, pe de alta pentru că nu aveam nimic de făcut cât era ziua de lungă, m-am apucat, fără să mai întreb pe nimeni, să fac tot mai multe treburi, rămânând totuși la etaj, ca să nu dea cineva peste mine.

Am început să mătur covoarele din dormitoare cu mătura aceea ca de vrăjitoare, care s-a dovedit a fi făcută din nuiele, după care, fiindcă tot mă apucasem, am dereticat pe culoar, până în capul scării. Nu trecuse nicio săptămână de când se întorsese Anna, că făceam deja singură curățenie pe tot etajul: lustruiam clanțele, tăiam fitilurile lămpilor și le umpleam cu petrol, adunam rufăria murdară, schimbam cearșafurile, ba chiar curățăm chiuveta, cada și toaleta cu praf Vim. Meg îmi aranja sistematic manichiura, așa că, deși unghiile mele erau mai scurte, arătau la fel de bine, iar Ellis nu-și dădea seama de nimic.

Cu timpul, am căpătat curaj. Într-o zi m-am hotărât să mătur și pe scară, până jos, unde se termina covorul. Am auzit prea târziu zgomotul labelor lui Conall. În clipa următoare, m-am găsit față în față cu Angus. Stăteam pe treapta de jos, cu un șorț legat în talie și mătura în mână. Am înlemnit, ca o căprioară surprinsă de lumina farurilor.

A făcut ochii mari de uimire.

— Bună ziua, am spus după un scurt moment de tăcere, încercând să mă port ca și cum n-ar fi fost prima oară când ne întâlneam astfel.

S-a încruntat:

— De când se întâmplă povestea asta?

— De ceva vreme, am răspuns simțind cum mi se îmbujorează obrajii. Te rog să nu-i cauți vină Annei. A fost ideea mea, și numai a mea. Am vrut doar să dau o mână de ajutor.

Colțurile gurii îi tremurau și în ochi îi apăruse o licărire. A izbucnit în râs și a plecat clătinând din cap, urmat de Conall, care era în mod vizibil derutat.

M-am așezat pe o treaptă, copleșită de bucurie.

Mă limitasem la etaj doar pentru că îmi era teamă să nu fiu descoperită, dar, de vreme ce lui Angus nu părea să-i pese, m-am apucat să dau o mână de ajutor și în bucătărie. Îmi luam întotdeauna haina, mănușile și masca de gaze, așa încât, dacă Ellis și Hank se întorceau mai devreme, puteam să intru pe ușa din față, pretinzând că fusesem la plimbare. Meg a fost cea care a venit cu ideea, însă Anna s-a opus cu îndârjire. N-a fost chip s-o convingem;

o ținea una și bună că aduce ghinion să intri și să ieși din casă pe uși diferite.

E adevărat, la început nu eram bună de nimic, în schimb dădeam dovadă de multă bunăvoință, iar ele, de multă răbdare. Am învățat repede cum să curăț morcovii și cartofii fără să fac risipă, cum să tai napii în cubulețe. După o primă încercare soldată cu un eșec total, am învățat câtă sare să pun în apa în care fierbeau legumele și cum să tai pâinea felii, dar nu oricum, ci după regulile impuse de război, căci prăvăliile nu aveau voie să vândă pâine de orice fel ar fi fost, nici măcar pâinea națională, decât după ce era îndeajuns de veche încât să poată fi tăiată în felii subțiri. Anna bănuia că pâinea națională nu era făcută din făină de grâu, ci din nutrețuri de animale bine măcinate, și cred că avea dreptate. Ar fi fost o explicație pentru pâinea făinoasă, tare ca glonțul, căreia toți îi spuneau „arma secretă a lui Hitler”. Se zvonea că ar fi avut proprietăți afrodiziace – un zvon lansat chiar de guvern, credeau unii, ca să-i facă pe oameni s-o mănânce.

Am aflat că ceaiul se făcea din frunze tocate, opărite de mai multe ori, și că ceaiul era mai tare sau mai slab, în funcție de părerea Annei despre clienții respectivi. Lui Hank și lui Ellis le dădea apă fierbinte, cu câteva picături de lapte.

Am aflat că, în afară de superstițiile personale ale Annei (cum vedea o cioară, se repezea afară să vadă câte erau în total și să deslușească semnificația numărului lor), mai erau tot felul de semne aducătoare de ghinion, în care credeau cu toții. De exemplu, în ziua în care Anna crezuse că văzusem un Caonaig și plecase în fugă de la han înainte de a fi pregătit masa de seară, nu văzusem nicio bucată de carne în bucătărie pentru că oamenii de acolo credeau că a păstra carnea în casă aduce ghinion. Carnea era păstrată într-o încăpere bine aerisită, în spatele casei. Am mai aflat și că Angus era cel care făcea de obicei rost de carne.

Pe deal, chiar în spatele adăpostului antiaerian, se afla un beci bine ventilat, plin cu carne de căprioară, potârnichi, fazani și alt vânat, lăsate acolo să atârne până se frăgezeau. Anna și Meg luau cât aveau nevoie pentru han, iar restul cărnii o înveleau în ziare. Angus lăsa aceste pachete în fața ușii familiilor nevoiașe, dar nu se ducea decât noaptea, pentru ca oamenii să nu se simtă datori față de el.

Îmi dădusem și eu seama că Angus făcea braconaj – ce altă explicație ar fi fost pentru venirea lui Bob polițistul sau pentru cantitatea neobișnuit de mare de vânat? –, dar nu eram scandalizată, cum aș fi fost în alte circumstanțe. Meg și Anna mă învățaseră destulă istorie cât să înțeleg de ce polițistul nu se grăbea să aplice legea, dar și că la fel gândeau mai toți localnicii.

Prima lecție de istorie am primit-o în ziua în care am întrebat-o pe Anna de ce se spune „gospodărie”, și nu „fermă”. Ce mi-a fost dat să aud…

— Ba *este* o fermă, mi-a răspuns Anna indignată, doar că nu îndeajuns de mare cât să susțină o familie. *Asta* înseamnă gospodărie.

Meg mi-a aruncat o privire care părea că spune „Mai bine ți-ai fi ținut gura”, și avea dreptate.

Cu toate că evenimentele la care se referea Anna avuseseră loc cu aproape două sute de ani în urmă, ea vorbea cu atâta patimă, de parcă se petrecuseră cu numai o săptămână înainte.

Mi-a povestit cum, în 1746, după bătălia de la Culloden – ultima și cea mai violentă confruntare cu care s-a terminat Răscoala Iacobiților – Loialiștii au pus capăt sistemului de clanuri, așa încât Iacobiții să nu se mai poată ridica din nou. Au pus mâna pe pământurile moștenite din moși-strămoși, au risipit membrii clanurilor, au izgonit familiile, lăsându-le doar o mică bucată de pământ, ca și cum ar fi putut deveni fermieri peste noapte. Fostele terenuri de vânătoare comunale au fost transformate în ferme pentru creșterea oilor sau vânat sportiv și oricine era prins vânând acolo putea primi amenzi substanțiale. Dreptul aristocratic de a avea oricând la dispoziție un fond de vânătoare intact era considerat mai important decât dreptul celor flămânzi de a nu muri de foame.

Și asta n-a fost tot. Dincolo de izgonirea familiilor și abolirea bruscă și forțată a sistemului de clanuri, au avut de luptat cu o încercare perseverentă de distrugere culturală. Era o infracțiune să vorbești gaelica scoțiană, iar întâii născuți ai șefilor de clan erau obligați să urmeze școli particulare britanice, de unde se întorceau cu același accent aristocratic pe care-l afișase socrul meu în zilele lui de glorie.

Mi l-am închipuit pe colonel umblând țanțoș, cu mulțumirea omului care se simte superior zugrăvită pe față, și mi-am dat seama că ura pe care Rhona și moș Donnie o încercau față de el – și fața de noi toți, prin asociere – era mult prea profundă ca să fie justificată doar de ceva ce făcuse el personal.

— Și *de aceea* vânarea unei căprioare e un furt îndreptățit, a încheiat Anna, dând din cap energic, ca să pună capăt discuției.

Fără știrea ei, repetase ceea ce-mi spusese Meg în ziua când îmi arătase adăpostul antiaerian. Atunci, în sfârșit, am înțeles.

Vânarea unei căprioare era un furt îndreptățit fiindcă fapta se petrecea pe un pământ care fusese furat.

Din cauză că lucrau la han doar o parte din zi, diminețile eram

cu Anna, iar după-amiezile și serile cu Meg. Încetul cu încetul, flecărelile noastre s-au transformat în confidențe.

De la Meg am aflat că fratele Annei, Hugh, călcase pe o mină și că ce mai putuse fi recuperat din trupul lui fusese înmormântat în Olanda. Celălalt frate pe care-l pierduse, Hector, avea douăzeci și unu de ani când fusese izbit în piept de un proiectil de mortier, în timpul debarcărilor din Ziua Z. Trupul nu i-a mai fost găsit, dar un camarad de arme se oprise din drum și îi luase plăcuțele de identificare.

De la Anna am aflat că Meg își pierduse întreaga familie, amândoi părinții și două surori mai mari, cu patru ani în urmă, în timpul raidurilor aeriene germane asupra șantierului naval de la Clydebank. 528 de oameni au fost uciși, 617 răniți și 35000 au rămas pe drumuri în urma celor două nopți de raiduri necruțătoare. Din 12000 de case, numai 7 rămăseseră în picioare. Meg scăpase doar fiindcă se alăturase Corpului Forestier și se afla la Drumnadrochit.

Eu tot speram să aflu de la ele câte ceva despre Angus, care să-mi confirme sau să-mi dezmintă teoria despre piatra funerară, însă niciuna n-a suflat o vorbă, iar eu nu îndrăzneam să le întreb, de teamă să nu mă dau de gol. Eram conștientă că dorința mea de a ști mai multe nu era stârnită doar de curiozitate.

Capitolul douăzeci și opt

Meg mi-a povestit că fetele de la Corpul Forestier abia așteptau balul de Ziua îndrăgostiților. Nu se mai gândeau la altceva, așa că fuseseră certate în mai multe rânduri pentru că nu erau atente când lucrau la uriașele fierăstraie cu motor. Nici nu le puteai găsi vreo vină. Multe din ele, între care și Meg, se așteptau să primească inele de logodnă, oficializându-și astfel relațiile.

Pe măsură ce ziua balului se apropia, băieții erau tot mai slobozi la gură. În seara dinainte, unul dintre ei a spus ceva atât de deocheat, încât Meg și-a ieșit de-a binelea din fire. S-a aplecat spre Rory, care s-a făcut mic pe scaun, și l-a luat la rost cu vorbe aspre, cu toate că el protesta – și pe bună dreptate –, susținând că nu scosese un cuvânt.

— Da' nici nu l-ai oprit, nu-i așa? a întrebat ea fluturându-i arătătorul în fața ochilor.

Rory o privea îmbufnat, cu brațele atârnând pe lângă scaun.

Când s-a răsucit pe călcâie și a plecat, cu buclele roșcate fluturând, bărbații mai în vârstă așezați la bar au dat serioși din cap în semn de aprobare, iar restul forestierilor, care înțeleseseră că Rory fusese dojenit din cauza lor, s-au purtat cum au știut mai bine după aceea.

Hank s-a aplecat spre Ellis, ducându-și palma la gură ca să nu se audă ce spune.

— Cine-i tipul dur acum? a pufnit el în râs.

Ellis era prea preocupat ca să glumească. Cu nici douăzeci de minute în urmă, se scuzase și urcase la etaj, de unde se întorsese livid. Știam foarte bine ce se întâmplase: încercase să intre în camera mea și găsise ușa încuiată.

Când am dereticat în camere a doua zi, am văzut că nu mai avea decât cinci pastile. Probabil că ajunsese la disperare și nu înțelegeam de ce nu venise pur și simplu să-mi ceară, cum făcea întotdeauna. Poate că nu voia să-o facă de față cu Hank, cine știe. Oricare ar fi fost motivul, îmi părea bine, fiindcă nu l-aș mai fi putut ajuta. Aruncasem restul pastilelor la toaletă.

În ziua balului, Meg, Anna și cu mine ne-am dat silința să aranjăm cât mai frumos sala de la intrare, știind că în curând vor sosi fetele. Am pus fețe de masă de in, iar Anna a creat ceea ce ea numea „flori de cărbune". Dând vina pe vreme și pe război pentru că lipseau florile adevărate, a pus patru, cinci bucăți de cărbune în boluri de sticlă în care a turnat apă și amoniac, a pus sare și apoi un amestec de cerneală albastră și violetă. Era un mister pentru mine

cum aveau să iasă flori din combinația asta, însă n-a trecut niciun ceas și le-am văzut „înflorind”.

Nu aveam pentru fiecare masă, așa încât am hotărât că Meg le va îndruma pe fete spre cele decorate cu „flori de cărbune”, lăsându-i pe bărbați – care oricum nu le-ar fi apreciat frumusețea – să se așeze la celelalte. Totul cădea în sarcina lui Meg, fiindcă la ora aceea Anna ar fi fost deja acasă, iar eu, bineînțeles, aș fi stat așezată lângă foc, așteptându-i pe Ellis și Hank.

Nu ne-am mărginit doar să decorăm mesele. Împreună am reușit să adunăm destule ouă și zahăr cât să facem două checuri rotunde, pe care le-am pus chiar în mijlocul mesei celei mari de lemn, ca nu cumva să ajungă la ele Conall, care stătea tolănit pe patul stăpânului, cu ochii pe noi. Era suficient de înalt pentru a putea lua orice de pe masă, dacă ne întorceam cu spatele, dar n-aveam de gând să-i oferim prilejul. Am fi apărat checurile cu prețul vieții.

Eu și Meg ne donaserăm rațiile de ouă și zahăr pe săptămâna aceea, iar găinile Annei se puseseră din senin pe ouat. Deoarece avea o gospodărie, familia McKenzie primea hrană pentru pui în schimbul ouălor, așa că uneori stăteau cam prost la capitolul ăsta, însă acum găinile se întrecuseră pe ele însele. Toți cei care mergeau la bal aveau să primească o felie ca lumea, în loc de o singură îmbucătură.

Tocmai când se pregătea să plece, mult mai târziu ca de obicei, Anna s-a bosumflat.

— Nici nu mai țin minte de când n-am mâncat chec, a spus privindu-le cu poftă.

— Nu te necăji, i-a zis Meg. O să-ți păstrăm prima felie, cea mai frumoasă, tăiată gros.

— Mulțumesc, a răspuns Anna, deși îmbufnarea nu-i trecuse. Ei, atunci am plecat. Distracție plăcută și, băgați de seamă, vreau să-mi povestiți totul de-a fir a păr mâine-dimineață.

Părinții Annei făceau parte din Biserica Liberă a Scoției și își țineau fiica foarte din scurt. Nu avea voie nici măcar să se dea cu pudră, darămite să meargă la bal. Muzica nu era permisă decât duminica, și atunci doar pentru slujbă, și cântată fără înfloriturі. Bătrânii familiei erau atât de stricți, încât în ziua de sabat închideau cocoșul într-un coș de nuiele, ca să nu facă ceva necuvenit cu găinile.

Înțelegeam tristețea Annei, cu atât mai mult cu cât îmi doream și eu să merg la bal, deși ar fi însemnat să intru într-o lume în care Ellis nu-și avea locul.

Mă consolam cu gândul că aveam să fiu martoră la prima parte a distracției și abia așteptam să văd dacă le vor plăcea checurile, pentru că dădusem și eu o mână de ajutor la prepararea lor. Tot ce

făcusem fusese să sparg ouăle și să amestec ingredientele pentru aluat, dar niciodată în viața mea nu mă simțeam mai mândră de mine decât atunci.

Fiindcă nu aveam încredere în Conall, am rămas în bucătărie să le păzesc checurile, cât timp Meg s-a dus în camera ei să se pregătească.

În clipa în care s-a întors arăta ca în visul oricărui bărbat, îmbrăcată într-o rochie imprimată cu inimioare roșii, strânsă pe trup, cu părul frumos aranjat și buzele vopsite cu un roșu viu, care-i scotea în evidență gura arcuită. Era încălțată cu pantofi roșii din velur legați cu șireturi. Probabil că erau nou-nouți, deoarece nu-mi închipui că velurul ar fi rezistat nici măcar o zi întreagă în climatul acela.

Am băgat de seamă și că-și pusese ciorapi și am zâmbit fără voia mea. A văzut că observasem, a roșit și mi-a întors zâmbetul.

— Ei, ce zici?

— Zic că Rory o să cadă lat. Cred că vei fi regina balului.

— Cel puțin n-o să-mi mai fac griji că domnul de-acolo o să vrea să-mi lingă dunga desenată cu sos de friptură.

Conall a dat din coadă, înțelegând parcă despre cine era vorba.

Era rândul meu să mă schimb pentru masa de seară, dar șovăiam, știind că nu voi mai avea altă ocazie să stau de vorbă cu ea între patru ochi. Aș fi vrut să-i spun ceva în legătură cu cererea în căsătorie pe care o aștepta, dar cuvintele nu-mi veneau pe limbă, poate fiindcă nu eram eu cea care să dea sfaturi despre căsnicie. Până la urmă, tot Meg m-a salvat.

— Hai, du-te, m-a îndemnat arătând cu degetul spre ușă. Fă-te frumoasă. Astă-seară, mai mult ca oricând, e datoria ta să fii frumoasă. Chiar dacă cei doi domni Plictiseală nu bagă de seamă, alții vor remarca. Ar fi bine să-ți pui o rochie elegantă. Și ar fi bine să porți roșu, mai ales astă-seară. Nu uita, roșul este noul semn…

— Știu, știu, i-am tăiat vorba râzând. Am să port roșu. Îți urez noroc diseară! Nu c-ai avea nevoie!

Am luat-o la fugă pe scară, înainte să apuce să-mi răspundă.

M-am machiat ca și cum chiar aș fi mers la o petrecere și am ales o rochie roșie de tafta cu fustă largă, care nu părea prea scumpă, fiindcă nici nu era de fapt. Mi-o cumpărasem eu însămi dintr-un magazin, înainte ca Ellis să preia controlul asupra garderobei mele.

La sfârșit mi-am desenat cu creionul dermatograf câte o linie cam strâmbă pe spatele fiecărui picior. Voiam să fiu ca toate celelalte, nu să ies în evidență, mai ales că nu doream să pun pe nimeni în umbră.

Când Ellis și Hank au intrat, cu obrajii roșii de frig și nu numai, sala începuse să se umple.

— Ia uite! a exclamat Hank oprindu-se în prag.

Atmosfera era electrizantă. Fetele, impecabil aranjate, admirau checurile care fuseseră aduse spre a fi văzute, dar nu erau încă tăiate. Forestierii scoteau exclamații admirative, dar de fapt erau cu ochii la fete. Privindu-le, mă întrebam care dintre ele se așteptau să fie cerute în căsătorie.

Meg stătea lângă una dintre mesele la care ședeau fetele din Corpul Forestier. S-a aplecat să le arate cum se transformase floarea de cărbune după ce Anna îi dăduse viață, dar eu știam prea bine ce voia de fapt să arate. N-a fost nevoie decât de o clipă.

— Ia stai! a strigat una dintre fete. Alea-s cusături adevărate! De unde ai făcut rost de ciorapi?

Forestierii s-au prefăcut uimiți, ca și cum n-ar fi observat până atunci picioarele lui Meg. Acum însă aveau o scuză și se holbau hămesiți.

— A, a spus Meg ridicând rușinată din umeri. Au apărut ca prin farmec.

Și-a răsucit glezna, ca să i se vadă mai bine spatele gambei.

Hank și Ellis priveau scena înțepeniți în prag. În cele din urmă, Hank l-a înghiontit pe Ellis cu cotul și s-au îndreptat spre cămin.

Soțul meu s-a împiedicat de marginea covorului și era cât pe ce să cadă, dacă nu s-ar fi prins de spătarul unui fotoliu. L-a ocolit fără să dea drumul spătarului și s-a trântit pe el. Văzându-i ochii injectați și fruntea brobonită de sudoare, m-am înfiorat de spaimă.

Hank era atât de absorbit de Meg, încât s-a așezat direct pe brațul tapisat al celuilalt fotoliu. Aproape imediat a alunecat și a căzut, rămânând cu capul sprijinit de un braț și cu picioarele atârnând peste celălalt. Uimit, a rămas nemișcat preț de câteva secunde, după care s-a așezat drept.

Ellis m-a măsurat din cap până-n picioare, mijind ochii. A strâmbat din buze, scârbit.

— Ce mai e și asta?

Se referea la rochia mea ieftină și la picioarele goale în pantofi, însă m-am prefăcut că nu pricep.

— Se duc la un bal, am zis. E Ziua îndrăgostiților.

— Ce!? a întrebat Hank. Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să-i trimit ceva lui Violet.

— Nu, mă refeream la… *ținuta* asta, a zis Ellis fluturând din mână către mine. E o combinație între spălătoreasă de vase și femeie de stradă.

Am strâns din buze. N-avea niciun rost să-i explic de ce mă

îmbrăcasem așa. N-avea rost să fac nimic, trebuia doar să tac, sperând că acel moment va trece.

— Ei, te unge pe inimă s-o privești, a spus Hank, neputându-și lua ochii de la Meg. Dacă știam c-o să se ambaleze așa pentru o pereche de ciorapi, i-aș fi dat o duzină. I-aș fi dat oricâți ar fi vrut. De fapt, cine știe câte nu i-aș fi dat fetei ăsteia. Cu figura și silueta asta ar ajunge sus de tot, la fel ca mama lui Maddie. Să nu te superi, fetiță, a adăugat întorcând scurt capul spre mine.

— Să nu te amesteci cu pleava, Hank, l-a sfătuit Ellis, țintuindu-mă cu privirea. Așchia nu sare departe de trunchi. Niciodată.

— Ce? a întrebat Hank fără să-i dea atenție, fiindcă era din nou cu ochii la picioarele lui Meg.

— Din coadă de câine nu faci sită de mătase, a zis Ellis.

— Ba nu, e clar că sunt de mătase. Uită-te la picioarele alea. Pun pariu că au o milă lungime. Nu merită decât cea mai fină mătase…

— Hank! am zis eu disperată, încercând să-i abat atenția. *Hank!*

Mi-a aruncat o privire și a zis:

— Și tu ești drăguță, Maddie. Tot la categoria mătase intri.

— Vasăzică, Maddie, rochia asta a ta de mătase, a spus Ellis pronunțând pe un ton amenințător cuvintele, e roșie sau verde?

Am simțit cum inima mi-o ia razna.

— Poftim? am întrebat.

— E *roșie* ori *verde*?

— E brocart din cel mai fin, o simfonie de culori, a spus Hank, fără să înțeleagă nimic din conversația noastră.

— Maddie? Nu mi-ai răspuns, a insistat Ellis și colțul ochiului drept a început să i se zbată.

— Nu pot, am răspuns, cu ochii plecați.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că ai avut dreptate.

— În ce privință?

— În toate.

— *Să te aud!*

— Bine! Nu e nicio mătase aici! Doar coadă de câine!

A râs fără veselie.

— Supunerea e culoarea care ți se potrivește, scumpa mea. Ar trebui s-o porți mai des.

— Cred că tu știi mai bine cum e, am spus înainte să mă întorc spre bar.

Meg le împărțea felii de chec oaspeților căzuți în admirație.

Rory nu se arătase încă și, chiar dacă ea se prefăcea indiferentă, îmi dădeam seama ce suferință era în sufletul bietei fete.

— Aș vrea și eu o bucățică din prăjiturică ei, și încă cum, a zis Hank și a fluierat încet, ca pentru a-și întări spusele, apoi s-a răsucit

brusc spre noi. Auziți, copii… mi-a venit o idee nebună! Hai să mergem și noi la bal! O să fie ca petrecerea de Crăciun a servitorilor. Voi doi, porumbeilor, vă vedeți de-ale voastre, iar eu… ei, poate-mi găsesc și eu o porumbiță să mă consoleze, ca să zic așa.

Ne-a privit zâmbitor, așteptând încuviințarea noastră. Văzând că niciunul nu-i răspunde, a făcut o mutră lungă și ne-a cercetat cu priviri bănuitoare.

— Nu se poate! a gemut ridicând deznădăjduit ochii în tavan. *Iar* v-a apucat? Lăsați-mă să ghicesc. Ellis a spus o prostie și acum nu mai vorbești cu el. Ce naiba, nici măcar nu te mai uiți la el! Asta înseamnă să fii căsătorit? Nici nu-i de mirare că nu vreau să am nimic de-a face cu pirostriile. V-ați pierdut tot farmecul. În schimb, a oftat el și s-a întors spre bar, fata de acolo chiar are ceva farmec…

Capitolul douăzeci și nouă

La ora opt punct, doi frați gemeni din Halifax s-au așezat în genunchi și le-au oferit iubitelor lor inele asemănătoare. Când fetele, îmbujorate, au spus „Da”, ceilalți forestieri s-au pus pe cântat, onorându-le pe viitoarele mirese cu imnul național al Canadei. Nici nu începuseră bine, că bătrânul Ian Mackintosh s-a repezit acasă la el, peste drum, de unde s-a întors cu cimpoiul. A preluat melodia și i-a acompaniat pe tinerii care-au intonat cu foc *Rămas-bun, Nouă Scoție*[58].

Ellis bea pahar după pahar și mă privea cu un fel de ură neîmpăcată.

Pe la jumătatea *Baladei pentru Noua Scoție* n-am mai putut suporta și am fugit sus, unde m-am încuiat în cameră. M-am sprijinit de ușă, gâfâind.

N-au trecut nici două minute că, deși vaietele cimpoiului răzbăteau de la parter, mi s-a părut că aud ceva și mi-am lipit urechea de ușă. Ellis venea pe culoar, poticnindu-se și înjurând. S-a oprit în fața camerei mele și, văzând că ușa era încuiată, s-a pornit să bată cu pumnii.

— Maddie! Maddie! Deschide *afurisita asta de ușă*!

— *Pleacă!*

M-am ghemuit în pat, cu genunchii la gură.

— Deschide blestemata asta de ușă! Vorbesc serios, ce dracu’!

Văzând cum se zgâlțâie ușa, mi-am dat seama că lovea în ea cu latul palmei. Aș fi vrut să aprind o lumânare, să văd dacă ușa era pe cale să cedeze, însă mâinile îmi tremurau prea tare ca să pot aprinde chibritul.

— Maddie! Dacă nu deschizi ușa asta blestemată imediat, dracu’ să mă ia dacă n-o pun jos! M-ai auzit? urla el.

M-am ghemuit și mai tare și mi-am astupat urechile cu palmele. N-avea rost să strig după ajutor, fiindcă nimeni nu m-ar fi auzit din pricina zarvei de jos, dar unde naiba era Hank? Era imposibil să nu fi observat că dispăruserăm amândoi și mai mult ca sigur știa în ce stare se afla Ellis.

După un răstimp care mi s-a părut nesfârșit, bubuiturile au slăbit în intensitate. Se mai auzea câte o bătaie, din ce în ce mai rar, până când și acelea s-au oprit. Am auzit apoi un bufnet înăbușit, când Ellis s-a proptit în ușă. A început să plângă.

— Maddie, Maddie ce-ai făcut? Ești *soția* mea. Ar trebui să-mi ții partea. Și eu ce mă fac acum? Ce dracu’ mă fac?

S-a prăbușit la pământ, zgâriind lemnul cu unghiile. A continuat să plângă, dar și plânsul a încetat în cele din urmă. După câteva

minute, nu mai auzeam decât respirația mea întretăiată.

Tocmai când mă mângâiam cu gândul că mersese la culcare, am auzit pași târșâiți pe covor, după care s-a lăsat liniștea.

Mi-am ținut răsuflarea.

Dincolo de ușă a răsunat un urlet primitiv, urmat de o lovitură puternică, apoi încă una, și încă una. Izbea cu tot corpul.

Când am auzit lemnul pârâind, am sărit din pat, am căutat pe bâjbâite grătarul din fața căminului și m-am ghemuit în spatele fotoliului plângând, cu vătraiul în mână.

Am auzit încă o bubuitură îngrozitoare, urmată de bufnitura unui corp căzând pe podea și de un torent de înjurături.

Atunci a răsunat vocea lui Hank:

— Ce naiba faci aici?

— *Vreau să vorbesc cu soția mea!*

— Ridică-te, idiotule! i-a spus Hank cu voce calmă.

— *Vreau! Să vorbesc! Cu…*

Ellis pufnea și gâfâia, dar nu izbutea să rostească ultimele cuvinte.

— Nici măcar nu te poți ține pe picioare. Hai să te duc la culcare.

— Vreau să vorbesc cu ea, a repetat Ellis, deși parcă obosise dintr-odată; a gemut și l-a podidit iar plânsul.

M-am apropiat de ușă în vârful picioarelor, fără să las vătraiul din mână.

— Doamne, Dumnezeule! a zis Hank. În ce hal ești. Dă-mi mâna.

Eills a mormăit ceva fără noimă.

— Ba nu, nu ți-ai dislocat umărul. Dacă ar fi fost dislocat, n-aș fi putut să fac asta.

S-a auzit un strigăt ascuțit de durere, care s-a transformat în plânset.

— Vezi? Dacă ți l-ai fi dislocat, al naibii să fiu dacă n-o meritai, la cât de imbecil ești. Dă-mi mâna. Așa, hopa sus. Acum dă-mi cheia și să nu faci *nicio* mișcare.

Am auzit încă o bufnitură în perete, chiar lângă ușă.

— Doamne sfinte. Nu poți nici măcar *încerca* să stai în picioare cât îți deschid ușa? Crezi că poți?

Auzeam respirația lui Ellis, grea, hârâită, foarte aproape, de parcă ar fi fost în camera mea.

Hank i-a deschis ușa camerei și s-a întors.

— Hai, așa. Un pas și încă unul…

După mai multe zgomote înăbușite, s-a auzit scrâșnetul violent al arcurilor patului. S-ar fi zis că Hank îl aruncase pe Ellis în pat direct de la ușă.

— Acolo să stai, că de nu, jur că te leg de pat, l-a amenințat el.

Ușa s-a închis, iar o clipă mai târziu cineva a ciocănit discret în ușa mea.

— Maddie? a zis Hank.

— Da? am răspuns stând încă ghemuită, cu vătraiul în mână.

— Ești lângă ușă?

— Da.

— Te simți bine?

N-am răspuns. Inima îmi bătea așa de tare, încât fără îndoială Hank o auzea. Pe deasupra, nu eram în stare să-mi stăpânesc tremurul.

A tăcut puțin, apoi continuat:

— Bine, înțeleg. Ești supărată pe mine, dar spune-mi, ce puteam să fac? Să-i iau sticla din mână?

— Da.

A oftat și l-am auzit scărpinându-se în cap.

— Mda, ai dreptate. N-o să se mai întâmple, îți jur. A, vezi că l-am încuiat în cameră. Vrei cheia?

— Nu. Ține-o tu.

— Odihnește-te un pic. Noaptea asta o să te lase în pace… Maddie, mă auzi? Te rog să mă ierți.

N-a plecat imediat, așteptând, probabil, să-i spun că îl iert. Doar că nu eram în stare. Lucrurile luaseră o întorsătură urâtă, iar acum, că Ellis rămăsese fără pastile, situația avea să se înrăutățească. Doamne, ce fusese în mintea mea când le aruncasem la toaletă?

Când Ian Mackintosh s-a oprit, toată lumea a izbucnit în aplauze; fluierau, chiuiau și tropăiau de se zguduia clădirea.

În câteva minute, cei tineri s-au adunat în stradă și au pornit-o spre primărie, dar chiar și după plecarea lor, cei rămași la bar – localnicii mai în vârstă – au continuat să vorbească tare și să râdă zgomotos, entuziasmați că fuseseră părtași la un *ceilidh*[59] improvizat.

M-am dus la geam, tot pe întuneric, am scos cadrul cu pânza de camuflaj și am deschis fereastra.

Dinspre primărie răzbăteau sunetele unui acordeon și ale unei scripci, râsete, cântece și discuții animate, unele semănând mai degrabă a ceartă. Cu tot gerul de afară, am îngenuncheat lângă fereastră și mi-am sprijinit capul de pervaz, cu urechea ciulită.

M-a cuprins o melancolie nesfârșită. La mai puțin de o jumătate de milă depărtare, oameni tineri, de vârsta mea, oameni îndrăgostiți, își făceau planuri de viitor împreună, planuri ce cuprindeau toate lucrurile plăcute care decurg din iubirea adevărată: intimitate, pasiune, copii, înțelegere, chiar dacă pe acest drum nu erau scutiți de încercări. Unii poate aveau să-și dea seama

că nu se potriveau, poate aveau să se rănească unul pe altul, dar în acel moment erau la fel de fericiți, de plini de bucurie ca toți ceilalți și, indiferent cât de nepotriviți sau nefericiți aveau să se dovedească a fi, eram aproape sigură că niciunul nu urma să eșueze într-o căsnicie ca a mea.

Am auzit zgomot de pași apropiindu-se pe drum, apoi vocea unui bărbat și pe aceea a unei femei. S-au oprit la casa din fața hanului și au tăcut – probabil își urau noapte bună cu un sărut. El i-a șoptit ceva și ea a intrat chicotind. Bărbatul a așteptat câteva secunde după ce ușa s-a închis, apoi s-a întors și a plecat fluierând.

După o vreme, am pus cadrul de camuflaj la loc și m-am băgat în pat.

— *Mincinoaso! Târfă ce ești!*

M-au trezit strigătele furioase ale unui bărbat, iar la început am crezut că Ellis venise din nou la ușă. Am auzit-o însă pe Meg plângând și mi-am dat seama că bărbatul era Rory. Erau amândoi pe culoar.

Am sărit din pat și am aprins lumânarea de pe noptieră. M-am dus lângă ușă și mi-am lipit urechea de ea.

— Jur pe tot ce am mai sfânt că spun adevărul…

S-a auzit o plesnitură, și Meg a scos un țipăt ascuțit.

Am înșfăcat vătraiul, care rămăsese lângă ușă, sprijinit de perete.

— Prefăcuto, târfă de doi bani! Spune-mi cine e! *Spune-mi!*

— Nu mai e *nimeni* în afară de tine, a zis ea cu voce rugătoare.

— Atunci cum de nu poți să-mi spui de unde ai ciorapii?

— Ba *ți-am spus,* Rory…

— Vrei să cred c-au apărut ca prin minune? Chiar crezi – aici s-a auzit încă o plesnitură, urmată de un țipăt – că sunt tâmpit? Ce ți-a mai dat? Ori i-ai câștigat muncind? Asta e, vasăzică? Ți-ai găsit o nouă profesie? Cât ceri, atunci? Ce primește un bărbat în schimbul unei perechi de ciorapi?

— Rory, pentru numele lui Dumnezeu…

— E nenorocitul ăla cu platfus? Parcă n-am văzut cum se uită la tine!? În ce cameră stă? Spune! *Spune!*

Când am auzit-o pe Meg țipând, am dat ușa de perete și m-am repezit afară. Singura lumină venea de la lumânarea din spatele meu, dar era de ajuns. L-am văzut luându-și avânt și lovind-o cu pumnul în obraz. Meg a căzut în genunchi, ținându-se cu palma de falcă, plângând în hohote. Era în pielea goală. Rory purta o cămașă descheiată la gât și indispensabili.

— Oprește-te! am strigat. E așa cum spune!

S-a uitat la mine peste umăr. Privirile ni s-au încrucișat. S-a întors încet spre Meg, și-a îndesat mâna în părul ei și a izbit-o cu

piciorul în coastă. S-a auzit o bufnitură înfundată, iar Meg a gemut „oof”, de parcă i-ar fi scos tot aerul din plămâni.

— *Eu i-am dat ciorapii!* am țipat isterizată.

A izbit-o din nou, ținând-o în continuare de păr, după care a azvârlit-o cât colo. Meg s-a prăbușit pe podea și a rămas nemișcată, aidoma unei păpuși de porțelan dezbrăcate, căzute pe jos în camera copiilor. Când Rory a ridicat piciorul s-o lovească din nou, m-am repezit spre el cu vătraiul în mână.

Până să ajung eu, Angus a apărut în capătul scării și, dintr-o singură mișcare, i-a înfipt lui Rory o mână în gât și l-a țintuit de perete atât de sus, încât nu atingea pământul cu picioarele. Rory dădea din mâini și în cele din urmă și le-a încleștat pe brațul cu care Angus îl strângea de gât, dar n-a scos un sunet. Angus își ținea cealaltă mână pe lângă corp, cu degetele răsfirate.

— Ce dracu’ se petrece aici? a întrebat Hank scoțând capul pe ușa, cu o lumânare în mână.

Când a văzut scena, s-a tras înapoi.

Am dat drumul vătraiului și m-am repezit spre Meg. Era aproape leșinată. Am târât-o în camera ei, m-am aplecat peste ea și am luat-o în brațe, acoperindu-i goliciunea. Gemea și-și acoperea capul cu brațele.

În spate, pe culoar, se auzea un zgomot ritmic, înfundat. Am ridicat ochii, așteptându-mă să-l văd pe Angus cărându-i pumni lui Rory. Dar nu, el îl ținea în continuare atârnat de gât. Bufniturile le făcea Rory, lovind peretele cu palmele desfăcute. Ochii îi ieșiseră din orbite, limba îi atârna din gură și, cu toate că lumina era slabă, se vedea limpede că fața lui își schimbase culoarea, devenind tot mai vineție. Lovea din ce în ce mai slab cu palmele în perete, până când s-a oprit de tot. Pe pantaloni i-a apărut o pată umedă; urina a început să i se prelingă pe picior și apoi pe podea.

Mie mi s-a părut o veșnicie, dar probabil că n-au trecut decât câteva secunde până când Angus i-a dat drumul. S-a prăbușit la pământ și n-a mai făcut nicio mișcare. Am fost sigură că-l omorâse, dar după câteva clipe a tresărit violent și și-a dus mâna la gât, chinuindu-se să tragă aer în piept. Scotea un sunet îngrozitor, hârâit și gâjâit.

Angus stătea lângă el, cu mâinile în șold. Avea pantaloni de pijama albaștri, în dungi, dar nu și cămașă. Niciunul dintre noi nu era îmbrăcat cum se cuvine, cu atât mai puțin Meg, și din cauza asta oroarea la care fusesem martoră avea parcă un impact și mai puternic.

Angus l-a împins pe Rory cu piciorul.

— Cred că nu mai e nevoie să-ți spun ce-o sa pățești dacă-mi mai calci vreodată pragul, i-a zis.

Rory se zbătea pe podea, respirând hârâit, cu efort. Încă se mai ținea cu mâinile de gât.

— Înțeleg că nu e nevoie, a spus Angus.

S-a aplecat și l-a ridicat pe Rory de subsuori. După care i-a făcut vânt pe scară.

Mi-am ținut răsuflarea, ascultând trosnetele și bufniturile cu care bărbatul se rostogolea pe trepte. Eram sigură că asistasem la un omor, însă după câteva momente am auzit ușa din față deschizându-se și închizându-se cu un clinchet ușor.

Capitolul treizeci

Angus a luat-o pe Meg din brațele mele, de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg.

— Trage cuvertura deoparte! mi-a poruncit, și eu m-am grăbit să-i dau ascultare. Iar dumneata, i s-a adresat el lui Hank, apărut în cadrul ușii cu o lumânare în mână, adu lumânarea încoace și aprinde-le și pe celelalte.

A întins-o pe Meg pe pat și a tras cuvertura peste trupul ei alb, gol. Ea s-a întors pe partea dreaptă, plângând încetișor. Obrazul stâng îi era plin de sânge, pleoapa i se umflase. Din nas îi curgea sânge și avea buza spartă.

— Unde te-a mai lovit, *m'eudail**[60]*. A întrebat-o Angus în șoaptă. S-a așezat pe marginea patului și a mângâiat-o pe cap, așa cum mângâi un copil. Meg n-a răspuns.

— A lovit-o cu piciorul în coaste, am spus. A lovit-o tare. Angus a întors capul spre mine.

— Iar tu ce făceai pe culoar? Putea să te lovească și pe tine.

— Am vrut să-l omor.

A rămas câteva secunde cu ochii la mine.

— Mă duc să-l aduc pe doctorul McLean, a spus și s-a ridicat. În bucătărie e o trusă de prim ajutor. E în spatele…

— Știu unde e, am zis. Mă duc s-o aduc.

Angus a dat din cap și s-a întors spre Hank, care aprinsese și celelalte lumânări.

— Dumneata adu niște brichete de turbă din grămada de jos și fă focul aici. Aprinde apoi și celelalte lămpi de pe culoar. Are să fie o noapte lungă.

Am coborât scările cât am putut de repede și am mers pe dibuite la locul unde știam că țineau lanterna. Am găsit cutia de metal marcată cu cruce roșie, dar, grăbită s-o apuc, am răsturnat săculețul cu fulgi de săpun. În timp ce urcam scara în fugă, m-am întâlnit cu Hank, care cobora.

M-am așezat pe patul lui Meg, am deschis capacul și am înmuiat un ghemotoc de vată în iod.

— Meg, îmi pare rău, dar o să te usture, i-am spus înainte să-i tamponez rana deschisă de pe obraz, însă ea nici măcar n-a tresărit.

În scurta vreme cât lipsisem eu, ochiul stâng i se închisese complet. Carnea de deasupra arcadei se umflase și se revărsase peste ochi, ca o a doua pleoapă. Din colțul gurii i se scurgea un firicel de sânge, murdărind perna, și m-am întrebat îngrozită dacă nu cumva pierduse și vreun dinte.

Hank s-a întors cu brațele pline de brichete.

— Trebuie să-i pregătesc niște comprese, i-am spus. S-a umflat foarte tare.

Am luat două castroane mari de metal din bucătărie și am ieșit în curtea din spate, lăsând ușa deschisă. Am îngenuncheat pe pământul înghețat, am luat zăpadă cu mâna și am pus-o într-unul din castroane. Am îndesat zăpada cu pumnul, până ce mi-a dat sângele la încheieturile degetelor, din cauza acelor de gheață. Când n-am mai putut-o îndesa, am închis ușa cu piciorul gol și am fugit înăuntru. M-am oprit la chiuvetă ca să umplu al doilea castron cu apă, l-am pus peste primul și am trântit înăuntru câteva cârpe curate.

Când am apărut în ușă cu cele două castroane, Hank a întors capul spre mine, dar nu s-a mișcat. Reușise să aprindă un foc mic și acum îl păzea, deși nu prea părea în largul lui.

— Hank, lămpile de pe culoar, i-am spus.

S-a dus imediat să le aprindă.

Am pus castroanele pe noptieră, am stors una dintre cârpe și i-am pus-o lui Meg pe frunte. Am împăturit încă una și i-am pus-o pe obraz, chiar sub ochi.

După asta m-am așezat lângă ea. Am mângâiat-o pe păr ca s-o liniștesc, până când mi-am dat seama că mi se năclăiseră degetele de sânge. Când m-am uitat mai bine, am văzut că o șuviță de păr îi fusese smulsă, lăsând în urmă o rană roșie.

I-am curățat-o cât m-am priceput de bine și am pus deasupra încă o cârpă udă. Meg n-a reacționat în niciun fel.

Până se întorcea Angus cu doctorul, tot ce puteam face era să stau cu ea. Schimbam compresele când se încălzeau, și de fiecare dată apa se înroșea mai tare. Niciodată nu mă simțisem atât de neajutorată.

Doctorul McLean ne-a dat pe toți afară cât a examinat-o pe Meg, așa că am coborât împreună în sala de jos. Din câte se părea, Ellis dormise buștean în tot acest timp. Ori poate dăduse ortul popii, dar nu aveam niciun motiv să verific. Dacă murise, așa aveam să-l găsesc și dimineața.

Eu și Hank ne-am așezat în fața focului, care ardea acum mocnit. Angus a aprins o lampă și a început să se plimbe de colo, colo prin cameră. Își trăsese pe el un pulover înainte să plece după doctor, dar știam că Hank îi văzuse cicatricele. Nu aveai cum să nu le vezi.

Când, în sfârșit, doctorul a coborât, am sărit în picioare.

— Cum se simte?

Doctorul și-a pus geanta jos și și-a potrivit ochelarii.

— I-am dat morfină, așa că pentru moment nu are dureri, însă a fost bătută cu bestialitate. Știți cumva cine e bruta?

— Da, a zis Angus. Și-a primit și el porția.

— Se va face bine? am întrebat.

— Are o comoție, un mare număr de contuzii, splina și un rinichi i-au fost strivite și cel puțin trei coaste sunt rupte. A pierdut molarii de sus, pe partea stângă. Și premolarii i se mișcă, dar s-ar putea să se fixeze la loc.

— Să chemăm o ambulanță, am spus. Cu siguranță trebuie dusă la spital.

— În principiu, aș fi fost de acord, a răspuns doctorul McLean. Dar având în vedere împrejurările, dacă ar putea fi îngrijită aici, cred că ar fi de preferat.

— Ce împrejurări? a întrebat Angus.

— Spitalul e la Inverness, a explicat doctorul. Stau foarte prost cu combustibilul și a mai izbucnit și o epidemie, o infecție respiratorie. O inflamație la plămâni e ultimul lucru de care ar avea nevoie biata fată, mai ales că are și coastele fracturate, așa că aș vrea să evit pe cât posibil s-o expun unei îmbolnăviri. Însă dacă o țineți aici, va trebui s-o supravegheați tot timpul.

— Ce ar trebui să facem? am întrebat.

S-a lăsat tăcerea. Cu toții se uitau la mine. M-am întors spre Angus.

— Știu că ești ocupat cu alte lucruri în timpul zilei. Cred că Anna și cu mine ne putem descurca. Poate se întoarce și Rhona pentru o bucată de vreme.

— Maddie, ești sigură că știi în ce te bagi? a întrebat Hank, rostind cu grijă cuvintele.

— Știu foarte bine ce fac… Angus?

Era prima oară când îi spuneam pe numele mic în fața altora. Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Maddie… l-am auzit pe Hank din spate.

— Te rog, i-am spus lui Angus. Doctorul zice că i-ar fi mai bine aici. Voi avea grijă de ea, promit.

S-a întors spre doctorul McLean și a dat din cap.

— Va rămâne aici.

Cât timp doctorul ne-a dat indicații despre cum s-o îngrijim pe Meg, Hank n-a scos un cuvânt.

Trebuia să fim atenți la orice semn care trăda faptul că ar fi putut intra în stare de șoc – paloare, scăderea temperaturii, bătăi prea rapide sau prea slabe ale inimii. Dacă se întâmpla așa ceva, trebuia să chemăm imediat ambulanța, fiindcă însemna că are hemoragie internă. De asemenea, din cauza comoției, trebuia s-o trezim din oră în oră timp de douăsprezece ceasuri, ca să-i verificăm capacitatea de reacție mintală.

— În mod normal v-aș fi cerut să-i comparați și pupilele, dar din păcate nu e posibil din cauza pleoapei umflate. În orice caz, de câte ori o treziți, asigurați-vă că inspiră profund de cinci sau șase ori, ca să eliminăm riscul pneumoniei. Dacă poate tuși, cu atât mai bine. Chiar dacă nu vrea, trebuie s-o convingeți că așa e cel mai bine pentru ea. Am lăsat niște morfină pe scrin. După toate prin câte ai trecut, îmi închipui că nu-ți va fi greu să i-o administrezi, i-a spus lui Angus.

— Întocmai, a încuviințat el morocănos.

— Bun. Atunci, dacă nu mai aveți alte întrebări, am să plec.

Și-a luat geanta și s-a îndreptat spre ușă. Angus l-a însoțit.

— Și animalul care a făcut asta… Zici că a avut cineva grijă de el?

— Deocamdată, a spus Angus. Dar dacă se întâmplă să te cheme la una dintre unitățile de forestieri în seara asta, aș zice să nu te grăbești, ori poate chiar să rătăcești drumul.

— Mda, a răspuns doctorul. Cu toate normele astea de camuflaj, e foarte greu să te orientezi pe întuneric. Poate chiar imposibil, pe o noapte ca asta. Îmi închipui că-i vei face o vizită comandantului mâine, nu-i așa?

— Cu siguranță. Și poate mă duc să-l văd și pe individul în cauză.

Doctorul a dat aprobator din cap.

— Având în vedere cele întâmplate, nu văd niciun motiv pentru care te-aș face să te răzgândești. Bună seara, căpitane Grant.

Hank a ridicat iute privirea, iar mie a început să-mi bată inima mai tare.

Avusesem dreptate. El era. El era acel Angus de pe piatra funerară.

Capitolul treizeci și unu

Deși inima îmi bătea să-mi spargă pieptul după ce aflasem adevărul, eram atât de frântă de oboseală, încât nu mai aveam putere pentru nimic. La fel ne simțeam cu toții când am urcat, în șir, la etaj: eu în urma lui Angus, Conall după mine și Hank ultimul.

Când am văzut-o pe Meg, am înlemnit. N-aș fi crezut că putea arăta încă și mai rău.

— Doamne, Dumnezeule! am spus în șoaptă și m-am apropiat de pat.

Doctorul îi cususe buza spartă și tăietura adâncă de pe obraz. Rana, care-i brăzda obrazul de sus până jos, arăta groaznic – înnegrită, cusută stângaci, cu sânge închegat pe margini. Nu încăpea îndoială că avea să rămână cu cicatrice pe viață. Mă temeam c-o să i se scofâlcească și obrazul din cauza dinților lipsă și speram că nu-i va pierde și pe ceilalți. Cu toate astea, Meg părea cufundată într-un somn adânc.

Hank și-a dres glasul. Rămăsese pe culoar, în fața ușii.

— Deci, e nevoie să mai aduc brichete sau…?

De fapt, voia să știe dacă se putea duce la culcare, lucru care m-a scos din fire.

— Ne descurcăm, a zis Angus.

Hank a șovăit câteva clipe, înainte să plece. Îmi imaginam ce avea să-i povestească lui Ellis a doua zi dimineața, dar nu aveam ce face, și cu asta, basta.

Când Angus a plecat să mai aducă zăpadă, am luat o cuvertură din camera mea, am întors fotoliul cu fața spre Meg și m-am cuibărit cu picioarele strânse sub mine.

— Mai bine te-ai duce la culcare, m-a îndemnat Angus când s-a întors. Stau eu cu ea noaptea asta, și mâine-dimineață îmi ia Anna locul.

— Aș vrea să stau, dacă nu te superi.

— Nu mă supăr, numai că, în cazul în care nu reușim să împărțim altfel treburile, după-amiaza ai să rămâi singură.

— Nu-i nimic.

A întețit focul și s-a așezat pe jos, sprijinit de perete. I-am aruncat o privire furișă. Se uita la mine cu atenție.

— Vasăzică, aveai de gând să-l omori? m-a întrebat.

— Așa mă gândeam.

A râs pe tăcute.

— Mă uimești, doamnă Hyde.

— Maddie. Spune-mi Maddie. Anna și Meg îmi spun pe nume de săptămâni întregi, când nu e soțul meu de față.

S-a uitat lung la mine și mă întrebam de câte lucruri își dăduse seama singur.

— Din păcate a venit vremea, a spus după vreo patruzeci de minute.

A fost greu s-o trezim pe Meg. N-am reușit decât strigând-o pe nume și bătând-o pe dosul palmelor. Angus a întrebat-o dacă știe ce zi este. Meg a răspuns că e Ziua îndrăgostiților și s-a pus pe plâns.

Era doar vina ei, a bâiguit, cu toate că buzele îi erau umflate. Rory era băut, ar fi trebuit să aibă mai multă minte decât să facă pe misterioasa în legătură cu ciorapii, ca să nu mai vorbim de faptul că-l luase la rost cu o seară înainte. Era un om bun, chiar era, și avea să plece cu el în Noua Scoție după ce se termina războiul. Cu numai o săptămână în urmă văzuse filmul *Bine ați venit în Canada,* împreună cu celelalte fete care urmau să se mărite cu forestieri după război.

— Ai vorbit destul, *m'eudail,* acum taci, a zis Angus.

— Dar dacă nu se mai întoarce?

Angus și cu mine ne-am privit pe furiș.

— Acum trebuie să respiri adânc de câteva ori, a zis el. Doar de cinci ori, dar să tragi aer până în fundul plămânilor.

— Nu pot, se jelea Meg. Nu înțelegi că mă doare?

— Trebuie, Meg, am intervenit eu. Așa a spus doctorul. Doar nu vrei să faci pneumonie.

L-am ajutat pe Angus s-o întoarcă pe spate și am ținut-o de mâini, numărând cu glas tare fiecare dată când își făcea curaj și își umplea plămânii cu aer, apoi îl dădea afară. Gemetele ei îți rupeau inima, dar, de îndată ce am ajuns la cinci, s-a întors pe-o parte și a ațipit.

— Slavă Domnului că avem morfină! a spus Angus. Probabil nici n-o să-și aducă aminte că am trezit-o.

— Cât mai are până la doza următoare?

— Ceva mai puțin de patru ore. Am să i-o dau un pic mai devreme, să fim cu un pas înaintea durerii. E mai bine decât să încerci s-o prinzi din urmă.

Îmi închipuiam că aflase astfel de lucruri pe propria piele.

— Și cu Rory ce se va întâmpla? l-am întrebat.

— Nu se știe. Tot ce pot să-ți spun e că n-o să mai ridice niciodată mâna asupra ei.

Văzând flacăra care se aprinsese în ochii lui albaștri, strălucitori, am înțeles că Rory nu avea să se mai apropie de Meg, chiar dacă ea ar fi dorit asta.

După toate câte se petrecuseră în noaptea aceea, era greu de crezut că Ellis era încuiat în camera lui, poate chiar legat de pat.

Îmi venea să mă duc la Angus și să-i împărtășesc totul. Să-i pun întrebări despre familia lui. Doream să-i simt brațele cuprinzându-mă și să-l cuprind la rândul meu în brațe. Doream să-i simt sângele pulsându-i în vene în timp ce promitea să mă apere, fiindcă l-aș fi crezut.

La puțin timp după ce am trezit-o pe Meg a treia oară, am auzit-o pe Anna trebăluind la parter.

Angus s-a ridicat.

— Ar trebui să-i spun ce s-a întâmplat. Apoi am să lipsesc nițel. Am un pic de treabă.

Câteva minute mai târziu, Anna s-a năpustit în cameră. Când a dat cu ochii de Meg, a izbucnit în lacrimi. Am strâns-o în brațe ca s-o liniștesc.

— E un diavol, Maddie, pur și simplu un diavol, spunea printre suspine. Un diavol. Ce suflet de monstru trebuie să ai ca să faci așa ceva? Și, mai ales, dragei noastre Meg, biata de ea. Meg, care a rămas singură pe lume.

— Nu știu, am răspuns deznădăjduită. Chiar nu știu.

Când Anna s-a liniștit îndeajuns cât să fiu convinsă că va ține minte indicațiile doctorului, m-am dus și eu să trag un pui de somn.

În clipa în care m-am apropiat de ușă, am văzut că era deschisă. E adevărat, ieșisem în fugă când luasem cuvertura, dar acum am fost surprinsă văzând că toată camera era inundată de lumină, îmi aduceam foarte bine aminte că pusesem la loc cadrul cu pânza de camuflaj după ce privisem o vreme pe fereastră tinerii care plecau la petrecere.

M-am apropiat în vârful picioarelor și am împins ușa cu grijă.

În cameră era o harababură de nedescris. Sertarele scrinului erau deschise și golite. Cel de sus fusese scos și aruncat pe podea. Tot ce țineam înăuntru – obiecte personale, lenjerie, cămăși de noapte, ciorapi și cărți – fusese aruncat alandala prin cameră. Rochiile, pantalonii și puloverele fuseseră smulse din dulap, iar valizele și cuferele pe care le țineam în spatele lor fuseseră scoase, deschise și răsturnate. Până și trusa de cosmetice fusese golită și apoi azvârlită cu atâta putere, încât una dintre balamalele de bronz ieșise în afară ca o aripă frântă.

Cineva mi-a pus mâna pe umăr. M-am răsucit și m-am lipit de perete.

Era Ellis, bineînțeles. Tras la față, palid. Ochii lui înroșiți mă priveau oarecum împăciuitor, dacă nu chiar rugător.

— Maddie, a spus apropiindu-se puțin și aplecând capul; s-a sforțat să schițeze un zâmbet, cu buzele crăpate. Ce-ai făcut cu

pastilele, Maddie?

M-a luat amețeala, dar n-am putut să-mi ascund fapta. Nu aveam de unde să fac rost de altele.

— Le-am aruncat la toaletă.

Expresia conciliantă de pe fața lui s-a preschimbat într-una de furie.

— Ce-ai zis? Când?

— Nu mai știu. A trecut ceva vreme de atunci.

— Ce demon te-a împins să faci o asemenea tâmpenie? Doamne sfinte!

— Tu m-ai împins! i-am răspuns.

A rămas cu gura căscată.

— O, Doamne! O, Doamne! a șoptit pentru el însuși.

Și-a trecut prin păr mâna, care tremura vizibil. Respira greu, parcă nu mai avea aer.

M-am dat într-o parte, pipăind peretele din spate, căutând ușa. Am atins cu degetele cadrul ușii și m-am prins de el.

Ellis a ridicat brusc capul și m-a privit ca un câine bătut.

— Ce te-a apucat, Maddie? De când ai dorința asta drăcească de a mă distruge?

Am deschis și am închis gura, dar n-am știut ce să-i răspund.

S-a întors și a plecat, clătinându-se când într-o parte, când într-alta, izbindu-se de pereți când îl lăsau picioarele.

Eu am intrat repede în cameră și am tras zăvorul, după care m-am prăbușit pe pat și am adormit într-o clipă, pradă unui somn adânc, fără vise.

Când m-am trezit și mi-am dat seama că trecuseră aproape nouă ore, m-am repezit în camera lui Meg. Era mult după ora la care Anna se întorcea de obicei acasă și puțin înainte de ora când soseau primit clienți flămânzi.

Am găsit-o pe Anna ghemuită pe scaun, cu picioarele învelite în cuvertura mea, așa cum stătusem și eu înainte. M-am apropiat de patul lui Meg și i-am privit fața desfigurată.

— Cum se mai simte? am întrebat în șoaptă.

— Chiar adineauri i-a făcut Angus o injecție cu morfină și a adormit la loc. A spus să n-o mai trezim. Din păcate, a mai spus și că, de cum se trezește, trebuie să respire adânc și să încerce să tușească.

M-am așezat pe podea lângă fotoliu, cu picioarele întinse, încrucișate la glezne.

— Îmi pare rău că am dormit așa de mult. Am să fac eu de veghe acum. S-a ocupat cineva de masa de seară?

— Nu e nevoie. Angus a pus un anunț pe ușă: „Închis pe motiv

de boală”, dacă asta se poate numi boală…

Am clătinat din cap.

Anna a oftat:

— Cu siguranță e foarte rău, de vreme ce doctorul nu i-a dat ulei de ricin. Asta îți dă înainte de orice. Văd că n-a lăsat nici măcar un tonic – întotdeauna lasă un tonic. Cum să se pună pe picioare fără tonic?

M-a privit ca și cum aș fi putut să-i dau un răspuns. Când am ridicat din umeri, în semn că nu știu, a oftat din nou.

— Rhona e în bucătărie, face o supă. Mai mult ca sigur că Mhàthair prepară și ea un amestec de ierburi pentru ceai, numai că Angus ne-a zis să nu-i dăm nimic fără consimțământul doctorului McLean.

Dintr-odată, un geamăt slab ne-a făcut să sărim în picioare.

Meg se răsucea sub cuverturi. Anna a stors o cârpă și i-a tamponat fruntea, apoi i-a dat pe buze cu ceva luat dintr-un borcănel.

— Lanolină, m-a lămurit. Avem din belșug pe aici. Din păcate, cam miroase a oaie.

Când Meg s-a liniștit, Anna și cu mine ne-am reluat locurile. Priveam focul, hipnotizate de dansul flăcărilor.

În cele din urmă, Anna a rupt tăcerea.

— Ți-e frig? Vrei cuvertura?

— Nu, mi-e bine așa. E foarte cald în cameră. Cred că nu mi-a mai fost atât de cald de când am venit în Scotia.

— Îmi închipui că în casa ta din America e foarte plăcut.

— Dacă te referi la temperatură, da.

Anna mă privea cu coada ochiului.

— Toate merg cum trebuie? Am auzit fără voia mea cearta de adineauri, când soțul tău striga și abia se ținea pe picioare.

— Nu, nu tocmai. De fapt, merg chiar rău.

După ce m-a privit o vreme pe furiș, așteptând să-i spun mai multe, Anna nu s-a mai putut stăpâni:

— Nu vreau să-mi bag nasul în treburi care nu mă privesc, dar uneori te ajută dacă spui ce ai pe suflet.

A întors intenționat capul, ca să nu-mi sporească stânjeneala. Am șovăit, dar nu mult.

— Cred că am să cer divorțul, am spus în șoaptă.

— Divorț! a exclamat Anna, întorcând fulgerător capul spre mine, cu ochii atât de mari, încât se vedea albul de jur-împrejurul irisului. Ai să fii ca Wallis Simpson!

Parcă mi-ar fi dat o palmă.

— Sper că nu. Nu vreau să divorțez decât o dată… Dacă aș ști cum…

Anna s-a întors iarăși spre pat, gânditoare. Dar ochii îi rămaseseră holbați.

— Mai bine nu-ți spuneam, am zis. Te-am șocat.

— Nu, a protestat scuturând vehement din cap.

Între noi s-a lăsat liniștea. Eram deznădăjduită. Gândul că era posibil ca Annei să nu-i mai placă de mine devenise de nesuportat.

— Crezi că sunt o persoană respingătoare, nu-i așa? am întrebat-o.

— Nu fi caraghioasă. Se vede de la o poștă cum se poartă cu tine. Pur și simplu nu m-am gândit că ai putea *scăpa* cumva din situația asta.

Mi-am adus aminte de cocoșul închis în coșul de nuiele duminica și mi-am dat seama că divorțul nu era o soluție luată în considerare la Glenurquhart.

— El știe? a întrebat Anna.

— Nu, și pentru moment lucrurile rămân așa cum sunt, deoarece, odată ce-i spun, va trebui să mă mut în altă parte. Dacă găsesc unde.

— Așa e, a încuviințat ea. Îmi închipui ce greu trebuie să fie să stai sub același acoperiș după ce-i spui.

Uitându-mă la fața lui Meg, umflată și învinețită, îmi răsuna în urechi trosnetul ușii în care se izbise soțul meu, încercând să ajungă la mine.

— Mă tem de ce e mai rău.

Anna și-a întors privirea de la mine la Meg și înapoi. A făcut ochii mari când a înțeles la ce mă refeream.

Ne-am uitat una la alta, conștiente că nu puteam face nimic, apoi ne-am întors privirile spre foc. Umbrele lungi aruncate de flăcări dansau până sus, pe tavan, înainte să coboare brusc spre peretele din capătul celălalt al camerei, parcă prelingându-se pe o hârtie împăturită.

Chiar dacă spusesem foarte puțin față de cât ar fi fost de povestit, probabil că spusesem mai mult decât s-ar fi cuvenit. Mă bătea totuși gândul că în acest fel deschisesem calea spre noi confidențe, așa că mi-am luat inima-n dinți:

— Anna, știu că nu e treaba mea, dar ai putea, te rog, să-mi spui ce s-a întâmplat cu Angus? Mi-am dat seama că el e cel de pe piatra funerară, cel care n-a murit de fapt. Dar asta-i tot ce știu.

S-a încruntat și a clipit de mai multe ori, cercetându-mă din ochi în timp ce cântărea cererea mea.

Mie mi-a năvălit tot sângele în obraz. Greșisem întrebând despre lucruri pe care nu aveam dreptul să le știu. Am întors capul, năpădită de rușine.

În spatele meu, Anna a oftat lung.

— El n-are să-ți spună, fiindcă nu vorbește despre asta, dar, cu toate că nu-mi place să pălăvrăgesc, nu e un secret de stat, așa că nu cred că s-ar supăra dacă ți-aș spune.

De când atenția îmi fusese atrasă de piatra funerară, îmi închipuisem tot felul de lucruri, dar niciunul nu era atât de tragic ca adevărul. Singurul trup îngropat acolo era al fetiței.

— Mhàthair a ajutat-o să nască chiar aici, în camera asta, a spus Anna. Atunci a fost, mai mult ca sigur, ultima oară când a ars focul în acest cămin. Micuța n-a trăit decât câteva minute, Dumnezeu s-o aibă în paza Lui. Màiri a fost cât pe ce să moară și ea. Apoi, când s-a împlinit o lună în cap, a venit telegrama care anunța moartea lui Angus. Eram aici când a adus-o Willie. E și acum în casa de bani de la parter. A sosit de Ziua îndrăgostiților, dacă-ți vine să crezi.

— Când ați aflat adevărul?

— Când era deja prea târziu pentru biata Màiri.

Prima oară când am văzut mormântul, m-am gândit că Màiri murise de inimă rea și s-a dovedit că așa și fusese. La două săptămâni după ce a primit vestea morții lui Angus s-a dus la castel, a trecut pe sub poarta boltită, a coborât panta și a intrat în apă. Pescarul care a văzut-o s-a repezit înnebunit s-o salveze, dar n-a putut vâsli îndeajuns de repede cât să ajungă la ea, iar trupul nu i-a fost niciodată găsit.

Ascultând-o pe Anna, mi s-a strâns inima, dându-mi seama că-l văzusem pe Angus la amândouă mormintele.

— Erau căsătoriți de multă vreme?

— Se iubeau de ani de zile, dar nu s-au căsătorit decât când a izbucnit războiul și Angus s-a înrolat. Mulți au făcut la fel.

— Doamne! Nu erau căsătoriți de nici doi ani.

— Întocmai. Războiul a pus capăt multor vieți.

A tăcut și am înțeles că se gândea la frații ei.

— Au fost împreună cu mult înainte ca Angus să plece la război?

— Oarecum. Luptele nu s-au întețit decât în aprilie ’40, și la puțină vreme după aceea Angus a fost rănit prima oară.

Ascultând-o pe Anna, eram uimită nu doar de povestea în sine, ci și de cât de bine știa toate amănuntele, dar apoi m-am gândit că, într-un sătuc, o asemenea tragedie îi afecta pe toți, chiar și în vremurile acelea, când tragediile se țineau lanț.

În timpul bătăliei de la Dunkirk, Angus se întorsese în linia întâi nu doar o dată, nici de două ori, ci de trei ori, ca să salveze câțiva camarazi, cu toate că fusese rănit la șold de un șrapnel. Curajul lui a fost remarcat de superiori și, când s-a refăcut, a fost îndemnat să intre în nou formata Brigadă Specială.

Doar cei mai duri ajungeau în Brigada Manevre Necurate, trupa de luptători de elită care nu se dădeau în lături de la nimic, creată de Winston Churchill cu un singur scop: să instituie „domnia terorii pe întreaga coastă inamică”. Se antrenau la castelul Achnacarry, botezat Castelul Comando, sub îndrumarea celui de-al cincisprezecelea lord Lovat, ale cărui tehnici erau inspirate de micile unități de comando care-l impresionaseră pe tatăl lui pe vremea Războiului cu burii[61].

Angus și ceilalți candidați au fost coborâți din tren în gara din Spean, la șapte mile depărtare de castel. Li s-a dat câte o ceașcă de ceai și au fost lăsați, în echipament complet de campanie, să se descurce cum știau și să ajungă la castel pe orice vreme. Dacă reușeau, îl așteptau șase săptămâni crunte de antrenamente cu muniție de război, în timpul cărora erau aduși până la limita epuizării fizice, și chiar dincolo de ea, și învățau cum să ucidă până și cu mâinile goale.

Angus a fost trimis în misiune după o permisie de numai câteva zile, care a fost totuși îndeajuns cât să o lase pe Màiri însărcinată. Nouă luni mai târziu se afla în Franța, unde a fost grav rănit – practic i-a fost spintecată burta – în timpul unei lupte corp la corp. S-a prăbușit la pământ și și-a pierdut cunoștința, dar nu înainte să-i taie adversarului gâtul cu marginea caschetei de metal.

În timp ce Anna depăna povestea, vedeam scena cu ochii minții, iar și iar. Îmi închipuisem tot felul de lucruri, dar nimic nu era atât de rău ca adevărul pe care îl aflam acum. L-am văzut pe Angus aplecat, ținându-și măruntaiele cu o mână, în timp ce cu cealaltă căuta să-și doboare dușmanul. L-am văzut cum se prăbușește, convins că va muri, privind cerul albastru cu ochii deschiși, cu gândul la soția lui și la copilul care putea oricând să vină pe lume, dacă nu cumva se și născuse deja.

Angus a fost dus la adăpost de niște luptători din Rezistența franceză, deși nimeni n-a știut cine era, pentru că plăcuța lui de identificare se pierduse și căzuse undeva, printre leșurile care umpleau deja străzile. Lupta fusese așa de aprigă, încât trupurile n-au putut fi ridicate decât după o săptămână, când erau deja umflate și imposibil de recunoscut.

S-a zbătut între viață și moarte vreme de săptămâni întregi. A fost o minune că a supraviețuit, iar cinci luni mai târziu, când nimeni n-ar mai fi crezut, a revenit pe teritoriul britanic.

— Doamne, am șoptit în clipa în care Anna a făcut o pauză. Și atunci a aflat că atât soția, cât și copilul lui muriseră.

— Întocmai, a zis ea. Pentru copil nu s-ar fi putut face nimic, dar Angus se crede și azi vinovat pentru moartea lui Màiri.

— Însă n-a fost vina lui, am zis.

— Știu, dar el se simte răspunzător. Se învinovățește pentru faptul că n-a găsit o cale de a-i trimite vorbă, cu toate că el zăcea *gralloched*[62] într-o pivniță din Franța. De atunci nu s-a mai apropiat de lac. Nu pescuiește decât în râuri. De fapt, nu se apropie nici de poarta dinspre lac.

— Dar, în afară de asta, s-a vindecat? La trup, vreau să spun.

— E puternic ca un taur. L-am văzut cu ochii mei coborând dealul cu un cerb în spate. Singurul motiv pentru care nu s-a întors pe front e că au nevoie de el la școala de lupte. Numai cineva care a făcut parte din trupele speciale știe să-i antreneze pe alții, așa că asta face la conac, unde își petrece mare parte din zi. În restul timpului, ne face nouă rost de mâncare.

— Crezi c-o să redevină paznic de vânătoare? După război, vreau să zic.

Anna a clătinat din cap.

— Nu. Bătrânul *laird* a murit, după cum știi. În urmă cu puține luni, însă era de așteptat. Bietul de el, nu și-a revenit după pierderea fiului său.

Mi s-a strâns inima amintindu-mi de avertismentul lui Bob polițistul. Pe domeniu nu se organizau partide de vânătoare – din motive evidente. În schimb, Angus punea câte ceva de mâncare pe masa fiecărei familii din sat. Era cu adevărat un caz de furt îndreptățit și speram că noul *laird* se va răzgândi. După toate prin câte trecuse Angus ar fi fost o răutate să-l concediezi din postul de paznic de vânătoare după război. Se vedea limpede că iubea locul și cunoștea domeniul cu ochii închiși.

— Ei, a încheiat Anna obosită, după ce ți-am împuiat capul, cred că aș face bine să plec. Dar mai întâi îți aduc o ceașcă de ceai.

— Anna? am întrebat când s-a ridicat în picioare.

— Da?

— Mulțumesc că mi-ai spus toate astea. Chiar dacă nu mă privește.

— Hm, nu prea știu ce să zic. Am început să te socotesc una de-a noastră.

Mi s-a pus un nod în gât. Cred că a fost cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată – și vorbea serios.

Capitolul treizeci și doi

Când a adus ceaiul, Anna mi-a întins și ziarul.

— De vreme ce Meg o sa doarmă, mi-am zis ca așa o să-ți treacă vremea mai ușor.

După plecarea Annei, m-am dus să văd ce face Meg. I-am pus mâna pe frunte și am urmărit cum i se ridică și coboară cutia toracică în ritmul respirației. Dacă nu i-aș fi văzut fata învinețită și umflată și cheagurile de sânge dintre buclele arămii, aș fi zis că era un copilaș care doarme ferit de orice grijă.

M-am așezat pe fotoliu și am luat ziarul.

NU MAI E MULT, SFÂRȘITUL SE APROPIE și GERMANIEI I-A SUNAT CEASUL proclamau titlurile cu litere de-o șchioapă, deși articolele în sine vorbeau de o realitate mult mai crudă.

Am găsit o relatare a unui corespondent de război care însoțise regimentul Seaforth Highlanders[63] ce lupta pe frontul de vest. Descria „locuri pustiite", unde soldații se chinuiau, sub rafalele ploii, să curețe terenuri minate, orașe părăsite în care rămășițele clădirilor semănau cu niște cochilii goale, grămezi de cadavre înălțându-se pe ambele părți ale drumului. În alt articol, vorbind de aceeași bătălie, un feldmareșal flegmatic spunea că „merge binișor, doar noroiul ne cam dă de furcă".

Mai era un articol despre infecția respiratorie care bântuia în Inverness și un altul despre lipsa combustibilului. Vremea se răcise pe neașteptate și, ca urmare, consumul crescuse atât de mult, că rezervele autorității municipale, sursa de lemne de foc pentru locuitorii orașului, se epuizaseră complet. Deși se avansase ideea că ar trebui aduse provizii de urgență pentru a-i ajuta pe cei care aveau de suferit, nu se făcuse nimic în acest sens. Într-un singur depozit, guvernul avea peste șapte sute de tone de cărbune și o mie de tone de lemne, însă bătrânii și bolnavii din Inverness nu aveau ce să pună în cămine sau în sobe.

Printre știri anunțând că Armata Roșie ucisese peste 1150000 de soldați germani în mai puțin de o lună, că Tokyo fusese bombardat din nou și că, după două zile de raiduri aeriene ale Aliaților, din orașul Dresda nu mai rămăseseră decât ruine, erau presărate reclame la două filme noi care rulau de trei ori pe săptămână la cinematograful Palace, pe Huntly Street – *Dragoste cu porția nu se poate* și *Banda lui Hitler* –, dar și la tablete din drojdie cu vitamina B, căci „Frumusețea înseamnă sănătate". Un farmacist oferea săruri efervescente pentru ficat, promițând că „vor curăța cu blândețe intestinele, vor elimina impuritățile și vor purifica sângele". Un avertisment circumspect cu privire la bolile venerice dădea la iveală

faptul că numărul de cazuri era în creștere, constituind una dintre „foarte puținele pete negre” în cronica de război a națiunii, însă nu oferea niciun fel de sfaturi despre cum să fie combătute.

Dar poate că cea mai absurdă alăturare era o declarație a feldmareșalului Montgomery, care afirma că războiul nu mai durează mult, pusă chiar lângă un articol în care se povestea cum un cal care trăgea o căruță cu sticle de lapte o luase la goană în timp ce lăptarul coborâse să pună două sticle în fața unei uși. Calul galopase, apucat parcă de streche, „pe vechiul Edinburgh Road și la vale”, în timp ce sticlele de lapte „zburau care încotro”. N-a putut să ia colțul pe High Street și a intrat, cu căruță cu tot, în vitrina magazinului Woolworth. Cu toate că era „tăiat rău la greabăn”, calul a fost salvat de un polițist și câțiva soldați și probabil că avea să se vindece.

Amănuntele furnizate, la fel ca și informațiile puse alături alandala, îmi dovedeau încă o dată faptul că lumea o luase razna, rămânând totuși așa cum fusese dintotdeauna.

Relatări despre uciderи în masă erau puse alături de reclame la laxative. Orașele erau bombardate, soldații se ucideau unul pe altul stând în noroi până la genunchi, civilii călcau pe mine și erau sfârtecați în bucăți, dar caii tot se mai speriau din senin, lumea se ducea la cinema și mamele își făceau griji pentru felul în care arăta tenul fiicelor. Nu mă puteam hotărî dacă acum înțelegeam lumea mai bine sau n-aveam să-i pătrund niciodată rosturile.

Doctorul McLean, sosit spre sfârșitul după-amiezii, ne-a spus că, deși contuzia nu mai reprezenta un motiv de îngrijorare, Meg nu se afla încă în afara pericolului. O trezise ca s-o poată examina și apoi îi făcuse o injecție. Aș fi vrut să-i dau ceva de mâncare înainte să adoarmă la loc. Când am apărut în bucătărie, Rhona mi-a întins cu degetele ei noduroase un castron plin cu supă groasă, care mirosea îmbietor.

— Mulțumesc, i-am spus.

S-a întors iarăși spre plită. Era atât de cocârjată, că aproape atingea cu nasul oala aburindă. Își purta părul alb strâns într-un coc, despărțit în creștet de o cărare ce lăsa să se vadă vreo două degete de piele rozalie. Nu-mi puteam face o idee nici măcar aproximativă despre vârsta ei. Putea avea oricât, de la șaptezeci la nouăzeci de ani, ori poate chiar mai mult.

Am izbutit să-i dau lui Meg câteva linguri de supă, înainte ca morfina s-o ia în stăpânire.

Cu trei minute înainte de ora nouă, Angus a adus un braț de brichete.

Nu-l auzisem intrând. Credeam că sunt singură în tot hanul. Mă

întrebam unde erau Ellis și Hank, fiindcă, după știrea mea, nici ei nu se întorseseră. Era posibil să se fi dus în altă parte după ce văzuseră anunțul de pe ușă.

Angus a pus brichetele lângă cămin, și-a frecat palmele și s-a apropiat de Meg.

— Cum îi mai e?

— Ceva mai bine, am zis și i-am povestit ce ne spusese doctorul. A mâncat puțină supă mai devreme. Dar de vreo jumătate de oră a început să se agite, așa că am încercat să-i dau un pic de apă.

— Când i-a făcut doctorul injecția?

— Pe la cinci.

— Atunci efectul s-a cam dus. De-asta se agită.

M-am așezat pe fotoliu și m-am uitat cum îi face injecția. Era prima oară când îl vedeam după ce Anna îmi povestise ce i se întâmplase.

A tăiat o fiolă cu pila, i-a rupt vârful și a umplut seringa. Apoi a înfășurat un tub de cauciuc pe brațul lui Meg, a înfipt acul și a apăsat încet pistonul. Când a terminat, a mai rămas o vreme lângă pat, privind-o.

— Du-te, mi-a spus. Odihnește-te cât mai e timp.

— Tu ești cel care ar trebui să doarmă. Ai stat treaz toată noaptea.

— Dacă nu mă înșel, n-am fost singur.

— Da, dar eu am dormit nouă ore după ce a venit Anna. Rezist fără probleme până dimineața, chiar dacă nu pot să-i fac morfina. Dacă te duci la culcare acum, ai aproape patru ore până la următoarea injecție, după care poți să dormi iar.

Și-a pus mâinile în șold, gânditor.

— Te rog, am spus. Insist.

A ridicat din sprâncene:

— Așa carevasăzică, insiști?

— Am promis aseară că fac tot ce depinde de mine. Acum e rândul tău să dormi, am spus bâlbâindu-mă, grăbită să-i explic. Asta am vrut să spun.

— Îmi plăcea mai mult când insistai.

I-am aruncat o privire și am văzut că zâmbea.

Mi-am înălțat bărbia, străduindu-mă să semăn cât mai mult cu directoarea de la pension.

— În acest caz, mă văd nevoită să insist să mergi la culcare.

A râs pe înfundate.

— Dacă așa stau lucrurile, cred că n-am de ales.

S-a dus într-adevăr la culcare, dar nu înainte să schimbe castronul cu gheață, să întețească focul și să mă facă să-i promit că am să-l chem dacă aveam nevoie de ceva ori doar mă răzgândeam

și hotărâm să merg și eu la culcare. În orice caz, urma să se întoarcă în mai puțin de patru ore.

M-am ghemuit pe fotoliul care era îndeajuns de adânc încât, dacă mă așezam într-o parte, aproape aș fi stat pe orizontală. Abia când mi-am acoperit bine picioarele cu pătura, mi-am dat seama că eram tot cu tălpile goale, îmbrăcată în cămașa de noapte pe care mi-o pusesem în seara dinainte. Umblasem așa toată ziua – în fața doctorului, a Rhonei, a tuturor. Pur și simplu nu-mi trecuse prin cap să mă schimb. Eram stânjenită, dar și bucuroasă. Îmi va fi mult mai comod să stau de veghe noaptea îmbrăcată într-o cămașă de noapte.

Chiar prea comod, după cum s-a văzut.

Am sărit în sus auzind un trosnet puternic dinspre cămin. Pe covor, chiar în fața mea, sărise un tăciune aprins. M-am ridicat iute, am luat vătraiul și l-am împins pe dalele de piatră.

Mi-am rotit ochii prin cameră, să văd dacă nu cumva luase ceva foc, și m-am întors spre Meg. Am privit-o atent, cu teama urcându-mi în gât, pentru că nu vedeam niciun fel de mișcare sub cuvertură.

Într-o clipă am fost la capul ei, zăpăcită de groază. Era cenușie la față, cu gura întredeschisă. Ochiul drept, cel care nu se umflase, era ușor deschis, lăsând să se vadă o sclipire albă. I-am pus mâna pe piept, încercând să văd dacă mișcă, dar mâna îmi tremura așa de tare, că nici nu-mi puteam da seama. Mi-am apăsat degetele pe gâtul ei, căutând pulsul.

— Meg, am zis, întâi încet și apoi mai tare. Meg!

Am înșfăcat oglinda de mână de pe măsuța de toaletă și i-am pus-o în fața gurii. Cu toate că mă străduiam, nu puteam ține mâna drept. Am ținut-o prea sus, așa că nu s-a aburit.

Într-o clipă m-am năpustit jos pe scară, bâjbâind pe întuneric și țipând:

— *Angus! Angus!*

Ne-am izbit unul de altul în ușa bucătăriei. M-a prins de umeri, ca să mă oprească.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Nu mai respiră…

A trecut pe lângă mine și s-a repezit sus, înainte ca eu să apuc să mă întorc pe călcâie.

Când am ajuns înapoi în cameră, l-am găsit așezat pe pat, ținând două degete pe încheietura mâinii lui Meg.

M-am apropiat în vârful picioarelor, gâfâind, prea speriată ca să întreb ceva.

După un timp care mi-a părut insuportabil de lung, a lăsat jos mâna lui Meg și i-a pus palma pe frunte.

— Pulsul e regulat, a zis. Are un pic de febră, într-adevăr. Poate

că focul dogorește prea tare. Șocul ar fi făcut temperatura să scadă.

Mi-am acoperit gura cu palma, înăbușindu-mi un oftat de ușurare.

— Slavă Domnului! Slavă Domnului! Am ațipit și când m-am trezit și-am văzut că nu mișcă am crezut… Am tras aer în piept printre degete înainte să continui. Am crezut că am lăsat-o să moară.

— N-ai lăsat-o, fetiță. Nu s-a întâmplat nimic.

În fața ochilor mi-a apărut un roi de țânțari și apoi totul s-a întunecat.

Când mi-am revenit, îmi țineam fruntea pe genunchi, cu ochii la faldurile cămășii de noapte.

Eram așezată pe podea, iar Angus mă sprijinea. Își trecuse un braț pe sub genunchii mei și celălalt, pe după umeri.

— Rămâi acolo până se pune sângele în mișcare, mi-a spus când am încercat să ridic capul.

— Scuze, am zis. Nu știu ce s-a întâmplat.

— Ai leșinat, ce să se întâmple? Ai căzut din picioare. Te-ai lovit?

— Nu cred. Îmi cer scuze.

— Să nu-ți ceri. N-ai de ce.

Pe frunte și pe buza de sus mi-au apărut broboane de transpirație, iar bâzâitul din urechi s-a întețit. M-a năpădit greața.

— Doamne, mi se face rău.

A luat castroanele de pe noptieră și le-a pus pe jos, lângă mine.

Mă îngrozea gândul că voi vomita în fața lui, dar în momentul acela părea inevitabil. În cele din urmă, greața mi-a trecut, din fericire.

— Acum mă simt bine, am zis.

— De când n-ai mai mâncat?

— Nu prea știu. De ieri, cred. Deși ceva mai devreme am băut o ceașcă de ceai.

— Gata, de ajuns. Unde ai pus trusa de prim ajutor?

— Sub pat.

Un minut mai târziu ronțăiam o bucățică de ciocolată din trusa de prim ajutor. De cum am terminat, am împăturit folia de staniol și am spus:

— Acum pot să merg singură.

— Ba eu cred că ar trebui să mai aștepți un minut, două.

A scos un prosop din castronul cu gheață, l-a stors și mi l-a pus pe frunte. După câteva clipe i l-am luat din mână și mi-am șters gâtul și ceafa.

— Cred că acum chiar mi-am revenit.

— Atunci mergi la culcare.

S-a ridicat și mi-a întins mâinile. Când m-a tras sus, mi s-au înmuiat picioarele. M-a prins în brațe și m-a ținut strâns.

— Ia-o încet. Nu vrei să mai stai un pic?

— Nu, am șoptit sprijinindu-mă de el cu tot corpul. Mă simt bine.

— Nu te grăbi. Să-mi spui când poți merge.

Când, în cele din urmă, am simțit că mă pot ține pe picioare, i-am zis:

— Acum chiar mă simt bine.

— Bine, a spus, deși nu mi-a dat drumul. Pas cu pas. Nu pot să ajung la lumânare, dar știu pe unde să merg. N-am să-ți dau drumul.

— Am ceva să-ți spun, i-am zis în timp ce mă ajuta să înaintez pe culoarul întunecos.

— Ce anume?

— În camera mea sunt tot felul lucruri împrăștiate pe jos.

— Ce fel de lucruri?

— Haine, în mare parte. Soțul meu a căutat ceva azi-dimineață.

În camera cufundată în întuneric, Angus m-a ținut de braț până am ajuns la pat.

— Gata, am ajuns.

M-am trântit pe pat, cu capul pe pernă. Căutând cuvertura ca să mă acopere, mâinile lui Angus mi-au atins vârful piciorului, gâtul și bărbia.

— Îmi pare foarte rău, Angus, am zis după ce m-a înfășurat bine în pătură.

— Pentru ce? Doar n-ai leșinat de bunăvoie.

— Pentru că ți-am promis c-o să am grijă de Meg și pe urmă am adormit.

— Nu te mai *necăji* din cauza asta.

— Dar acum n-ai să te mai poți odihni deloc.

— Mai am două ore și am să mai ațipesc când prind un moment liber. Dar acum trebuie să insist și eu.

— Cum adică?

— Nu mai sări mesele. Ce mă fac dacă vă îmbolnăviți toate odată? Hanul ăsta nu se întreține singur, să știi.

Mi s-a pus iarăși un nod în gât, a doua oară în ziua aceea. Eram bucuroasă și tristă în același timp.

Cu toate că nu vedeam nimic, știam exact unde se află Angus, îl simțeam aproape, iar o clipă am crezut că va întinde mâna și mă va atinge. Mi-am ținut răsuflarea și am rămas nemișcată, așteptând, sperând, deși, pe de altă parte, îmi era teamă.

Văzând că nu se întâmplă nimic, am spus cu voce gâtuită:

— Angus?

— Da?

Întâi am crezut că voi putea spune ceva, cu toate că habar n-aveam ce, numai că m-a copleșit liniștea care s-a lăsat, uriașă, apăsătoare, pecetluindu-mi buzele.

— Mulțumesc că m-ai ajutat să mă întorc în cameră, am reușit să spun într-un sfârșit.

— Acum trebuie să mă întorc la Meg, a zis. Somn ușor, Maddie.

Câteva clipe mai târziu am auzit ușa închizându-se și am rămas singură pe întuneric.

Capitolul treizeci și trei

A doua zi dimineață am întârziat puțin, cât să adun o parte din lucrurile împrăștiate pe jos, apoi m-am îmbrăcat și m-am repezit spre camera lui Meg. Când am intrat, încă mai încercam să netezesc cu palma încrețiturile fustei.

— Îmi cer scuze că am întârziat, am spus luptându-mă cu materialul mototolit. Am dormit puțin în ultimele zile, dar dacă…

Am ridicat ochii, așteptându-mă s-o văd pe Anna. În locul ei, pe scaun, era așezată o femeie bătrână, cu părul cărunt. Tricota cu o repeziciune uimitoare. Andrelele țăcăneau fără încetare, hrănite de un fir nesfârșit ce ieșea dintr-o geantă de pânză pusă alături, pe covor. De andrele atârna un ciorap care se lungea văzând cu ochii.

M-a privit pe deasupra ochelarilor cu ramă de metal.

— Bănuiesc că ești doamna din America despre care mi-a povestit Anna. Maddie Hyde, nu-i așa?

— Da, eu sunt.

— Iar eu sunt doamna McKenzie, mama Annei, dar oamenii de pe-aici îmi spun Mhàthair. Așa poți să-mi spui și tu. Dacă ne gândim bine, suntem cu toții copiii lui Jock Tamson[64].

M-am apropiat de Meg.

— Cum se mai simte?

— A mâncat un pic de supă când s-a trezit și a băut niște ceai.

— Ceai de la dumneavoastră?

— Întocmai. I-am lăsat și Rhonei. Să încerci să-i dai cât mai mult. E bun pentru vânătăi și umflături, dar numai în primele două zile. După aceea am să-i aduc altul.

Andrelele nu s-au oprit o clipă, nici măcar când a ridicat privirea spre mine. Eu nu puteam să-mi iau ochii de la ciorap.

— Anna unde este?

— Acasă. Se întoarce mai târziu. Angus a spus că ai avut o noapte grea, așa că am mai rămas eu un pic, să te mai odihnești.

— Mulțumesc.

— Și acum te duci să mănânci. N-ai pic de carne pe oase. Până și o vrabie are picioare mai groase.

Din câte se părea, Angus le povestise tuturor că leșinasem, fiindcă abia mă așezasem la masă că Rhona s-a și înființat, târșâindu-și picioarele, ținând în mână o farfurie cu ouă jumări, o felie mare de șuncă și o grămadă de cartofi prăjiți. A pus farfuria pe masă, a arătat cu degetul spre mâncare, apoi spre mine.

Imediat ce femeia s-a întors în bucătărie, Hank și Ellis au dat buzna pe ușă. Erau zâmbitori, proaspăt bărbieriți și învăluiți într-un

abur de colonie. În mod inexplicabil, Ellis era rozaliu în obraji, ca un om în perfectă stare de sănătate, ceea ce nu părea posibil dacă mă gândeam la cum arătase cu o zi înainte.

Când s-au îndreptat spre mine, inima a început să mi se zbată în piept. Parcă eram canarul soacrei mele, prizonier în colivia lui.

— Bună dimineața, fată dragă, a zis Hank trântindu-se pe un scaun. Ți-a fost dor de noi?

— 'Neața, dulceață, a spus Ellis și m-a sărutat pe obraz.

Am simțit un gust amar în gură. Nu-mi venea să cred că-și închipuia că ne-am putea preface că nu se întâmplase nimic. Până și Hank ar fi trebuit să-și dea seama că lucrurile merseseră prea departe. El însă îi dădea înainte cu jocul lui prostesc.

— Deci, ți-a fost?

— Ce să-mi fie?

— Dor de noi. Ei, știi tu… ții la noi, iar noi am petrecut noaptea la Clansman. Să nu-mi spui că n-ai băgat de seamă.

S-a uitat la mine, a clipit de câteva ori așteptând și a rămas cu gura căscată.

— Doamne! Chiar *n-ai* băgat de seamă. Ellis, soția ta nici măcar n-a observat că nu am fost aici.

— Ba *am* observat.

— Și nu ți-a fost dor de noi?

— Regret, am fost un pic ocupată.

— Ocupată cu *somnul*, din câte mi s-a spus, a rânjit Ellis. Am trecut pe aici după-amiază, să te luăm cu noi, dar fata – nu aia bătută, ailaltă, împiedicata din bucătărie – ne-a spus că tragi un pui de somn. După câte văd, chiar aveai nevoie. Nu prea pari în formă.

Sunt sigură că așa era – nu-mi mai aranjasem părul și nici nu mă mai machiasem de două zile. El, pe de altă parte, era întruchiparea sănătății. Nu înțelegeam cum era posibil. Găsise la Clansman pe cineva care să-i dea pastile pentru nervi? Ceva trebuie să se fi întâmplat, de avea bujori în obraji.

— N-ai pierdut prea multe, a spus Hank aprinzându-și o țigară. Singurul avantaj față de coșmelia asta a fost că era deschis când noi eram morți de foame. Da' ia stai! Ce-i asta? a întrebat holbându-se la farfuria mea. Ellis, poate că era mai bine dacă rămâneam aici. N-am mai văzut un asemenea mic dejun de când ne aflam pe malul binecuvântat al iazului.

— Arată bine, a zis Ellis întinzându-se și luând o bucățică. În sfârșit, scumpo, du-te și strânge-ți câteva lucruri și vopsește-te în culorile războiului. Plecăm la drum.

— Poftim?

Hank a înhățat și el câțiva cartofi și i-a băgat în gură.

— Oho, a zis. Chiar că sunt buni.

Și-a lins degetele și a întins mâna să mai ia.

— Și cum spuneam, a continuat Ellis. Ne ducem la Fort Augustus[65]. Unul dintre boșorogii de la Clansman ne-a spus aseară că în mănăstirea de acolo se găsesc manuscrise în care sunt descrise primele apariții ale monstrului. Se spune că unul dintre oamenii lui Cromwell l-ar fi văzut pe la 1650. A notat în jurnalul lui că a văzut „insule plutitoare", dar, de vreme ce în *loch* nu există insule, probabil că a văzut un monstru, ori poate chiar mai mulți, ceea ce e interesant din toate punctele de vedere. Monstrul apare și pe pietre cioplite de picți, așa că putem afla și de acolo ceva. Trebuie să fie o schemă de care nu ne-am prins, poate că monstrul e o creatură migratoare… E ca și cum am vrea să spargem un cifru, pare complicat, dar suntem aproape. De fapt, suntem așa de aproape, că deja-i simt gustul.

Am rămas cu ochii la el, nevenindu-mi să cred că asemuia ceea ce făceau ei cu spargerea unui cifru sau cu orice alt lucru legat de război.

— Nu pot merge, am zis.

— De ce nu?

— Trebuie să am grijă de Meg.

Ellis s-a lăsat pe spate și a oftat.

— Iubito, nu poți avea grijă de Meg. Dar, ca să ai conștiința împăcată, putem angaja o infirmieră.

— I-am promis lui Angus…

A făcut o figură revoltată.

— Angus? Și, mă rog, de când e Barbă-Neagră Angus cu tine? Doamne, Maddie! Nici nu mai știu de câte ori ți-am spus să nu te împrietenești cu servitorii.

— Bine. Atunci, i-am promis căpitanului Grant că am să-l ajut să aibă grijă de Meg.

Indignarea de pe fața lui Ellis s-a schimbat în îngrijorare amestecată cu tristețe. Și-a întors privirea de la mine.

— Nu se cuvine.

— Cum adică, nu se cuvine? Chiar e căpitan. Ceea ce înseamnă că e ofițer superior, nicidecum servitor.

— Orice grad o avea, e braconier și infractor, și de-aia nu înțeleg cum de oamenii de prin partea locului, ba până și propria mea soție, din câte se pare, îl consideră un erou.

— Chiar e un erou. Nu știi nimic despre el.

— În schimb, tu știi? mi-a întors el vorba.

Am rămas cu ochii pironiți la peretele din fața mea.

Ellis s-a aplecat și și-a pus palmele pe masă, cu expresia nesuferită pe care o arbora ori de câte ori voia să spună că părerile pe care le exprimam erau un semn al debilității mele mintale.

— Înțeleg că-ți pasă de Meg și vrei să te asiguri că se face bine, mi-a spus pe un ton răbdător, dar nu e nevoie să te ocupi personal de asta.

— Ba da. E prietena mea.

— Nu e prietena ta. E fata de la bar.

— Care se întâmplă să fie prietena mea.

Ellis și-a lăsat capul în piept și a oftat. După câteva secunde, a ridicat din nou privirea.

— Știu că nu te simți chiar în apele tale, dar bine-ar fi dacă ai vedea lucrurile așa cum sunt.

— Mă simt foarte bine, n-am nimic.

— Nu te simți, draga mea! mi-a spus. Ți-ai aruncat medicamentele, ți se năzăresc tot felul de lucruri, îți uiți poziția în societate… Te rog, nu mă înțelege greșit, nu-ți caut nicio vină. Știu că nu e vina ta. Sunt simptome ale bolii de care suferi. Numai că oamenii ăștia *vor* profita de tine, dacă n-au și făcut-o deja, iar eu, în calitatea mea de soț, am datoria să te apăr. În Fort Augustus e un spital, destul de cunoscut, de altminteri… M-am gândit că ai putea sta acolo o vreme, până îți revii.

Am înțeles și m-am îngrozit: avea de gând să mă închidă într-un azil. Nu găsise doar modalitatea de a face rost de o cantitate nelimitată de pastile. Găsise și o cale de a discredita orice aș fi putut spune despre daltonismul lui și despre purtarea lui, în general, punând-o pe seama imaginației mele bolnave. Ba tot el ar fi ieșit în câștig, pozând în soțul martir dar loial, demn de milă și respect.

Bietul Ellis, săracul de el, a rămas legat pe viață de smintita de Maddie, că întreagă la minte nu e. Câte o fi tras, și n-a lăsat să se vadă! Ce păcat! S-au luat din dragoste, trecând peste împotrivirea părinților, și acum, să vadă cum a luat-o pe urmele maică-sii…

Cu toții aveau să clatine din cap, prefăcându-se întristați de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, dar mulțumiți în sinea lor, simțindu-se răzbunați, deoarece știuseră că aici se va ajunge. Apoi toate matroanele orașului Philadelphia aveau să se ducă pe rând la vila din Market Street, să susure condoleanțe ipocrite în urechile lui Edith Stone Hyde, care va face față cu brio situației, satisfăcută în adâncul sufletului de faptul că se dovedise că avusese dreptate.

Mă întrebam dacă nu cumva Ellis își închipuise cum mi-ar sta închisă în pod, la fel ca prima doamnă Rochester[66], nebuna, doar că eu aș fi fost drogată, ca să stau liniștită.

Bomboana de pe colivă și partea cea mai frumoasă a acestui plan era că, de vreme ce eu trăiam, nu mai era obligat să se însoare. Ar fi venit rândul lui Hank să se prefacă îndrăgostit. Sărmana Violet. Nu știam dacă își va prelua rolul cu aceeași naivitate ca mine, ori dacă

își va da vreodată seama despre ce era vorba în realitate.

Planul lui Ellis, oricât de bine pus la punct ar fi fost, avea un mare neajuns: dacă tatăl său nu-l ierta, nu avea cum să fie alături de mama lui, ca să se bucure de compasiunea celorlalți. Fără iertarea colonelului nu avea nimic. Erau prea multe în joc. Trebuia cu orice preț să dea de urma monstrului.

Din stradă s-a auzit un claxon de mașină.

— Ăsta-i George. Trebuie să plecăm, a zis Hank și s-a ridicat.

— Te rog, vino cu noi, a spus Ellis privindu-mă drept în ochi. Te implor.

Tiit! Tiit!

— Ellis, trebuie să plecăm, l-a îndemnat Hank.

— Iubito, te rog să te răzgândești, a stăruit Ellis.

Am clătinat din cap.

A așteptat puțin și s-a ridicat.

— Nu-mi place deloc să te las aici, chiar dacă e vorba doar de câteva zile. Dar dacă nu vrei să vii, nu am de ales. Cum, necum, trebuie să terminăm treaba, ca să putem merge acasă și să pornim din nou, cu dreptul.

— N-o să-ți meargă, i-am spus încet. N-au să mă închidă la azil, fiindcă nu sunt nebună. N-am fost niciodată.

Mi-a zâmbit trist.

— Ne vedem peste câteva zile, draga mea. Ai grijă de tine.

Câteva zile. Doar atât aveam la dispoziție pentru a găsi o cale să ies din încurcătură, pentru că, deși făcusem pe curajoasa, nu eram deloc sigură că nu ar fi putut să mă trimită la azil. Cât despre divorț, nici nu încăpea vorbă. Ar fi dat la iveală tot felul de lucruri pe care ținea morțiș să le țină ascunse.

După-amiaza, Meg a cerut să-i dăm o oglindă.

Anna și cu mine ne-am privit în ochi una pe cealaltă.

— Ce-ar fi să mai așteptăm câteva zile? a propus Anna. Să apuce să-și facă efectul ceaiul de la Mhàthair.

— Vreau să mă văd, a insistat Meg. Știu deja că e rău.

Anna mi-a aruncat o privire îngrozită. Am ridicat din umeri.

Nu aveam cum s-o refuzăm pe Meg.

— Bine, a spus Anna. În cazul ăsta, stai să te aranjăm nițel. A curățat cum a putut mai bine cojile gălbui care se formau pe tăieturile din jurul gurii și al ochiului. Eu am adus peria mea de păr, care era mai moale decât a lui Meg, și i-am trecut-o blând prin plete, având grijă să nu ating locul unde carnea era încă sfâșiată, așa încât să se onduleze puțin. Anna stătea deoparte, rozându-și unghiile.

Când i-am dat oglinda lui Meg, aceasta s-a privit, întorcând

capul în dreapta și în stânga. Și-a pipăit obrazul urâțit, atingând cu degetele mai întâi rana cusută, apoi golul din gingie. În cele din urmă a pus oglinda pe pat și a izbucnit în plâns.

Capitolul treizeci și patru

Două zile mai târziu, doctorul McLean a hotărât să înlocuiască morfina cu un tonic de un roșu viu.

În timp ce punea seringile la loc, în cutia cu morfina rămasă, s-a oprit încruntat. Le învârtea cu degetul prin cutie, și pe cele pline, și pe cele goale.

— Hm, nu înțeleg, a spus în cele din urmă. Aș fi putut jura că am adus mai multe. Ar fi trebuit să mai rămână patru. Nu cumva i-ai făcut doză dublă, din greșeală?

— Nu prea cred! a protestat Angus pe un ton jignit.

— Nu, nici eu nu cred. Probabil că am greșit numărătoarea.

Eu am simțit dintr-odată cum mi se face stomacul ghem.

Știam cum dispăruseră și de ce Ellis părea că își recăpătase sănătatea peste noapte, ca prin minune.

Când a văzut tonicul, Anna a dat din cap, mulțumită. Din punctul ei de vedere, însemna că lucrurile mergeau ceva mai bine.

Meg, în schimb, n-a mai putut adormi de durere. Ba mai mult, doctorul McLean insista că respirația profundă nu mai era suficientă. Meg trebuia să se ridice și să parcurgă culoarul, abia târându-și picioarele, de două ori pe zi, ca să nu facă cheaguri de sânge.

Meg dădea dovadă de mult curaj, dar se vedea că fiecare pas pe care-l făcea era un chin. Anna și cu mine mergeam de o parte și de alta, sprijinind-o de coate și îmbărbătând-o. Când ne întorceam în cameră, o ajutam să se așeze pe fotoliu, unde rămânea înțepenită până când se simțea în stare să se întindă pe pat, fiindcă mișcarea îi punea la încercare mușchii abdomenului și pe cei ai spatelui. Ridicatul, râsul, tușitul, respiratul, toate îi provocau durere.

Rhona venea zilnic de când Meg zăcea la pat. Împreună cu Mhàthair, dregea în fel și chip supa pe care i-o dădeam zi după zi. Mâncam și noi din supă, și pentru mine era un mister cum de avea alt gust de fiecare dată. Într-o dimineață, pe colțul mesei din bucătărie a apărut un mănunchi de frunzulițe de un verde crud. Le-am pipăit într-o doară, crezând că erau frunze de mentă. S-au dovedit însă a fi primii lăstari ai unui soi afurisit de urzici, drept care am fost nevoită să stau ore în șir cu mâinile afundate într-un castron cu zăpadă. Anna și Meg s-au amuzat grozav, cu toate că Meg a pus capăt distracției, fiindcă o durea prea tare când râdea. Ce n-au băgat ele de seamă a fost faptul că eu dădusem din râs în plâns.

Știam că nu aveam scăpare. Câteva zile însemnau trei sau patru,

cel mult. Perioada de grație era pe sfârșite.

Numai că cele patru zile s-au făcut cinci, apoi șase, fără niciun semn de la Ellis și Hank. Aproape că-mi doream să se întoarcă, să putem pune punct, fiindcă mă înfioram ori de câte ori se deschidea ușa de la intrare.

Noaptea era încă și mai rău. Prin cap îmi treceau tot felul de gânduri și somnul mă ocolea. De fapt, nici nu puteam veni cu o soluție, fiindcă bani nu aveam, nici în bancă, nici asupra mea. Chiar dacă aș fi reușit să conving pe cineva să mă ia pe un vas, nu aveam cu ce plăti călătoria. Pe deasupra, odată ajunsă în America, n-aș fi avut unde să mă duc.

Cu toate că nu mai era nevoie, am continuat să dorm în camera lui Meg. Îmi era teamă că, la întoarcere, Ellis va veni să mă caute în camera mea.

În cea de-a șaptea zi, văzând că Rhona se apucase să pregătească plăcintele cu vânat, am înțeles că Angus redeschidea hanul.

Nu prea vedeam cum. Chiar dacă Rhona ar fi reușit să gătească pentru toată lumea, Meg mai avea săptămâni întregi până să se pună pe picioare și să poată căra tăvile, iar Rhona nu avea destulă putere s-o facă. Cât despre Angus, n-ar fi avut cum să servească, să debaraseze mesele și să vadă de bar, toate în același timp.

Când am ajuns jos, deschisese larg ușa de la intrare și scotea anunțul, ținând pionezele între dinți.

— Toate bune? a mormăit întorcând capul spre mine.

— Da. Toate bune. Voiam doar să te întreb ceva.

— Dă-i drumul.

— Am văzut că deschizi hanul și mă gândeam că aș putea da o mână de ajutor. E prea multă treabă pentru o singură persoană, iar Meg zice că poate rămâne singură câteva ore, dacă îi las ceva de citit.

Angus a scuipat pionezele în palmă și a închis ușa.

— Și ce crezi c-o să zică soțul tău?

— O să se înfurie. De fapt, mi-a interzis categoric să fac asta. Dar acum e plecat.

— Am băgat și eu de seamă, a spus chicotind. De câtă vreme?

— Nici nu mai știu. Ar fi trebuit să se întoarcă acum câteva zile.

— Și dacă se întoarce și te găsește servind la bar?

— Cred că va face o scenă, dar asta e ultima mea grijă.

Angus a pus pionezele pe o masă și m-a privit.

— Maddie, vrei să-mi spui ceva? Fiindcă nu te pot ajuta, dacă nu-mi spui.

Aș fi vrut să-i spun, dar nu avea cum să mă ajute.

O vreme, Angus m-a privit cu o expresie aspră, cu mâinile proptite în sold.

— E complicat, am zis în cele din urmă. Și, dacă mă gândesc bine, nimeni nu mă *poate* ajuta.

— Ești sigură de asta?

Am dat din cap:

— Foarte sigură. Încerc să nu mă gândesc… Ei, ce zici? Pot să-mi mai iau gândul de la ale mele dând o mână de ajutor la servirea mesei de seară?

— Îți sunt recunoscător pentru ajutor, mi-a răspuns pe același ton serios. Iar dacă te răzgândești și vrei să-mi spui mai multe, știi unde mă găsești.

Cu câteva minute înainte de ora șase, când trebuia să cobor în sala de la parter, m-am oprit la ușa lui Meg. Ceva mai devreme o ajutasem să se mute pe fotoliu, fiindcă voia să citească. Spunea că i-ar fi fost mai bine așezată, decât întinsă pe pat, proptită de perne.

— Mă duc jos. Vrei să-ți aduc ceva înainte să plec? Să-ți mai pun puțin ceai, să te ajut să te întinzi pe pat?

M-a privit pe deasupra romanului polițist pe care-l citea, apoi a pus cartea deschisă pe genunchi.

— Așa ai de gând să te duci îmbrăcată?

— Da, i-am răspuns.

Îmi pusesem o rochie albastru-închis pe care, speram eu, nu aveau să se vadă petele, și pantofi cu tocuri joase, ca să nu mă împiedic.

A țâțâit dezaprobator și s-a încruntat.

— Parcă te-ai duce la înmormântare, ce Dumnezeu! Datoria ta e să-i binedispui, nu să le alimentezi gândurile negre. Du-te și pune-ți ceva mai potrivit, apoi vino să te văd.

— Oamenii încep deja să vină, am protestat eu.

— Angus poate să le toarne berea în halbe cât te aranjezi tu, mi-a spus pe un ton ce nu admitea împotrivire. Bine măcar că ți-ai aranjat părul și te-ai machiat, a mormăit, după care s-a reapucat de citit.

M-am întors în camera mea și am căutat ceva care să-i fie pe plac. Am ales o rochie albastru-deschis, cu fusta plisată și curea asortată la culoare, și mi-am pus niște pantofi cu tocuri îndeajuns de înalte cât să-mi lungească pulpele, dar care, speram eu, nu mă vor împiedica să merg repede și să mă mișc în voie.

Apoi m-am postat în pragul camerei lui Meg, cu mâinile în șolduri.

— Așa e bine?

Întrebasem de formă, însă Meg m-a cercetat din cap până-n

picioare, și invers, de la pantofi până la păr.

— Întoarce-te, a zis făcând mișcarea cu degetul.

M-am supus, deși auzeam deja primii clienți sosind.

— Dungile de pe picioare sunt puțin cam strâmbe, a zis. Altminteri, arăți bine.

Deși îmi închipuisem că voi scăpa vesela pe jos și voi vărsa mâncarea în poala oamenilor, până la urmă n-a fost așa de rău. Desigur, mișcările mele erau stângace. Toți cei care intrau rămâneau cu gura căscată văzându-mă în spatele tejghelei. Cred că înțelegeau despre ce era vorba doar când îl vedeau pe Angus învățându-mă cum să torn berea în halbe și tăria în pahare după ce le duceam clienților comanda la mese. Între două comenzi, când nu știam ce să fac cu mâinile și nici măcar unde să mă uit, mă simțeam ca o actriță aruncată pe scenă în pielea goală, care, pe deasupra, și-a mai uitat și replicile.

Când cei mai curioși sau puși pe șotii dintre ei au început să-și plaseze comenzile direct la mine, mi se adresau cu „doamna Hyde”, deși Angus nu se ferea să-mi zică Maddie. Dar n-a fost singurul nume neobișnuit în seara aceea. Când forestierii au început să apară, unul câte unul, spre deosebire de alte dăți, când veneau ca o hoardă gălăgioasă, erau tăcuți și i se adresau lui Angus doar cu apelativele „căpitanul Grant” sau „domnule”. Îmi închipui că tatonau terenul, să vadă dacă îi mai primea sau nu la han.

Willie poștașul a fost singurul care a făcut un comentariu fățiș. Când a dat cu ochii de mine a înlemnit în prag. Apoi s-a apropiat de bar.

— Ce mai e și asta? a întrebat, măsurându-mă din cap până-n picioare. Ori am eu vedenii?

— Ce să fie, Willie? a replicat Angus, prefăcându-se că nu auzise întrebarea. Ca de obicei?

— Mda, a zis Willie, aruncându-mi priviri bănuitoare.

În cele din urmă, am ajuns să torn o halbă de bere fără s-o umplu pe jumătate cu spumă. Atunci am încercat să-mi amintesc ce făcea Meg în momentele libere. Am umplut carafele cu apă, am dus paharele goale în bucătărie, am frecat tejgheaua până au început să mă doară încheieturile, dar ceea ce știa Meg să facă și eu nu puteam era să stau la taifas, să flirtez cu clienții și să ghicesc ce vor comanda.

Absolut toți localnicii au întrebat de ea, deși au făcut-o pe rând și cu discreție. Era clar că știau cu toții ce se întâmplase, deși numele lui Rory n-a fost rostit nici măcar o dată. Angus le spunea ca încă se simțea rău, dar că starea ei se îmbunătățește și că-i va

transmite urările lor de sănătate. Cu toții dădeau din cap afișând figuri severe, pe care se citea o furie abia ținută în frâu.

Forestierii n-au întrebat nimic, dar, pe măsură ce timpul trecea, se vedea că erau tot mai stânjeniți. Cred că se întrebau dacă nu cumva ar face mai bine să plece, și probabil că s-ar fi simțit mult mai ușurați dacă ar fi făcut-o.

Conall era la locul lui, lângă foc, și din privirea lui rugătoare am înțeles că aștepta să mă așez și eu acolo. Ochii lui mă urmăreau oriunde m-aș fi dus, dar după o vreme – când a înțeles, în sfârșit, că nu aveam să-i dau pe furiș bucățele de mâncare – s-a bosumflat și s-a întins cu capul pe labe. Noi doi aveam o înțelegere și mă simțeam o trădătoare pentru că n-o respectam.

Când s-au ocupat toate locurile la mesele și taburetele de la bar și a trebuit să alerg din sală în bucătărie și înapoi, timpul a trecut pe nesimțite. Nici nu știu când le-am dus tuturor de mâncare și am debarasat mesele fără să fi spart nimic. Nu vărsasem decât două pahare cu băutură, și numai unul pe un client – Ian Mackintosh, cimpoierul, care nu făcuse deloc caz de incident.

Când s-a făcut ora nouă, Angus a aprins radioul ca să ascultăm buletinul informativ de seară. M-am oprit și eu în prag, să trag cu urechea.

Armata Roșie se apropia tot mai mult de Berlin și distrusese liniile ferate și drumurile care duceau în oraș. Din Dresda nu mai rămăseseră decât mormane de moloz, dar Aliații continuau să bombardeze Germania „zi și noapte”, cum se exprimase crainicul. Trupele britanice ocupaseră Ramree, o insulă din Birmania, și o bătălie importantă se desfășură pe Iwo Jima, o insulă aparținând de Japonia.

Am plecat înainte să fie anunțat numărul victimelor.

Rhona pusese farfuriile teanc lângă chiuvetă și m-am dus s-o ajut. Parcă se împuținase la trup în cursul serii. În orice caz, se mișca chiar mai încet ca de obicei. Dacă am fi vorbit aceeași limbă aș fi îndemnat-o să se așeze și să se odihnească, să mă lase pe mine să termin treaba.

Conall s-a furișat în urma noastră și când a văzut că până și ultima farfurie fusese spălată, a oftat de-ți rupea inima și s-a trântit pe patul lui Angus. Ai fi zis că, după ce-l tratasem cu atâta cruzime, nu mai avea putere nici să sară.

Dacă aș fi spălat vasele singură, l-aș fi lăsat să lingă vreo câteva.

După ce au plecat toți, am luat un castron de supă, ultima rețetă pregătită de Rhona, și o jumătate de halbă de bere și m-am dus sus.

— Cioc, cioc, am spus, cu toate că ușa lui Meg era deschisă. Ți-am adus ceva.

Se întinsese din nou pe pat, cu fața la perete.

— Dacă nu e morfină, nu mă interesează.

Am pus jos castronul și paharul și m-am așezat lângă ea. Dacă ceva mai devreme avusese un pic de culoare în obraji, acum era lividă.

— Ce s-a întâmplat? Parcă te simțeai ceva mai bine.

— Așa e, dar cred că am exagerat.

— Ți-am adus niște supă. Vrei să te muți înapoi pe fotoliu?

— Nu. Cred că de la fotoliu mi se trage.

S-a ridicat cu mare greutate într-un cot. Mi se rupea sufletul văzând-o cum suferă.

— Pune-mi o pernă la spate. Ei, cum a fost?

— Bine, zic eu. N-am „botezat" decât un client.

Am ridicat castronul până sub bărbia lui Meg și i-am dat o jumătate de lingură de supă. A sorbit-o, strâmbându-se de durere. În ziua aceea, Rhona pusese în supă bucăți bine mărunțite de cartof și praz, împreună cu alte legume.

— Vrei să scot legumele?

— Nu. Pot să le mestec. Doar să fiu atentă.

— Ia o gură de bere, am îndemnat-o, punând supa jos și întinzându-i paharul. Mi-a zis mie odată cineva deștept că…

— Poate că nu era prea deșteaptă persoana aia, a spus Meg cu un zâmbet strâmb.

A luat o înghițitură și mi-a dat paharul înapoi.

— Când te-am întrebat cum a fost, voiam să știu…

Am înțeles, în sfârșit, din ce pricină se înviorase puțin mai devreme și de ce se posomorâse după aceea.

— Nu, n-a venit și nici nu cred că mai vine. Nu cred că mai are curajul.

A dat din cap și a clipit, străduindu-se să nu plângă.

— Îmi pare tare rău, Meg.

— Da, a zis suflându-și nasul. Bănuiam eu, dar poate că așa-i cel mai bine. Numai că, Doamne iartă-mă, eu tot îl iubesc. Nu mă pot opri așa, peste noapte.

Am luat-o de mână.

— Iar tu, chiar crezi că nu poți să te împaci cu soțul tău? m-a întrebat.

Mi s-a făcut rău dintr-odată.

— Poftim?

— Anna mi-a spus că vrei să divorțezi. Te rog să nu te superi pe ea… n-a văzut în viața ei o femeie divorțată.

— N-a văzut încă. Și probabil că nici nu va vedea, fiindcă nu mai divorțez!

— Te-ai supărat! a spus Meg și a izbucnit în plâns. Ar fi trebuit să-mi țin gura.

— Ba nu, nu plânge, am spus. Nu sunt chiar supărată, ci mai degrabă alarmată. Câtor persoane crezi că le-a mai spus?

— Lui Angus, poate, dar mă îndoiesc. Pe mine m-a pus să jur că nu spun altcuiva.

Angus. Mi s-a strâns inima gândindu-mă la el.

— În orice caz, am să-i spun mâine că te-ai răzgândit și cu asta, basta. Prin urmare, a fost doar o ceartă urâtă?

— Nu, am spus pe un ton ferm. Nu se mai poate drege nimic.

— Poate vă împăcați totuși, cine știe? Cu siguranță că v-ați iubit cândva.

Am clătinat din cap.

— Așa am crezut și eu. Din păcate, n-a fost nimic adevărat. Afecțiunea lui a fost întotdeauna îndreptată spre altcineva.

Capitolul treizeci și cinci

Stăteam ghemuită pe fotoliu, când a început să sune sirena, anunțând raidul aerian. Totul a venit pe neașteptate și în câteva clipe am trecut de la tăcere la un zgomot asurzitor.

— Vai, Doamne! Vai, Doamne! am exclamat sărind în picioare și privind speriată în jur.

Salopeta lui Meg era sub scaun. Am despăturit-o și m-am apropiat de pat, dar am rămas cu ochii la Meg, neputincioasă. Habar n-aveam cum să-i trag salopeta pe ea. Până să încerc, m-am trezit cu Angus și Conall lângă mine.

— Pune-ți tu salopeta, m-a îndemnat Angus când a îndreptat lumina lanternei spre mine și a văzut ce aveam în mână. Să iei și masca de gaze.

— Plecați amândoi! a strigat Meg. Nu pot să mă ridic.

— Ei, pe naiba! a zis Angus.

Mi-a aruncat lanterna, a luat-o pe Meg în brațe cu așternuturi cu tot și a ieșit pe ușă.

Eu am îmbrăcat salopeta lui Meg, am înșfăcat măștile de gaze și am luat-o la goană în urma lui.

La lumina lunii care abia răzbea printre nori, am zărit forma lătăreață a adăpostului și am luat-o la fugă înainte. Am ținut pânza de sac într-o parte, până a intrat Angus cu Meg în brațe. După ce s-a furișat și Conall înăuntru, am lăsat pânza jos.

Odată ajunsă acolo, am aprins lanterna și m-am sprijinit de perete. Angus, mergând aplecat ca să nu dea cu capul de tavan, s-a îndreptat spre paturile din spate și a întins-o pe Meg pe cel de jos. Meg s-a întors pe-o parte, chircindu-se de durere.

— Dă-mi masca ei de gaze, a zis aplecându-se deasupra ei. Și ia-o și pe a ta.

I-a pus lui Meg masca peste obrajii învinețiți. Fata a gemut și s-a zvârcolit.

Angus a căutat sub pat și a scos un sul de pânză cafenie pe care scria „Prim ajutor de campanie”. L-a desfășurat, dând la iveală tot felul de instrumente chirurgicale și cutiuțe prinse în curele. A scos o seringă și i-a făcut lui Meg o injecție.

— Ce-i asta? am întrebat îngenunchind lângă el. Morfină?

— Întocmai, o Syrette. O seringă gata încărcată. Am zgâlțâit-o zdravăn când am adus-o aici, așa că mai bine să doarmă până se termină raidul. Ți-am spus să-ți pui masca, a adăugat aruncându-mi o privire.

Văzând că mă luptam să prind baretele la spate, Angus s-a întins și a moșmondit ceva la ceafa mea. Am pipăit cu degetele și am

descoperit că mi le prinsese cu un ac de siguranță.

Am auzit avioanele trecând unul după altul pe deasupra capetelor noastre. Am țipat și mi-am acoperit capul cu mâinile. Angus m-a cuprins cu brațele și m-am agățat de el, înspăimântată de moarte. Am întors capul și mi-am afundat filtrul măștii în umărul lui.

— Sunt Spitfire, doar Spitfire. N-ai de ce să te temi. Hai să te urc în patul de sus. Trebuie să-mi iau pușca.

M-am prins cu mâinile de marginea patului și el m-a împins, ca și cum m-aș fi urcat pe cal. M-am luptat să trag cuverturile peste mine, dar nu vedeam nimic din cauza măștii de gaze.

— Mă întorc repede, a zis Angus și apoi s-a îndepărtat.

Am strigat, chiar am încercat să-l prind de umăr, dar s-a repezit afară. Avioanele treceau, parcă și mai multe acum. Am izbucnit în lacrimi, bolborosind sub masca de gaze.

Probabil că-și ținea pușca în adăpost, pentru că s-a întors aproape imediat.

— Nu te speria, a spus ghemuindu-se lângă intrare. Sunt tot Spitfire.

Vaietul sirenei urca și cobora, urca și cobora fără oprire. După câteva ore, nu l-am mai auzit, parcă aș fi avut urechile învelite în vată.

M-am întins pe-o parte, fără să-l pierd pe Angus din ochi. Ținea capul ușor aplecat și asculta cu atenție. De fiecare dată când auzeam vâjâitul unui avion trecând pe deasupra, îi striga cu glas tare numele, ca să-l aud. Nu cunoșteam diferența între un Lockheed Lightning și un Bristol Blenheim, dar mă gândeam că, dacă Angus nu ieșea din adăpost să tragă cu carabina după el, atunci pilotul nu avea de gând să arunce o bombă deasupra noastră. Mă obișnuisem într-atât cu urletul sirenei, încât m-am mirat când, în cele din urmă, a încremenit ținând doar o notă înaltă, cea mai înaltă pe care o putea atinge.

Când a slăbit în intensitate și apoi a amuțit, Angus a pus pușca jos.

— Cam asta a fost, a zis ridicându-se.

S-a dus în partea din spate a adăpostului, ca să vadă cum se mai simțea Meg, și nu l-am mai văzut. A reapărut după câteva clipe, și-a încrucișat brațele pe marginea patului și și-a sprijinit bărbia de ele. Prin ferestruica măștii de gaze îi vedeam ochii, chiar în fața ochilor mei. Abia atunci mi-am dat seama că nu-și pusese masca. Nici măcar n-o adusese – fusese prea ocupat să se mai gândească și la el.

— Toate bune? m-a întrebat.

Eu mă zbăteam să ies de sub cuverturi.

— Nu te mai foi atât. Meg a adormit.

— Rămânem toată noaptea aici? am întrebat cu vocea înăbușită de mască.

— Mda, ce-a mai rămas din noapte. O să ne fie mai ușor să ne întoarcem după ce se crapă de ziuă. Și nici n-aș vrea s-o mai chinui pe Meg. Acum poți să-ți scoți masca, a adăugat ciocănind cu degetul în vizor.

După ce mi-am scos-o, a luat-o și s-a aplecat s-o pună la loc, în caraghioasa geantă roșie.

— Ți-e îndeajuns de cald acolo? m-a întrebat el.

— Da, dar tu unde ai să dormi?

— Mă reped acasă și-mi aduc o plapumă.

— De ce nu te arunci în patul de sus? Eu pot să cobor, să dorm lângă Meg.

— Nu. Doarme ghemuită, ar însemna s-o trezim. Rămânem așa cum suntem.

— Aici, sus, e loc pentru amândoi, am spus.

A ridicat capul. Privirile ni s-au întâlnit, și de data asta nimic nu mai stătea între noi – nici ferestruica de plastic, nici filtrul ori cauciucul măștii, nimic în spatele căruia s-ar fi putut ascunde cuvintele rostite de mine. Nici eu nu înțeleg cum de-mi alunecaseră de pe buze.

A zâmbit, iar pielea de la colțurile ochilor i s-a încrețit.

— Îmi cer iertare, am spus, conștientă că obrajii îmi luaseră foc.

Mi-a pus două degete pe buze, apoi mi-a cuprins obrazul în palmă.

Am oftat, am închis ochii și mi-am întors fața, apăsând-o în palma lui. Când am deschis ochii, el privea departe, dincolo de mine. La fel ca prima oară când îl văzusem, m-au uimit ochii lui pătrunzători.

— Șș, *m 'eudail,* a zis. Totul va fi bine.

Și-a tras mâna de pe obrazul meu.

— Unde pleci? am strigat.

— Mă întorc într-o clipă, a răspuns și a ieșit din adăpost.

Lăsase lanterna aprinsă. Conall, rămas la intrare cu capul aplecat, arăta întocmai ca un gargui.

Angus s-a întors cu o plapumă. S-a înfășurat în ea și s-a ghemuit lângă intrare, sprijinit de perete, după care a stins lumina.

— Noapte bună, *m 'eudail.*

Mi-am atins fața cu degetele, mângâind locul în care mă atinsese palma lui.

Capitolul treizeci și șase

În cea de-a noua zi am început să mă gândesc că poate Ellis și Hank păţiseră ceva şi, dacă într-adevăr se întâmplase asta, cum ar fi ştiut cineva unde să le dea de urmă? În cea de-a unsprezecea zi mi-a trecut prin minte că poate nici nu aveau intenţia să se mai întoarcă.

La început părea un gând nelalocul lui, dar în scurtă vreme m-am convins că nu era chiar atât de absurd. Ellis nu avea bani şi niciun cămin la care să se întoarcă, în schimb Hank dispunea de resurse oriunde s-ar fi dus. Puteau să-şi ia alte nume, să plece într-un loc exotic, să găsească undeva, pe malul mării, o speluncă unde se fuma opiu şi să uite de încurcătura pe care o lăsaseră în urmă. Eram conştientă de faptul că şi eu eram parte a acelei încurcături, dar, de vreme ce fugiseră împreună şi nu mai aveau de gând să se întoarcă, la ce le-ar mai fi păsat de ce se întâmpla cu mine? Ori poate că li se înmuiase sufletul şi hotărâseră să mă lase să-mi văd de viaţa mea.

Desigur, nu aveam să fiu liberă cu adevărat decât când aş fi legalizat despărţirea, dar ideea îmi surâdea, fiind raza de lumină care pătrundea în închisoarea mea întunecoasă. Nu aveam nicio îndoială că Angus m-ar fi lăsat să stau acolo până la terminarea războiului – doar munceam la fel de mult ca toţi ceilalţi –, însă era vorba de ceva mai mult. La han mă simţeam acasă, ba chiar simţeam că eram bine-venită acolo.

Nu voiam să mă gândesc la ce urma să se întâmple după sfârşitul războiului, când avea să se întoarcă proprietarul. Speranţa cea mai dragă mie, dorinţa mea cea mai tainică era tocmai cea la care nu voiam să mă gândesc, ca nu cumva să încep să cred că s-ar fi putut realiza, fiindcă ştiam că era imposibil.

În cea de-a douăsprezecea noapte de la plecarea soţului meu, m-am mutat înapoi în camera mea.

Într-o după-amiază, stăteam împreună cu Anna în camera lui Meg. Plecasem din bucătărie pentru că Rhona pusese de altă supă, de data asta cu carne de miel şi orz. S-ar fi zis că Rhona şi Mhàthair îşi făcuseră un plan amănunţit despre cum s-o pună pe picioare pe Meg cu ajutorul supelor şi al ceaiurilor. Pe sobă fierbeau patru oale mari, umplând întreaga clădire cu o aromă îmbietoare.

Meg părea singura care să-i reziste.

Eram întinse pe patul ei şi jucam Dama neagră, când a strâmbat deodată din nas şi a întrebat ce era duhoarea aia. I-am spus că era o reţetă nouă de supă.

— Aoleu, să nu fie supă scoţiană! s-a văitat ea. N-am mai mâncat

mâncare adevărată de două săptămâni!

Anna și cu mine am schimbat o privire. Era pentru prima oară de când zăcea la pat că Meg arăta un interes – real sau simulat – față de orice fel de mâncare.

— Mă întorc imediat, ne-a anunțat Anna și a ieșit în fugă. S-a întors în scurtă vreme cu un castron de *porridge* și o ceșcuță cu un ou fiert moale, amândouă înotând în unt.

— Sper să-ți placă, a spus întinzându-i oul lui Meg și așezând castronul pe masă. Dar când o să mă pârască Rhona lui Mhàthair, s-a zis cu mine.

— Cum adică? am întrebat.

— Fiindcă pentru azi îți pregătiseră supă scoțiană de praz, și nu încape îndoială că tratamentul lor s-a dus de râpă din cauza mea.

— E grozav, a zis Meg, vorbind cu gura plină. Nu mai ai unul?

— Nu mai am, îmi pare rău, dar de acum încolo am să-ți aduc un ou în fiecare zi.

— Și dacă găinile nu cooperează?

— Le storc până scot un ou, a răspuns Anna, arătând cum le va strânge de gât. Și dacă nici așa nu merge, am să le aduc aminte ce-a pățit Jenny.

— Cine e Jenny?

— Găina din supă. N-a mai ouat. Vrei să-ți spun și cum o chema pe oaie?

— Nu! În niciun caz! am protestat.

— Elsie, a continuat Anna. Era o oaie frumoasă. O s-o întâlnim în piftie, tocăniță și drob. Da, da, n-o s-o uităm așa ușor pe Elsie.

— Taci! am strigat și mi-am acoperit urechile cu palmele. N-am să mai pot mânca nicio îmbucătură.

— Orășenii ăștia… a clătinat Anna din cap. Nici măcar n-ai văzut-o vreodată pe Elsie… Fii atentă, că-ți văd cărțile, dacă le apleci așa.

— Potoliți-vă amândouă! ne-a dojenit Meg, străduindu-se fără succes să nu râdă. Gândiți-vă la coastele mele.

— Iertare, a spus Anna, abia abținându-se și ea să nu izbucnească în râs. Nu e vina mea că sunt unii care…

Atunci s-a auzit o bătaie la ușa de jos. Era ceva solemn și totodată familiar în acel sunet.

Am împietrit toate trei.

Prin minte mi se învârteau tot felul de gânduri. Meg nu mai avea pe cine pierde, nici Angus…

— Robbie, a șoptit Anna îngrozită și a sărit din pat.

M-am repezit după ea și am ajuns-o din urmă chiar când deschidea ușa.

În prag stătea Willie poștașul. Își ținea șapca în mână, împreună

cu o telegramă.

Fără să scoată un cuvânt, Anna s-a prăbușit la pământ. Am îngenuncheat lângă ea și am cuprins-o în brațe.

— Anna! Nu e pentru tine, s-a grăbit Willie s-o liniștească.

— Cum? a întrebat ea, încă speriată.

— Nu e vorba de Robbie, a zis Willie. Telegrama nu e pentru tine.

— O, a suspinat ea.

Eu m-am ridicat în picioare, nemaiștiind ce să cred.

— Condoleanțele mele, a spus Willie întinzându-mi telegrama.

Anna s-a ridicat și a închis ușa, cu toate că Willie rămăsese acolo. M-am dus la canapea și m-am așezat. Anna a venit lângă mine.

Telegrama era trimisă de un avocat. Tatăl meu murise cu două săptămâni în urmă. Se înecase cu o bucată de friptură. Avocatul își cerea scuze pentru faptul că mă anunța cu atâta întârziere, dar îi fusese destul de greu să dea de urma mea. Mă ruga să confirm că aceasta era adresa mea actuală, la care putea să-mi trimită informații complete.

Am lăsat telegrama pe genunchi și am rămas privind în gol.

Tata murise în seara în care Ellis voise să-mi spargă ușa camerei, seara în care Rory aproape o omorâse pe Meg în bătaie…

În aceeași zi primise și Màiri telegrama care o împinsese spre sinucidere.

— Maddie? a întrebat Anna în șoaptă.

I-am întins telegrama.

— Vai, Maddie, a spus după ce a citit-o. Îmi pare atât de rău. Atât de rău. Pot să-ți fiu de folos cu ceva?

— Cred că aș vrea să rămân singură o vreme.

— Sigur, cum vrei tu.

În timp ce mă ridicam, și-a pus o mână pe brațul meu.

— S-a întâmplat de Ziua îndrăgostiților, a spus făcând ochii mari.

— Știu. Cred că e o zi blestemată.

Mergeam încet pe șoseaua A82. M-am dat la o parte, lăsând să treacă o coloană de vehicule militare vopsite în culori de camuflaj. Erau niște camioane urâte, pătrățoase, unele acoperite cu prelată, să nu se vadă ce transportau. În altele erau soldați. De fiecare dată când mă depășea un camion, soldații se aplecau peste marginea remorcii, ținându-se de ea doar cu o mână, ca să fluiere după mine. Erau destui care făceau și comentarii vulgare, dar nu aveam cum să mă feresc. Eram blocată pe marginea drumului.

M-am întors cu fața spre mașinile care veneau, fiindcă în felul

acesta nu mai vedeam rânjetele de pe chipurile bărbaților. E drept, și șoferii se uitau la mine, dar ei se aflau în spatele parbrizului, așa că nu auzeam ce spuneau. În cele din urmă, am văzut capătul coloanei.

Douăzeci și opt de camioane cu totul. Oare câți dintre tineri aveau să se întoarcă în viață din misiunea în care fuseseră trimiși? mă întrebam.

Mi-am continuat drumul.

Pe cer apăreau nori întunecați, se răsuceau, își schimbau forma și unii păreau că se prăbușesc în văioagele dintre dealuri. Eram uimită de iuțeala cu care se schimba priveliștea. Dealurile acoperite de pășuni și păduri erau când mohorâte, când amenințătoare, sălbatice sau maiestuoase, după cum se arăta cerul de deasupra lor. În momentul acela semănau cu niște pietre funerare.

Poate că Annei i s-a părut ciudat faptul că nu plânsesem. Și-o fi închipuit că aveam reacții întârziate. O clipă mi-am zis și eu că era posibil, dar am alungat repede acel gând.

Nu știam dacă lua masa în birou când bucățica de carne i s-a înțepenit în gât ori dacă reîncepuse să mănânce în sufragerie. Făcuse vreun zgomot sau amuțise complet? Poate că se învinețise la față și mersese împleticindu-se prin cameră, încercând să cheme pe cineva în ajutor. Sau poate că pur și simplu căzuse cu fața în sufleul de spanac. Îmi închipuiam scena în fel și chip, cu o curiozitate morbidă, nu cu tristețe și, în niciun caz, cu durere.

Cu toate că nu mai aveam nicio îndoială după ce-i citisem scrisoarea, cred că, de fapt, știusem dintotdeauna că nu mă iubea. Probabil că de aceea îi răspunsesem și eu cu aceeași monedă. Niciunul din noi nu se omorâse cu firea.

Cât despre mama, ea cu siguranță nu mă iubise niciodată, în ciuda paradei de sentimente pe care o făcea. Afecțiunea ei pentru mine, câtă o fi fost, se evaporase cu totul în cele șapte săptămâni cât durase aventura cu Arthur și nu revenise, sporită, decât atunci când fusese nevoită să se întoarcă la tata.

Nici Ellis nu mă iubise. Cel puțin, nu așa cum ar trebui un soț să-și iubească soția. Iar în ultima vreme nu mă iubise deloc.

Am ajuns la castel. Cu toate că nu pornisem cu bună știință într-acolo, am urcat colina, am traversat șanțul de apărare, acum secat, și am trecut fără să șovăi prin curtea interioară. Mă aflam la poarta dinspre lac.

Am coborât panta abruptă, care m-a forțat să grăbesc pasul într-un mod cât se poate de lipsit de grație, pentru a nu-mi pierde echilibrul.

În tufișurile de lângă mal erau aruncate zeci și zeci de mucuri de țigară. M-a cuprins amărăciunea gândindu-mă că Hank și Ellis

stătuseră tocmai în locul de unde Màiri pornise spre moarte, bând, fumând și împroșcând cu înjurături, fără să le pese decât de ei și de faima care-i aștepta.

Am făcut un pas, întocmai ca Màiri, până când am ajuns la malul apei. Apoi am mai făcut unul, un pas mic, cât să intru cu tălpile pantofilor în apă. M-am uitat la apa care se vălurea în jurul lor, apoi am ridicat ochii și am privit lacul negru, fără fund, care parcă se legăna.

La ce s-o fi gândit Màiri când a intrat în apă? În clipa în care era prea târziu să se mai întoarcă, în care apa se închisese deasupra ei, o cuprinsese părerea de rău sau se simțise ușurată, crezând că-și va regăsi soțul și copilul? Mi-am concentrat toate gândurile asupra ei, vrând să simt ceea ce simțise ea. Voiam să știu cum e să iubești pe cineva atât de mult, încât să nu poți trăi fără persoana aceea.

Și atunci am simțit-o. Am simțit-o pe Màiri și hăul durerii ei și am fost năpădită de o dorință irezistibilă de a merge mai departe, de a mă cufunda în lac. Suferința ei era copleșitoare, chinul ei, fără sfârșit. Mă înecau. *Ne* înecau.

Am închis ochii, am ridicat brațele deasupra capului și m-am aruncat.

În apă s-a pornit un vuiet, ca și cum ceva se ridica din adâncuri, apoi am auzit un plescăit puternic, semn că ajunsese la suprafață. Am deschis ochii în cădere – nu mai aveam cum să dau înapoi – și am văzut desfăcându-se două limbi de apă… dar ce anume tăia valurile în felul acela? Ceva înainta cu iuțeală sub luciul apei, deși nu se zărea nimic. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, ceva m-a izbit în burtă, atât de tare încât m-am chircit, și m-a aruncat înapoi.

Am aterizat departe de mal și m-am lovit la cap cu o asemenea forță, încât am văzut stele verzi. Cu toate că mi se tăiase respirația, m-am ridicat în picioare clătinându-mă.

Suprafața lacului era netulburată, pietrele de pe mal, uscate. Nici măcar un val nu încrețea apa.

Am urcat în grabă panta, prinzându-mă de smocurile de iarbă ca să urc mai repede. Nu m-am oprit să-mi trag sufletul decât când am ajuns sus. M-am adăpostit sub arcadă, de unde, sprijinită de zidul străvechi, aruncam din când în când o privire spre lac, încercând fără succes să mă liniștesc.

Capitolul treizeci și șapte

Dacă s-o fi mirat că mă vede atât de răvășită când am intrat în oficiul poștal și am întrebat dacă pot să dau un telefon dincolo de ocean, atunci Willie poștașul n-a lăsat în niciun fel să se vadă. La urma urmei, nu trecuseră decât câteva ore de când îmi adusese el însuși telegrama care anunța moartea tatei.

Mi-a explicat că apelurile transatlantice puteau fi făcute doar prin radio și că aparatura necesară se afla numai la conac.

— Mulțumesc, am spus și mi-am pus mănușile la loc.

— Și, mă rog, unde aveți de gând să mergeți? a întrebat, încruntând fioros din sprâncene.

— La conac.

M-a oprit cu un gest autoritar.

— Din păcate, nici nu poate fi vorba. Aparatura e folosită de militari, și numai de ei. Nu vorbim de o cabină telefonică publică. Și, în orice caz, nu aveți voie să vă învârtiți pe terenul de antrenament al armatei.

— Nu, bineînțeles. Nu m-am gândit la asta până acum.

— Atunci, trimiteți o telegramă?

L-am privit stânjenită.

— Aș trimite, dar, din păcate, sunt în aceeași situație.

— Aha, a încuviințat el dând din cap. Ei, ținând seama de împrejurări, cred că pot renunța la taxă.

— Mulțumesc, am spus. Sunteți foarte amabil. Am să mă străduiesc să fie scurtă, deși mă tem că nu voi reuși.

— Înțeleg, a zis pregătindu-se să scrie ceea ce urma să-i dictez.

Și chiar a înțeles, până la punctul în care i-am cerut avocatului să-mi scrie ce presupunea un proces de divorț și dacă se putea intenta în timp ce mă aflam în Scoția. L-am rugat să-mi telegrafieze răspunsul sau să-mi trimită o scrisoare prin poșta aeriană, deoarece doream să găsesc o soluție cât mai curând posibil.

Willie a înțeles și partea aceasta, dar în alt fel, fără să pună suflet. Întreaga lui purtare se înăsprise.

Cu toate că fusesem avertizată, nu m-am putut abține. Țineam morțiș să văd Craig Gairbh.

Nu-mi făceam iluzii că aș fi putut intra în conac. Voiam doar să văd cum arată pe dinafară. Era locul unde trăise Angus înainte de război și unde încă își petrecea zilele. De aici „lua” vânatul și peștii cu care atâția săteni își rotunjeau rațiile de alimente. Și tot acolo se dăduse în spectacol colonelul, cu mulți ani în urmă, stârnind un scandal internațional, din cauza căruia Ellis și Hank hotărâseră că

nu le rămânea decât să găsească ei înșiși monstrul. De acolo porniseră toate.

Panouri indicatoare nu erau, în schimb rămăseseră stâlpii pe care fuseseră prinse în cuie indicatoarele, așa că am dat ocol satului, până am găsit un drum de țară care ducea în pădure. Amintindu-mi pățania din urmă cu câteva săptămâni, m-am oprit să văd din ce direcție bătea soarele și în care parte se ridicau dealurile, înainte să mă aventurez printre copaci.

Ici și colo, pe marginea drumului erau rododendroni bătrâni, cu frunzele aplecate sub povara zăpezii, dar cărora le dăduseră deja primii muguri, anunțând primăvara. Într-o poiană, un pâlc de brebenei purpurii își scoseseră îndrăzneți capetele prin pojghița de gheață.

Mersesem aproximativ un kilometru, când am zărit casa. La început n-am văzut decât părți din ea, fiindcă drumul o cotea când încolo, când încoace și mulți dintre copacii care se înălțau între mine și casă erau conifere. Cu toate astea, mi-am dat seama de la început că era o clădire de proporții.

M-am grăbit să dau cotul, ca să văd mai mult. Drumul se lățea și nu mai era mărginit de tufișuri. În fața mea se deschidea o alee străjuită de stejari seculari. M-am oprit acolo, în penumbra pădurii.

Eram obișnuită cu casele mari, dar aceasta era de-a dreptul enormă. Numărând ferestrele am dedus că avea cel puțin trei etaje în corpul principal, iar turnurile erau și mai înalte. Am început să număr coșurile, dar pe la șaisprezece am pierdut șirul, și nici măcar nu ajunsesem la jumătate. De ambele părți ale intrării erau scări semicirculare, cu balustrade din piatră. Parapetul acoperișului era și el împodobit cu un șir de balustrade.

Nu era o casă, ci un adevărat castel.

Toată grădina din față, sau ce mai rămăsese din ea, era împrejmuită cu sârmă ghimpată și înțesată de șiruri de bariăci din metal ruginit. Arătau întocmai ca adăpostul antiaerian, doar că erau mult mai mari. Chiar în mijlocul grădinii se înălța o fântână arteziană, secată, desigur.

Fântâna părea să dateze din perioada barocă, judecând după cele trei sau patru personaje îngenuncheate sub un vas uriaș. M-am furișat în spatele unui trunchi gros, ca să văd mai bine, și m-am împiedicat de o rădăcină ieșită din pământ. Ca să nu cad, m-am sprijinit de copac. Și abia atunci am văzut, chiar deasupra mâinii mele, panoul bătut în cuie pe trunchi. Era de formă triunghiulară, vopsit în roșu-viu și avea desenat în partea de sus un cap de mort. În partea de jos erau scrise doar două cuvinte:

CÂMP MINAT

Am încremenit. Încă aveam piciorul drept pe rădăcină, motiv pentru care nu-mi puteam ține echilibrul. M-am proptit cu mâna de trunchiul copacului și mi-am lăsat privirea în jos, cercetând locul unde stăteam și întrebându-mă cum aș fi putut ști dacă acolo era sau nu îngropată o mină.

În depărtare se auzeau focuri de armă, însoțite de voci bărbătești – urlete primitive, de-a dreptul fioroase.

Nu mă mișcasem – încă stăteam cu un picior pe rădăcină și cu mâna sprijinită de trunchi –, când am auzit o nouă salvă, căreia i-au răspuns focuri venite din altă parte, de undeva din apropiere.

Nu sunt sigură, dar cred că am țipat. În orice caz, auzul focurilor de armă adevărate m-a făcut să-mi dau seama cât de nesocotit mă purtasem și m-am îngrozit. Una e să vezi trasoare noaptea, și cu totul altceva să te afli pe un câmp minat, unde se trăgeau rafale de pușcă.

Aveam la mine geanta roșie cu masca de gaze și mănușile roșii. Oricine m-ar fi zărit de la distanță, așa că nu mă putea împușca din greșeală. Pe de altă parte, eram, evident, o țintă sigură.

Fără să mă gândesc prea mult, m-am îndepărtat de copac și am pornit-o cu pași mari către drum. Picioarele mi s-au afundat de trei ori în covorul gros de frunze înainte să ajung, și de fiecare dată am fost sigură c-am călcat pe o mină și am să fiu făcută bucăți.

Când am ajuns înapoi la drum și m-am simțit în siguranță, m-am oprit locului ca încremenită. Nu aveam de unde să știu dacă nu cumva intrasem pe un câmp minat și nici dacă aveam să scap cu viață.

În timp ce împușcăturile răsunau din toate părțile, am dat cu ochii de urmele lăsate de roțile camioanelor. Am pășit într-unul dintre aceste mici șănțulețe și l-am urmat, având grijă să nu calc în afara lui. Când am trecut de ultimul rododendron, am rupt-o la fugă. La fiecare pas, geanta cu masca de gaze sălta în spatele meu, izbindu-mă peste șold.

Am ieșit în goană din pădure, de parcă mă fugărea cineva, și am ajuns înapoi la șosea. Am pășit peste bordura vopsită în alb și m-am sprijinit de zidul de piatră din spatele ei.

Mi-am lipit amândouă mâinile de zid și am rămas așa, aplecată, răsuflând greu. Ceva mai încolo, o vacă roșcată, cu blană lungă și coarne încă și mai lungi, mă privea indiferentă, rumegând.

*

Meg stătea la tejgheaua din spatele barului, când am dat buzna pe ușă și am închis-o în urma mea.

— Maddie! Ce-i cu tine?

Mi-am scos mănușile, dar mâinile îmi tremurau atât de tare, încât le-am scăpat pe jos. Când m-am aplecat să le ridic, geanta cu masca de gaze mi-a alunecat de pe umăr și a căzut cu o bufnitură.

— Lasă-le, a zis Meg. Vino să stai jos.

Am renunțat și m-am îndreptat spre canapea, nesigură pe picioare. M-am așezat și mi-am pipăit părul, care era ud, lipit de frunte și de ceafă.

Meg s-a întors neliniștită spre ușă.

— De cine fugi? Te urmărește cineva?

Am fluturat din mână, dar a trebuit să aștepte până mi-am recăpătat suflul.

— Nu, nici vorbă. Nu-ți face griji.

A mai aruncat o privire spre ușă, apoi a venit să se așeze lângă mine.

— Atunci, ce e?

— Nimic, am zis.

— Ei, cum, se vede cât se poate de limpede că ai pățit *ceva*! Ești întoarsă pe dos. Ia stai puțin aici. Îți aduc un pahar cu apă.

— Te rog să nu te ridici. Apropo, ce cauți tu aici, mă rog? N-ai voie să te obosești.

— Nici vorbă. Am vrut să mai văd și altceva decât pereții camerei și am coborât aici cu revista de cuvinte încrucișate pe care mi-ai dat-o tu. Rămâi unde ești. Mă duc să-ți aduc un pahar cu apă și să nu aud că te opui.

De cum mi-a întins paharul, am băut apa pe nerăsuflate, plescăind. Când l-am terminat, l-am pus jos și m-am șters la gură cu dosul palmei.

— Mulțumesc, i-am spus stânjenită, fiindcă, ridicând ochii, am văzut că mă privea cu un amestec de duioșie și tristețe.

— Anna mi-a spus despre tatăl tău, a zis încet. Îmi pare foarte rău. E normal să fii zdruncinată. Niciodată nu știi cum vei reacționa la auzul unei astfel de vesti.

— Nu e din cauza tatei, am zis. Puțin îmi pasă de tata.

Meg m-a privit în tăcere o bună bucată de vreme. Îmi dădeam seama cât de îngrozitor sunaseră vorbele mele. Poate că mă credea o fiică lipsită de inimă.

— Atunci, din ce cauză? m-a întrebat nelămurită.

Am râs scurt, un râset nervos, deznădăjduit.

— Nu știu dacă să-ți spun.

— Fii liniștită, n-am să te judec. Aș fi ultima care să arunce cu piatra.

— Vei crede că sunt nebună.

— N-am de unde să știu până nu-mi spui.

M-am aplecat spre ea și i-am spus în șoaptă:

— Astăzi m-a atacat monstrul.

Meg a făcut ochii mari. A tăcut puțin, apoi m-a întrebat:

— *Ce* ai pățit?

M-am lăsat pe spătarul canapelei.

— Eram sigură c-o să mă crezi nebună! Până să vin aici, nu credeam în chestiile astea supranaturale. Apoi a venit Caonaig să-l ia pe fratele Annei. Anna a știut că venise să-l ia pe Hugh și s-a dovedit că avea dreptate. Și blestemata aia de cioară, aducătoare de necaz, care m-a făcut să intru în pădure. Iar azi… monstrul s-a ridicat din apă și m-a atacat!

Meg a rămas o vreme cu ochii la mine, apoi s-a ridicat în picioare.

— Cred că ne-ar prinde bine amândurora ceva mai tărișor.

A turnat whisky în două pahărele.

— *Slainte*, a spus.

— *Slainte*, am zis și mi-am ciocnit paharul de al ei.

— Ei, ce-ar fi s-o luăm de la început?

Nu știam cât de departe să merg înapoi cu povestea, așa că am luat-o chiar de la început. Mi-am vărsat oful fără să mă opresc nici măcar să-mi trag sufletul. I-am spus totul, de la cum nu simțisem nimic la auzul veștii despre moartea tatei, fiindcă nici lui nu-i păsase câtuși de puțin dacă eram sau nu în viață, la cum mă înfometase mama ani în șir și cum avea de gând să-mi opereze nasul și lobul frontal, la tentativa de sinucidere pe care ar fi trebuit s-o zădărnicesc, la cum dăduseră Hank și Ellis cu banul, hotărând astfel care dintre ei să se însoare cu mine, pentru a mă abandona apoi acolo. I-am împărtășit părerea mea cum că Ellis nu era daltonist, i-am mărturisit că eram îndrăgostită până peste urechi de Angus. N-am omis să-i spun ce pățisem pe malul lacului, apoi cum îi trimisesem avocatului telegrama în care ceream informații despre cum puteam divorța și am încheiat povestind cum ajunsesem pe un teren minat fiindcă, nici eu nu știam de ce, conacul exercita asupra mea o atracție irezistibilă.

În tăcerea grea care s-a lăsat, am înțeles ce făcusem.

— O, Doamne! am spus și mi-am acoperit fața cu mâinile.

— Dacă te referi la Angus, nu e nicio noutate, a zis Meg. Am văzut cum te uiți la el.

M-am întors cu spatele la ea, răsuflând greu, ca după un mare efort.

— Și am văzut și cum se uită el la tine, a adăugat Meg încet.

Am simțit că-mi iese inima din piept.

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corp și m-am întors spre ea. Mă privea drept în ochi, fără să clipească.

— Hai să ne întoarcem un pic. Spune-mi exact ce s-a întâmplat pe malul apei.

I-am povestit din nou.

— Și atunci, chiar când eram pe punctul să mă scufund în apă, ceva ca un pietroi nevăzut a țâșnit afară și m-a izbit, aruncându-mă înapoi. Știu că ți se pare o nebunie, dar jur pe Dumnezeu că așa s-a întâmplat, cu toate că n-aș ști să explic exact.

Meg a dat solemn din cap, ca cineva care înțelege foarte bine.

— Așa e. Dar eu pot. N-a fost monstrul, Maddie. Dacă ar fi fost el, nu te-ar fi împins pe mal. Te-ar fi tras în apă.

Am clătinat din cap:

— Păi atunci…

— A fost Màiri. Azi se împlinesc trei ani de când a murit, chiar în acel loc. A pătruns în mintea și în inima ta, să vadă dacă sentimentele tale pentru Angus sunt sincere, și când a văzut că într-adevăr sunt, te-a împins afară. Ți-a dat binecuvântarea ei, Maddie.

Capitolul treizeci și opt

Într-o singură zi trecusem de la convingerea că nimeni nu mă iubise vreodată la gândul că era posibil ca bărbatul de care mă îndrăgostisem nebunește să mă iubească la rândul lui. Dar asta nu era tot. Apariția lui Màiri îmi întărea speranța că eram meniți să fim împreună. După ce văzusem un Caonaig, nu-mi mai venea să trec ușor peste astfel de mesaje.

Meg voia să revină la lucru în seara aceea, să dea măcar o mână de ajutor, dar Angus nici n-a vrut sa audă. Eram de aceeași părere. Abia îi scoseseră firele și o surprinsesem în mai multe rânduri strâmbându-se de durere atunci când credea că n-o vede nimeni. Cu toate astea, îmi părea rău că nu avea să coboare și ea, fiindcă mi-ar fi prins bine un mic sprijin moral.

Cu câteva minute înainte de ora șase, când mi-am luat locul la bar, Angus s-a apropiat de mine și și-a pus palma peste mâna mea.

— Am aflat vestea despre tatăl tău. Condoleanțele mele pentru pierderea suferită.

— Mulțumesc, am spus ridicând privirea spre el. Și ție, pentru pierderea suferită.

A dat încet din cap, și asta a fost. Știa că aflasem totul.

În cursul acelei seri, am aruncat când și când câte o privire spre Angus, căutând să văd dacă ceea ce-mi spusese Meg era adevărat. El era însă preocupat – lucru deloc de mirare –, și pe fața lui nu puteam citi nimic.

Se vedea că și localnicii își aminteau de ceea ce se petrecuse cu trei ani în urmă, fiindcă dădeau comenzile cu un fel de solemnitate și reținere. Singurii care vorbeau mai tare erau forestierii, dintre care unii își aduseseră și logodnicele.

La un moment dat, când am vrut să intru în fugă în bucătărie cu un teanc de farfurii goale în brațe, m-am izbit de Angus. M-a prins de coate, să nu cad.

— Ai pățit ceva? m-a întrebat.

— Nimic, am răspuns, străduindu-mă să par indiferentă. Dar nu sunt sigură că pot spune același lucru despre rochia mea.

S-a uitat în jos la mine, cu o privire intensă, fără să clipească. O vreme am rămas amândoi așa, privindu-ne.

Când în cele din urmă a trecut pe lângă mine și s-a dus în sală, am lăsat jos vraful de farfurii și m-am sprijinit de masă.

După ce ușa din față s-a deschis și s-a închis pentru ultima dată, iar Meg s-a dus la culcare, m-am furișat jos pe scară în vârful picioarelor.

Mă pregătisem asemenea unei mirese: îmi periasem îndelung părul, ca să fie moale la atingere, îmi dădusem cu parfum la încheietura mâinilor și în adâncitura coatelor și îmbrăcasem o cămașă de noapte lungă, albă – simplă, doar cu dantelă la gât și la mâneci.

Focul se domolise și tăciunii acoperiți cu cenușă ardeau mocnit. Simțind sub picioare răceala dalelor de piatră, aproape că mi-a pierit curajul. M-am sprijinit cu amândouă mâinile de tejgheaua barului, ca să-mi vină inima la loc.

Dacă mă întorceam, era ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă mergeam mai departe, mă aventuram în necunoscut.

„Ți-a dat binecuvântarea ei, Maddie."

M-am furișat în bucătărie și am mers pe lângă perete până am dat de una dintre ușile de lemn cioplit care serveau pe post de paravan în fața patului. Pe întuneric, nu-mi dădeam seama dacă erau deschise ori închise. Am pipăit lemnul, până am ajuns la marginea panoului.

Ușile erau deschise. Mă aflam chiar în fața lui.

Dintr-odată m-a inundat o lumină orbitoare. M-am dat înapoi. Când a văzut că eram eu, Angus a proptit lanterna de perete, pentru ca lumina să bată în sus, și s-a așezat pe marginea patului. Purta pantaloni de pijama albaștri și un maiou, întocmai cum îl văzusem în seara în care sosisem la han.

— Ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva? a întrebat frecându-se la ochi.

— N-am nimic, am spus clipind de mai multe ori, fiindcă lumina lanternei mă orbise.

— Atunci?

Am plecat privirea, mușcându-mi buzele. După un timp, când ochii mi s-au acomodat cu lumina, am făcut un efort și am ridicat din nou privirea. Angus se uita la mine îngrijorat.

— Ce e, *m 'eudail*? m-a întrebat cu blândețe.

Mi-am luat inima în dinți.

— Angus, vreau să-ți… ba nu, *trebuie* să-ți spun ceva. Ceva important.

Am înghițit și l-am privit drept în ochi.

— Știu că e un lucru neobișnuit și că în alte împrejurări ar fi de neînțeles, însă acum nu trăim în împrejurări normale și mi-am dat seama că… că sunt… că m-am…

Mi-am acoperit gura cu palmele, să nu se audă că plângeam.

— O, Doamne! Îmi cer scuze! În viața mea nu m-am simțit așa de neroadă.

S-a ridicat într-o clipă și m-a îmbrățișat.

— Șș, *m 'eudail*, nu e nevoie să spui nimic. Știu deja.

— Cum să știi, dacă eu însămi nu reușesc să ți-o spun?

— Știu, și gata! mi-a răspuns.

Auzeam cum îi bătea inima, chiar lângă urechea mea.

În cele din urmă s-a dat un pas înapoi, cu mâinile pe umerii mei. M-a privit în ochi vreme îndelungată, până când n-a mai rămas nimic pe pământ în afară de chipul lui. Când mi-a luat obrajii în palme și s-a aplecat spre mine, abia m-am mai putut ține pe picioare. Am închis ochii, cu buzele întredeschise.

M-a sărutat pe frunte.

— *M'eudail,* ești mâhnită, mi-a șoptit. Ești vulnerabilă. Acum nu e vremea potrivită pentru astfel de lucruri.

*

Nici nu știu cum am ajuns sus. Am luat-o la fugă, fără să-mi mai pese de cum arătam, m-am trântit pe pat și am început să plâng, cu fața îngropată în pernă.

S-a auzit o bătaie ușoară în ușă. Chiar dacă nu mai plângeam în hohote, probabil că făcusem prea mult zgomot și o trezisem pe Meg.

— Nu e încuiat, am zis.

Ușa s-a deschis, iar lumina unei lumânări a aruncat umbre lungi pe pereții camerei. Dacă judecai după mărimea umbrei, fotoliul ar fi trebuit să fie înalt până aproape de tavan. Stăteam cu fața spre el, cu genunchii strânși la bărbie. Obrajii îmi erau uzi de lacrimi, ca și perna de altfel.

— Îmi pare rău că te-am trezit, am mormăit.

— Mie, nu, a răspuns Angus.

Am ridicat capul de pe pernă și m-am uitat peste umăr. Stătea în prag, cu o lumânare în mână.

— Pot să intru?

M-am îndreptat de spate, până când spinarea mi s-a lipit de tăblia patului. Mi-am suflat nasul și mi-am șters fața cu mâini tremurătoare.

Angus a pus lumânarea pe scrin și s-a apropiat de pat.

— Iartă-mă, a spus.

Eu îl priveam tremurând. Mi-au dat din nou lacrimile.

S-a așezat pe pat și m-a mângâiat cu un deget pe obraz. Mi-am ținut respirația și am închis ochii.

— Iartă-mă, a repetat.

Când am deschis ochii, i-am văzut fața aproape de a mea.

— M-am înșelat, *mo run,* vremea potrivită e chiar acum.

S-a tras mai aproape și a început să-mi sărute obrajii uzi de lacrimi, cu mișcări lente, trecând ușor de la unul la celălalt. În cele din urmă, când simțeam că nu mai rezist, și-a lipit gura de a mea.

Avea buzele pline, calde. Le ținea întredeschise și am simțit cum începe să răsufle din ce în ce mai repede. M-a sărutat iar și iar, cuprins de un fel de febră, frecându-și barba de pielea mea. M-a mângâiat pe gât, apoi pe sub cămașa de noapte.

Am gemut, iar el s-a oprit.

Cu mâna pe sânul meu, m-a privit cercetător, așteptând un semn. A fost un moment de dulceață dureroasă, de încântare chinuitoare, de dorință nestăvilită. Nu m-am putut stăpâni.

M-am aplecat și am încercat să-i scot cămașa. Atunci s-a ridicat și și-a tras-o peste cap. Eu am îngenuncheat pe pat, trăgând de cămașa mea de noapte.

— Așteaptă! a zis, și a fost rândul meu să mă opresc.

Mi-a scos cămașa încet, îndeplinind parcă un ritual.

Nu mă simțisem niciodată atât de goală, dar nici să mă acopăr n-aș fi vrut. Lumânarea pâlpâia în spatele lui, și a început să răsufle greu în timp ce-și plimba privirile peste trupul meu, oprindu-și-le fără nicio stânjeneală asupra sânilor și a șoldurilor mele.

— *Mo run geal og!* a zis. Ce frumoasă ești!

Și-a desfăcut pantalonii de pijama și i-a lăsat să cadă pe podea. Mi s-a tăiat respirația. Bineînțeles, cunoșteam anatomia, dar, cu excepția statuilor, nu mai văzusem un bărbat gol, ca să nu mai vorbesc de un bărbat excitat. Cred că Angus și-a dat seama, fiindcă s-a oprit puțin, ca să-l pot privi.

În cele din urmă a îngenuncheat pe pat și mi-a pus o mână sub ceafă, ținându-mi capul în timp ce mă întindea încet.

Câteva clipe mai târziu, stătea aplecat deasupra mea, privindu-mă adânc în ochi, și m-a întrebat:

— Ești sigură, *mo chridhe**[67]*? Fiindcă nu mai e cale de întoarcere.

— Da, am șoptit. Sunt absolut sigură.

Când s-a afundat în mine, totul s-a învârtit în jurul meu și am început să tremur. Mi-am încolăcit brațele și picioarele în jurul lui, dorindu-mi să-l țin așa toată viața.

A doua zi dimineața mi-a trebuit ceva timp ca să înțeleg că nu visez. Lumânarea se stinsese de mult. Eram goi, lipiți unul de altul, cufundați într-un întuneric de peșteră. Angus ținea o mână sub perna mea și cealaltă peste mine, cu palma odihnindu-se între sânii mei. Am rămas nemișcată, cu mâinile pe brațul lui. Când s-a mișcat, i-am pus palma pe inima mea și l-am mângâiat cu degetele pe braț, minunându-mă cât de diferită era pielea lui de a mea. Cu toate că era încă adormit, am simțit cum pulsul i se accelerează și cum se lipește de mine.

M-am răsucit, am dat cearșafurile deoparte și l-am sărutat pe

piept, atingându-i cicatricele cu buzele și cu degetele. Când am urcat spre gură, mi-a luat fața în palme și și-a apăsat buzele de ale mele, deschizându-le, așa încât au împărțit aerul aceleiași respirații. Apoi m-a ridicat deasupra lui, ca pe un fulg, și m-a așezat în așa fel încât genunchii mei desfăcuți îl cuprindeau de-o parte și de alta. I-am atins pieptul cu mâinile, șocată să mă aflu călare pe el.

Și-a întins palmele și mi-a atins sfârcurile cu degetele. Am tras aer în piept și aproape că n-am mai putut respira.

— Maddie, *mo chridhe*! a zis.

— Angus… O, Doamne! am zis cu voce răgușită. Nu știu ce să fac.

— Ba știi. Vino spre mine.

Am coborât încet șoldurile și mi s-a tăiat respirația când l-am simțit împingându-se în mine.

— Angus…

— E bine, a spus mângâindu-mă pe obraz. *Na stad.* Sunt aici, cu tine.

Nu s-a clintit până nu l-am lăsat să pătrundă în mine. M-am coborât încet, încet, până când șoldurile ni s-au atins, m-am ridicat apoi până când m-am temut c-o să-l pierd și m-am coborât din nou. M-am aplecat, cu mâinile proptite de-o parte și de alta a capului lui. Respiram greu, cu fața afundată în pernă.

Mă ținea de mijloc și, de fiecare dată când mă lăsam în jos, se ridica încă puțin și rămânea mai mult. Îi simțeam sângele pulsând, ca și cum nervii noștri se contopiseră.

Picioarele îmi tremurau tare, dar, chiar în clipa când credeam că n-am să mă mai pot stăpâni, a ridicat mâinile, împletindu-și degetele cu ale mele, dându-mi încredere.

Contracțiile au fost copleșitoare, atât de neașteptate și puternice, încât am scos un țipăt, iar el mi-a luat fața în palme, mi-a acoperit gura cu a lui și s-a împins în mine mai repede, mai pătimaș. Când l-am simțit descărcându-se, m-a trecut un fior atât de violent, încât am crezut c-o să mi se oprească inima.

În timp ce ne odihneam îmbrățișați, m-a mângâiat pe păr și pe spate. Îmi îngropasem fața în gâtul lui și cu fiecare respirație mă îmbătăm de mirosul trupului său.

— Ei, a spus sărutându-mă, cu toate că mi-aș dori să nu mai plec de aici, datoria mă cheamă.

L-am prins de încheietură:

— Te iubesc, Angus Grant! Te iubesc din toată inima!

S-a aplecat și mi-a dat un sărut lung, de despărțire.

— Și eu te iubesc, *mo chridhe*!

Capitolul treizeci și nouă

Meg a ghicit ce se întâmplase de cum a dat cu ochii de mine. N-a spus nimic, doar a zâmbit ca pentru sine. Nici n-ar fi fost greu să ghicească, fiindcă eram îmbujorată și țineam ochii în pământ. Pe cap îmi pusesem un turban, pentru că nu apucasem să-mi aranjez părul.

Am terminat treaba la etaj aproape în același timp cu Anna, care făcuse curat la parter, și ne-am adunat toate trei în bucătărie să luăm un *strupag*.

Anna își petrecuse ultimele după-amiezi acasă, adunând pietrele din straturile de cartofi, așa că spatele îi cam înțepenise.

— Din cauza găleților cu pietre, ne-a explicat. Sunt mai grele decât cele cu lapte. Le ridic, le pun iar jos, mă aplec să mai iau câteva pietre… E un dezastru pentru spate, credeți-mă. Am să ajung ca Rhona în scurtă vreme.

— Ei, sigur că nu! am contrazis-o, deși nici eu nu eram prea convinsă – viața la fermă chiar părea o corvoadă.

— Ridică-te și apleacă-te peste masă! a îndemnat-o Meg. Îți fac eu un masaj de-o să mă ții minte.

Meg s-a așezat în spatele ei și i-a masat spinarea, înfigându-și degetele mari chiar deasupra șoldurilor Annei.

— Vin și eu să te ajut la adunat pietre, a zis Meg. Unde-s doi, puterea crește!

— Nici să nu te gândești! a protestat Anna indignată. Doctorul McLean nu-ți dă voie să muncești deloc, darămite să cari pietre.

— Nu prea am ce face, a spus Meg. M-am plictisit de moarte de cuvintele încrucișate de la Maddie și de șmecheriile ortografiei americane – oare ce le-o trebui să bage un „e” în whisky, pentru numele Domnului? În orice caz, doctorul McLean o să-mi dea voie să lucrez într-o zi, două, ceea ce înseamnă că pot începe chiar de azi.

— Pot să ajut eu la adunat pietre, am zis.

Anna și Meg s-au privit o clipă fără nicio expresie, apoi au izbucnit în râs.

— Și să te murdărești pe mâini? s-a prefăcut Meg îngrijorată.

— Mă murdăresc pe mâini în fiecare zi!

— Parcă nu te-am auzit oferindu-te să cureți mașina de gătit, a spus Anna.

— Nu m-ai întrebat. Și, dacă vrei să știi, eram la etaj, curățăm toaleta. Nici eu nu te-am auzit oferindu-te s-o cureți.

— Hai, las-o baltă! a spus Anna. Ne distram și noi puțin.

— Știu! am răspuns râzând. Nu fi caraghioasă!

Anna m-a privit printre gene.

— Ce binedispusă ești în dimineața asta!

Ușa din față s-a deschis, închizându-se după numai câteva clipe. Anna a aruncat o privire spre ceas.

— O fi Willie cu poșta, a spus panicată. Și eu sunt plină de funingine de la sobă!

— Ia o cârpă și șterge-te, a zis Meg. Îl țin eu de vorbă. Așteptau ca Willie să-i ceară mâna Annei, fiindcă obținuse deja binecuvântarea tatălui ei.

Pentru mine, această atracție era un mister. Adică era ușor să-ți dai seama de ce era Willie atras de Anna, dar oare ce văzuse Anna la el? Mie îmi păruse întotdeauna un pitic supărăcios, care se pripea să-i judece pe alții și care mai era și cu cel puțin douăzeci de ani mai în vârstă decât Anna, dar se pare că ea era nebună după el. Nu degeaba se spune că dragostea e oarbă. Mie îmi părea foarte rău pentru bietul George cel șchiop.

Anna s-a repezit la chiuvetă și a început să se spele pe față. M-am dus lângă ea, să mă asigur că nu-i scăpa nicio pată de funingine.

Meg s-a întors albă ca varul.

— Nu era Willie, a zis.

— Atunci, cine…?

M-a privit atât de abătută, încât am înțeles.

— Doamne, Dumnezeule…

Meg s-a apropiat de mine și m-a strâns de mână.

— N-a întrebat de tine, dar, dacă întreabă, îi spun că ai plecat la plimbare.

— Nu, am zis încet. Am să cobor. N-are niciun rost să amân inevitabilul.

— Ce-ai să-i spui?

— Nu-mi vine nimic în minte.

— Măcar așteaptă până se întoarce Angus.

Am clătinat din cap.

Meg m-a privit o clipă, apoi a dat din cap a încuviințare.

— Bine, dar să știi că sunt aici și țin în mână cea mai grea tigaie pe care o avem – în caz că ai nevoie de ajutor.

Mi-am scos șorțul și l-am atârnat într-un cui, după care am pornit-o spre camera din față. Picioarele se mișcau parcă independent de voința mea.

Ellis și Hank erau așezați lângă cămin, la locurile lor. Nici n-ai fi zis că fuseseră plecați. Ellis stătea pe canapea, cu spatele spre mine, Hank – într-unul dintre fotolii. S-a ridicat de cum m-a văzut.

— Maddie, fată dragă! a exclamat ridicând brațele în semn de bun venit. Văzând că nu-i răspund, și-a lăsat mâinile pe lângă corp

și s-a încruntat.

— Ce-i cu tine? Parcă ai fi văzut o fantomă.

— Cam așa mă și simt. Ce căutați aici?

Ellis s-a întors ca să mă privească în față, întinzând mâna peste brațul canapelei.

— Ce întrebare ciudată! Locuim aici, ai uitat?

— De fapt, văd că nu prea mai locuiți aici.

— Doar știai că plecăm, a zis Ellis.

— Ai spus că lipsiți câteva zile și au trecut două săptămâni.

— Doar treișpe zile, a zis Hank. Dar ce contează numărul?

— Pentru mine a contat, am zis. Am crezut că nu vă mai întoarceți.

— Vai de mine, nu cumva ți-ai imaginat iar că te-am abandonat? a întrebat Ellis. A ridicat o sprânceană și s-a întors spre Hank:

— Ți-am spus că-și închipuie tot felul de lucruri.

Mi s-au tăiat picioarele. În clipa următoare, Hank și Ellis m-au prins și m-au așezat pe canapea.

— Ce-i cu tine? Ai o criză? a întrebat Ellis.

— Adu-i un pahar cu apă! a zis Hank.

— N-am cum, nu e nimeni la bar.

— Atunci ia un pahar și caută un robinet!

— Cum adică, să mă duc în bucătărie? Și dacă e cotoroanța acolo?

— Atunci du-te la baie, pentru Dumnezeu!

Ellis i-a aruncat lui Hank o privire rănită, apoi s-a dus la bar și a luat un pahar. S-a oprit în ușa bucătăriei, dar s-a răzgândit și s-a dus sus.

Hank s-a așezat în fața mea, pe o măsuță joasă. S-a aplecat spre mine, cu coatele pe genunchi.

— Fată dragă, ce se întâmplă? Spune-mi!

— Nu se întâmplă nimic, am zis, dar vocea m-a trădat.

Clar că ceva se întâmpla. Și, dacă nu-mi spui, va crede că ai din nou o criză.

Nu m-am putut abține să nu izbucnesc în râs.

— Mereu crede că am o criză. Nu-mi mai pasă.

— Nu vorbi așa, a zis Hank.

— Chiar nu-mi mai pasă.

— Ei, pe dracu'! a spus Hank, aruncând o privire spre casa scării. Uite ce e, să știi că Ellis s-a interesat de unele lucruri. De fapt, nu doar s-a interesat. A făcut niște aranjamente.

— Deci, chiar vrea să mă închidă într-un ospiciu, nu-i așa?

— Nu, vrea să te trateze.

Am fost atât de șocată, încât am amuțit.

— Să mă trateze? am întrebat cu voce gâtuită, cu toate că

înțelegeam foarte bine.

— Judecând după gravitatea simptomelor, medicul cu care a vorbit e de părere că cea mai bună soluție ar fi un tratament pe viață. Nu va trebui nici măcar să stai în spital.

„Te-ai simți mult mai bine! spusese mama. Floare la ureche. Într-o oră s-a și terminat."

— Și ce i-a spus doctorului, ca să-i dea astfel de idei?

— Păi, una la mână, că ți-ai aruncat pastilele la toaletă…

— Le-am aruncat pentru că Ellis le lua cu pumnul. Eu n-am luat decât o pastilă, *o dată. Una* singură. El e cel care are nevoie de pastile. Doar știi foarte bine, Hank!

— Ți-ai pierdut capacitatea de a percepe structura claselor sociale, dai semne de paranoia…

— *Paranoia?* Haida-de, Hank!

— …și ai început să aiurezi.

Dădeam din cap, cu ochii la el.

— Vasăzică despre asta era vorba…

— Despre ce?

— Parcă n-ai știi. Am să-i trimit pe loc o telegramă colonelului.

— Și ce-ai să-i scrii? a întrebat Hank.

— Că Ellis nu e daltonist! Că a mințit ca să scape de serviciul militar!

Hank a rămas cu gura căscată.

— Doamne, Maddie! Sigur că nu se preface. Cum poți spune așa ceva?

— Te rog, am zis. Cât de proastă mă crezi? Ați pus totul la cale împreună, v-ați găsit niște boli ascunse doar ca să nu mergeți pe front.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Platfus? Să fim serioși!

— Ba *am* platfus! a protestat Hank, împroșcând cu salivă din pricina furiei. De când mă știu a trebuit să port pantofi ortopedici!

— Niciunul din voi nu e mai breaz decât celălalt. M-am săturat! am zis ridicându-mă.

— Maddie, stai…

Tonul lui m-a convins.

— Nu trimite telegrama! a zis.

— De ce? Odată ce adevărul va ieși la iveală, nu va mai fi nevoie să mă ducă la niciun tratament.

— Fiindcă nu e adevărat. Și fiindcă ar fi exact genul de comportament nesăbuit care-l îngrijorează pe Ellis. Îți pui ceva în cap și acționezi în consecință, fără să ții seama de urmări. Dacă îi scrii colonelului, Ellis te va trimite la tratament mai devreme decât plănuia – totul e aranjat, nu trebuie decât să dea un telefon. Și pe

urmă, ca să meargă până la capăt, are să pună să-l ridice și pe Barbă-Neagră.

— Pe Angus? De ce?

— Exact din același motiv: comportament familiar nelalocul lui. Ellis e convins că a profitat de tine, așa că s-a oprit la tribunal să afle cum se pedepsește braconajul. Doi ani de închisoare pentru fiecare infracțiune, ca să știi și tu!

M-am așezat încet la loc.

— Atunci, dacă e de ajuns să dea un telefon și eu nu mai pot face nimic, de ce te mai obosești să-mi spui toate astea?

Hank a oftat.

— Nu știu. Poate tocmai fiindcă e de-ajuns să dea un telefon. Ca să te avertizez, cred. Să încerci să nu-l stârnești. La început am fost împotrivă, dar, cinstit să fiu, Maddie, mă sperii. Îți dai seama de ce m-ai acuzat adineauri? Și de ce l-ai acuzat pe Ellis? Parcă ai încercat cu bună știință să ne atingi unde ne doare mai tare. Nu e genul tău. Maddie, așa cum o cunosc eu, n-ar fi făcut niciodată asta.

Ellis a coborât tropăind.

— Uite! a spus, punându-mi paharul cu apă în mână.

L-am împins, stropindu-l pe pantaloni.

A așezat paharul pe masă și m-a privit cu îngrijorare exagerată.

— Iubito, pari zdruncinată! Ai nevoie de o pastilă? Am cumpărat câteva cât am fost plecați. Am dat peste un doctor tare amabil, o somitate în materie.

Și atunci am știut că era adevărat. Am citit în ochii lui îngrijorarea simulată, egoistă, de fapt, despre care avea să se convingă singur că e sinceră, am citit mulțumirea lui crescândă că, în sfârșit, mă purtam isteric, precum și dorința de a măslui adevărul, lăsând să se creadă că tot ce făcea era în interesul meu, de care-i păsa mai presus de toate.

Mi-am dat seama că gândea la fel ca mama și am înțeles cât de important era felul în care mă purtam. M-am străduit să gândesc și eu ca ea.

— Nu, am o mică indigestie. Mi-a fost greață toată ziua. Dacă nu te superi, mă duc să mă întind puțin.

— Vrei să vin cu tine? a întrebat cu aceeași voce mieroasă.

— Nu, o să-mi revin.

— Maddie, a zis, erai în bucătărie adineauri, când ne-am întors noi?

— Da, am răspuns forțându-mă să surâd. Căutam ceva pentru stomac.

— A! a dat el din cap. Desigur.

— Să cobor la șapte, da?

— Numai dacă te simți în stare. Odihnește-te, scumpo!

M-am ridicat cu o mișcare demnă și am reușit să urc la etaj.

Meg a apărut după doar câteva minute.

I-am deschis și m-am prăbușit pe pat, cu fața afundată în pernă.

— Cum a fost? m-a întrebat închizând ușa. Trebuia să vorbești mai tare. N-am auzit nimic.

— Încuie ușa, te rog!

A încuiat-o și s-a așezat lângă mine. Ce-ai făcut? I-ai spus că vrei să te desparți de el?

— Nu.

— De ce nu?

— Fiindcă n-am putut! am zis simțindu-mă o netrebnică. Trebuie să mă împac cu Ellis, sau cel puțin să pară că fac asta.

Meg a sărit în picioare și m-a privit mâniată:

— Ce? Cum ai putut face așa ceva? Te-ai gândit cum o să se simtă Angus? Chiar nu înseamnă nimic pentru tine?

— Înseamnă totul pentru mine! am spus aproape strigând. Și, dacă voi avea un viitor alături de el, atunci vreau să-l am cu mintea întreagă!

Meg m-a privit o vreme, apoi s-a așezat.

— Nu înțeleg, a spus.

— Îți amintești când ți-am zis că mama voia să-mi facă lobotomie?

— Mda, a spus ea nesigură.

— Știi ce e aia?

— Nu chiar.

— Îți bagă o spatulă mică prin orbită până ajung în partea din față a creierului și o răsucesc încolo si-ncoace… Asta vrea să-mi facă soțul meu cu prima ocazie când îl scot din fire!

A rămas cu gura căscată, îngrozită.

— Nu se poate să-ți facă una ca asta!

— Ba se pare că poate, de vreme ce a și aranjat totul. Acum câțiva ani am fost diagnosticată cu o boală nervoasă, iar mama a fost nebună de legat. Ellis l-a convins pe doctor fără ca acesta să dea măcar ochii cu mine. E de ajuns să dea un telefon și vin să mă ia.

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat Meg.

S-a ridicat și s-a așezat pe fotoliu.

— Și nu i-ai spus că vrei să ceri divorțul…

— Nu, slavă Domnului! Dacă i-aș fi spus, ambulanța ar fi fost deja pe drum.

— Și nu știe despre tine și Angus…

— Bănuiește ceva, dar în niciun caz totul.

A plesnit cu palmele în brațele fotoliului cu atâta putere, că am

tresărit.

— Atunci *de ce*?

— Pentru bani, bineînțeles. Și am făcut *prostia* să-l stârnesc chiar eu.

— Nu se poate! a spus încruntându-se. Cum e cu putință?

— Am fost atât de proastă, încât să-i spun că nu-l cred daltonist. Dacă îi spun tatălui său, rămâne fără un ban. Așa că a clocit un plan ca să poată pretinde oricând că bat câmpii. Iar, dacă aș fi așa de nechibzuită, încât să spun ceva, un simplu telefon ar rezolva problema. Nu-mi rămâne decât să încerc să nu-l calc pe nervi până îmi vine în minte o soluție.

— Ba nu, uite *cum* o să facem! a zis Meg hotărâtă. Te scoatem de aici. Părinții Annei te vor primi la ei acasă, sunt sigură. Are să te ducă Angus acolo ceva mai târziu.

— N-o să meargă. Mă va găsi.

— O să facem în așa fel încât să nu-ți dea de urmă.

— Are să mă găsească, iar pe voi o să pună să vă aresteze pentru răpire. Am să ajung la spital cu ambulanța, și când am să mă întorc o să spun lucruri fără noimă. Am să bat câmpii, în schimb am să fiu ascultătoare.

— Dar nu se poate să stai cu brațele încrucișate, așteptând să vină ziua aceea! a protestat Meg. E greșit!

— N-ai înțeles. *O să mă găsească.* Sunt prea mulți bani la mijloc. Familia lui are o avere considerabilă, dar, mai devreme sau mai târziu, va afla că tatăl *meu* a murit, și aici e vorba de o sumă rușinos de mare.

Meg a tăcut atât de mult, încât m-am întors spre ea. Mă privea țintă. Apoi a oftat și a întors ochii spre căminul gol.

Era limpede că înțelesese că nu-i spusesem tot, dar cum aș fi putut? Că, dacă ar fi încercat să mă ajute, Angus ar fi ajuns la închisoare pe viață? Că soarta lui era în mâna unui neisprăvit cu toane, cum era soțul meu, și că doar eu puteam să-l mai liniștesc?

S-a gândit o vreme, bătându-se cu degetul peste bărbie.

— Poate că mai e o cale, a spus în cele din urmă.

Abia atunci m-am ridicat în capul oaselor.

— Ce? Spune, ce?

— Avem o delicatesă prin partea locului: mâncare din lăstari de ferigă, dreasă cu câțiva stropi de oțet de malț. Sigur, trebuie să ai grijă să n-o gătești după ce le-a trecut vremea, altminteri poți să te otrăvești…

Mă privea cu coada ochiului, să vadă dacă pricep.

— Îmi închipui că, dacă lăstarii sunt doar un pic trecuți, poate cu o săptămână sau două, o bucătăreasă începătoare ar putea crede că-i poate pune în mâncare. Și pe urmă altcineva ar putea vedea oala

fierbând și, știind că e prea târziu ca să gătești lăstari de ferigă, și-ar închipui că în oală e insecticid pentru grădina de legume. Și, ca să dea o mână de ajutor, ar arunca înăuntru câteva frunze de rubarbă.

Am clipit de mai multe ori.

— Nu cred că pot face așa ceva, am spus după o lungă tăcere.

— Ce să faci?

— Să-l omor, am spus în șoaptă.

— Firește că nu! a zis Meg apăsat. Va fi un caz nefericit de insuficiență renală, un incident cu urmări tragice.

— Chiar dacă facem această… greșeală, am spus cu voce gâtuită, Angus tot o să creadă că l-am trădat. Cel puțin, până găsesc o soluție.

— Nu văd cum ai putea evita asta, de vreme ce refuzi să pleci de aici. Dacă nu vrei să-l lași să te apere, noi nu putem să-i spunem cum stau lucrurile. Dacă ar ști că ești în pericol, nu s-ar da în lături de la nimic. Și atunci chiar că am avea un mort în brațe, și nu dintr-o cauză simplă și neîndoielnică precum insuficiența renală. De fapt, chiar și așa nu pot să te asigur că nu va face ceea ce crede el că e bine.

— Și dacă nu mă mai iubește?

— Nu cred că trebuie să-ți faci griji în privința asta. Pe de altă parte, nici nu prea ai de ales, fiindcă nu te pot convinge să faci ceva. Un singur lucru știu: *o să sufere* ca un câine văzându-te alături de soțul tău.

Capitolul patruzeci

Abia mă țineam pe picioare când am coborât la parter în seara aceea și am traversat sala până la cămin. Parcă mă duceam la ghilotină. Nu aveam cum să știu dacă Hank îi povestise lui Ellis despre ce discutaserăm cât rămăseserăm singuri și despre acuzațiile pe care le aruncasem fără să gândesc prea mult. Îmi făceam curaj, spunându-mi că n-o să-i dezvăluie nimic – la urma urmei, știa foarte bine ce era în joc. Nu se putea să mă urască atât de mult, chiar dacă se dovedise că într-adevăr avea platfus.

Am încercat să citesc ceva pe fața lui în timp ce mă îndreptam spre canapea, dar nu lăsa să se vadă nimic. Ellis a bătut cu palma în perna de lângă el:

— Așază-te, iubito! Chiar mă întrebam dacă mai vii.

— Îmi pare rău că m-am purtat așa mai devreme, am spus aruncându-i un zâmbet forțat, înainte să mă așez. Cu siguranță nu a fost primirea la care te așteptai.

— Fii serioasă! a zis Ellis. Ar fi trebuit să-ți trimit vorbă că stăm mai mult. Stomacul e mai bine?

— Puțin.

Totala mea schimbare de atitudine ar fi fost mai convingătoare dacă l-aș fi întrebat unde fusese și dacă mai aflaseră ceva despre monstru, numai că, știind ceea ce știam despre ce puseseră la cale, nu credeam că m-aș fi putut preface într-un mod credibil. Deocamdată puneam lipsa mea de interes pe seama stomacului deranjat.

Angus ne privea cu atenție, deși nici pe fața lui nu se putea citi nimic. Nu mă uitam la el fiindcă nu voiam să atrag atenția lui Ellis asupra lui. Cu coada ochiului, vedeam însă cum trântea paharele pe tejghea și cât de încruntat era.

Nu-mi puteam face nicio idee despre ce era în mintea lui. Probabil își dăduse seama că lucrurile nu erau așa cum păreau, dar cu siguranță se întreba de ce nu-i spuneam ce se întâmplă. Cât de mult aș fi vrut să-i explic, dar era ca și cum aș fi avut un căluș la gură. Cât despre el, ori ar fi fost condamnat la închisoare pe viață, ori l-ar fi omorât pe Ellis și ar fi sfârșit în ștreang.

Localnicii erau la fel de impenetrabili ca Angus și la fel de tăcuți. Când a sosit, Willie poștașul s-a dus la locul lui obișnuit, fără să ne arunce nici măcar o privire, ca și cum Hank și Ellis nici n-ar fi fost plecați, iar ultimele treisprezece zile nu fuseseră decât un vis.

Aveam grijă să nu mă uit spre forestieri, care erau în mod evident nedumeriți să mă vadă din nou în chip de doamna Hyde. Mă rugam în gând ca nu cumva să-l ia pe vreunul dintre ei gura pe

dinainte și să mă dea de gol, fiindcă nu începea nicio îndoială că atunci Ellis s-ar fi dus direct la cabina telefonică.

Din fericire, forestierii erau mult mai interesați de Meg decât de ceea ce se petrecea lângă cămin. În după-amiaza aceea, doctorul McLean îi dăduse voie să se întoarcă la muncă, deși nu avea încă voie să lucreze la gater. Ți se făcea milă văzând cât slăbise și cât de greu se mișca, însă ea se aranjase cât putuse mai bine și-și pusese o rochie în culori vii, hotărâtă să se poarte la fel ca înainte. Dacă o priveai din partea dreaptă, era superbă, așa cum o știam, în schimb, dacă îi priveam obrazul stâng, îmi dădeau lacrimile.

— Păcat de fața ei, a spus Hank aprinzându-și o țigară. Arăta trăsnet.

— Așa ziceam și eu, a adăugat Ellis. Dar acum e o epavă.

Mă întrebam dacă-și mai aducea aminte de seara în care voise să spargă ușă camerei sau dacă se gândise la ce anume avea de gând să facă în cazul în care reușea să intre.

Când Meg ne-a pus farfuriile în față, Ellis a întrebat:

— E carne de vită?

— Vânat, i-a răspuns ea.

Ellis i-a aruncat o privire încântată lui Hank.

Îl uram. Doamne, cât îl uram! Înăuntrul meu fierbeam de furie neputincioasă.

Un sfert de oră mai târziu, un bătrân zdrențăros a intrat cu pas șovăielnic și ne-a anunțat cu gesturi largi, de bețiv, că tocmai văzuse monstrul.

— Iar o luăm de la capăt! a pufnit Willie.

— Nu mă crezi pe cuvânt? a întrebat omul, parcă nevenindu-i să creadă.

— Doamne! a zis Ian Mackintosh. Ce pricină aș avea să nu te cred?

Toți cei din sală au chicotit.

— Ei, dacă mă luați așa, mă duc să le spun altora.

— Adică ai de gând să mergi două mile și jumătate, până la Clansman? a întrebat cineva.

— În orice caz, n-am de gând să stau într-un loc unde sunt jignit.

Willie a ridicat din sprâncenele lui roșcate.

— Din câte pot să-mi dau seama, ești norocos dacă ajungi până acasă.

Bătrânul a pufnit disprețuitor și a dat să plece, deși se clătina pe picioare.

După ce a schimbat o privire cu Hank, Ellis a sărit în picioare și s-a repezit după bătrân.

— Iertare, domnule! a spus apucându-l de cot. Am auzit totul

fără voia mea. N-ați vrea să veniți la masa noastră? Ne-ar face mare plăcere să ascultăm pățania.

Bătrânul l-a măsurat pe Ellis din cap până-n picioare cu ochii lui lăcrimoși, a cugetat o clipă, a clătinat din cap și l-a împuns cu un deget în piept.

— Te cunosc. Ești… Știu cine ești, a spus abia izbutind să rostească cuvintele. Am auzit că ești în oraș. Știai că l-am cunoscut pe taică-tău? Un tip de treabă. Foarte generos, din câte țin eu minte.

— Așa sunt toți în familia mea, a spus Ellis, luminându-se la față. Poftiți, a zis întinzând brațul, invitându-l parcă pe bătrân într-un salon.

— Cum să nu! a zis acesta.

— Barman! a strigat Ellis pocnind din degete. Adu-i domnului ce dorește să bea.

Mie îmi crăpa obrazul de rușine. Nu puteam decât să-mi închipui ce era în sufletul lui Angus și am făcut un efort supraomenesc să nu mă uit înspre el.

Ellis l-a luat pe bătrân de braț și l-a așezat pe fotoliul de lângă Hank. După ce a făcut prezentările, și-a tras un scaun și s-a aplecat spre bătrân frecându-și mâinile.

— Ei, destul cu prezentările. Spuneți-ne despre dumneavoastră.

— Mă cheamă Roddie McDonald. Dacă aveam un pic de minte, n-aș fi scos o vorbă într-o sală plină de oameni care nu cred în nimic.

A aruncat o privire înveninată spre bar și s-a aplecat către noi, să ne împărtășească un secret.

— Nu e prima oară când văd monstrul, să știți. Data trecută i-am povestit tatălui matale. Și ce recunoscător a fost…

A dat din cap, ca unul care se pricepe.

— Tatăl matale… era colonel, nu? Cum îi mai merge dumnealui? A luptat în Războiul cel Mare, la fel ca mine… Doar că acum trebuie să-i spunem Primul Război.

Și-a coborât privirea spre hainele cu care era îmbrăcat.

— Uniforma asta… am purtat-o în bătălia de la Liège, să știi. Acu' nu mai sunt bun decât pentru Apărătorii Voluntari[68]. Sunt prea bătrân, așa mi-au zis…

M-a privit în ochi, și-a pus mâna pavăză la gură și a șoptit cu glas răgușit:

— Se vede că n-au habar. Sunt la fel de vânjos ca pe vremuri.

A făcut cu ochiul, ca un personaj dintr-o comedie grotescă.

Hank și Ellis și-au dat capetele pe spate, hohotind de râs. Roddie s-a speriat mai întâi, apoi a făcut o figură nedumerită, după care s-a pus și el pe râs, arătându-și dinții stricați și spațiile goale dintre ei.

Eu m-am făcut cât am putut de mică.

— Pun pariu că așa e. Un bărbat adevărat nu se lasă cu una, cu două! a încuviințat Hank, apoi s-a oprit din râs și și-a dres vocea: hai s-o luăm de la început. Povestește-ne de-a fir a păr.

Deși se vedea cât de colo că Roddie venise la han ca să facă rost de ceva bani, mi-am dat seama imediat că mai era ceva la mijloc. Pretindea că văzuse monstrul la poarta dinspre lac, ceea ce ar fi trebuit să-i scoată din sărite pe Hank și Ellis, fiindcă ei tocmai acolo își făceau veacul. Când colo, n-au dat niciun semn că s-ar fi enervat. De fapt, erau foarte atenți la ce spunea bătrânul, ba chiar îl încurajau, cu o bună dispoziție inexplicabilă. Mi-i și închipuiam, îmbrăcați în smochinguri, prezidând o petrecere mondenă în Rittenhouse Square[69].

Roddie era vizibil încântat să aibă parte de atâta atenție. Se strâmba în fel și chip, ridica sau cobora vocea, dădea din mâini.

— Și atunci, din senin, apa a început să fiarbă și, deodată, la nici cincizeci de metri, gâtul și capul s-au înălțat afară din apă.

Roddie a clătinat din cap, mimând uluirea.

— Merita văzut, pe cinstea mea!

— Gâtul era lung și arcuit, nu-i așa?

— Întocmai, a încuviințat Roddie dând din cap. Ca de lebădă, doar că mult, mult mai mare. Și ochii…

— Erau bulbucați? l-a întrebat Hank. Negri și rotunzi? Ca ai unei creaturi a adâncurilor?

— Întocmai, a dat Roddie din cap. Era fioros, cred că n-ar fi stat pe gânduri înainte să mă tragă după el în apă.

— Cât de mare îi era aripioara de pe spate?

Roddie a chicotit, plesnindu-se peste coapsă.

— Și, mă rog, de unde știți că avea aripioară pe spate?

— Ne-am mai interesat și noi, a spus Ellis aruncând o privire spre Hank.

În momentul acela am înțeles. Cât fuseseră plecați, nu făcuseră doar vizite la doctori și la tribunal.

— Așa e, avea o aripioară lungă de mai bine de-un metru…

Încet, încet, Roddie a confirmat că trupul monstrului era „măsliniu-închis, cafeniu pe părți și cu un fel de pete pe burtă”. Dacă la început spusese că i-a văzut capul și gâtul de la o distanță de cincizeci de metri, acum ajunsese să-i descrie tot corpul.

— Scuză-mă, dragule, am spus. Eu merg la culcare.

Ellis m-a privit surprins. Nu-mi mai aduceam aminte când îi spusesem ultima oară „dragule”, și cred că nici el. Făcusem un efort considerabil să rostesc acel cuvânt.

— Dar nici nu te-ai atins de mâncare!

— Îmi pare rău, încă nu mi-a trecut de tot greața. Am să mă simt

mai bine după un somn bun.

— Sigur, a spus el ridicându-se. Te conduc.

— Nu, te rog, rămâi! am protestat eu, punându-i mâna pe braț. Discuția asta e importantă. Află tot ce poți. Cu cât mai repede dai de urma monstrului, cu atât mai curând ne putem întoarce acasă și totul va reveni la normal.

S-a uitat la mine cu o expresie descumpănită în timp ce-mi luam la revedere de la Roddie și Hank și m-a urmărit cu privirea când am ocolit canapeaua și m-am îndreptat spre scară.

Nu era singurul care stătea cu ochii pe mine. Simțeam, pironită asupra mea, privirea grea a lui Angus.

Am închis ușa și m-am trântit pe pat. Perna încă păstra mirosul lui Angus. Mi-am îngropat fața în ea și am început să plâng.

Hank și Ellis fie construiseră o machetă, fie aveau de gând să construiască una, și, mulțumită descrierii făcute de Roddie, știam exact cum va arăta. În cazul în care o construiseră deja, aveau să facă filmarea în zilele următoare, după care să facă demersurile pentru plecare. Dar, mai întâi, Ellis avea să-mi aranjeze operația pe creier, ca să se poată întoarce triumfător, cu un film care să confirme fotografiile făcute de colonel.

Tatăl, fiul și contul din bancă aveau să se reunească, iar Ellis n-ar fi admis nici în ruptul capului ca cineva să-i stea în cale, cu atât mai puțin cineva ca mine, care nu însemna aproape nimic pentru el.

Capitolul patruzeci și unu

Toată noaptea m-am învârtit și m-am întors de pe-o parte pe alta, până când am făcut așternuturile ghem. De fiecare dată când șuiera vântul prin coș sau se zgâlțâia fereastra, de cum auzeam un zgomot cât de mic, îmi închipuiam că Angus vine la mine, și nu știam ce să fac. Să-i mărturisesc totul, trăgând nădejde că va veni el cu o soluție, cu o idee care pe mine mă ocolise? Ori să sper că, auzind povestea mea, se va duce direct la Ellis și-l va omorî?

În cele din urmă nu m-am mai putut stăpâni și m-am furișat în bucătărie. Am pipăit cu degetele ușile de lemn, până am ajuns la locul în care se îmbinau. Le închisese.

Mi-am sprijinit fruntea de fanta dintre ele, convinsă că știa că eram acolo. Îi simțeam prezența în spatele ușilor la fel de tare cum îmi simțeam inima bătându-mi în piept și, chiar dacă nu mă simțea în același fel, era imposibil să nu fi auzit un fâsâit în clipa în care atinsesem panourile de lemn sau un mic scârțâit atunci când îmi sprijinisem fruntea de ele.

Poate a știut că eram acolo, dar n-a dat niciun semn. Cu atât mai bine, mi-am zis. Pentru mine nu exista scăpare, iar lui nu puteam să-i fac decât rău. Mi-am apăsat buzele pe ușa de lemn și m-am întors în camera mea.

În momentul când am ieșit din cameră, i-am auzit pe Ellis și Hank stând de vorbă la parter. Am rămas puțin pe loc și am tras de mai multe ori aer în piept, ca să-mi fac curaj.

Dacă aș fi semănat cu mama, nu mi-ar fi fost deloc greu să-i aduc la sentimente mai bune, chiar dacă era ultimul lucru pe care-l doream de fapt. Dar nu, eu mă simțeam amorțită, ametită, incapabilă să iau o hotărâre. Ca și cum mi se făcuse deja operație pe creier și nimeni nu catadicsise să-mi spună. De fapt, neștiind în ce consta operația, mă întrebam dacă voi mai avea amintiri. Și dacă voi mai fi în stare să-mi formez altele noi.

Anna stătea lângă cămin și lustruia un serviciu de argint întins pe o bucată de molton. Când am trecut pe lângă ea, a ridicat scurt ochii și privirile ni s-au întâlnit, dar n-am putut să-mi dau seama dacă Meg îi povestise ceva și, dacă da, cât anume aflase.

— Bună dimineața, draga mea! a spus Ellis ridicându-se și trăgând un scaun.

— Bună dimineața, dragule! am răspuns.

Când am rostit cuvântul de alint, Ellis a fost la fel de surprins ca în seara dinainte. Hank a ridicat și el privirea, dar n-a scos un cuvânt. Figura lui, lipsită de orice expresie, m-a înspăimântat.

— Arăți mult mai bine, a spus Ellis și s-a așezat la loc. Ești ca Rita Hayworth, gata să plece în safari. Ți-ai făcut ceva planuri?

— Da, am răspuns netezindu-mi pantalonii de doc, de parcă ar fi fost din mătase fină. M-am gândit să vin cu voi astăzi.

— Chiar așa? De ce?

— Fiindcă nu v-am mai văzut de multă vreme. Mi-a fost dor de voi.

Hank și Ellis s-au privit în tăcere.

— Nu cred că e cea mai potrivită zi ca să vii cu noi, a spus Ellis.

— Refuz să cred că e o critică, am răspuns. Și promit că nu vă fac să stricați filmul.

— E vreme rea, a zis Hank.

— Așa e, a încuviințat Ellis. Nu te-ai uitat pe fereastră? Cerul e gri, nu se zărește niciun petic albastru. Și nici nu pare să se limpezească.

Ceea ce însemna ori că erau pregătiți de falsa filmare, ori că Ellis dăduse telefon și ambulanța era deja pe drum.

Angus a ieșit din bucătărie, dar când m-a văzut stând la masă cu Hank și Ellis s-a întors pe călcâie și a ieșit pufnind disprețuitor.

— Pe cuvântul meu, cred că e cel mai dezagreabil individ pe care l-am întâlnit în viața mea, a spus Ellis privind în urma lui.

Meg a scos capul din bucătărie.

— Luați masa de seară cu noi? Avem o tocană foarte bună și pâine adevărată, lucru care se vede rar în vremurile astea.

— Păi nu luăm întotdeauna masa aici? a întrebat Hank zâmbind amuzat.

Ellis și-a dat ochii peste cap.

— Da… Când sunteți aici, vreau să zic, a răspuns Meg. Astă-seară avem o specialitate locală și doar o pâine de înmuiat în sos. E albă și pufoasă, coaptă azi-dimineață. N-are să ajungă pentru toată lumea. Așa că să veniți devreme, sau vă duc mâncarea sus, fiindcă restul clienților vor primi sendvișuri din pâinea națională cu sfeclă.

— Și noi de ce avem parte de tratament preferențial? a întrebat Hank.

— E o cină de bun venit, a spus Meg înainte să se întoarcă în bucătărie.

— Cred că forestierul ăla i-a slăbit o rotiță, a zis Hank.

Elis a izbucnit într-un hohot de râs.

— Cred că mereu a avut o rotiță slăbită.

O specialitate locală.

Aș vrea să pot spune că mi-am izgonit repede gândul acesta din minte, dar, dacă bănuielile mele se adevereau, atunci ceea ce pregătea Meg în bucătărie era soluția problemelor mele.

Să o las? Aș mai putea să mă privesc în oglindă după aceea?

Poate că Rhona și Mhàthair căutau ierburile, ori poate că erau deja în bucătărie.

Hank și Ellis se apucaseră să-și strângă lucrurile, când ușa din față s-a deschis și a intrat Willie poștașul. S-a apropiat de foc.

— Bună dimineața, i-a spus Annei. E o zi de-a dreptul *dreich**[70]*.

— Într-adevăr. Ce n-aș da să pot sta toată ziua în fața focului! a oftat Anna. Dar câmpul nu se ară singur.

— Nu poți să ari azi! O să fii *drookit**[71]*!

Cu toate că făcuse o mutră supărată, știind cât de mult ținea la Anna, am înțeles că, de fapt, era o manifestare a afecțiunii lui pentru ea.

— Am pelerină de ploaie. Dacă mă ud prea tare, intru în casă.

— Ai grijă! a zis el dând hotărât din cap. Am scrisori pentru musafirii voștri. De fapt, o scrisoare și o telegramă.

— Sunt acolo, a zis Anna arătând cu capul în direcția noastră, ca și cum Willie nu ne-ar fi putut găsi și singur.

— Care dintre dumneavoastră e domnul Boyd? a întrebat Willie, apropiindu-se de masă.

Hank a întins mâna și Willie i-a pus scrisoarea în palmă.

Chiar dacă n-aș fi zărit scrisul caligrafic și plicul n-ar fi avut încă un vag miros de Soir de Paris, culoarea albastru-pal a plicului din hârtie fină tot ar fi dat-o de gol.

— O, Doamne! Se pare că mica mea privighetoare tot mi-a dat de urmă, a spus Hank deschizând plicul cu un cuțit. Probabil mă roagă să mă întorc acasă. Nu mai e mult și cred că va trebui să pun un inel pe delicatul deget al domnișoarei du Pont.

În timp ce Hank scotea scrisoarea din plic, Willie mi-a întins telegrama. M-a privit lung, vrând parcă să-mi dea ceva de înțeles. Am luat hârtia fără nicio tragere de inimă.

— Ei, hai, deschide-o! m-a îndemnat Ellis.

Am rămas nemișcată, strângând telegrama în pumn. Nu crezusem că putea fi mai rău de atât, dar, din câte se părea, mă înșelasem. Ellis avea să afle că tata murise și că cerusem detalii legate de procedura de divorț.

Hank a despăturit scrisoarea și a început s-o citească.

— Dacă n-ai de gând s-o deschizi, atunci o deschid eu! a spus Ellis, smulgându-mi telegrama din mână.

Mi-am acoperit ochii cu mâinile. Au urmat câteva clipe de tăcere, în care amândoi au citit.

— Ce dracu'? A murit taică-tău?! a exclamat Ellis. De ce n-ai spus nimic?

— O, Doamne! a bolborosit Hank cu voce gâtuită.

— O, Doamne! a țipat Ellis, lovind cu palma în masă. Să fiu al

naibii, Maddie, de ce n-ai spus nimic? Suntem mai bogați decât Cresus. Mai bogați decât Hank! Dar numai pentru că nu ești băiat, și slavă Domnului că nu avem un băiat, altminteri ar fi trebuit să-i dăm numele întreg al bunicului tău, doar ca să putem pune mâna pe dobânzi, și toată averea i-ar fi revenit copilului la împlinirea vârstei de douăzeci și unul de ani. Se pare că bunicu-tău n-a văzut prea departe în viitor. Ha, ha! Te-ai dovedit mai deșteaptă decât un baron hoț, prințesa mea stearpă. Acum ne putem cumpăra propria casă în Rittenhouse Square. Ducă-se dracului colonelul!

— M-a părăsit, a spus Hank în șoaptă. Dracu' să mă ia, m-a părăsit…

Am aruncat o privire printre degete. Hank era palid la față, încruntat. Ellis țopăia prin cameră ca un pitic idiot. Lăsase telegrama pe masă. Am luat-o și am citit-o.

Într-adevăr, așa era. Mie îmi revenea totul, absolut totul, dar numai fiindcă eram unicul moștenitor. Dacă ar fi existat și un bărbat în familie, n-aș fi primit niciun cent, în afară de cazul în care bărbatul respectiv ar fi fost fiul meu, circumstanță în care aș fi pierdut totul în clipa în care el ar fi ajuns la vârsta majoratului. Avocatul îmi propunea să ne întâlnim personal după ce mă întorceam în America, dar nu făcea nicio referire la divorț. Atunci am înțeles ce încerca Willie să-mi spună: că puteam citi telegrama în fața soțului meu.

Am pus telegrama pe masă și am ridicat ochii. Hank mă privea fix. Părea dezorientat, ochii îi înotau în lacrimi.

— Mi-a dat papucii, Maddie! a spus clătinând din cap. Se mărită cu Freddie. Nu înțeleg. Cum poate să-mi facă o asemenea figură?

În clipa următoare s-a schimbat la față, lovind cu palma în masă.

— Freddie! Blestematul de Freddie! îl omor, Ellis! Jur că-l omor!

A sărit și el de la masă, dar în clipa următoare Ellis i-a tăiat calea și l-a apucat de umeri.

— Ba nu, n-ai să-l omori! i-a spus rar, cu voce stăpânită. O să filmăm monstrul, o să ne întoarcem acasă, o să fim celebri în lumea întreagă și atunci ai să i-o sufli tu lui Freddie. Asta o să facem.

Hank l-a privit o vreme, pufnind și răsuflând greu, ca un taur înfuriat.

— Atunci hai să terminăm naibii! a zis.

— Dacă asta vrei, nu prea am de ales, cu toate că mi-ar fi plăcut să mai petrec câteva clipe cu frumoasa și bogata mea soție.

Și-a luat haina și m-a sărutat pe obraz.

— La revedere, superba mea gâsculiță cu ouă de aur. Pe diseară.

Am rămas încremenită, chiar și după ce ușa s-a închis în urma lor. La fel de uluită era și Anna, care rămăsese cu o lingură în mână și cârpa în cealaltă.

Meg a venit din bucătărie, clătinând scârbită din cap. S-a dus la fereastră și i-a urmărit din priviri în timp ce se îndepărtau.

Capitolul patruzeci și doi

„Pe diseară”, spusese.

Stăteam la masă și încercam să mă obișnuiesc cu ideea, să mă conving singură că nu era o crimă înfăptuită cu sânge rece. Mă străduiam să o privesc într-un mod rațional, ca pe-o alegere pe care o aveam de făcut – creierul meu sau rinichii lui. Doar că nu era vorba doar de rinichi. Însăși viața lui era în joc.

Am încercat să mă conving că eram în legitimă apărare, deși știam că nu putea fi vorba de așa ceva. Dacă am fi permis ca lucrul acesta să se întâmple, ar fi fost o execuție, și încă una preventivă, fiindcă el nu ar fi ajuns să comită crima.

Nu eram în stare de așa ceva. Oricât aș fi avut de pierdut, nu puteam sa stau deoparte și să las să fie otrăvit.

Tocmai ajunsesem la această concluzie, când cineva a deschis ușa cu atâta putere, încât a izbit-o de perete.

În sală au intrat doi polițiști. Pe stradă era parcată o mașină de poliție neagră. Prin perdeaua ploii, am descifrat inscripția de pe portieră: Comitatul Inverness, Poliția.

Cei doi nu erau polițiști de țară: aveau uniforme impecabile, bleumarin, cu lampas pe pantaloni și căști ascuțite, împodobite cu o emblemă argintie. La brâu, de centurile negre aveau atârnate bastoane și cătușe. Când s-au oprit, apa s-a scurs de pe uniformele impermeabile, adunându-se în bălțoace în jurul bocancilor lor grei.

— Bună ziua, doamnelor! a spus cel mai înalt dintre ei, cu o scurtă înclinare din cap.

Eu simțeam că mă înăbuș. Ellis se ținuse de cuvânt. Își pusese amenințarea în practică.

Să fi fost din cauză că nu-i plăcuse cum ne privise Angus cu o seară înainte? Nu fusesem destul de convingătoare în postura de soție supusă? Poate că, atunci când se întorsese, hotărârea lui era deja luată, și eu, orice aș fi făcut, nu mai aveam cum s-o schimb.

— Cu ce pot să vă fiu de folos, domnilor? a întrebat Meg.

Trebuia să-l previn pe Angus, nu știu de ce nu mă gândisem mai devreme…

— Îl căutăm pe Angus Duncan Grant, a spus unul din ei. Aici locuiește, cred.

— Pentru moment, da. Și ce anume doriți de la el? a întrebat Meg.

— Să discutăm puțin.

Vorbea atât de frumos, de politicos, fără să pară a avea gânduri ascunse, încât n-ai fi zis că era pornit să distrugă viața lui Angus.

— Am să-l anunț că sunteți aici, a spus Meg.

M-am uitat în urma ei și, când am întors capul, am văzut că polițiștii erau cu ochii ațintiți asupra mea. Fără îndoială observaseră cât de tare mă speriasem.

— Bună dimineața, domnilor! a spus Angus ieșind de după tejghea și așezându-se pe unul dintre taburetele înalte. Înțeleg că vreți să stăm de vorbă?

Conall a venit și el și s-a întins la picioarele lui. Nu era agitat, însă ochii îi fugeau de colo, colo.

— Domnule Grant…

— Domnule căpitan Grant, l-a corectat Anna din locul în care stătea.

Polițistul a dat din cap către ea și s-a întors spre Angus.

— Domnule căpitan Grant, eu sunt inspectorul Chisholm și dumnealui este sergentul MacDougall. Am primit o sesizare cu privire la acte de braconaj pe domeniul Craig Gairbh.

— Din păcate, nu am cunoștință de așa ceva, a zis Angus.

— În denunț sunteți desemnat ca făptuitor, a spus inspectorul Chisholm. Am făcut o verificare sumară a dovezilor și se pare că este adevărat. Am străbătut proprietatea și am observat că pe colina din spate se află o pivniță plină cu provizii. Două căprioare, un fazan și un cocoș de munte, dacă nu mă înșel. Ați putea să ne spuneți de unde provin?

— Le-am găsit pe dealuri, a răspuns Angus. După cum probabil v-ați închipuit.

— Adică pe domeniul Craig Gairbh?

— Întocmai, a încuviințat Angus.

— Hm! a intervenit inspectorul, ridicând din sprâncene. N-aș putea spune că mă așteptam. Onestitatea dumneavoastră e lăudabilă, dar, din păcate, va trebui să vă arestăm.

— Nu cred că va fi necesar, a spus Angus, fără să se piardă câtuși de puțin cu firea.

Și-a încrucișat brațele peste piept și și-a întins picioarele unul peste celălalt.

— Din păcate nu am de ales, a spus inspectorul Chisholm. Legea e cât se poate de limpede asupra acestui aspect.

— Și cine a făcut denunțul? a întrebat Angus. Cu siguranță nu stăpânul.

— De unde știți? a întrebat inspectorul.

— Cred că aș fi ținut minte dacă aș fi făcut un denunț.

Am rămas cu gura căscată. Nu doar eu, ci și polițiștii.

— Ce ați spus? a întrebat inspectorul.

— Nu cred că m-aș denunța singur și, oricum, chiar dacă aș putea, mai mult ca sigur n-aș dori să fac așa ceva.

— Vreți să spuneți că dumneavoastră sunteți stăpânul

domeniului?

— Întocmai, a încuviințat Angus. Timp de trei luni. Sunt fiul fratelui stăpânului. Cea mai apropiată rudă în viață.

Nu înțelegeam. M-am întors spre Angus.

— Dar Bob polițistul… în seara aceea… ți-a dat un avertisment pentru braconaj! m-am bâlbâit.

— Nu pentru braconaj. Pentru că l-am aruncat pe administrator în râu.

L-am privit în ochi și am înțeles, în sfârșit. Am sărit în picioare.

— Nemernicul! Ce *ticălos*! Abia aștept să dau ochii cu el!

— Maddie! a zis Angus. Despre ce vorbești?

— Ellis a fost! El a făcut denunțul! M-a amenințat c-o să te arunce în închisoare dacă nu redevin soția de societate cu care era obișnuit.

Am tăcut, și o idee mi-a fulgerat prin minte.

— Și a mers mai departe. Doamne, cred că ambulanța a plecat deja spre noi!

— Ambulanța? Care ambulanță? a întrebat Angus.

— Îți povestește Meg. Eu trebuie să plec, am zis trecând repede pe lângă polițiști și luându-mi haina din cui.

— Maddie, *stai*! a zis Angus. Nu pleci nicăieri! Merg cu tine.

— Mă scuzați că vă întrerup, a intervenit inspectorul Chisholm. Dacă nu-i cu supărare, ne-ați putea da o dovadă cât de mică a ceea ce susțineți, înainte să ne vedem cu toții de treburi?

— Nu-i nicio grabă, a spus Angus îndreptându-se spre ușă. Conall, *trobhadI Crios ort!*

Câinele s-a ridicat cât ai clipi și l-a ajuns din urmă.

— Din păcate chiar este grabă, a spus inspectorul Chisholm.

A întins mâna și l-a înșfăcat pe Angus de braț. Acesta s-a întors și în clipa următoare l-a prins pe inspector de încheieturi, ridicându-i mâinile în dreptul urechilor. Stăteau față în față, la o palmă distanță.

Sergentul MacDougall a făcut un pas înainte, cu mâna pe baston.

La capătul câtorva secunde, Angus i-a dat drumul inspectorului Chisholm, care și-a netezit manșetele, țintuindu-l cu o privire belicoasă.

— Am să vă arăt dovada și pe urmă plecați! a spus Angus. Meg, adu cutia de valori! Cheia o aduc eu. Maddie, nu *cumva* să pleci!

Când a ieșit, m-am repezit afară.

Voiam să le spun câteva lucruri lui Ellis și lui Hank, între patru ochi.

Am alergat cât m-au ținut picioarele, apoi am încetinit pasul. Când am zărit castelul Urquhart, mergeam poticnindu-mă.

La vederea lui, parcă am prins noi puteri. Am luat-o iar la fugă, am coborât în șanțul de apărare și am urcat pe partea cealaltă, intrând pe sub turnul de pază, am traversat curtea năpădită de buruieni și am ajuns la poarta dinspre lac.

Hank era pe țărm, aplecat deasupra aparatului de filmat, la adăpostul unei pelerine de ploaie. Ellis era în barca pe care o împinsese pe jumătate în apă. Întâi am crezut că tocmai cobora, dar apoi am văzut că gențile erau scoase pe mal și parâma era strânsă colac la prova. Ellis ieșea cu barca pe lac.

Am coborât colina în goană și, până să-și dea ei seama ce se întâmplă, am sărit în barcă. Am aterizat în genunchi în apa adunată pe fund și m-am lovit cu pieptul de banchetă.

Când am ridicat capul, ca să-mi dau părul ud la o parte din ochi, l-am văzut pe Ellis privindu-mă cu gura căscată.

— Maddie! Ce dracu'…

Hank a ieșit de sub pelerină.

— Doamne sfinte! Ce naiba cauți aici? Doar ți-am spus că nu e o zi potrivită.

Dincolo de banchetă, pe fundul bărcii, zăcea un monstru în miniatură, cu gâtul arcuit și ochii bulbucați, cu o aripioară înotătoare pe spate și corpul de culoare verde-măsliniu.

M-am întins peste banchetă și l-am înhățat.

— Din cauza asta? am întrebat fluturându-l deasupra capului.

— Maddie, pune-l jos! a spus Ellis printre dinți.

— Cu plăcere, am zis și l-am aruncat peste umăr, cât de departe am putut.

A rămas culcat pe-o parte în apă, iar pe mine m-a pufnit râsul.

— Nici măcar nu plutește ca lumea.

Ellis mă privea înmărmurit.

Hank a oftat exasperat:

— Ellis, adu-l încoace! Nu mai avem material suficient ca să facem altul. Și poate că reușești s-o potolești și pe nevastă-ta!

Ellis a apucat vâslele și a pornit-o spre monstrul miniatural, fără să-și dezlipească ochii de mine.

— Hei, *Hank*! am țipat, cu voce răgușită de efort. Vreau să te întreb ceva. Chestia asta cu stăpânitul include și o lobotomie, ca să-mi faceți creierul pilaf?

Hank a ridicat privirea spre cer.

— Nu mai țipa așa, Maddie! Nu vrea decât să nu te mai porți ca o smintită. Dacă reușești, n-are să-ți facă nimic.

— Ieri aveai altă părere. De ce te-ai răzgândit?

— E supărat, cu toții suntem supărați. Cu toții spunem lucruri în care nu credem – inclusiv tu. *Mai ales* tu. Dar nu mai e mult și-o să scăpăm din chichionul ăsta, așa că nu vrei, te rog, să te mai abții

câteva zile?

— Când a sunat la tribunal era supărat? Fiindcă acum vreo jumătate de oră au venit doi polițiști de la Inverness, să-l aresteze pe Angus.

Hank l-a privit cercetător pe Ellis:

— Ellis, e adevărat?

— De ce naiba îl mai întrebi? am strigat din nou, și de data asta vocea mi s-a oprit în gât. Chiar crezi c-o să înceapă să spună adevărul? A mințit când a susținut că e daltonist ca să scape de înrolare, ce Dumnezeu!

Vorbele mele răsunau în vale, iar sunetul se izbea de dealurile de pe cealaltă parte a lacului, stârnind ecouri.

Ellis a făcut un pas peste banchetă. I-am văzut pumnul îndreptându-se spre capul meu și, până să mă dumiresc, eram pe fundul bărcii, în apă. Prin fața ochilor îmi jucau scântei.

— Doamne sfinte, Ellis! a strigat Hank. Ce te-a apucat?

Am rămas ghemuită la provă, așteptând să-mi recapăt vederea.

— Vino dracului înapoi, Ellis! *Întoarce-te!*

— Mai întâi am o vorbă cu soția mea! a strigat Ellis aproape vesel.

— Ellis, dacă nu vii imediat înapoi…

— De fapt, nu prea ai ce-mi face, nu-i așa?

M-am ridicat sprijinindu-mă în coate. Capul mi se învârtea. Eram la vreo doisprezece metri de țărm. Ellis stătea așezat pe bancheta din mijloc și mă privea rânjind.

— Vasăzică e adevărat, am spus.

— Nu știu la ce te referi.

— Poți distinge culorile.

A ridicat din umeri:

— Și ce dacă? Nu contează.

— *Nu contează?*

— N-o să afle nimeni, niciodată. Și nu-ți face probleme în privința internării, scumpo! Vei avea condiții de lux.

— *Ellis!* a urlat Hank de pe mal.

— După ce cobor din barca asta, am spus pe un ton calm, n-ai să mă mai vezi decât, poate, la tribunal, la procesul de divorț. Nu mai sunt la mâna ta.

— Ba ești. Ești bolnavă, ceea ce face din mine tutorele tău legal. Tot ce am de făcut e să dau un telefon la spital.

— Nu pot să mă ia decât dacă mă găsesc, și fii sigur că n-au să dea de mine!

— *Ellis, întoarce-te*! urla Hank.

— A, și că tot veni vorba: Angus nu poate fi arestat, fiindcă el e *laird,* la Craig Gairbh, am adăugat. Cred că sunteți un fel de veri,

deși nu văd nicio asemănare între voi.

Ne-am privit în ochi, de parcă atunci ne vedeam pentru prima oară. Apa izbea copastia bărcii, care începuse să salte pe valuri.

— Ellis! zbiera Hank. Pentru numele lui Dumnezeu, *întoarce-te*!

— Lasă-ne dracului în pace, Hank! Mă întorc atunci când îmi vine mie bine!

— *Uită-te!* a țipat Hank cu voce atât de schimbată, de isterizată, încât ne-am întors spre el.

Filma cu frenezie. Scosese un braț de sub pelerină, încercând să ne arate ceva.

— Uite, acolo! Era lung, negru și arcuit. S-a ivit doar pentru o secundă! A lăsat o dâră de cel puțin douăzeci de metri! Fir-aș al naibii! Ăsta e! Îl filmez! Să mă ia naiba dacă nu-l filmez! Ellis, o să fie ceva ce nu s-a mai văzut! *Spectaculos!*

Ellis s-a schimbat la față și s-a întors să vadă mai bine. Eu m-am agățat de marginea bărcii și m-am aplecat să mă uit. Ceva mare, negru și rotund se mișca iute aproape de suprafața apei.

Până să-mi dau seama ce se întâmplă, s-a ridicat, a izbit fundul bărcii și m-a aruncat în aer.

Gura și nasul mi s-au umplut de apă. Căzusem în lac.

Era îngrozitor de rece. Mii de bule de aer, mari și mici, se învârteau în jurul meu. Era aerul ieșind din hainele mele și, de vreme ce bulele urcau, însemna că eram cu fața în jos. M-am încordat instinctiv, încercând să mă ridic.

Mișcarea bulelor a încetinit, ceea ce însemna că hainele mi se îmbibaseră de apă. Nu mă gândeam decât la cum să-mi scot haina, dar, deși îmi puteam duce mâinile în față, degetele îmi erau prea înghețate ca să mă asculte. Atingeam nasturii, însă nu-i puteam descheia. În cele din urmă am renunțat.

Am privit în sus și, ca printr-o sticlă groasă, l-am zărit pe Ellis stând în picioare în barcă, ținând o vâslă în mână. Vâsla a tăiat apa și s-a oprit în pieptul meu.

Cu un efort uriaș de voință, am dus brațele în față și m-am agățat de coada vâslei, chiar deasupra palei. Mă țineam strâns, dar, după ceea ce mi-a părut a fi o veșnicie, m-am mirat că nu mă apropiam de barcă. Descumpănită, am ridicat privirea și l-am zărit pe Ellis printre milioanele de stropi de apă.

Văzându-i expresia hotărâtă, am înțeles: nu voia să mă salveze. Voia să mă țină sub apă.

Am încercat să dau vâsla la o parte, dar în zadar. Mi-a proptit-o în mijlocul pieptului și m-a împins mai afund, până când și ultimele bule de aer mi-au ieșit din nări. Mi-am pierdut cunoștința, suprafața apei s-a îndepărtat încet de mine, după care s-a lăsat tăcerea.

Am simțit ceva trăgându-mă în sus. Un braț puternic m-a cuprins

și am fost împinsă spre suprafață. Am ieșit din apă, cu un plescăit asurzitor. Apoi am simțit ceva împingându-mă cu repeziciune de la spate.

— Nu te speria, *mo gràdh,* te țin bine! mi-a spus Angus la ureche.

Tăia apa cu singurul braț liber și dădea cu putere din picioare. Am vrut să inspir, dar nu reușeam. Nici măcar nu puteam ridica brațele ca să mă agăț de el.

Simțeam cum mi se închid ochii, cu toate că mă luptam să-i țin deschiși. La un moment dat, am văzut norii rostogolindu-se și învârtejindu-se deasupra mea, de parcă prinseseră viață. Apoi… nu-mi mai aduc aminte.

Norii… nimic. Norii… nimic. Și, în cele din urmă, nimic.

Capitolul patruzeci și trei

Când mi-am venit în fire, am simțit gura lui Angus peste a mea, după care am început să vărs apă. Angus m-a întors pe o parte, cutia toracică mi s-a contractat, iar pe gură și pe nas mi-a țâșnit un șuvoi de apă. Am tras horcăind aer în piept – prima respirație după ce mă cufundasem în apa lacului.

Angus m-a ridicat în capul oaselor și m-a înfășurat în haina lui.

— Ce dracu'…?! a exclamat Hank, ieșind de sub pelerină. Sfinte… Ce s-a întâmplat? Maddie, cum te simți?

— Nu se simte bine! s-a răstit Angus la el. Era să se înece și e înghețată până-n măduva oaselor. Dă-mi haina dumitale!

Hank s-a zbătut să-și scoată cât mai repede haina și i-a aruncat-o lui Angus.

— Ce s-a întâmplat? Nici măcar n-am văzut-o căzând din barcă. Doamne, fața și mâinile i s-au învinețit de frig! a spus după ce s-a uitat din nou la mine.

Angus m-a înfășurat în haina lui Hank și m-a luat în brațe.

— O duc la cuptorul de uscat porumbul, a zis. E singura cameră rămasă intactă din aripa cealaltă. Fugi cât poți de repede până la prima casă albă dinspre nord. E gospodăria familiei McKenzie. Spune-le ce s-a întâmplat și roagă-i să cheme polițistul. Să vină cu mașina.

Când treceam pe sub poarta dinspre lac, purtată pe brațe de Angus, cu capul pe umărul lui, am privit înapoi către apă.

Ellis era tot în barcă, vâslea ca un nebun, cu o singură ramă. Cealaltă plutea ceva mai departe, în voia valurilor.

Hank s-a întors împreună cu Mhàthair; amândoi aveau brațele pline de pături și cuverturi. Cât ai clipi, Mhàthair mi-a dat hainele la o parte și m-a învelit ca pe un bebeluș. M-a întins pe marginea vechiului cuptor și s-a așezat lângă mine, acoperindu-mă cu poalele hainei ei. M-am sprijinit de ea, clănțănind de frig. Respiram sacadat, zguduită de puternice accese de tuse.

Angus s-a înfășurat cu o pătură și se plimba de colo, colo. De fiecare dată când mă apuca tusea, se repezea și mă ținea drept, pentru ca Mhàthair să mă poată bate pe spate.

Hank, alb ca varul, se ghemuise lângă perete. După o vreme s-a ridicat.

— Ar fi bine să văd dacă pot să-l aduc la mal, a zis.

— În locul tău, aș lua aparatul de filmat și l-aș lăsa pe *amadain**[72]* acolo unde e, a zis Angus.

— Știu că s-a purtat ca un mișel, dar nu cred că vreți să moară

înecat, a spus Hank.

— Mai mult nici nu mi-aș dori, a replicat Angus, deși cred c-o să se descurce el cumva, măcar ca să pună mâna pe dovezi.

— Dacă te referi la aparatul de filmat, cred că e bine protejat de pelerina mea de ploaie.

— Chiar la aparat mă refeream. Însă nu cred că de ploaie ar trebui apărat. În afară de alte lucruri, s-ar putea să-ți fi filmat și prietenul în timp ce încerca să-și omoare soția.

— Poftim? Nu, nu se poate.

A tăcut puțin, apoi s-a întors spre mine.

— Maddie, e adevărat ce spune?

Am reușit să dau din cap a încuviințare.

Hank a rămas cu ochii la mine, încercând să înțeleagă. Apoi s-a răsucit pe călcâie și a ieșit pe ușă.

Din locul în care stăteam, pe cuptor, vedeam foarte bine poarta dinspre lac. Hank a luat-o la fugă printre tufișuri, s-a oprit chiar sub arcada porții și a privit spre țărm. A scos un urlet de animal turbat, după care a pornit-o în goană la vale. Timp de câteva minute s-au auzit strigăte furioase, amplificate de apă, dar nu înțelegeam nimic.

Când s-a întors, Hank era alt om. A intrat târându-și picioarele, cu ochii în pământ, cu spatele încovoiat. Nici măcar nu-și mișca brațele. Arăta ca un cadavru umblător.

S-a prelins pe lângă perete și a rămas ghemuit acolo. Stătea cu ochii ațintiți la pardoseală, cu brațele sprijinite de genunchi și mâinile atârnând. Erau pline de sânge și de zgârieturi.

— A ajuns la mal înaintea mea, a spus în cele din urmă. A aruncat aparatul în lac.

Îl ascultam cu toții în tăcere.

Hank și-a întors privirea spre mine, dar ochii îi erau goi.

— Ai încercat să mă previi, dar nu ți-am dat ascultare. Eram sigur că-l cunosc mai bine. Ai să mă poți ierta vreodată?

Am rămas lipită de Mhàthair; nici măcar n-am încercat să-i răspund.

— Nu, sigur că nu poți, a continuat Hank. Nu mă pot răscumpăra față de tine, îmi dau seama de asta. Dar chiar n-am știut. Nici măcar n-am habar când s-a dus la cabina telefonică. Suntem împreună aproape tot timpul. Dar jur că, dacă ar fi sunat la spital sau la tribunal, nu l-aș fi lăsat să te ducă nicăieri.

— Tu să taci! a strigat Angus înfuriat. Ticălosul care-ar încerca s-o ia pe Maddie de aici nici n-o să știe ce l-a lovit. Îți spun eu că-l dau cu capul de pereți. Și am să-l calc în picioare pe lașul ăla de lângă lac, măcar să știu o socoteală. Mai bine s-ar ruga să vină Bob polițistul și să-l bage la zdup cât mai repede, până nu pun eu mâna pe el.

Tot timpul cât a vorbit, Hank a stat cu ochii la Angus, apoi a pus iar capul în pământ.

Când a apărut Bob, Angus m-a dus în brațe la mașină, iar Mhàthair și Hank ne-au urmat. Nimeni n-a pomenit nimic de Ellis.

Pe drumul spre han, Bob a întrebat:

— Vasăzică ați filmat tentativa de omor, dar nu mai aveți aparatul?

— Întocmai, a spus Angus.

Bob s-a întors spre Hank, care, așezat alături de el, pe locul pasagerului, privea pierdut pe fereastră.

— Și ziceți că n-ați văzut nimic?

— Doar monstrul, a răspuns Hank abătut.

— Dar ați fost *de față*! a exclamat Bob și a izbit de două ori volanul cu palma, exasperat.

— Eram atent la ce filmam.

Bob l-a privit de câteva ori, scos din fire, apoi a oftat.

— Ei, oricum avem un martor ocular și, din fericire, victima atacului a supraviețuit și poate depune mărturie. Am suficiente motive să-l arestez.

Când am ajuns la han, mașina a oprit în fața intrării, scrâșnind din cauciucuri pe pietrișul înghețat.

Bob s-a răsucit pe scaun, în timp ce Angus mă scotea din mașină.

— Mă duc să-l chem pe doctorul McLean, după care plec să-l ridic pe omul ăla de nimic. Nici nu mai știu cât a trecut de când n-am mai închis pe cineva în celulă. Cred că voi fi nevoit să-i dau și de mâncare! a spus oftând.

Cum m-a dus Angus în cameră, Anna, Meg și Mhàthair m-au luat în primire, iar pe el l-au trimis să se schimbe în haine uscate.

În scurt timp, focul duduia în cămin, iar eu eram îmbrăcată într-o cămașă de noapte groasă și învelită cu atâtea pături, încât nici nu mă mai puteam mișca. Mi-au pus purcei cu apă caldă la picioare, iar Mhàthair, după ce și-a lipit urechea de pieptul meu, a plecat clătinând din cap. S-a întors după ceva vreme cu o compresă fierbinte, care mirosea puternic a plante, și mi-a așezat-o pe burtă. Apoi mi-a pus căței de usturoi zdrobit între degetele de la picioare și mi le-a înfășurat în pânză. A pus cuverturile la loc, ba chiar a adăugat una deasupra, fără s-o mai despăturească, așa încât să mă apese și mai tare.

Am răbdat totul fără să protestez. Când nu tușeam, plămânii îmi hârâiau. Prea slăbită ca să mă pot mișca, zăceam privind focul ca prin ceață. Mă lăsam pradă unui somn binefăcător, mă trezeam când și când și retrăiam ceea ce ar fi putut fi ultimele clipe ale vieții

mele – senzația că plutesc, că mă rotesc în apă, fâsâitul asurzitor al bulelor de aer în jurul meu, clămpănitul vâslelor în furcheți. Primele momente, când încercam să găsesc o cale de a rămâne în viață, și ultimele, când mă resemnasem, înțelegând că aveam să mor.

Ellis își dăduse seama că era o bună ocazie să scape de mine și profitase de ea fără să șovăie. Moștenirea mea, moștenirea lui, micul lui secret murdar, totul se putea rezolva în câteva minute, cu puțin efort.

Avea să nege, bineînțeles, dând vina pe sănătatea mea mintală și aducând boala ca dovadă a faptului că nu puteam depune mărturie și avea să pretindă că Angus interpretase greșit faptele. Poate că va poza în erou frustrat, susținând că tocmai mă trăgea sus în barcă și că, din cauză că Angus se amestecase nechemat, stătusem în apă un răstimp mult mai lung.

Nu știam cum avea să explice dispariția aparatului de filmat și cum avea să împace versiunea lui cu cea a lui Hank, căci, deoarece mărturia mea putea fi pusă cu ușurință sub semnul întrebării, mă îndoiam că i-ar fi fost la fel de simplu să-i închidă gura lui Hank.

Oare chiar dăduserăm ochii cu monstrul? Nu vom ști niciodată. Din cauza lui Ellis, nimeni nu va ști niciodată.

Capitolul patruzeci și patru

Somnul binefăcător s-a dovedit a fi hipotermie, după cum a decretat doctorul McLean. Dând din cap apreciativ la adresa lui Mhàthair, a confirmat că mă încălzisem suficient cât să nu mai fiu în pericol. Totuși, a spus că sufeream de pseudopneumonie din cauza că-mi intrase apa în plămâni și că trebuia să am grijă să nu fac pneumonie adevărată, de la care aș fi putut muri în numai câteva ore. A scos o sticluță cu un tonic verzui și a pus-o pe scrin.

— Conține un expectorant. Vreau să dea totul afară.

— Și uleiul de ricin? a întrebat Anna neliniștită.

Doctorul a clătinat din cap:

— Nu-i e de folos, din păcate.

Anna a făcut o mutră deznădăjduită.

În cursul nopții am făcut febră, apoi temperatura mi-a scăzut. Când simțeam că ard, când tremuram de frig. Mă chinuiau accese îngrozitoare de tuse, iar între crize aveam senzația că plămânii mi se crapă de fiecare dată când trăgeam aer în piept. Nu aveam niciun fel de putere asupra trupului meu.

Strângeam cuverturile pe lângă mine și mă rugam să mai pună cineva un buștean pe foc. Apoi aruncam cuverturile deoparte, uneori chiar pe podea. Mhàthair mă învelea la loc de fiecare dată cu blândețe, fără să-și iasă din fire.

Pleca și venea cu prișnițe, ba cu pastă de ceapă și oțet, ba cu muștar. Când simțeam că mă încing, nu le mai puteam suporta și le aruncam. Mhàthair mi le punea la loc cu aceeași răbdare cu care mă învelea. Se învârtea prin cameră făcând lucruri misterioase, însă nu o vedeam prea bine. Părea mai degrabă o pereche de mâini dibace cu degete sprintene decât o persoană în carne și oase.

Angus nu s-a îndepărtat nicio clipă de patul meu. Când aveam temperatură și țipam să-mi aducă gheață, el îmi ștergea broboanele de sudoare de pe frunte și-mi picura apă pe limbă. Când mă chirceam și tremuram de frig, mă învelea mai bine în pături și mă mângâia pe obraji. Cât a fost noaptea de lungă, n-am deschis nici măcar o dată ochii fără să-i văd fața aplecată deasupra mea.

La un moment dat, spre dimineață, când febra mă chinuia, dinții îmi clănțăneau, iar tot corpul mă durea, Angus a pus mâna pe fruntea mea și s-a uitat speriat la Mhàthair.

După ce mi-a pus și ea mâna pe frunte, a ieșit în grabă din cameră. Angus a dat cuverturile la o parte și m-a ridicat pe jumătate, cât să-mi poată scoate cămașa de noapte peste cap. Apoi a stors bine câteva comprese reci și mi-a acoperit cu ele tot corpul

transpirat.

Mhàthair s-a întors după câteva minute cu o cană de ceai, pe care m-au forțat să-l sorb sprijinită între ei doi. Avea multă miere, dar tot am simțit un gust amar. Când m-au întins la loc pe pat, am avut impresia că alunec într-un hău la fel de întunecat ca lacul. Chiar înainte să mă pierd în întuneric, în fața ochilor mi-a apărut o tânără frumoasă, cu ochi triști. Plutea, cu rochia și părul răsucindu-se încet în jurul ei. Era Màiri – am știut din prima clipă. Mi-a șoptit ceva și a ridicat brațele, dar înainte să înțeleg ce-mi spune a dispărut, și odată cu ea totul s-a cufundat în negură.

Când m-am trezit, nu știam unde sunt. Am clipit de câteva ori și am văzut ochii albaștri ai lui Angus chiar în fața mea. Își trăsese un scaun lângă pat.

De pe cealaltă parte a patului, Mhàthair și-a întins o mână, așezând-o pe fruntea mea.

— I-a trecut fierbințeala, slavă Domnului! a zis. A scăpat de ce-a fost mai greu.

Angus a închis ochii un moment, apoi mi-a luat mâna și a sărutat-o.

— Să nu mă mai sperii niciodată așa, *mo chridhe*! Credeam că te-am pierdut. Lacul mi-a răpit deja atât de multe.

Cu toate că febra îmi scăzuse, nu eram în stare să mă dau jos din pat. Pe lângă că era chinuitoare, tusea mă storcea de puteri.

Anna tricota așezată lângă foc, iar eu tocmai închisesem ochii, încercând să mă odihnesc, când s-a auzit o bătaie în ușă.

— Cioc, cioc! s-a auzit vocea lui Hank. Primiți musafiri?

— Nu prea cred, a spus Anna cu asprime. Nu în starea asta.

— Îmi cer scuze. Nu vreau să deranjez. Te rog, Maddie, pot să stau puțin de vorbă cu tine? Între patru ochi?

— Abia a început să se întremeze, nu înțelegi? a spus Anna. Orice-ar fi mai poate aștepta.

— Mă simt mai bine, am zis în șoaptă, fiindcă aproape îmi pierdusem vocea din cauza tusei.

Anna l-a privit lung pe Hank, apoi a ridicat mâna, cu degetele răsfirate.

— Cinci minute! i-a pus ea în vedere. Niciunul în plus. Am să aștept pe culoar.

A pus ghemul și andrelele jos, apoi a ieșit, nu fără să-i arunce lui Hank o privire crâncenă.

Hank se învârtea prin cameră negăsindu-și locul, fără să știe ce să facă cu mâinile. Mi-era teamă ca nu cumva să-și aprindă o țigară. În cele din urmă a ocolit patul, îndreptându-se spre fotoliu. S-a trântit pe el, s-a așezat picior peste picior și a rămas cu ochii la

cămin.

— Chiar a vrut să te înece? a întrebat în cele din urmă. Adică, ești sigură?

Nu s-a uitat la mine decât după ce a rostit cuvintele. L-am privit drept în ochi. Atunci a întors capul și a tras adânc aer în piept.

— Uite ce e, a zis. Știu că nu schimbă cu nimic cele întâmplate, dar m-am hotărât să-i trimit o telegramă colonelului. Am să-i spun că Ellis a mințit, prefăcându-se că e daltonist. Există teste, să știi! Nu se poate preface la infinit.

După o tăcere destul de lungă, l-am întrebat:

— De ce? Ca să te răzbuni?

— Fiindcă o merită cu vârf și îndesat! Fiindcă, pe lângă că aproape reușise să te declare oficial bolnavă mintal, a mai și încercat să te omoare! Și a distrus și filmul! Iar eu, din cauza lui am pierdut-o pe Violet! Am pierdut tot din cauza lui, probabil chiar și pe tine!

Și-a aplecat capul și și-a apăsat pleoapele cu degetele, părând gata să izbucnească în lacrimi.

Eu îl priveam neclintită.

— Nu din cauza lui ai pierdut-o pe Violet, am spus. Te-ai purtat cu ea la fel de urât cum te-ai purtat cu mine.

Nu s-a mai prefăcut că lăcrimează; a ridicat privirea spre mine.

— Poftim?

— Știu tot, Hank.

— Atunci se pare că știi mai mult decât mine. Despre ce vorbești?

— Ai ales capul sau pajura? l-am întrebat. Și, lucrul cel mai important, ai pierdut sau ai câștigat?

A făcut ochii mari, uitând să clipească, și m-a privit îndelung.

— Doamne, Maddie! Nici nu mai știu ce să spun.

— Mai bine nu spui nimic.

Anna s-a întors în cameră.

— Bob polițistul e jos. Spune că vrea să stea de vorbă cu voi amândoi chiar acum și, de vreme ce Maddie nu poate coborî, m-a rugat să întreb dacă poate să vină el aici, deși i-am spus răspicat că nu se cuvine și nu m-aș mira să refuzi.

— Nu-i nimic, am spus. Poate să vină.

Mă străduiam să rămân calmă, dar mi se urcase tot sângele la cap. Nu cumva venea să ne anunțe că Ellis spălase putina?

*

Angus și Anna l-au condus pe Bob în camera mea.

Polițistul s-a oprit la picioarele patului, cu cascheta în mână.

— Doamnă Hyde! m-a salutat înclinând capul. Vă simțiți puțintel mai bine, sper. Angus mi-a spus că v-a fost tare rău azi-noapte.

— Da, mulțumesc. Cred că sunt pe calea cea bună, am răspuns, deși efortul mi-a stârnit un nou acces de tuse.

M-am întors pe-o parte, și Anna s-a repezit să mă bată pe spate.

Bob a așteptat până m-am liniștit, iar Anna m-a ridicat și mi-a potrivit pernele la spate.

— Îmi cer scuze că dau buzna așa, dar a apărut o situație.

— Ce fel de situație? a întrebat Angus și, după cum s-a întunecat la față, mi-am dat seama că și el se gândea la același lucru ca mine.

— Nu e ceea ce credeți, a spus Bob. – Și-a lăsat capul în jos, apoi l-a privit pe Hank drept în ochi. – Domnule Boyd, a avut loc vreo… altercație când erați pe malul lacului?

— Sigur, i-am tras una.

— Dar ultima oară când l-ați văzut era… conștient?

— Nu se simțea tocmai bine, dar da, era conștient. Se miorlăia… făcea ca un animal turbat…

— Mda, vedeți dumneavoastră, a zis Bob răsucindu-și cascheta, din nefericire, când m-am întors să-l arestez, l-am găsit decedat.

Angus s-a apropiat de mine și mi-a pus o mână pe umăr. Am ridicat mâna și mi-am încleștat-o pe a lui.

— Ce? Cum? a întrebat Hank.

— Se pare că s-a înecat în apă adâncă de nicio palmă, a spus Bob. N-am văzut în viața mea așa ceva. Zăcea cu fața în jos, pe malul lacului. Nici măcar nu-și udase hainele.

Hank a zâmbit strâmb:

— Probabil că făcea pe mortul, ca să-l lăsați în pace și să plecați! Nu s-ar da în lături de la nimic, să știți.

— E mort, nu încape discuție. Trupul a fost deja dus la morgă, în Inverness. Acum se pune întrebarea cum s-au petrecut lucrurile.

Când a înțeles unde bătea polițistul, Hank s-a arătat vădit speriat. A sărit ca ars.

— Doamne sfinte, doar nu credeți că eu l-am omorât! Umbla împleticindu-se pe mal când am plecat eu, jur! Probabil a căzut în apă după ce am plecat. Eu i-am tras o palmă, atât!

S-a întors spre mine, cu o privire disperată și pumnii strânși.

— Maddie! Spune-i! Pentru numele lui Dumnezeu… tu *știi* foarte bine că nu l-aș omorî pe Ellis! *Spune-i!*

— Așa e, am zis. Hank nu i-ar face nimic lui Ellis. Sunt două jumătăți ale aceleiași persoane.

Hank a rămas cu ochii la mine, rănit până în adâncul sufletului.

Bob și-a frecat bărbia gânditor.

— Mda, ținând seama de situație – și că e prima oară când văd așa ceva –, cred că aș putea să clasez cazul drept moarte

accidentală… Presupunând că nu sunt obiecții din partea familiei…

M-a privit întrebător. După câteva secunde, am dat din cap în chip de încuviințare. Angus m-a strâns de umăr, iar eu mi-am încleștat și mai tare degetele pe mâna lui.

Bob a tras aer în piept.

— Date fiind împrejurările, nu prea știu ce să spun. Oricum, chiar dacă s-a întâmplat pe neașteptate, din nefericire veți fi nevoită să vă ocupați de cele cuvenite. Vă rog să-mi dați de știre dacă pot să vă fiu de folos în vreun fel.

— Mulțumesc, am spus încet.

După plecarea lui Bob, Hank s-a îndreptat spre ușă, mișcându-se ca un somnambul.

Când ușa s-a închis în urma lui, am ridicat ochii spre Angus. Mă așteptam la o reacție, dar în niciun caz nu eram pregătită pentru urletul sălbatic care a răsunat în clădire, înghețându-mi sângele în vine. L-am cuprins pe Angus pe după brâu, așteptând, în timp ce bocetul sinistru se preschimba într-un hohot de plâns.

Angus m-a ținut strâns lângă el, mângâindu-mi părul.

— Și tu, *m 'eudail*? Ai să faci față?

— Cred că da. N-aș fi dorit nimănui așa ceva, dar Dumnezeu mi-e martor…

— Gata, gata, *mo run geal og*! Nu-i nevoie să-mi explici. Nu mie.

I-am luat mâna și mi-am apăsat obrazul în palma lui.

Pe culoar, Hank jelea mai departe, dar nu aveam cum să-l ajutăm. Nimeni nu l-ar fi putut consola, fiindcă ce simțea el era mai mult decât durere. Timpul îi fusese despicat în două.

Capitolul patruzeci și cinci

În cele din urmă l-am trimis pe Ellis acasă, la mama lui. N-am vrut să particip la înmormântare și bănuiam că nici n-aș fi fost binevenită.

La două zile după ce Hank a plecat cu avionul în care se afla sicriul cu trupul lui Ellis, Angus s-a strecurat în camera și în patul meu. S-a întins lângă mine, sprijinit în cot, și mi-a dat la o parte părul care-mi căzuse pe gât. Mi-a descheiat gulerul cămășii de noapte.

— Scoate-o…

Când m-am întins înapoi pe pat, s-a aplecat și mi-a șoptit în ureche:

— Vreau să mă însor cu tine, *mo chridhe*. Să oficializăm relația cât mai curând cu putință.

M-a sărutat delicat pe gât, coborând încet spre umăr. Când aproape ajunsese la claviculă, m-a mușcat ușor. Am oftat și m-am înfiorat din cap până-n picioare.

— Asta dacă accepți un necioplit ca mine, a spus coborând mai jos.

M-a sărutat până a ajuns la sânul stâng, mi-a atins sfârcul cu limba și l-am simțit întărindu-se.

A ridicat capul.

— Chiar dacă n-a fost o întrebare propriu-zisă, e nevoie de un răspuns.

— Bineînțeles! am zis. Vreau să devin doamna Grant cât de repede… a!

Începuse din nou să mă sărute.

— De fapt, a spus între două săruturi, vei fi Prea Onorata Madeline Grant, Doamna de la Craig Gairbh.

Apoi a făcut ceva care m-a lăsat fără răspuns – cel puțin nu în cuvinte.

Am hotărât să așteptăm câteva săptămâni, pentru a respecta convenientele, dar începând din momentul acela, eram deja căsătoriți din toate punctele de vedere. Angus venea în fiecare noapte în patul meu, iar înainte să se lumineze de ziuă se furișa înapoi în bucătărie, ca să menajeze sensibilitățile Annei.

Veștile de pe front dovedeau că războiul din Europa era pe sfârșite. Oraș după oraș era fie eliberat, fie se preda și nemții erau împinși înapoi, atacați din toate părțile. Nici nu mai aveau pe cine să recruteze. Înrolau până și băieți de zece ani din rândurile Tineretului hitlerist și trimiteau înapoi pe front orice soldat al cărui picior nu fusese amputat decât de la genunchi în jos.

Mai departe, evenimentele s-au înlănțuit firesc, începând cu o veste tristă primită de acasă. Președintele Roosevelt a murit pe 12 aprilie și Harry S.Truman a devenit cel de-al 33-lea președinte al Statelor Unite.

Trei zile mai târziu, forțele britanice au eliberat o serie de lagăre de concentrare de la Bergen-Belsen, unde, după cum relata *The Inverness Courier*, au găsit „mii de bărbați, femei și copii înfometați, o grămadă de cadavre despuiate înaltă de mai bine de un metru, lată de 30 de metri și lungă de 80, manifestări de canibalism, oameni bolnavi, aduși la o limită a cruzimii greu de descris". Generalul Eisenhower i-a implorat pe membrii Camerei Comunelor să vină să vadă cu propriii lor ochi „agonia umanității răstignite", pentru că „ororile de acolo nu pot fi puse în cuvinte".

În data de 16 aprilie, în ziua în care rușii au lansat o nouă ofensivă de amploare, cuprins de disperare, Adolf Hitler a emis ordinul de „Ultimă defensivă", prin care le cerea trupelor să aresteze pe loc orice soldat sau ofițer, indiferent de grad, care dădea ordin de retragere și, dacă era necesar, chiar să-l execute deoarece deși purta uniforma germană, se afla probabil în solda rușilor. Le-a spus militarilor: „În acest moment întreaga națiune germană e cu ochii îndreptați spre voi, soldații mei din est, și speră că datorită fanatismului vostru, puterii brațelor și unității voastre de acțiune atacul sălbatic lansat de bolșevici va fi înecat într-o baie de sânge.

Douăsprezece zile mai târziu, Mussolini și amanta lui erau împușcați de un pluton de execuție, după ce încercaseră să fugă în Elveția. Trupurile le-au fost atârnate de picioare în cârlige de măcelărie în Piazzale Loreto. O femeie s-a apropiat de ele și a strigat: „Cinci gloanțe, pentru cei cinci fii ai mei asasinați!", după care a tras de cinci ori în corpul și așa ciuruit de gloanțe al lui Mussolini.

A doua zi, pe 29 aprilie, armata americană a eliberat Dachau, primul lagăr construit de germani și eliberat printre ultimele. Când s-au apropiat de lagăr, americanii au dat peste 30 de camioane pline cu cadavre în descompunere. În lagăr au găsit aproape 30000 de supraviețuitori emaciați, dintre care zilnic au continuat să moară câteva sute, fiindcă organismul lor era prea slăbit ca să mai poată asimila hrana.

În 30 aprilie, rușii au ocupat Berlinul și au ridicat steagul sovietic pe Reichstag. Ascunși în buncăr în timp ce afară se dădeau lupte crâncene, Adolf Hitler și Eva Braun au înghițit otravă, și-au otrăvit și câinii, după care Hitler și-a tras un glonț în cap.

În seara aceea nu ne-am dezlipit de radio, ascultând știrile cu răsuflarea tăiată. Nu ne venea să credem. În cele din urmă, după

distrugerea, abuzarea și nesocotirea brutală a tuturor valorilor umanității într-o măsură la care nici nu ne-am fi putut gândi vreodată, s-ar fi zis că ostilitățile luaseră sfârșit. Așa și era, dar anunțul oficial n-a fost făcut decât peste încă o săptămână, când tot ce mai rămăsese din armata germană s-a predat necondiționat.

Când în cele din urmă a fost declarată Ziua Victoriei, oamenii s-au dezlănțuit într-o manifestare colectivă de bucurie. Au rupt draperiile de camuflaj și le-au dat foc în mijlocul străzii, sirenele sunau fără încetare, clopotele băteau, parăzile militare se transformau în mari petreceri improvizate, oamenii chiuiau, dansau și cântau, perechi care abia atunci se văzuseră prima oară făceau dragoste în tufișurile de pe marginea drumului, peste tot erau aprinse focuri de tabără și din toate părțile se auzeau cimpoaiele sunând triumfător cât era noaptea de lungă.

A doua zi dimineața, la ora zece, Angus și cu mine ne-am căsătorit. O zi mai târziu, Anna și Willie ne-au urmat exemplul.

Capitolul patruzeci și șase

La câteva săptămâni după ce ne-am căsătorit am văzut că, fără știrea mea, Angus scosese piatra funerară pe care era scris numele lui și o înlocuise. De data asta eu am fost cea care a îngenuncheat, a atins cu degetele numele lui Màiri și pe acela al fetiței și a lăsat pe mormânt un buchet de clopoței pe care-i culesesem din pădure.

Nu mersesem decât la unul dintre morminte, așa că am pornit-o către poarta dinspre lac. Pe drum am mai cules un buchet de flori. Le-am pus pe mal, chiar lângă apă, și mi-am plimbat ochii peste întinderea întunecată a lacului, întrebându-mă ce se întâmplase cu adevărat acolo. Să fi fost Màiri? Să fi fost monstrul? Sau cu totul altceva?

Monstrul – dacă exista cu adevărat – nu mi s-a mai arătat niciodată. Dar eu aflasem în cursul acelui an că monștrii umblă îndeobște printre noi, la vedere.

Când Angus m-a întrebat dacă eram gata să-mi văd noul cămin, i-am spus că da, bineînțeles, cu condiția să se asigure că armata scosese toate minele. A râs în hohote când i-am povestit despre mica mea aventură și mi-a spus că nu fusese nicio mină îngropată pe acolo – pancartele erau puse pentru a-i ține la distanță pe civili și pentru ca băieții din comandouri să nu iasă din cazarmă. Dar gloanțele cu care se trăgea erau adevărate.

— Ei, ce zici? a întrebat când am dat cotul și am ajuns la aleea mărginită de stejari.

Barăcile de metal și sârma ghimpată dispăruseră. Era prima oară când vedeam conacul în toată splendoarea lui.

Angus mă ținea de după umeri și pândea orice reacție de pe fața mea.

— Vai, Angus, am exclamat sărind în fața lui. E splendid! E încuiat?

— Nu cred, a spus și a râs din nou când eu am luat-o la fugă înainte.

Ușile duble erau uriașe, bătute cu ținte de alamă. Intrarea era împodobită cu viță și crengi cioplite în piatră, care coborau de la fronton până aproape de pământ. Chiar deasupra era un blazon uriaș și sus de tot, deasupra unei frize cu cai ridicați în două picioare, poziționați de-o parte și de alta a unui scut, se înălța un turn cu ceas și cupolă despre care Angus mi-a spus că fusese adăugat în 1642. Toate ferestrele erau decorate cu sculpturi și între ele, pe zid, se aflau coloane corintice înalte de peste zece metri.

Când am intrat pe ușa din față, mi s-a tăiat respirația: mă aflam într-o galerie vastă, cu mai multe etaje. De pe zidurile lambrisate cu stejar, mai multe generații de membri ai familiei Grant mă priveau încruntați din ramele aurite, împodobite cu decorații complicate. Cei mai mulți aveau părul roșu, și cu toții aveau ochii lui Angus, albaștri și pătrunzători.

Absolut toate camerele de la parter aveau tavanele decorate cu stucaturi complicate, în majoritate pictate sau acoperite cu foiță de aur. Fiecare obiect era rafinat, de la candelabrele bogat împodobite, la tapiseriile medievale sau „cabinetul de curiozități" care-i aparținuse lui Ludovic XIV. Mobilele tapisate mi-au părut inexplicabil de uzate, până când Angus mi-a dezvăluit că datau de la începutul secolului al XVIII-lea și că plușul era cel original.

Am încercat să-mi închipui ce simțise colonelul când pătrunsese prima oară în clădire, în urmă cu mulți ani. Când a ridicat ochii spre portretele rudelor lui, oare visa nu doar să găsească monstrul, ci și să devină *laird?* Câtă vreme stătuse aici, hărțuind servitoarele, vorbind cu accent aristocratic și afișându-se în costume de tweed făcute pe comandă, oare numărase câți descendenți Grant stăteau între el și titlu?

Nu aveam nicio îndoială că da. Probabil că și Ellis gândise la fel.

Cu toate că războiul se încheiase, în Europa domnea haosul: nu se găsea de mâncare, rețeaua de transporturi nu funcționa peste tot, cohorte de refugiați mergeau din oraș în oraș, trupele germane se predau în masă, sute de mii de prizonieri eliberați se întorceau acasă, împreună cu nenumărați soldați răniți care se vedeau acum puși în situația de a lua viața de la capăt.

Nu puteam uita răniții de pe *SS Mallory,* în special pe acel soldat care mă privise drept în ochi și de la care nu-mi putusem lua privirea. El mă trezise la o realitate pe care reușisem cumva s-o evit până în momentul acela. În timp ce Hank și Ellis trăiau fără nicio grijă, bărbați ca soldatul acela ars, ca Angus și ca frații Annei sacrificaseră totul ca să ne salveze pe noi. Voiam să le dăruiesc și eu ceva în schimb.

Când i-am spus lui Angus ce aveam de gând să fac, m-a strâns în brațe fără să scoată un cuvânt.

Și mi-am dus planul la bun sfârșit. În anii care au urmat, conacul de la Craig Gairbh a fost transformat în spital pentru soldații răniți.

Epilog

În numai două luni, camerele și sala de bal au fost umplute cu paturi de spital și paravane portabile. Salonul de la răsărit a devenit sală de operații și sala mare – salon pentru arși. Noi ne-am mutat la etajul de sus, în camerele servitorilor, împreună cu Conall. N-a trecut mult și Meg ni s-a alăturat, fiindcă se hotărâse să devină infirmieră.

Pacienții erau pentru mine un motiv de amărăciune, dar și de uimire. Am văzut un sergent în vârstă de patruzeci și șapte de ani, care orbise în război și acum învăța să meargă folosindu-se de un baston, cum a pipăit petalele unui bujor, s-a aplecat și și-a afundat fața în el. Am ținut de mână un băiat care nici nu împlinise douăzeci de ani și care plângea disperat privindu-și proteza pusă în locul piciorului amputat. I-am aplaudat și încurajat pe cei care se luau la întrecere în scaune cu rotile prin galerie. Biblioteca a devenit sală de jocuri. Un soldat care n-a vrut să se dea bătut, un băiat de douăzeci și doi de ani cu șira spinării și brațul stâng zdrobite, imobilizat în scaunul cu rotile, ne punea să-l ducem în fiecare dimineață în bibliotecă, unde își petrecea toată ziua câștigând partidă după partidă cu oricine se încumeta să joace șah cu el.

I-am susținut pe acești oameni și sute ca ei, când s-au perindat prin viața și căminul nostru. Era o mângâiere pentru mine să văd că găseau puțină consolare odihnindu-se în grădină sau răcorindu-se la umbra fântânii.

Toți soldații o îndrăgeau pe Meg și, chiar de Ziua îndrăgostiților, s-a măritat cu un tânăr caporal, și el tot din Clydebank. Angus și cu mine n-am fost la nuntă dintr-un motiv cum nu se poate mai fericit. Pe mine m-au apucat durerile facerii în seara dinainte și, uite așa, Ziua îndrăgostiților n-a mai fost de atunci o zi nefastă.

Doi dintre copiii noștri s-au născut în perioada aceea, spre marea încântare a soldaților. După ce trecuseră prin atâtea grozăvii, prin moarte și disperare, copilașii erau pentru ei cea mai autentică afirmare a triumfului vieții.

Viața. Ne aștepta. Cu toată fragilitatea ei frumoasă și tragică, viața era în fața noastră, și noi, cei care fuseserăm îndeajuns de norocoși încât să supraviețuim, am cuprins-o în brațe fără șovăială.

Nota autorului

Câteva cuvinte despre limitările unui roman de ficțiune bazat pe evenimente reale.

Am adaptat unele părți din poveștile celor care au susținut că au văzut monstrul. Mai precis, am transformat „fotografia chirurgului” în „fotografia colonelului” și am recreat relatarea Corpului de observatori regali. Fabrica de aluminiu de la Foyers a fost într-adevăr bombardată în timpul războiului, dar la orele prânzului, nu noaptea, și în februarie 1941, nu în ianuarie 1945. La fel, am încercat să respect adevărul în ceea ce privește înființarea Brigăzii Speciale, însă castelul Achnacarry n-a devenit castelul Commando decât în 1942.

Deși nu am inventat nimic, faptele și cifrele legate de unele bătălii sau de lagărele morții nu sunt exacte, fiindcă a trebuit să țin seama de informațiile la care aveau acces oamenii la momentul respectiv, informații care proveneau în exclusivitate de la emisiunile radio ale BBC și știrile publicate în *The Inverness Courier*. Cifrele reale și întregul adevăr au ieșit la iveală după ani de zile și, așa cum știm cu toții, sunt încă și mai greu de înțeles decât cele care au îngrozit-o pe Maddie.

Mulțumiri

Nu știu dacă unii se smintesc scriind sau dacă trebuie să fii smintit ca să scrii, însă eu n-aș fi putut scrie această carte fără ajutorul unor oameni întregi la minte, cărora le sunt îndatorată pe veci.

Soțului meu, Bob, stânca Gibraltarului din viața mea, care m-a susținut fără să șovăie și a crezut tot timpul în mine. Fără el, cartea aceasta n-ar fi existat și eu n-aș fi putut merge mai departe.

Fiilor mei, Benjamin, Thomas și Daniel, niște tineri minunați și incredibil de adaptabili, în ciuda faptului că mă au pe mine ca mamă.

Lui Hugh Allison și Tony Harmsworth. Aș zice că o mână nevăzută m-a îndreptat spre voi. Unul, fin cunoscător al Scoției în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, celălalt, expert în istoria monstrului din Loch Ness. Bunăvoința cu care ați răspuns șirului nesfârșit de întrebări pe care vi le-am adresat a fost de-a dreptul eroică.

Membrilor familiei lui Hugh, care m-au invitat să stau lângă foc și au avut grijă ca paharul să-mi fie mereu plin (nici acum nu știu dacă a fost spre binele meu sau nu): Hughie și Crissie Campbell, Donnie și Joan Macdonald, Jock Macdonald și Alasdair Macdonald, vă mulțumesc pentru ospitalitate și pentru faptul că mi-ați împărtășit din amintirile voastre.

Celor care au trăit în Glenurquhart în timpul războiului și au avut generozitatea de a-mi împărtăși din cele trăite de voi: Duncan MacDonald, Angus MacKenzie, Jessie (Nan) Marshall, William Ross și Bonita Spence.

Lui Lady Munro de Foulis, care a avut bunătatea să mă invite la castelul Foulis ca să discutăm despre experiența ei în Corpul feminin auxiliar de aviație și care m-a lăsat să scotocesc în vechea bucătărie a castelului, înarmată cu aparatul de fotografiat.

Lui Siobhan McNab, pentru documentarea minuțioasă, atât de necesară; Fionei Marwick, de la West Highland Museum din Fort William; și Sheilei Gunn, care mi-a oferit traducerile în gaelica scoțiană.

Partenerilor și criticilor mei de încredere: Karen Abbott, Joshilyn Jackson și Renee Rosen; fiecare dintre ei m-a convins cel puțin o dată să nu mă arunc în prăpastie și, în cazul în care căzusem deja, m-a tras înapoi afară. Am pierdut șirul cărților cărora le-am supraviețuit împreună.

Mulțumiri deosebite Emmei Sweeney, minunatul meu agent literar; lui Cindy Spiegel, redactor extraordinar; Ginei Centrello și

echipei de la Random House. Cu toții aveți răbdarea lui Iov și dați dovadă de o profundă înțelegere a procesului creator, ajutându-mă cu blândețe și răbdare să dau cărții mele cea mai frumoasă formă. Îi sunt etern recunoscătoare Lisei Highton, redactorul meu de la Two Roads Books, care a crezut în această carte încă de la început.

Cindy, îți sunt recunoscătoare în mod special; viața mi-a rezervat câteva surprize neplăcute în ultimii ani, dar tu ai rămas alături de mine. Dacă n-aș fi fost sigură că mă vei sprijini, nu cred c-aș fi scos-o la capăt. Mulțumesc.

Publicat în 2015, romanul La marginea apei a fost Numărul 1 pe listele de bestselleruri din New York Times și USA Today. Inclus pe Publishers Weekly Bestseller List și Indie Bestseller List. National Post Best Book of the Year. Bookpage Top Pick în Fiction. Nominalizat pe lista scurtă la Goodreads Choice Award Best Historical Fiction și Romantic Novelists Association Historical Novel Award. Romanele semnate de Sara Gruen sunt traduse în peste 45 de limbi și s-au vândut până în prezent în peste 10 milioane de exemplare.

La începutul anului 1945, Maddie și Ellis Hyde, un tânăr cuplu american din înalta societate a Philadelphiei, hotărăsc să traverseze Atlanticul, în ciuda războiului care devasta Europa, cu intenția de a dovedi existența monstrului din Loch Ness și de a spăla astfel onoarea familiei, pătată cu zece ani în urmă, când colonelul Hyde, tatăl lui Ellis, falsificase câteva fotografii înfățișând faimoasa creatură ce făcuseră înconjurul lumii. În timp ce Ellis și bunul său prieten Hank Boyd se lansează într-o căutare frenetică, Maddie începe să descopere adevărul crud care a stat de fapt în spatele propriei căsătorii. Pusă acum față în față și cu realitatea războiului, tânăra femeie devine tot mai conștientă de vulnerabilitatea umană, iar lupta pe care o duce ca să se redefinească o apropie de o lume plină de mistere și superstiții aparținând unui spațiu de legendă.

„… o poveste îndrăzneață despre aventură, prietenie și iubire în umbra celui de-al Doilea Război Mondial.”

Harper s Bazaar

„La marginea apei este un roman amplu, frumos. Scris cu multă eleganță, devine imediat o poveste de iubire captivantă, o analiză profundă a efectelor războiului asupra femeilor obișnuite și un portret irezistibil al prieteniei dintre femei”..

Kristin Hannah

„Citind *La marginea apei* pătrundem într-un sătuc scoțian care rezistă dârz în vârtejul războiului, dar și în inima lui Maddie Hyde, o femeie înstrăinată de ea însăși până când viața o trezește la realitate. Sara Gruen demonstrează cu prisosință că stăpânește magia reconstituirii contextului istoric în ceea ce are el mai autentic, însă adevăratul motor și sens al romanului țin de neașteptata transformare a lui Maddie: ea învață să-și cerceteze adâncul sufletului și ajunge, prin iubire, să înțeleagă lumea din jur”

[1] Dragostea vieții mele (în scoțiană, în original).
[2] Cuvânt scoțian care desemnează ultima zi a anului, când începe sărbătorirea Anului Nou.
[3] Aproximativ, *Vremurile de demult*, cântec popular scoțian interpretat de Anul Nou si la alte ocazii festive.
[4] Lac (în scoțiană, în original).
[5] Creatură fantastică, despre care se credea că apare din apă sub forma unui cal, ademenindu-și victimele, pe care le lăsa să se înece sau chiar le devora. Cea mai celebră creatură de acest fel este cea din Loch Ness.
[6] Zona muntoasă din nord-vestul Scoției.
[7] Regele Baltazar, personaj biblic, unul dintre cei trei Magi; este și numele unei sticle de șampanie/vin cu capacitatea de 12 litri.
[8] Rege al Babilonului; tot Nabucodonosor se numește și sticla de șampanie de 15 litri.
[9] Ieroboam, personaj biblic, întemeietorul Regatului israelit de nord; este și numele dat unei sticle de vin cu capacitatea de 5 litri.
[10] Ebenezer Scrooge, personajul central al nuvelei *Poveste de Crăciun* de Charles Dickens.
[11] Tăietură clasică, în formă de pătrat cu colțurile rotunjite.
[12] Angajat al administrației regionale, însărcinat să vegheze la respectarea legislației privind protecția apelor și combaterea braconajului.
[13] Moșier, titlu ereditar în Scotia.
[14] Film regizat de Frank Capra, având-i în rolurile principale pe Claudette Colbert și Clark Gable. În 1934, filmul a câștigat cinci premii Oscar (pentru cel mai bun film, cea mai bună regie, cel mai bun actor în rol principal, cea mai bună actriță în rol principal și cel mai bun scenariu adaptat).
[15] Personaj aparținând mitologiei grecești. Ca să scape din labirintul în care era ținut prizonier, Icar a zburat cu aripi făcute din pene de păsări, dar lipite cu ceară. Fiindcă s-a apropiat prea mult de soare, căldura a topit ceara, și Icar și-a găsit sfârșitul căzând din înaltul cerului.
[16] Monstru fantastic din mitologia greacă, femeie cu șerpi în loc de păr; oricine o privea împietrea pe loc.
[17] Tăietor de lemne uriaș, personaj din folclorul american.
[18] Dreptul seniorului (în franceză, în original). Conform dreptului feudal, seniorul putea pretinde ca soția oricărui vasal sau supus să-și petreacă noaptea nunții cu el.
[19] Clădire istorică din secolul al XIX-lea, cu fațada vopsită în

culori contrastante, menite să pună în evidență detaliile arhitecturale.
[20] Vale (în scoțiană, în original).
[21] Fiertură de ovăz.
[22] Larmă, agitație (în scoțiană, în original).
[23] Ceașcă de cafea/ceai (în scoțiană, în original).
[24] Hedy Lamarr (1914-2000) – actriță americană de origine austriacă.
[25] Sănătate (în scoțiană, în original).
[26] Preacurvie (în scoțiană, în original).
[27] Creatură, ființă (în scoțiană, în original).
[28] Stricate (în scoțiană, în original).
[29] Poreclă dată crainicului radio William Joyce de la postul german de propagandă „Aici Germania", care emitea în limba engleză pentru ascultătorii din Marea Britanie și Statele Unite.
[30] Pâine din făină integrală, cu calciu și vitamine, produsă în Marea Britanie în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când făina albă dispăruse, la fel ca și alte produse alimentare.
[31] Hai încoace! (în scoțiană, în original).
[32] Club exclusivist al familiilor fondatoare ale orașului Philadelphia.
[33] Transatlantic britanic, prima navă britanică scufundată de un submarin german în Atlantic, în 1939.
[34] Denumire peiorativă dată unora dintre marii bogătași americani din secolul al XIX-lea, acuzați sau bănuiți, pe de o parte, de exploatarea nemiloasă a muncitorilor și, pe de alta, de corupție.
[35] Organizație politică asociată cu Partidul Democrat cunoscută pentru practicile sale clientelare; numită astfel după clădirea unde își avea sediul la New York.
[36] Slogan lansat de guvernul britanic în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.
[37] Butoiaș sau tonou, coafură foarte populară în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, al cărei nume a fost inspirat de acrobațiile aeriene ale avioanelor de luptă.
[38] Joc de cuvinte: *died in the wool* se poate traduce literal prin „mort în lână“; expresia cu aceeași pronunție, *dyed-in-the-wool,* înseamnă „îndărătnic, neclintit în opiniile sale“.
[39] Sloganuri ale campaniilor lansate de guvernul britanic în timpul războiului, prin care gospodinele erau îndemnate să refolosească sau să repare hainele vechi și să cultive legume în curțile caselor.
[40] Nume dat monstrului din Loch Ness.
[41] Castel situat pe malul lacului Ness *(Loch Ness),* a cărui construcție a început în secolul al XIII-lea.

[42] Adepți ai doctrinei unioniste, care se opuneau independenței Irlandei față de Marea Britanie.
[43] Mișcare politică al cărei scop era readucerea pe tronul Angliei, Scoției și Irlandei a dinastiei catolice a Stuarților
[44] Triburi care au locuit pe teritoriul actual al Scoției spre sfârșitul epocii de fier și începutul Evului Mediu, din secolul I î.Ch. până în secolul al X-lea d.Ch.
[45] Universități particulare din New York, respectiv Philadelphia, care oferă cursuri de arte liberale.
[46] John Maynard Keynes (1883-1946), teoretician al economiei și eseist britanic, ale cărui idei au revoluționat concepțiile macroeconomice ale secolului XX.
[47] Una dintre familiile fondatoare ale orașului Philadelphia și ale statului Pennsylvania.
[48] Club exclusivist din Bar Harbor, ai cărui membri aparțineau aristocrației din Philadelphia și se numărau printre cei mai bogați americani.
[49] Joc de cuvinte: *bobby* este apelativul familiar pentru polițist.
[50] Idioților (în scoțiană, în original).
[51] Vino încoace (în scoțiană, în original).
[52] Bombardier german construit și folosit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.
[53] Rahat ce ești! Lua-te-ar dracu' de nenorocit! (aproximativ; în scoțiană, în original).
[54] Înșelător, duplicitar (în scoțiană, în original).
[55] Great Glen – falie geologică din Scoția.
[56] Așa e la război (în franceză, în original).
[57] Lovitură fulgerătoare (în franceză, în original).
[58] Cântec popular canadian.
[59] Petrecere cu dans (în scoțiană, în original).
[60] Draga mea (în scoțiană, în original)
[61] Război purtat de Imperiul Britanic împotriva celor două republici bure (Republica Sud-Africană Transvaal și Statul Liber Orange) între 1899 și 1902, pentru controlul asupra celui mai marc zăcământ aurifer din lume, descoperit în regiune. După război, cele două republici, fondate de coloniști olandezi, au fost integrate în Imperiul Britanic.
[62] Spintecat, cu măruntaiele afară (în scoțiană, în original).
[63] Regiment scoțian de infanterie.
[64] Expresie metaforică având sensul „suntem toți la fel".
[65] Localitate în apropiere de Loch Ness, celebră pentru peisajele pitorești.
[66] Personaj din romanul *Jane Eyre* de Charlotte Brönte.
[67] Inima mea (în scoțiană, în original)

[68] Home Guard, formațiune paramilitară care a funcționat în Marea Britanie în perioada 1940-1944, alcătuită din rezerviști sau tineri care nu împliniseră vârsta necesară pentru efectuarea serviciului militar. Rolul ei era să acționeze ca forță suplimentară de apărare, în caz că Marea Britanie ar fi fost invadată.
[69] Parc din Philadelphia care este totodată cartier rezidențial de lux și zonă comercială.
[70] Mohorâtă (în scoțiană, în original).
[71] Ud până la piele (în scoțiană, în original).
[72] Nebun (în scoțiană, în original).